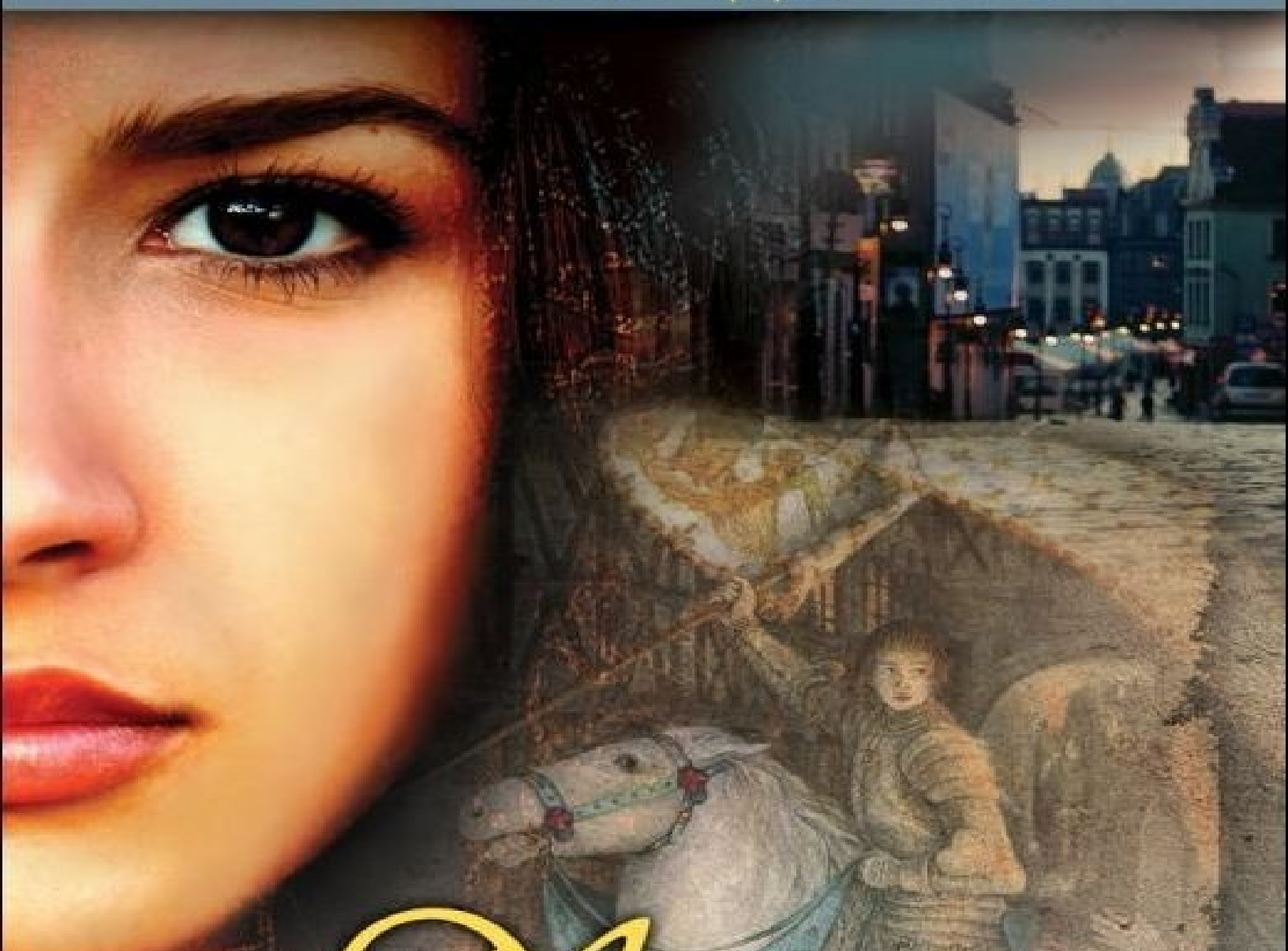

ЕРАТРИДЪР

МАНДА СКОТ

Момичето, което влезе в огъня

600-годишна тайна възпламенява френски град...
Историческа мистерия в традицията на Марина Фиорато

МАНДА СКОТ МОМИЧЕТО, КОЕТО ВЛЕЗЕ В ОГЪНЯ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

600-годишна тайна възпламенява френски град...
Историческа мистерия в традицията на Марина Фиорато.

2014 г. Орлеан е в огнен плен.

В разгара на предизборната кампания за кмет избухват няколко палежа. При последната атака е открита и първата жертва — ортопед, специалист по съдебна археология. Капитан Инес Пико поема разследването. Единствената улика? Името на жена, загинала преди почти 600 години.

1429 г. Жана д'Арк.

Една от най-големите загадки в историята — млада жена със скромен произход, повежда победоносно войските на Франция срещу англичаните. Тод Ръстбиърд, най-добрият английски агент, трябва да се внедри сред приближените ѝ и да открие истинската ѝ самоличност. За да унищожи легендата, в която се е превърнала.

600 години по-късно Орлеан отново гори. Каква е връзката между смъртта на експерта, неутолимите амбиции на семейство, което иска да държи града в абсолютна власт, и отхвърлените исторически теории за Орлеанската дева? Единственият шанс на Инес да разплете загадките на настоящето е да изрови скритите тайни на миналото.

Манда Скот, един от най-добрите разказвачи нашето време, безупречно преплита нишките на съвременното разследване и историческата мистерия, за да свърже мисиите на Инес и Тод през вековете. Огънят възпламенява двете истории в романа. И заплашва да изпепели и двата свята...

*За Мили, Лора и Сара, жени воини от бъдещето, с
любов*

*„Колко пъти съм ви казвал, че когато
изключите невъзможното, онова, което остава,
колкото и невероятно да изглежда, е
истината!“*

Шерлок Холмс на
Уотсън, „Знакът на
четиримата“, Сър Артър
Конан Дойл

ПЪРВА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

02:00

Encore un feu^[1]...

Отново пожар, още един, а този е огромен, ярък, блести като фар, способен да погълне покривите на заспалия Орлеан.

Пико вижда отблясъците от прозореца, докато навлича дънки и яке. Навън тя се ориентира по светлината, следва обгарялото небе, криволичи по улиците отначало с автомобила, след това хуква пеша.

Павиран вътрешен двор, дълбок десет метра, отделя пожара от пътя. Толкова близо изпепеляваща горещина изсмуква въздуха от дробовете ѝ, пресушава сълзите в очите ѝ. Пламъците са много по-високи от сградата, от която черпят сили, и по-ярки от всяка светлина, създадена от човешка ръка.

Бумтенето е оглушително, толкова силно, че поглъща шумовете от трафика, заглушава многобройните сирени. Този огън е по-голям от предишните три и за разлика от досегашните гори в стария град, по тесните, калдъръмени улички между катедралата и реката. Нищо тук не е изолирано. Тази вечер има опасност Орлеан да изгуби древното си туптящо сърце.

Още по-лошо е, че въздухът е наситен с вкус на изпаряващо се желязо, разтопена пластмаса, стъкло и хоросан, но под тези миризми се надига напористо вонята на изгоряла коса и кости, а това е нещо съвсем ново. Преди пожарите изяждаха сгради, не хора. Този поглъща плът и ако може да се съди по общинската полиция, държавната полиция и няколко сеирджии, всички застанали на безопасно разстояние, никой не може да дойде достатъчно близо, че да започне да проверява кои са жертвите. Кои са били.

— Капитане! — чува се глас зад нея.

Пико се обръща и ѝ трябва няколко секунди, докато разбере кой я е повикал, и тогава съжали, че се е обърнала.

Кима за поздрав.

— Лейтенант Гарон.

Когато и двамата бяха лейтенанти, го наричаше Гийом, а той нея Инес и бяха близки, доколкото позволява една професионална връзка, като много внимаваха да не стигат до интимни отношения. Двамата бяха с еднакъв темперамент и стил и в пещта на детективската работа и рисковете бяха изковали приятелство, което излизаше от рамките на работата или поне така си казваха.

Така беше преди, докато сега той разговаряше с нея единствено когато се налагаше, което е много по-често, отколкото биха желали.

Гарон е добър и отстъпчив човек в черупката на твърд мъжага, което започваше да личи. Достигнал е възрастта, в която последните повишения са били последният му шанс да стане капитан. Девет месеца по-късно разочарованието личи в торбичките под очите му.

Тази вечер обаче е пристигнал на местопрестъплението няколко минути преди Пико и държи тя да забележи, че е пръв. В дебелия му бележник има нови записки и той го показва, за да докаже, че е добрият служител на реда, докато тя не е изпълнила задоволително задълженията си.

— Хотел „Каркасон“. Собственост на мадам Фoa, която е присъствала, когато пожарът е пламнал. Клиентите ѝ са били седем; шестима са ето там... — Той посочва през рамо към спасените, скупчили се отстрани на огнените отблясъци. — За седмия все още не се знае нищо.

Дори по стандартите на последните няколко месеца Гарон ѝ е сърдит, което означава много. Очите му се опитват да разгадаят тайната ѝ. Звънял е на домашния ѝ телефон, тя не е вдигнала, не е отговорила и на мобилния до седмото позвъняване, може би дори осмото, затова тя знае, че той е наясно, че не е прекарала нощта в апартамента си и тъй като нещата стоят така, той подозира, че където и да е спала, не е била сама. Тя знае, че той знае, защото сега е приятел на Люк, не неин и ще докладва в подробности всяко свое подозрение.

Черни очила крият очите му, доста нелепа превземка за посред нощ. Пико поглежда в стъклата и вижда двойното си отражение; дребна, фина, с къса, поразчорлена коса, немирна, не е точно руса. Тя си мисли, че лицето ѝ е обсипано с прекалено много лунички, за да е

изтънчено, сивите ѝ очи са твърде раздалечени, за да мине за красива. В най-романтичните моменти Люк я нарича чаровна.

В момента у нея няма нищо чаровно. Уморена е, преситена и иска да се върне в леглото, а къде е то, с кого, ако изобщо има някого, си е нейна скапана работа.

Тя не мирише на секс, не е с дантелено бельо и тъй като е облечена, както обикновено, дънките от вчера и бялата тениска без ръкави, която не скрива нищо, под огромно яке от еленова кожа. Гарон, следователно и Люк, би трябвало да знаят, че няма какво да крие.

Тя притиска пръсти към лицето си, присвива очи и заличава миналото.

— Кой е седмият клиент? Вътре останал ли е някой?

— Мадам Фоа не помни името му. Направил е резервация днес следобед, но точно тогава разговаряла по телефона с дъщеря си и тя ѝ казала, че е бременна с близнаци. Мадам Фоа била толкова развълнувана, че така и не запомнила името на госта. Бил висок, сравнително представителен, но не се натрапвал. Бял мъж, с тъмна коса. Решила, че е англичанин или може би американец. Това означава, че френският му не е бил добър и е говорил английски с акцент.

Това изобщо не стесняваше кръга.

— Мама му стара!

— Германецът — Гарон насочи палец през рамо, — мисли, че е бил американец.

— Защо?

— Дочул телефонен разговор на вечеря, когато нашият липсващ споменал колеги в университета „Корнел“ и казал, че ги бил помолил да „побързат с резултатите“.

— Това добър английски ли е?

— По-добър е от моя.

Това смъква летвата сравнително ниско, но не и прекалено. Пико се обръща, за да погледне. Сред уплашено сгушените клиенти на бившия хотел всеки един може да е германец.

Затова пък жените... Една от тях се откроява сред останалите.

— Ами тя?

— Коя, черната ли?

Мили Боже! За Гийом Гарон е черен всеки, който не може да посочи десет поколения бели френски прадеди отпреди Първата

република. Този път обаче е прав: въпросната жена не е черна като арабка, което е маслиненочерно; тя е абаносовочерна, черна като жителите на Западна Африка, висока, слаба, сякаш идва от саваната, с лъскава черна коса, която се разстила по раменете ѝ като водопад от безупречна меласа.

Интересна е, това е най-важното. Всеки, който изпъква сред тълпата, е интересен, а тази вечер, в настоящата компания, въпросната жена е бляскавият скъпоценен камък в купчината въглища, райската птица сред врабците.

Останалите не се различават от всички онези, наскочили от леглата посред нощ, когато кортизолът е под нужните стойности; загърнати са в хотелски халати, боси. Затова пък от тази жена, за разлика от тях, лъха на парижки шик, постигнат с лекота: „Агнес Б.“ се среща с „Жан-Пол Готие“ с дискретен намек за „Галиано“, лошото момче на „Диор“. Тя спокойно можеше да украси корицата на „Вог“. Нищо чудно да бе точно така.

— Коя е тя?

Гарон преглежда бележките си, сякаш не е запомнил всичко за нея.

— Моник Сусонг. Парижанка. Тя... — Очите му се присвиват. — Нещо смешно ли казах?

— Няма значение. — Късно е. Пико е уморена. Преди година, дори по-малко, той сам щеше да види кое е смешното. Преди година нямаше да е нужно да изтъква очевидното. Тя обаче няма енергия, за да го котка и глези. Заменя остротата с нещо, което навремето щеше да е проява на човечност.

— Защо е тук?

— В какъв смисъл?

— Не мисля, че хотел „Каркасон“ е... беше... петзвезден. Какво търси жена като Моник Сусонг на подобно място?

— Не съм...

— Разбери. Вземи записите от камерите в района и до утре сутринта да са прегледани, да има записки за всичко, което може да ни даде отговори. — Пико тръгва към хотела. — Сигурно ли е, че нашият липсваш клиент е вътре?

— Никой не знае. Всички са следвали противопожарните инструкции — листовките са били поставени на видно място във всяка

стая, не можем да обвиним собственичката — и са излезли веднага щом алармата се е включила. Когато мадам Фoa ги е преброила и е разбрала, че той липсва, огънят се е бил разгорял и нямало начин да се влезе вътре. Тя се кълне, че не го е видяла да излиза, но няма гаранция, след като...

— След като е научила за удивителната плодовитост в семейството си. Затова започваме да вземаме изявления от абсолютно всички, най-вече от германеца, който говори що-годе приличен английски, и парижкия паун. Открий домашните им адреси, защо са тук, колко време възнамеряват да останат, какво ядат, мислят, говорят. Вземи разпечатки от мобилните им телефони, всичко. Тогава можем... Слава Богу! Най-сетне.

Пожарната пристига с включени светлини и писък на спирачки. Всъщност не беше минало много време, откакто собственичката бе позвънила; но когато има пожар, времето се превръща в твърде разтегливо понятие.

На площадчето пред горящата сграда следва кратък, трескав хаос, но през последните три седмици те вече са имали три случая да трупат опит, така че безпорядъкът е ликвидиран забележително бързо и се възцарява нещо като ред, по време на който пламъците са потушени.

Реката е на по-малко от три пресечки, а зимата е влажна. Те разполагат с предостатъчно вода, за да удавят целия град; единствената им задача е да се доберат до мястото, на което са нужни, а в това много ги бива.

Дванадесет струи вода описват арки към сърцето на огъня и го разкъсват. На сутринта на Пико и екипа ѝ ще бъде позволено да си сложат твърди каски и да зашляпат през мокрите сажди и лющещата се мазилка в опит да открият кой е сторил това и защо.

Всъщност, ако този пожар дори малко наподобява предишните, в централния офис в Западен Орлеан всеки момент ще дойде кодирано обаждане от мъж с изразен (следователно много вероятно престорен) акцент от Мали, който ще твърди, че представлява „Джаиш ал Ислам“^[2].

Той ще им съобщи, че организацията му поема отговорност за пожара като „реакция срещу неверниците“, а групата му раздава отмъщение за ролята на Франция в международните работи на

въпросната малка африканска държава. Час по-късно той ще пусне по имейла аудиофайл на изявлението си до националните и международните новинарски агенции, а рано сутринта то ще се върти във всеки дом във Франция.

Досега въпросните „изявления“ поеха отговорността за съсипването на домове и/или бизнеса на: преподавател по литература; собственик на малък винарски бутик, също и производител, който изнася продукцията си за Лондон и Ню Йорк; а също и лидера на орлеанския клон на Младите социалисти.

И трите мишени са жени. И трите са писали постове през миналата година в блога „La Femme du Jour“^[3], който уж е посветен на „прослава на най-хубавото у френските жени“.

Освен това и трите са бели, от средната класа, привлекателни и макар и спасени, са останали без домове, начинът им на препитание е съсипан, принадлежността им към френските жени е омърсена. Снимките им бяха публикувани на не една и две първи страници, чиито редактори проливаха сълзи от неописуема радост с всяко ново издание.

И останалите плакаха над първите страници, макар и не от радост. Година на избори е — кога ли във Франция не е година на избори? — но тази година бе по-важна от другите, а общата ярост е осезаема. Миналогодишните демо бунтове заради гей браковете се превърнаха в сблъсъци с полицията, подклаждани от дребни неща като повишената цена на хляба през младежката безработица, до кораб пълен с нелегални имигранти, открити на фериботен терминал на юг.

Орлеан беше бастион на сравнително спокойствие, докато не започнаха пожарите. Сега дори тук малки банди недоволни младежи обикаляха улиците и си търсеха причини да подивеят. В холовете на родителите им, само седмица преди да дадат гласа си, проучването на общественото мнение показва, че гласовете се изместват малко по малко от партиите — привърженици на либералните идеали, към онези, които са за Франция на белите, подкрепяни от истински мъже, готови да защитават жените си, дори до смърт, ако се налага, от цветнокожите пришълци, които са решили да им казват какво могат и какво не могат да правят. Лейтенант Гийом Гарон е очарован от това. Може би мечтата му за власт на белите може да се сбъдне приживе.

Това време обаче все още не е дошло, а междуременно, както Пико изтъква, Гарон очевидно няма търпение да се върне и да снесе показанията от собственичката на хотела и четиримата оцелели клиенти.

Силно разгневен, той я оставя. Пико се кани да отиде с него и да разпита забележително елегантната Моник Сусонг, когато телефонът ѝ звънва.

— Пико.

— Обажда се Патрис — заявява ведро Патрис. Патрис Лакроа е технологичният вундеркинд на екипа. Скейтбордист, кайт сърфист, компютърен геймър, той живее на диета от „Ред Бул“ и кафе и изглежда никога не спи.

— Твоето обаждане пристигна — заявява той. — Същият глас, същият сигнал. Виж дали няма да успееш да го задържиш на линия.

— Няма да стане. Той не казва нищо повече, освен предварително подготвеното изявление.

— Нищо, ти пробвай. Трябват ми малко по-малко от тридесет секунди. Покани го на среща; кажи му, че си падаш по него. Каквото решиш, само го задръж на линия.

— Да ти го начукам.

— Чакам с нетърпение.

Записваха разговора. Едно време личеше, че разговорът се записва по глухото кънтене. Сега нямаше разлика. Пико чака да я свържат.

— *Ici L'armée du Proph?te Jaish al Islam...*^[4]

Обаждането е с продължителност дванадесет секунди. Патрис не успява да го проследи.

Пико наблюдава как огънят се съпротивлява срещу водата, плюе дим и пепел, и сажди. Ревът се превръща във вой, конкуриран от неравномерния пукот на неща, изметнати и разтегнати до непознати на физиката пропорции.

Гарон привиква всички клиенти на хотела и следи внимателно целия вътрешен двор. Може и да ѝ е ядосан, но го бива в работата. Травматизираните мъже и жени ще се чувстват в безопасност с него, дори Моник Сусонг с черната кожа и буйната коса.

Пико го оставя да си върши работата, завива зад ъгъла и тогава, тъй като все още усеща мириса на дим и чувства как се сипят сажди, но мисли много по-добре в тихата тъмнина, тя завива зад друг ъгъл, после зад трети, докато пламъците най-сетне се превръщат в жълто-зелена дупка в небето, която отвежда към ад, създаден незначайно от кого.

Четири пожара за по-малко от три седмици и единствено при този вътре е останало тяло. Защо се променя схемата? Дали той е умрял случайно в огъня? Или пък огънят е бил подпален, за да го убие?

А преди това въпросът е защо точно тук? От всички места във Франция, в целия свят, защо са запалени четири пожара в Орлеан?

Идеите се раждат най-добре в необременения мозък. Пико отпуска назад глава и поглежда обсидиановото небе, оранжевата отсянка на запад, светлите точки на звездите. В други дни се носят облаци, подети от вятъра, обещаваат дъжд, но тази вечер приличат твърде много на дим.

Погледът ѝ спира на гравирана метална плоча на отсрещната стена.

SIEGE D'ORLEANS

OCTOBRE 1428 — MAJ 1429^[5]

LA VILLE D'ORLEANS RECONNAISSANTE DEDUE

CETTE PLAQUE EN HONNEUR DES SOLDATS ECOS

SAIS DE L'AULD ALLIANCE VENUS COMBATTRE POUR

LEVER LE SI?GE D'ORLEANAIS...^[6]

Старият съюз: шотландска обувка, обезсмъртена на гравюра. Ако не внимава, ще започне да ѝ се привижда баща ѝ, което е напълно невъзможно. По някаква случайност — наистина ѝ прилича на случайност — Пико е дошла до мястото, на което е приключил земният му път, мястото, на което спираше, когато дишането му се затрудняваше, но все още намираще сили, за да се разходи до реката. Много преди това, по времето, когато тя беше съвсем малка и не можеше да ходи, но достатъчно голяма, за да слуша историите, които подхранваха страстта му, той я водеше тук.

— На това място, *cherie*^[7] в сърцето на Франция, се отрицва приливът на английската амбиция, напират, но е отблъснат. Виждаш ли? Имената им...

Джон Стюарт от Дарнли, Патрик Огилви, Хю Кенеди, Томас Блеър...

Тя знае имената наизуст. Като дете стоеше в кабинета на баща си и ги повтаряше, за да го накара да се усмихне. Известно време, когато беше на десет, стратегията даваше резултат. Тогава бяха добри години, той не носеше товара на хорското презрение. Помни ги също като старите филми, като интересен разказ за нечий чужд живот.

Томс Хюстън, Едуард от Ленъкс, Майкъл Норуил...

— Татко, те защо са дошли? — Тя е на шест, може би на седем. Достатъчно голяма е и знае, че смъртта не е нещо добро; твърде малка е, за да знае, че понякога смъртта е предпочитана пред живота.

— Защото врагът на моя враг е мой приятел. — Смехът на баща ѝ прозвучава сухо. Като се замисли сега, намекът е бил ясен, но навремето тя не го е разбрала. — Шотландците ненавиждали англичаните до полуда и след като дълга поредица от английски крале се опитали да завладеят Франция, поколения шотландци идвали тук, за да се бият срещу тях. Били по-верни на нашия крал, отколкото братовчед му, херцога на Бургундия. По онова време бургундците се биели на страната на англичаните, как не ги е било срам.

— Девата обаче разкъсала обсадата. Повела армията срещу англичаните.

Това го знаеше още от малка.

— Самата истина. Шотландците може и да са помогнали да удържат стените, но Девата променила нещата. Затвори очи. Представяш ли си я? Възседнала огромния, бял боен кон на краля, с кована броня, стиснала копие в едната ръка, малка бойна брадва в другата, излиза през портата, предвожда армията.

— Помисли само! В свят, в който жените били робини, тя била възплъщение на страстта. Франция била изгубила толкова много битки, а армията е трябвало да бележи победи, след като воините били многочислени, с по-добри оръжия, но ето че падали. Рицарите ни били паднали духом, армиите ни без хора: че кой иска да се бие, след като разгромът е гарантиран?

— И тогава се явява Девата. Тя повдига духа на изнурените от войната, уплашени, сломени французи, събужда срама им и ги подтиква да действат, докато дори онези, които не желаели да се бият, вкусват радостта от победата и тогава откриват, че този вкус им харесва.

Той я грабва, баща ѝ я грабва, завърта я и звездите се превръщат във водовъртеж.

— Само че дъртите нещастници около мен, дори сега, в двадесет и първи век, толкова се страхуват от мисълта, че едно момиче може да се бие, че я обгръщат в магия и миг...

И той започва отново, отнася се на място, което вижда единствено той, където минало и бъдеще се сливат, грешното е поправено и разкъсаната тъкан на историята е възстановена.

Това, разбира се, не става точно така. Той е сразен, репутацията му е съсипана от дъртите нещастници, които не биха се поколебали да се нахвърлят на всеки, проявил неблагоприятното да постави под въпрос свещените им убеждения.

А той е мъртъв.

Мъртъв е, а фиксидеята му е умряла с него и дори да има мъка, тя е задушена от облекчение и някой ден тя ще се предаде и ще приеме неравнопоставения баланс между тях.

Междувременно трябва да мисли за пожара и за новото попълнение врагове, далеч не толкова очевидни като англичаните, които ще превърнат града ѝ в бойно поле, ще отприщят война, за която все още не е разбрала причината.

Тя поздравява плочата по начина, по който го е правила почти цял живот, и се връща към ъгъла, след това към следващия, после стига и до третия и се озовава при димящите останки на хотела, който сега вече е местопрестъпление, на което е извършено убийство.

[1] Още един пожар (фр.). — Б.пр. ↑

- [2] „Армия на исляма“ — сирийска бунтовническа групировка. — Б.пр. ↑
- [3] Жена на деня (фр.). — Б.пр. ↑
- [4] Обажда се представител на армията на пророка „Джаиш ал Ислам“ (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] Обсада на Орлеан, октомври 1428 — май 1429 г. (фр.). — Б.пр. ↑
- [6] С тази плоча град Орлеан изразява своята благодарност към воините, сражавали се за вдигане на обсадата. — Б.пр. ↑
- [7] Милинка, любима (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Обсадата на Орлеан

Последния ден, 7 май 1429 г.

В късния следобед голо копие слънчева светлина прорязва дима от топовете и пронизва Тод Ръстбиърд право в гърдите. Докато се вглежда надолу от укреплението, изградено от камъни и дърво, той си мисли, че след него ще бъде нанесен удар или с кама, или с френска брадва, метната отдолу. Смъртта му ще бъде отвратителна, по брадата му ще покапе слюнка, бронята му ще се оплеска в засъхнала кръв, покафеняла като кравешки изпражнения, груби като разораното поле, напоено със смъртта на други.

Но не и неговата. Някъде, зад лявото му рамо, английски топ избълва нов залп към редиците на врага. Към небето се понася дим, който задушаваше слънчевите лъчи, а той е все още жив, незасегнат, непоразен, немъртъв. Взира се през мъглата към вълните от галска ярост, които се надигат в подножието на укрепленията.

Да им го набута и на тях, и на техните майки. Те просто не знаят кога да се оттеглят. Те също са покрити с мръсотия, а тази сутрин бяха алени и зелени като листа на коприва, бели; французите са призовали бойния си дух.

Не трябваше да става така. Трябваше да се предадат преди седмица. Ръстбиърд знае: прекара пет вонящи зимни месеца да се прави на французин в сърцето на Орлеан, шушукаше по прашни ъгли с мъже, чиито уши бяха наострени за злато и обещания.

Чуйте ме. Вашият слабоволев, скимтящ крал не обича Орлеан; крие се в Шинон и няма да изпрати помощ. Съобщете на англичаните, че ще отворите портите след Великден и всички ще бъдем в безопасност, бъдещето ни е предопределено. Уилям Гласдейл ги командва, а той е свестен човек. Няма да разграби град, който доброволно е отворил портите. Издръжте до Великден, та поне да знаете, че сте изпълнили дълга си...

Златото кара мъжете да кимат. Обещанията изтръгват клетви и портите щяха да се отворят безпроблемно на Възнесение Господне, само че в края на постите пристигна писмо, *До гражданите на Орлеан, в името господне, от Девата...* и цялата му работа отиде залудо.

А сега това.

Димът се разнася, разсейва се, предателска завеса, която прикрива както нападатели, така и нападащи. Само че долу цари ред и — стълби? — *мамичката им!*

— Войници! Мътните ви взели! Войници на южната страна!

Мечът му не е достатъчно дълъг, но до края на деня има предостатъчно оръжие: бойни чукове, брадви, извити саби, двуостри ками, боздугани, пики, алебарди; оръжията на мъртъвците.

От лявата му страна лежи захвърлен чук, дръжка от ясен дълга един метър, оловна глава. Тод Ръстбиърд съвсем не е най-високият от английската армия, но гърдите му са широки и може да вдигне по едно гюле във всяка ръка и да тича с този товар; притежава силата на ковач, дори уменията му.

Посяга към огромния чук. Напряга бедра, замахва отново и отново и описва пълен кръг, завърта се, вложил е цялата тежест на тялото си в разгърнатото движение, което ще посее смърт, а след като е набрал скорост, се прицелва към стълбата, подала се над каменния ръб, и лицето, което наднича над нея, се пръсва в ярък, искрящ фонтан от кръв.

Още слюнка покапва по брадата му. Още кръв полепва по бронята. Има и частици кост, зъби и око.

Убива още двама, докато инерцията го върти, но прииждат нови. Подпира главата на чука на последното стъпало, опира крак на стената и тласка. Стълбата полита назад и повлича мъжете сред рев и писък към смъртта им.

Мъже с дълги копия най-сетне идват, за да отбият атаките, другите стълби, защото сега вече щръкват нови, отляво, отдясно, довеждат французи към укреплението от камък и дърво. На помощ се притичат Уолтър Голдър и Джак Кентишорн, Джон от Гейлифорд и Алфред Рейк. Най-сетне се появява и сър Уилям Гласдейл, командир на укреплението, в кована италианска броня, която все още не е изгубила блясъка си.

— Отблъснете ги! Да паднат отвисоко! Ще се оставите ли да ви победят французи? Деца ли сте? Ние! Ръстбиърд! Развърти този чук по-силно!

Тук се е събрал цветът на английската войска. Тук е причината, поради която Англия ще възтържествува, а Франция е обречена. Гласът на Гласдейл се носи като рев на бик, на мечка, като гръм, дошъл от самия Господ Бог. Обезверени мъже намират сили, с които да изтласкат назад стълбите.

Врагът също разполага с копия. На стълба ли? Луди или не, те определено имат хъс. Острие изсвистява досами лицето му и единствено случайността и инстинктът го карат да се отдръпне, той замахва в отговор с дълъг меч, с брадва, нанася удар на сляпо, търси лица, ръце, каквото и да е.

Джак Кентишорн пада, дави се в собствената си кръв. Нов боец заема мястото му. Оливър ли е? Може би е Хари; напоследък мнозина са с такива имена. Главата на чука попада на горната част на стълбата. Острие профучава края лакътя му. Оливър или Хари замахва напред с меч, пропуска.

— За Бога, човече! Не можеш ли да уцелиш французин от метър и половина? Ще трябва да... — Така и не се разбира какво трябва, защото е видял онова, което никой друг не е забелязал и взетият назаем или може би откраднат чук няма да свърши работа. Пуска го, завърта се, останал е с голи ръце, търси трескаво, оглежда се за...

Лък!

Втурва се ожесточено към него. Той не е от лъконосците, които умеят да изстрелват по дванадесет стрели в минута с такава точност, че да уцелят глава на мушитрънче в разлистен дъб на двеста метра, а и сега не е лято, няма листа, целта му не е главата на мушитрънче, нито дори на орел.

Прицелва се в слаба фигура в семпла броня, застанала за тежест в основата на стълбата. Познава тази фигура, опитва се цял ден да я мерне сред опустошението.

И ето че тук и сега... лявата ръка изтегля тетивата към корема, пръстите притискат стрелата към резката. Чудесна стрела, с острие като игла, насочено към главата, готова да пробие бронята, дори яка броня. Всяка броня, дори правена по поръчка за онзи клепоух

мизерник с мижавата брадичка, който се нарича крал на Франция, но така и не си мръдва задника, за да се бие. Що за крал не се бие?

Ръстбиърд изтегля с цялото умение, на което е способен, усеща как раменете му се издуват, и въздъхва. Той е смесица от противоположности, ала успява да изтегли тетивата, докосва я с устни, изравнява поглед с главата на стрелата и тя е там, демон в бяла броня или вещица, или еретик, или момче, което се преструва на жена, защото подобни неща карат кръвта на французите да кипи, карат ги да потъпчат дадените през зимата обещания за капитулация.

Око. Резка. Броня. Всички са подредиха в една линия. Други може и да изрекат молитва, когато отпускат, но той не е такъв човек. Той изпраща омраза. Умри, мамицата ти! Умри!

Отпуска...

Попадение! Чува ругатня на френски, вижда как бялата броня се катурва, някой извиква име, усеща ужаса да преминава като вълна през скупчилите се долу мъже.

— Ударена е. Девата е ударена. Девата! Девата! Девата!

— Добро попадение! — Бронираният юмрук на Гласдейл нанася такъв удар между плешките му, че той има чувството, че е прострелян. Олюлява се напред. Гласдейл го задържа и вдига ръката му, стиснала лъка, и всички спират и се обръщат, за да го погледнат.

Гръмовният глас на Гласдейл се понася над барбакана:

— Видяхте ли? Ръстбиърд е повече мъж от всички вас, взети заедно. Не е никакъв демон, ако кърви. Не е демон, щом стрелата го кара да политне назад от стълбата. Сега вече ще разгромим гадовете. На стената, запушете пробойните и до изгрев ще сринем мръсниците и пикливия им град. Утре ще сложим главата на онзи боклук краля на тепсия.

От рана с меч в главата заблестява червеникавозлатиста светлина и едва не го ослепява. Ръстбиърд прикляка настрани, изнася тежко ръка, влага цялата тежест на рамото в тласъка и един французин пада. Твърде уморен е, за да се наслади на задоволството, което го зарежда през деня, но поне около него се открива място, тук, на върха на крепостната стена, и той може да отстъпи крачка назад и да започне да сече наляво и да избие меча от вражеска ръка в броня; следва нова

крачка назад, Гласдейл е някъде от лявата му страна, сред вечерния здрач, слънцето изсмуква живота от небето и единственото, което чува, е туптенето на кръвта си в ушите, която отеква под шлема, звънтенето на желязо, което ехти през целия следобед, защото дори след като французите видяха падането на стълбата на вещицата, пак намериха кураж да продължат.

Французи. Кураж. Тод Ръстбиърд никога не е предполагал, че ще съчетае тези две думи в един час, камо ли на един дъх. Стиска здраво очи и отстъпва крачка назад. Сега пред него има камък, което е нещо. Почти е свободен от укреплението и отново е на самата кула: Льо Турел^[1]. Остава да прекоси единствено временен дървен мост и между него и прииждащите французи ще има истински каменни стени.

Някой му подава вода. Той пие, вдига лице и плисва остатъка, а тя потича зад ушите, по югуларната вена и горещия, забързан пулс. Той няма да умре тук. Има заповеди, а те го задължават да остане жив. Има план, макар все още да не е уточнил как да го приведе в действие.

— Внимавай! — идва вик отдясно. Той се изправя мигновено. Французите прииждат отново, мътните да вземат черните им души, въоръжени с чукове и копия с дълги дръжки, малки и големи кулверини, а някой с точно око вече е поразил Стивън от Дълуич и Герейнт Овцата от Поуис, който трябваше да се бие на страната на французите, да мрази англичаните, ако не беше дребният проблем с овца, пренесена незаконно от погрешната страна на рова, или може би цяло стадо и заповед, разнесена в пограничните райони да бъде обесен, затова е трябвало да дойде във Франция и да се бие за Англия. И да умре.

— Назад! — Гласдейл вече е близо, изправил се е на остатъците от стената, бронята му е изгубила блясъка си. — Назад в кулата!

Гласът на командира му не се чува; вече не може да надвиква топовете, но думите му се предават от човек на човек: връщайте се в кулата. Назад зад каменните стени, които са прекалено високи за стълби, където има отвори за стрелците, може би огнище, храна и вино... Безопасност. Никой вече не поглежда другите в очите. Така се държат мъже пред прага на поражението, мъже, които от години познават единствено победи.

Тод Ръстбиърд си поема дъх и замахва отново. След това отново и отново. Той е като автомат, създаден за бой. Слънцето ги е изоставило, вечерта е хладна и сива, но изведнъж се оказва, че не е. Ярка златиста светлина отскача в шлема от лявата му страна, нанизва се на острие от дясната, заблестява в краката му. Той свежда поглед. Слънцето е под него, ала това не е никакво слънце, ами огън. Проклетите французи са запалили огън на един шлеп, пуснали са го по реката и са го закотвили точно под моста. *Майната им.*

— Подпалват моста! Назад!

Той отстъпва. Пламъците танцуват и се стрелкат към краката му. Дъските, които свързват укреплението с кулата са нови, въпреки това са пълни със смола, а французите са налели огнената лодка с борова смола: димът е гъст като меласа, задушлив. Французите престават да прииждат. Доволни са да останат на ръба и да се наслаждават да наблюдават как англичаните горят.

Ръстбиърд е застанал в сенките в далечния край: навик, който досега го е опазвал жив. Ако имаше лък... само че няма, вече няма. Разполага с брадва и меч, ала нито едното, нито другото може да достигне мъжете, събрали се да наблюдават как мостът пламти заедно с всеки англичанин, проявил достатъчно глупост, че да застане на него.

След известно време огненото слънце под него започва да залязва. Долу в реката шлепът се движи, теглен от метално въже: вече е свършил работата си. Французите от другата страна се групират, готови да хвърлят талпи. Не са искали да разрушат моста, а само да изтласкат англичаните обратно в кулата. Някой от тяхната страна има мозък и го използва. Това само по себе си е истинско чудо. Никой от френската страна не е проявил разум, откакто изгубиха свестните си бойци при Ажинкур^[2] през 1415.

Сега половината им армия се състои от шотландци: дребни, мургави жители на равнините със сопи или едри червенокоси мъжаги от Стратклайд, които въртят мечове за ръка и половина и ошипени боздугани. Не беше ли казал папата в Рим, че шотландците определено са противоотрова на англичаните? Може пък един от тях да мисли.

— Ръстбиърд? — Гласдейл се появява от лявата му страна. Английският командир сякаш се е смалил в бронята си. Не е свиквал с поражения. Кървясалите му очи се стрелват към овъгления мост и френската гмеж войска — Тя там ли е?

— Вещицата ли? — Той се вглежда в сумрака. По време на битката напълно е забравил за съществуването ѝ. — Не я виждам. Може да е мъртва.

— Не, жива е. Чух ги да крещят по едно време следобед. Накарала ги е да извадят стрелата и да наложат раната и сега води нападението.

Умората в гласа на Гласдейл, срамът... Изгубили са от жена. Или пък от момче, преоблечено като жена. Няма значение кое от двете; унижението е примитивно и смъртоносно. Гласдейл си размени обиди с нея през изминалите дни. Тя им изпрати млад вестonosец с писмо, в което ги призоваваше да се предадат. Когато момчето беше пленено, оковано за стълб и заплашено с изгаряне, тя започна да ги обстрелва със стрели с прикачени съобщения. И французите го позволиха.

Тод Ръстбийърд се изплюва. Устата му горчи; това е вкусът на поражението. Кулата се държи, но няма да е за дълго. Той си има собствен план, който се оформя все по-ясно.

— Милорд, ще бъдете освободен срещу откуп — заявява той.

Лордовете не умират, освен по случайност или при Ажинкур, когато нещата излязат от контрол. А те често излизат от контрол, когато Хенри води, но той е мъртъв, а Уилям Гласдейл е джентълмен. Французите ще разберат по качеството на бронята и ще го приберат зад стените, където да пие вино; рицарите винаги се държат заедно, след като клането приключи.

— Не. — Гласдейл също наблюдава реката. — Кажи на краля... — Той клати глава и започва отново; кралят е на шест години. Тежко ти, о, земя... Всичко лошо може да се припише на смъртта на краля, на покойния крал. Хенри, петият подред, победител във всички битки, които е водил, почти във всички. Може и да беше корав гадняр, но беше техният корав гадняр и печелеше за тях. О, кралю мой. Защо ти трябваше да умираш тъкмо когато печелехме?

Гласдейл насочва тъжните си очи към Тод Ръстбийърд.

— Ти си човек на Бедфорд, нали?

— Милорд? — Все едно да го попита: „Ти англичанин ли си?“. А той със сигурност е такъв, или поне наполовина англичанин, а това е по-важната половина. Джон от Ланкастър, първи граф на Бедфорд, беше брат на покойния крал Хенри. Следователно сега е чичо на детето крал Хенри, шести поред и е регент на Англия, който пост ще

държи, докато племенникът му не навърши необходимата възраст. Или не умре. Родени крале са управлявали по-малко и са преобразявали съдбините на нациите си. Болнави принцове са умирали за по-малко години. — Служа на лорд Бедфорд с цялото си сърце.

— Разбира се. — Гласдейл се мръщи и бръчките се врязват ожесточено. — Питам дали си негов човек. Негов... — Той вдига юмрук, за да намекне онова, което думите не могат да предадат. Агентът на Бедфорд, неговият шпионин, неговият скрит коз, неговият чук в битка, изпълнителят на неговите желания и команди. Неговият човек, когото да праща на тъмни места, където почтените хора не биха се осмелили да пристъпят, и да му дава поръчения, за които почтените не биха и помислили.

Гласдейл не би трябвало да знае всичко това, но той е лорд и делата на почти кралските особи не са като на обикновените люде.

Тод Ръстбиърд се покланя.

— На вашите услуги, милорд.

— Трябва да се върнеш при французите.

— Милорд?

— Престани да си играеш с мен, Ръстбиърд. Имам си свои шпиони. Ходил си там през зимата.

Виж ти. Това вече е интересно.

— Графе. — Кимване. Безмълвно съгласие. Нищо не е казано на глас, дори тук.

— Така че сега трябва да се върнеш.

— За да убия вещицата. Добре.

— *Не!* — Гласдейл стиска ръката му. Лицето на Гласдейл е на сантиметри от неговото; дори по-близо. — Не само за да я убиеш. Трябва да я *унищожииш*. Трябва да разбереш коя е тя. Мъжете разправят, че е демон, но аз знам, че тя е...

— Момиче от Лотарингия, изпратено от Господ да помогне на французите. — Това е известно на всички, ала никой не иска да го признае.

— Ха! — Смехът на Гласдейл прозвучава грубо, грозно. — Не мога да повярвам, че Господ е преминал на другата страна. Ще се изправя пред него преди изгрев и ако греша, може да горя във вечен огън заради тези думи, но Той беше с нас при Ажинкур, при Верной,

при всички други битки между тях и заявявам, че Господ *не* е сменил страната.

— Съществува пророчество... — Дори англичаните са го чували. Ясновидка написала, че Франция ще възвърне славата си благодарение на девица от Лотарингия. С Божията помощ, това се подразбира. Французите искат Господ да премине на тяхна страна, колкото англичаните искат Той да не го прави.

Презрителна гримаса разкривява лицето на Гласдейл.

— Нима Бедфорд е толкова отчаян, че разчита на глупаци? Честно да ти кажа, имах по-добро мнение за теб.

— Милорд?

— Мисли, човече. Чувал ли си тези пророчески глупости преди коледните пости? Чувал ли ги е изобщо някой? А към Нова година вече е стара работа и се оказва, че всички са ги знаели. Ха! Това момиче изникна от нищото, а така не става. Никой не го може. Тя не е онази, за която се представя.

— Тогава какво?

— Откъде да знам? Слушай ме, Тод Ръстбиърд. Не е достатъчно да я убиеш; трябва да я изобличиш като измамница, а сетне да използваш тази лъжа, за да унищожиш всяка част от паметта ѝ. Трябва да разбиеш мита за нея на пух и прах, да го задушиш в зародиш, преди да може да се разрасне. Разбираш ли ме?

— Много добре, милорд. — Не че е съгласен, но не се и налага. Заповедите на Бедфорд имат приоритет и те са да я убие по начин, по който успее. Когато е мъртва, историите ще изчезнат и без негова помощ.

Засега обаче е достатъчно да кимне. Гласдейл отпуска пръсти, насилва се да се усмихне, физиономията му се променя и поглежда през рамо към мястото, на което французите се опитват да положат временния си мост. В стойката му се чете сигурност. Той прави крачка към пробив в стената, през който се вижда реката долу в ниското.

Не е далече, към три метра, може би по-малко. По средата се обръща и поглежда Тод Ръстбиърд право в очите.

— Кажете на моя господар Бедфорд, че съм умрял с чест.

Мили Боже.

— Господарю... Не... — Протяга ръка, за да го хване. Само че тялото на Гласдейл вече е изпълнило дупката. Обхваща с поглед

хоризонта от изток на запад, поглежда към вечерната звезда, към червената линия на слънцето и прекрачва през ръба към нищото.

Плавно падане. Чува се звук, сякаш кон пие вода. Двадесет и седем килограма кована броня и мъж, който цопва в калните води на Лоара. По нищо не личи къде потъва, няма и мехурчета, които да покажат, че диша. Смъртта може и да е бърза по този начин, но Тод Ръстбиърд не иска да мисли какво ще изпита в последните си мигове.

Отдръпва се навътре в сянката. Заобиколен е от смърт; нищо ново. Но тук, сега, усеща студения ѝ дъх по врата си, смрадта ѝ, въздишките, изкушението да последва Гласдейл. Поглежда към французите, самодоволните лица, осветени от факли, подсмиванията, победоносно вдигнатите ръце, подвижванията, докато един добър човек, мъж на честта, куражлия, се дави в противната френска река.

Той познава тези мъже, и французи, и шотландци; цяла зима е стискал ръцете на тези мерзавци, купувал е вино, за да пълнят търбусите си. Забелязва един без коса, друг с нос, изгърбен като клюн на сокол, трети с яркочервена коса и брада, по-ярки, по-огнени от неговите, така че двамата спокойно могат да минат за братя. Не е невъзможно; един Господ знае къде баща му е посял копелдашкото си семе.

Патрик Огилви от Геърлок, познавам те. И Ричард, лъконосеца. И Хю Кенеди, и Жорж, и Раул д'Аутет. Познавам ви всички до един. Празнувайте колкото искате, негодници, защото скоро ще ви избия с голи ръце, дори да сте ми наполовина братя. Ще вържа наковални на вратовете ви и ще ви гледам как се давите в конска пикня. Ще...

Отдръпва се, преди жарта на яростта му да го докосне. Все още не знаят, че е там; прекалено заети са да зяпат мястото, на което Гласдейл падна, да не би желязото да се превърне в корк и да изплува на повърхността. Те имат жена, която се бие; всички закони на Господа и човека са преобърнати. Днес всичко е възможно да се случи.

Той се измъква. Сега вече мисли бързо, главата му е ясна, носи в себе си увереност. Има достатъчно начини да се одере мечка...

В кулата се протягат дълги сенки, нощта приближава. Той знае как е: на приземния етаж има оръжейна, срещу него се намира главната порта, залостена с дъб, а в другия край е задната врата. Той разчита на паметта и надеждата и да, всичко е точно както го помни.

Никой не се мярка близо до стълбите. Осемдесетината вьоръжени англичани, които все още живеят тук, са отпред, барикадират главната порта. Това са неговите бойни другари. Той ги познава, познават го и те. Провиква се, докато слиза тичешком:

— Сирил! Стивън! Чуйте ме. Трябва да залостим задната врата, за да не ни изненадат в гръб.

Имат му доверие; той винаги дава добри идеи. Сирил пристига пръв. Стиска меч и щит, няма шлем. Стивън е по-тежък и по-бавен. Метална ризница, взет назаем шлем, стегнат с кожа, метални ръкавици, двуостър меч за две ръце. Значи първо Стивън.

Оръжейната е от лявата му страна, по полиците няма оръжия, останала е само една пика със счупена дръжка, подпряна на стената.

— Проклятие, мислех си, че тук има повече копия. — Врътва се решително, мъж с цел, готов да се отбранява. Отправя на другите ведрa усмивка.

— Сирил, намери една-две пики. Каквото ще да е, стига да е дълго и достатъчно остро в края, за да убие неколцина французи. Стивън, помогни ми да счупим рафтовете. Ще залостим с тях вратата.

Сирил се обръща за пики; той е млад, пламенен и не иска да умре. Стивън... затова пък Стивън вече умира, гърлото му е грубо прерязано, кръвта му бликва на фонтан — отстъпва настрани, за да не го изпръска струята — последният му дъх излиза като пяна, докато се опитва да изкрещи предупреждение:

— Тод Ръстбиърд! Предател! — и открива, че гласът му е изчезнал и не може да си обясни защо, а светлината в очите му вече угасва и той полита към протегнатите в очакване ръце на Ръстбиърд, който го полага на пода; тъкмо навреме.

— Намерих най-доброто, което успях, но няма мно... Уф! — И така Сирил е повален, ефесът на меча се стоварва върху носа му с такава сила, че костите му изхрущяват, очите изскачат и той се срива на пода, преди да успее да вдигне щита или меча, или някоя от трите пики, които носи.

Те издрънчават, когато падат, но нито един от другарите му не чува; всички са на предната порта, поставят барикади върху барикадите, подготвят се да удържат крепостта през нощта, през следващия ден, докато дойдат подкрепления. Планът не е никак лош, просто е обречен на провал.

Сирил все още е жив. Ръстбийрд забива меч в незащитения му корем. Той е притъпен, тъй като дял ден е бил използван, така че при първия удар се получава едва забележим прорез.

Той се отказва и използва задната страна на секирата, за да нанесе жесток удар в слепоочието. Той е човек на чука и замахът му оставя доволно дълбока рана, вкарва коса и кожа в костта и мозъка. Оставя тялото на момчето да падне назад, за да забие както трябва меч през корема. Неочаквано усеща как съпротивлението намалява, а туптенето на едва биещото сърце угасва.

Кръвта е навсякъде, но това е целта; кръвта и героизмът се сливат в ума на французите, а той трябва да се представи като истински герой, вместо да умре още щом го съзрат. Смъква английските цветове (и червеното, и бялото) и ги мята върху Сирил, който е изгубил своите по време на битката.

На предната порта френските тарани удрят, но той познава тази порта; няма да падне лесно; тъкмо затова предложението му за задния вход ще бъде посрещнато с благодарност. Изправя се, прокарва ръка през косата, така че тя щръква, вкоравена от кръв, червена като гребен на петел и също толкова твърда. Мисли си за детството, за реките през лятото, когато майка му го вика от другия край на овощната градина. *Cherie! Viens ici!*^[3]

Задната порта е висока колкото мъж, широка колкото да минат двама. Държи се на три железни болта, много добре смазани. Пантите въздишат благодарение на гъшата мас; други мъже също са планирали да влизат или излизат тайно през тази врата. Вечерният въздух е мек. В Орлеан палят огньове за празненството, също и на южния бряг на Лоара. Гадове. На петдесет метра двеста французи атакуват предната порта с тарани и факли, борова смола и чукове, мечове, юмруци и крака.

Връщане назад няма. Той пристъпва навън, където почти веднага ще го забележат, припомня си имената на онези, които е видял от върха на кулата, свива длани пред устата и се провиква:

— *Patrick! Georges! Ricard! Venez ici! Ici, au nom de Dieu! Ici! Aidez-moi!*^[4]

Десетина мъже се отделят от мелето и хукват към него, изтеглили мечове. Той не вдига своя. Напротив, вкарва го демонстративно в ножницата на колана и продължава да крещи:

— Гийом дьо Монтере! Лоран дьо Савал! Знам, че сте там. Елате тук, при мен! В името на Бога, елате!

Те връхлитат като глутница и той не познава онези отпред, те не познават него и ръката му запълзва към меча, защото, ако ще мре, то няма да е с празни ръце, но точно тогава вижда...

— Патрик Огилви! Червенокос негоднико! Аз съм! Томас! Насам! Гейрлок, при мен! Патрик, в името на Бога, ела тук при мен! Кажи им, че съм човек на краля! Кажи им, че се бия за Франция!

Втурват се към него, но Огилви е от Стратклайд, наполовина норвежец, с огнената коса на викингите и едро тяло с широки рамене — двамата наистина могат да минат за братя — и той разблъсква с гърди тълпата, поваля мъжете наляво и надясно, позволява си свобода, която в други дни би му изпросила острие между ребрата, но този път той е капитан, приятел на Девата и крещи:

— Оставете го! Оставете го! Това е Томас Ръстбиърд. Той е един от нас! Оставете го!

Двамата са заедно, стискат ръце, докосват рамене, гърди, а Патрик Огилви бърбори на смесица от френски и шотландски от равнините:

— Томас! Мислехме, че сме те изгубили. Решихме, че си отишъл да се присъединиш към негодниците англичани.

Да, разумно предположение, защото той бе сторил тъкмо това и щеше да е напълно необяснимо съвсем никой от френска страна да не го види през изминалите дни. Затова той е готов с отговор, който ще задоволи всички:

— Така беше. Сега се връщам. Нали казах, че ще се върна. — Отстъпва крачка и сочи онова, което е останало от Стивън и Сирил, кръвта им.

— Мили Боже... — Огилви е боец с многогодишен опит, но този път преbledнява и не може да намери думи. Събира се тълпа и за щастие още мъже, не само шотландци започват да се кръстят.

Тод Ръстбиърд, известен още като Томас, чиято майка е от Нормандия, който затвърждава френската си принадлежност с всяка дума, стиска рамото на едрия шотландец.

— Можеш да ме разцелуваш по-късно, но засега повикай бързо хората си или англичаните ще ни чуят и ще умрат още, а те не го заслужават.

Огилви умее да се движи бързо, когато му се обяснява ясно. Една месеста ръка се насочва към другарите му.

— Вадете мечовете, *mes enfants*^[5]. Да изловим тези безбожници отзад. Томас, идваш ли?

— О, да. — Не е забравил Гласдейл, нито смъртта му, нито обещанията, изречени над водата, в която той умря. По-късно ще ги изпълни. Днес, тук, сега, той е Томас Ръстбиърд, който се усмихва на французи и шотландци и кима към портата, по която блъскат тараните.

— Сега тихо. Вдигнете щитовете, извадете мечове и не пропускайте, когато се приближите.

Помага им да убиват и ако някой от англичаните го познае, то е когато умира и не е в състояние да направи нищо по въпроса. Битката за портата е кратка, бърза и грозна, а от гарнизона от петстотин английски мъже последните петдесет се предават.

Томас не спира, за да ги прекарат до града, защото търси Патрик Огилви. Ако има човек, който може да се доближи до Девата, то това е той: с червената коса и типично шотландското излъчване на небрежна жестокост, в битките той е винаги близо до предводителката. Томас стиска лакътя му, привлича го близо до себе си като брат по оръжие в края на успешна битка.

— Победихме! Господи и всички светни, победихме!

— В името на Девата. — Огилви не може да спре да се усмихва. Той няма представа какво усилие на волята е нужно на другия, за да не му пререже гърлото. — Победихме в името на Девата и ще продължим да побеждаваме. Сега вече си в добри ръце, Томас. Гадовете англичани най-сетне започват да разбират какво е да си губеща страна. Ще ги изтласкаме чак до Нормандия, та и отвъд. До края на годината ще стигнем до Лондон и ще пием вино от златни чаши.

Няма да има този шанс. Томас се заклева в паметта на Уилям Гласдейл, че каквото и да правят французите, Патрик Огилви ще бъде мъртъв до края на годината, също и Девата.

[1] *Le tourelle* (фр.) — малка куличка. — Б.пр. ↑

[2] В битката при Ажинкур през 1415 г. крал Хенри V побеждава голямата френска армия и се жени за дъщерята на френския крал, а

синът му е обявен за наследник на френския престол, но постижението е пропиляно от наследниците му. — Б.пр. ↑

[3] Миличък! Ела тук. (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Патрик! Жорж! Рикар! Елате тук! Тук, в името на Бога! Тук! Помогнете ми! (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Деца мои (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

06:38

В 6:38 сутринта, точният час е записан в дневника на Пико — Мартин Евард, шеф на пожарната, преценява, че е безопасно да се влезе в подгизналия от вода хотел „Каркасон“ на Рю дьо ла Турне, на три пресечки южно от катедралата в центъра на Орлеан.

Това е една от най-новите сгради в квартал на древни, оградени с дърво тераси. Тук са падали бомби — на Хитлер или на кралските военновъздушни сили — с изненадваща точност и единствено този малък квартал е бил разрушен. Новите сгради не бяха построени до началото на двадесет и първи век, а по това време вече имаше изискване да се придържат към по-модерни сгради и да се оставят значителни дупки от всяка от четирите страни.

Тази предвидливост спасява целия северен бряг на Орлеан да не пламне, въпреки че близки сгради са пострадали от дима, няколко са лошо обгорели и боята от кепенците се лющи. Както обикновено, екипи от застрахователните дружества ще последват полицаите, за да оценят щетите и да определят стойността на ремонтите. Сега обаче разследването вече не разглежда най-обикновен палеж. Малко след зазоряване пожарникарите потвърдиха, че в стая на партера на хотела се намира обгорял труп.

Затова сега на площада чакат трима фотографи и петима съдебни лекари, както и единственият човек, който трябва да е тук, а никой не го иска: главният прокурор Ив Дюка.

Дюка е човекът, от когото Пико иска разрешение за разследване, пред когото трябва да представи случая, ако се стигне дотам.

Гарон може да е мил човечец в тяло на корав мъжага, затова пък прокурор Дюка е различен: мъж от гранит, скрит в подпухнала плът, с редки, дребни зъби. Гладко избръснат, с огромен нос и ниско чело, той раздава неандерталската си усмивка на всеки, който мине през

кабинета му, без да показва предпочитания. Извършител и жертва, прокурор и защита; всеки се посреща с мечешка прегръдка, пухкавата буза се притиска до тази на госта, а сетне следва гръмогласно посрещане.

Веднъж Пико се върза на тази подвеждаща проява на доброта и в резултат насилник на деца излезе на свобода заради някаква пропусната точка в закона. Оттогава се отнася към него с крайно внимание и никога не прави голословни твърдения, ако не може да ги подкрепи с поне едно необоримо доказателство.

Сега той е там, квадратното му тяло стърчи пред подгизналите останки на хотел „Каркасон“ и си чопли усърдно носа. Пъхва ръка в джоба, когато Пико приближава до него.

— Труп ли има вътре?

— Да, според пожарникарите.

Той клати глава, сякаш това е новина.

— Значи този е като другите, ама не съвсем.

— И да, и не. — Тя подбира внимателно думите за доклада си. Много е добра в обобщаването на инциденти, освен това е имала достатъчно време, за да се подготви.

— Има разлики с предишните пожари, но има и сходни неща. Тялото е най-очевидната разлика. Трябва първо да установим дали е случайна жертва на пожара, или целта на този пожар е убийството му.

— Освен това този пожар не е толкова ограничен както предишните. Може да е бил запален с по-малко внимание; може да е имало повече катализатор или пък се е разпространил по-бързо. Този може да е случаен или да ни насочи към различен извършител, но може също така да покаже, че по-големите щети са умишлена ескалация на войната, която в момента се води в Орлеан.

— Имаше ли телефонно обаждане?

— Чак след като бе подаден сигнал за пожара. Същият глас с ясно изразен акцент. Не говори повече от дванадесет секунди. Нямахме никакъв шанс за проследяване.

— Той какво каза?

Пико отваря телефона си, прехвърля няколко екрана и зачита сваления текст, изпратен от Патрис: „*Ici L'armée du Prophite Jaish al Islam...* И този пожар е наш. Собственичката, мадам Ривет участва в

търговията със секс. Това е недопустимо според законите на исляма. Повече няма да го прави.“

— Ами мадам Ривет; тя нещастна ли е от загубата на публичния си дом?

— Тя не съществува.

— Какво?

— Точно така. Това е другата основна промяна: не само че имаме труп в по-голям пожар, но и недостатъчно добро разузнаване от страна на подпалвачите. Хотел „Каркасон“ е собственост на мадам Фoa и е неин още от нелепата смърт на свекър ѝ миналия август. За съжаление уебсайтът на хотела не е бил ъпдейтван, но няма съмнение, че тя е собственичка от половин година.

— Тук имало ли е някога публичен дом?

— Дори да е имало, той е бил специално за хора на средна възраст, чужденци с наднормено тегло, които са правили секс само един с друг и мълвата се е носела от човек на човек. Ако изречеш подобно нещо в присъствието на зет ѝ, който е неин адвокат, той ще направи нужното, за да защити репутацията на клиентката си. И без това мадам Фoa е нещастна, че в обаждането от „Джаиш ал Ислам“ не е спомената по име. Готова е да ги съди, но няма представа кои са.

— *Merde*^[1] — Дюка защитва горната си устна с палец и показалец. — Досега не са допускали грешки. Кажете ми, че не става въпрос за имитатор.

— Не е имитатор. Патрис провери гласовия отпечатък: идентичен е. Може и да не са си написали домашното или пък прикриват убийство с пожар, но групата е същата.

— Би трябвало да сме благодарни и за подобни дреболии. Кой е мъртъв? Някой дебел германец ли?

— Засега знаем единствено, че става въпрос за бял мъж на четиридесет и няколко, вероятно американец. Ще знаем повече, когато дежурният патолог прегледа... — Ето го и него, Ерик Масон, патолог, както обикновено пристига в най-подходящия момент. Маха с ръка на Пико, след това забелязва с кого е, усмивката му се стопява и ръката му увисва.

Масон е сред малцината, на които не им се налага да любезничат с Дюка. Той използва привилегията си скромно, което говори в негова

полза. Приближава се, покланя се дискретно на Пико и кима на прокурора.

— Началник, по всичко личи, че ще имате нужда от услугите ми.

Това е любезно отношение. Той вече е бил вътре; миризмата на дим по дрехите му го издава.

Дюка изръмжава нещо като отговор.

— Само един труп ли е?

— Засега е открит само един.

Дюка му отправя редкозъбата си усмивка.

— Косвена жертва или умишлена цел, и в единия, и в другия случай трупят е в нашия район. Та в тази връзка, сега вече ще се провежда разследване на убийство под ръководството на капитан Пико. Очаквам резултатите от пълната аутопсия веднага щом са готови. Не е нужно да чакате тук...

Те изпълняват този танц при всяко престъпление, когато Масон е дежурен. От 2010 година на нито един съдебен лекар във Франция не се налага да присъства на местопрестъплението; поне на теория, разследващият би трябвало да осигури всичко необходимо.

Не се налага да присъства, което, разбира се, е различно от не се допуска да присъства, така че Ерик Масон, който е на мнение, че новите правила са пълна измишльотина — това, както може да се предполага, не се отнася до присъствието на капитана, нито за компетентността ѝ — държи да види лично трупа на самото местопрестъпление. Според Пико това е мъдро решение и в този случай Дюка е съгласен.

Въпреки това техен обичай е прокурорът да посочва изискванията на закона, а патологът да ги следва. Масон се покланя отново.

— С ваше позволение, началник. — Обръща се към Пико: — Тръгваме ли?

— Давай.

Тя много харесва Ерик Масон, на тридесет и пет, висок, слаб, кисел и много раздразнителен, два пъти разведен. Брачните му катастрофи са врязали бръчки на провал по челото му, но така и не са успели да го лишат от човечността му, хумора или косата — гъста, пада ниско над дясното око. Облечен в безупречен бял предпазен

гащеризон, с твърда жълта каска и латексови ръкавици, той я повежда към изгорялата сграда.

— Създава ли ти неприятности? — кима той към Дюка.

— Не повече от обикновено. Какво имаш?

— Мъж, бял, прилична височина, средна възраст. Точно както казаха пожарникарите. Изгорял е почти напълно. — Поглежда я предупредително: — Не е приятна гледка.

— Никога не е. Ще се справя. Честно.

— Тогава вземи това. — Той ѝ подава защитна каска. Тежестта се отпуска като студена ръка на челото ѝ. Тя тръгва след него и се навежда, за да мине под паднала хоризонтална греда над една от вратите, придържана от крик, и пристъпва в подгизналата измъчена сграда.

Вътре пожарът е превърнал всичко в нюанси на черното и бялото; само тук-там се мярка синьо небе, което пуска утрото да наднича от местата, където покривът е рухнал. Влизат в коридор, минават покрай рамки на снимки, останали на почернелите от дима стени. В един ъгъл се вижда разтопена пластмаса, която някога е била телефон. Въздухът е гъст и влажен, наситен с противната смрад от мокро куче и подгизнало дърво с лек дъх на горяща плът.

Беше сравнително скоро, когато от пожарната местеха труповете от местопрестъплението на „по-сигурно място“. Сега вече е различно, затова Пико следва патолога по по-тесен коридор, после наляво към сравнително просторна двойна стая с баня, чийто прозорец би трябвало да гледа на север към катедралата, но всъщност е към отсрещната улица — от светъл камък и жълтеникавокафяво дърво.

Тя бързо оглежда почернелите останки от вълнения килим, широкото легло, мебелите с класически френски линии. Пожарът е съсипал всичко в тази стая, останали са единствено сгърчени, почернели скелети, които свидетелстват за вкус и благоразумие на базата на ограничен бюджет. Хотел „Каркасон“ не беше толкова евтин, колкото намекваше екстериорът, но не беше и прекалено скъп.

Фотографът отстъпва, когато двамата приближават, и им прави място до тялото. Тук миризмата на сварено месо е най-силна. Пико започва да диша през устата и усеща мириса по езика си.

Жертвата лежи на пода от лявата страна на леглото. Свил се е в ембрионална поза, коленете и лактите му са свити, лицето му е скрито

зад юмруците. Тялото му е огромна черна маса, невъзможно е да се определи къде свършват изгорелите дрехи и къде започва изгорялата кожа. Косата е изчезнала, няма начин да се разбере какъв е бил цветът ѝ. Очите са се пръснали и течността се е изпарила. Празни вдлъбнатини гледат към стената.

В човешката история подобна смърт никога не е била лека. Преди шестстотин години Девата от Орлеан е била вързана и изгорена. Когато била мъртва, езекуторът я съблякъл, за да докаже на тълпата, че е жена, след това подпалил отново огъня и я изгорил напълно, а накрая взел пепелта и я изгорил отново, за да е сигурен, че не е останало абсолютно нищо. По нареждане на англичаните французите я унищожили. Провъзгласяването ѝ за светица по никакъв начин няма да заличи ужаса.

Пико затваря очи.

— Кажи ми, че е умрял от задушаване...

— Възможно е. — Масон е коленичил и много внимава да опази гащеризона си. Дрехата на Пико вече е изцапана. Той размисля: истината е неговият лидийски камък. — Всъщност не е, но поне се надявам да не е бил в съзнание. — Отстъпва крачка назад и я оставя да оглежда тялото.

Дал ѝ е насока, но тя предпочита да мисли, че няма нужда от нея; след две години обучение почти вижда същото, което вижда и той.

Сочи над лявото око на мъртвеца.

— Фрактура на черепа ли е това?

— Браво. — Навремето е преподавал на студенти в „Харвард“ и навикът така и не е забравен. Сега вади химикалка от вътрешен джоб и описва арка от дупката, където е било окото, към слепоочието. Гледано от определен ъгъл много е възможно почернялата кожа на това място да е леко хлътнала. — Готов съм да се обзаложа, че отдолу се крие фрактура. Ако е бил ударен достатъчно ситно, за да се счупи костта със сигурност е бил най-малкото зашеметен.

Значи не е било случайност. Въпреки това бе възможно, както каза Дюка, да е косвена жертва; човек без късмет, който е попаднал на подпалвачите, неподходящ човек на неподходящо място в неподходящо време.

Пико се изправя, фотографът пристъпва напред и се привежда над тялото. Три бели светкавици блясват в стаята. Веднага след тях

Пико и Масон правят свои снимки с телефоните си. Те не стават за съда, но ще бъдат свалени на компютър в лабораторията и около тях ще бъдат нахвърлени бележки по случая.

— И кой е той? — пита тя.

— Нямам представа. — Масон описва с химикалката по-широка арка, която обхваща опожареното легло, обгорените останки от тоалетката, гардероба, който е хлътнал... и пълната липса на каквото и да е, което да хвърли светлина върху самоличността на мъжа на пода: няма дрехи, метнати по столовете, няма отворен куфар. — Нито паспорт, нито кредити карти, нито мобилен телефон; нищо. Стаята е била почистена.

Значи не става въпрос за косвена жертва.

— Мамка му. — Пико оглежда обгорелите останки на предполагаемия американски гост и прехвърля наум начините, по които животът ѝ току-що е станал по-сложен.

Когато вдига отново очи, я посреща тихата усмивка на Ерик Масон.

— Мисля, че затова ти плащат.

— А на теб ти плащат да ми осигуриш ДНК и зъбен отпечатък за нула време. — Двамата са приятели; в думите им няма заядливост. — Няма да мога да разбера защо е бил убит, преди да разбера кой е.

— Дай ми два часа.

Пико се отпуска на пода и наднича под леглото.

— Имал е мобилен телефон. По време на вечеря са го видели да говори по мобилния. Трябва да е някъде тук.

Само че го няма. По-късно през деня щателното претърсване от екипа на съдебния отдел открива части от пластмаса и части от батерията, загнездени в мокета, сякаш телефонът е бил смачкан с крак, но от апарата няма и следа. Не може да се разбере и кой е бил там, още по-малко защо, въпреки че Мартин Евард от пожарната ѝ казва, че както и при предишните пожари, всички повърхности в стаята били напоени с бензин, преди да бъде драсната клечката.

Пико следва носилката с обгорелите останки на малкия площад пред сградата. Автомобилът ѝ е покрит с тънък пласт пепел и сажди. Тя е в същия вид. Всеки път, когато прекара ръце през косата, те излизат все по-мръсни.

Седем и четири минути е. Тя преценява риска и решава, че да е чиста (и като външен вид, и като чувство) е по-важно, отколкото да е на бюрото си десет минути преди началото на деня. Пъхва ключовете от колата в джоба и тръгва пеша три пресечки на запад към апартамента, който навремето делеше с Люк и все още нарича свой дом.

По пътя подготвя наум доклада, който ще изпрати на Дюка, прокурора, и по-обширния, с повече предположения, който ще предостави на екипа си, когато по-късно се съберат в офиса ѝ.

Спала е по-малко от три часа.

[1] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Жаржо 12 юни 1429 г.

Първият шанс на Томас Ръстбиърд да убие Девата е на втория ден от кампанията срещу Жаржо, малко повече от месец след нещастията при Орлеан.

Армията е разположила лагера си в покрайнините, подготвя се за поредния ден на битки. Кралят говори и действа уклончиво, иначе щяха да са тук още преди месец. Съветниците му са разделени. Девата, от която всички сега очакват съвети, вече цял месец го убеждава да ѝ позволи да поведе армията срещу английските гарнизони в долината на Лоара.

На краля изглежда не му се иска, а това не е никаква изненада, да позволи на една жена да поведе войската му; това съвсем не е добър прецедент. Освен това религиозните му съветници са разделени между онези, които са на мнение, че тя е дар от Господ и може да постигне всичко, и онези, най-вече архиепископът на Реймс, духовен съветник на краля, който мисли, че в най-добрия случай тя е шарлатанка, в най-лошия — превъплъщение на дявола и трябва да бъде защита в кожен чувал и незабавно хвърлена в реката.

Армията я иска, но мнението на армията е без значение. Целта на кампанията е Франция да бъде освободена от англичаните, следователно изчаква, поне временно, докато французите се джафкат.

За Томас всяко забавяне е добре дошло. Той прекарваше времето си из таверните и задните стаички на видни жители на Орлеан, търсеше варианти в историята за Девата воин. Оказа се, че не са много; бяха твърде подобни, което само по себе си беше подозрително, въпреки това той слушаше разкази и преразкази и откри, че Гласдейл е прав: имаше легенда, имаше и истина, а в бездната помежду им бяха посети семенцата на унищожението ѝ.

И така, той вече е част от армията на Девата, ту на единия, ту на другия бряг на Лоара, набелязва добрите мъже, подкопава силите им, открива слабаците и им вдъхва изкуствен кураж.

Междувременно разговаря с жените, които обикалят лагера. Безкрайно набожната Дева е прогонила курвите и са останали майки, сестри, съпруги. Те готвят, превързват рани, пеят псалми и перат бельо, предат, тъкат и шият.

И говорят. На Томас му се носи славата на добър слушател, затова те разговарят с него: Жанет, Мари, Виолет с тъжните, червени очи, която е приятелка на Клодин, а братът на Кланид, Матю, е бил застигнат от насилствена смърт в нощта, когато Девата се е запознала с краля в Шинон.

— Клодин разправя, че Матю посрещнал Девата на моста, докато влизала в замъка. Не проявил нужното уважение.

Виолет застава близо до огъня зад палатките и бърка с пръчка врящ котел с малки дрешки. Томас поема пръчката и продължава да бърка. Чувства се като хрътка, уловила десетдневна следа. Клодин е жената, чувства го с цялата си душа и сърце: неговият ключ да унищожи Девата.

— Тя знае ли, че брат ѝ я е обидил?

— Че казал Девата да иде при него по-късно, та да се погрижи да не е дева до сутринта ли? Ти представяш ли си? — Виолет е млада и кльоцава, с немирна черна коса и кучешки зъби, щръкнали като на глиган. — До сутринта бил мъртъв. Клодин го открила да плува по корем в реката. Мари-Пол разправя, че Господ го бил поразил, но Клодин каза, че имал огромна дупка отзад на главата. Някой го е ударил и го е блъснал в реката да се удави.

— Мислиш ли, че Девата го е сторила?

— Не! — Виолет се отдръпва и покрива лице с напуканите си зачервени ръце и го поглежда между пръстите. — Защо ѝ е да го прави?

Може би, защото той е знаел какво представлява тя и е заплашил да каже на краля.

Томас клати глава и продължава тихо:

— Права си, разбира се. Може да се е подхлъзнал, да е попаднал на крадец, да е било нещастен случай. Ако обаче намерим Клодин, може Девата да иска тя да ѝ помогне. След като Матю го няма, тя сигурно... — Проституира? Шие савани за мъртъвци? Бърка пране в котел с почти вряща вода? Каквото там правят неомъжените девойки без перспектива в долината на Лоара.

Той чака, но Виолет не му помага, впила е поглед във въртящата се вода.

— Няма я и не знам къде се дяна. Не съм я виждала, откакто армията се събра.

Клодин може и да е мъртва, но инстинктът на Томас му подсказва, че не е. Много внимателно и предпазливо той открива как изглежда момичето: сламеноруса коса, прав нос, лунички, белег на лявата ръка, останал от разлятото в детството олио. Не е много, но е къде-къде по-добре от нищо. Подава на Виолет пръчката.

Може и да не е бил деликатен, колкото си мисли, защото тя го стрелва с поглед.

— Жан-Пиер може да знае повече. Те бяха... приятели...

Приятели ли? В армия, в която Девата е прогонила курвите ли? Сигурно.

— Как да намеря Жан-Пиер?

— Той е артилерист. Той казва, че Девата е благословена от Господ.

А, да. Днес е добър ден. Почти развеселен, той тръгва към армията и мъжете, които се подготвят за битка, към оръдията, които вече стрелят.

Французите обичат оръдията си колкото англичаните обичат лъковете. Големите може и да могат да запратят гюле с тежестта на половин кон, но малките, по-маневрени оръдия изтощават Жаржо. Френските артилеристи са добри, а Жан-Пиер е най-добрият. Може да изстреля един-единствен пробен изстрел, а със следващия ще поразии каквото пожелае: стена, кула, човек, застанал на въпросната кула.

Един ден Жан-Пиер ще попадне в списъка с мъже, които Томас трябва да убие. Междувременно трябва да се добере до него.

Малкият артилерист непрекъснато се мести, променя мястото на оръдието си, за да цели по-добре укрепленията на Жаржо. Томас оставя Виолет с монета в ръката и купчина дърва за огъня ѝ и тръгва през лагера, наблюдава батареята, от която Жан-Пиер стреля и мести оръдието си и стреля пак от новото място, така че английските артилеристи да не могат да го засекат.

От време на време се преструва, че са го уцелили, стиска гърдите си или притиска ръка отстрани, пада назад, отпуска се като прекършена кукла и от английската страна се разнасят доволни

възгласи, докато той не скочи на крака и не се втурне към оръдието си и затропа с крака, движение, което направо побърква англичаните. Необузданите мъже са безразсъдни, а безразсъдните умират. Да, умират.

По обяд на онези вътре им омръзва да умират и изпращат вестносец да моли за пълна капитулация.

Щом забелязва, че портите се отварят и един-единствен ездач се промъква с пера на шапката за преговори, Томас тръгва да търси Патрик Огилви и подръпва ръкава му.

— Виж. — След като другият се обръща, той продължава: — Ела, не можем да пропуснем.

Ако е сам, може и да го забележат. Редом с едрият мъжага от Стратклайд е по-лесно да се промъкне сред тълпата въоръжени французи, докато се доберат достатъчно близо до Девата и малкия ѝ антураж, за да чуят какво се мъти.

Вестносецът е белокоп французин, който слиза сковано от коня, сякаш бедрата му са издялани от камък.

Трима френски рицари на коне се приближават и застават пред него: Д'Алансон отдясно, Девата, след това Ла Ир; всеки води оръженосец и паж. Нито един от тримата не слиза от коня. Вестносецът би трябвало да обърне внимание на този факт, но е прекалено зает да следва така наречения протокол. Покланя се надясно на Ла Ир, наляво на Д'Алансон и не обръща никакво внимание на Девата.

— Господи. Този човек е кръгъл глупак.

Патрик Огилви изрича онова, което всички си мислят, но го казва шепнешком.

Сред шокираното мълчание вестносецът вдига глава.

— Гарнизонът предлага да ви предаде ключовете от портата, ако им позволите да излязат и да се оттеглят с оръжията и конете.

— Не.

— Ще престанем да стреляме и ще се оттеглим, както си му е редът, и... Как така не?

Свети Боже, толкова ли си тъп? А колко пък са тъпи тези вътре, та да изберат малоумник и да го изпратят да води преговори?

Патрик Огилви и приятелчетата му не могат да скрият злорадството си. Света майко. Видяхте ли лицето ѝ? Тя ще накара жив

да го одерат.

Томас Ръстбиърд също се ухилва, но вътрешно не се смее. Цялото му внимание е насочено към Девата. Тя също не се смее.

Не че никога не се смее. През последния месец я е наблюдавал зорко, също като влюбен. Познава изменчивостта на настроенята ѝ, а те са много, бързи са и много рядко ги прикрива. Тя действа прибързано, пламенно. Не се интересува от мнението на другите, ту се смее, ту беснее, ту скърби.

За пръв път я вижда да си наложи мълчание. Според него тя е много разгневена, но успява да се прикрие; потиска гнева.

Подкарва коня две крачки пред останалите, което може и да не изглежда много, но трябва да се знае, че конят ѝ не е от онези, които умеят да мируват.

Това е бързият ѝ кон, който херцог Жан д'Алансон, братовчед на краля, уж ѝ бил подарил през февруари, когато дошла в Шинон.

Както се разправя, Д'Алансон я видял да тича из полето с копие, точно като оръженосец, и бил възхитен от поведението ѝ на рицар, че ѝ предложил напълно обучен боен кон, който струвал цяло състояние. Същата вечер, докато я наблюдавал как язди, кралят останал толкова впечатлен от уменията ѝ, че поръчал да ѝ изковат броня.

Не е ясно дали това е истина, но някой определено ѝ е дал буен, почти неуправляем сиво-бял жребец на стойност две хиляди златни монети и тя го язди така, както Бедфорд язди своите бързи коне, едната ръка на юздата, пристъпва бавно, макар на всички да е ясно, че единственото му желание е да препусне и да убива, докато краката му не се разранят и хълбоците не заблестят от пот.

Томас Ръстбиърд е попадал на подобни коне. Веднъж опита да язди такъв. Не бърза да повтори преживяното.

Сега обаче френският вестоносец е или прекалено тъп, или твърде разсеян от разрушенията в града, за да разбере срещу какво се е изправил. За щастие не му се налага. Девата го изрича ясно.

— Ще оставите и конете, и оръжията, и броните или изобщо няма да си тръгнете.

Вестоносецът я зяпва. Очите му се стрелкат наляво и надясно, към Ла Ир, към Д'Алансон, мъжете, чиито цветове познава. Умолява ги безгласно: „Мъже сте, рицари; познавате правилата на войната. Не се прави така.“

Само че това сега е изключение. Така постъпи покойният крал Хенри и можете да го обвините, ако желаете, защото е потъпкан законите на рицарството, но той е мъртъв. И вие ли искате да се окажете мъртви?

— Разполагате с час — продължава тя. — Излезте по долни дрехи или останете и умрете. — Завърта коня и го вдига на задните крака.

Очевидно вестносецът не е виждал това движение. Томас го е виждал веднъж, когато самомнителен, но все пак опитен португалски учител по езда бе поканен да направи представление за покойния крал.

Конят му беше подобен на този: млечнобял, малко по-висок от средния жребец, със задница като на бик и глава като на змия. По средата на представлението, в което показва прескачане на препятствия и висок скок на място и галоп, конят вдигна задница също като този, след това изпълни двоен ритник със задните крака.

Да беше по-близо, вестносецът щеше да бъде убит. В първия момент изглежда така, сякаш ще повърне или ще се изпусне, или ще се опозори по някакъв друг начин, но той се обръща, качва се на коня си и препуска отново към портата, а подигравателните подвиквания на френската армия го тласкат все по-бързо напред.

Томас е сред тълпата, където е най-сигурно.

Патрик Огилви е до него, ухилен като кретен.

— Какво ли ще направят?

— Ако имат здрав разум, ще смъкнат малките си дрешки, както тя нареди.

— Че англичаните проявявали ли са някога здрав разум?

— А, не знам... При Ажинкур? Верной? На което и да е от десетината подобни бойни полета, където малка бойна част англичани сразяват значително по-многобройните си френски нападатели.

Томас се ухилва и прави нова резка в рабоша срещу Огилви.

По всичко личи, че защитниците на Жаржо са останали без ум и разум. Едночасовият срок минава и никой не излиза. Подава се сигнал и артилеристите подновяват огъня.

Нещо сребърно проблясва от лявата му страна. Томас отново подръпва ръкава на Огилви.

— Погледни, Девата се отправя към батареята. Сигурно ще каже на артилеристите как да стрелят.

— Интересно. Да вървим да видим.

Това му е хубавото на Огилви, послушен е. Поведи го и той ще си мисли, че идеята е негова. Тръгват към оръдията след Девата. Томас е заедно с Огилви и група рицари, оръженосци и пажове, както и всички, които нямат друга работа.

Там Жан-Пиер, приятелят на Клодин, се е развихрил пред редица димящи оръдия.

— Можеш ли да срутиш южната кула до портата — пита Девата.

Той се ухилва. Не са му останали много зъби, а малкото са черни от барута. Нима Клодин ги е целувала? Не може да бъде. Той се покланя.

— Искай и ще ти се даде.

Това може и да е богохулство, но Девата не повишава глас, само кима одобрително.

— Направи го.

Отдръпва се на коня си на безопасно разстояние.

Жан Д'Алансон е с нея; не може да се откъсне.

Свещениците разправят, че била девица, че мъж не я е докосвал и това е доказателството им, че общува с дявола. Томас пък е на мнение, че ако общува с някого, то това е Д'Алансон, чиято красива съпруга стигна до просешка тояга, за да плати откупа му преди два месеца.

Вниманието на Девата е изцяло насочено към разрушенията на Жаржо, но тя заговаря:

— Милорд, не стойте там. Следващият удар на врага ще ви порази. Дръпнете се назад.

Той я поглежда странно, но стиска юздата на коня и изпълнява послушно.

Следващият изстрел убива момчето на артилериста, което може и да е малко глухо или просто не слуша разговорите на по-опитните от него и е направило три крачки встрани, застанало е точно на мястото, от което Д'Алансон току-що се е отдръпнал.

Оръдията млъкват. Мъжете наблизко се кръстят. Томас открива, че ръцете му се движат като техните, от челото към сърцето, от рамо към рамо. Думите й, разбира се, са просто късмет. Или пък тя знае повече за артилерията от всички останали, с изключение на Жан-Пиер. Може би дори повече от Жан-Пиер. Той не вярва, че това е магия.

Д'Алансон е сиво-зелен.

— Милейди...

Тя не трепва, но на Томас му се струва, че нещата, които тя не забелязва, са много малко.

Тя кима.

— Англичаните няма да излязат. Можем да нападаме. Мъжете да се строят. В три колони. Една при всяка порта по мой сигнал.

Това е шансът му. Томас го усеща в стомаха, в потта, която избива по гърба на туниката му. С Огилви, който го следва неотлъчно, той тръгва след нея към гъстото меле край стените, което напредва към портите.

Има стълби, мъже с пики, други с лъкове, които се опитват да свалят защитниците от стените. Съвсем същата работа както при Орлеан. Девата и злият ѝ кон са по средата, рицарите ѝ са я наобиколили в кръг. Томас е една крачка настрани, колкото да не бъде ритнат, наблюдава я внимателно като страж.

Забелязва момента, в който тя решава да продължи пеша, и се провиква за помощ, за да слезе от коня, и той е при нея преди останалите, задържа юздите, пази пръстите си от щракащите зъби на сивия кон, подлага коляно, за да може тя да стъпи на него, подава ѝ ръка, за да скочи на земята.

Веднъж направи същото за Бедфорд и си мислеше, че никога повече няма да проходи, след като мъжът с пълно бойно снаряжение стъпи на крака му. Само бронята тежи двадесет и седем килограма, а колко ли тежи Бедфорд? Дори не искаше да помисля.

Девата е по-фина или пък внимава повече. Стиска протегнатата му ръка и скача.

Сега! Само че хубавият му чук, който взе от Орлеан, е на колана, с едната ръка стиска коня, а другата... тя я сграбчва и стиска леко.

Плътта им не се докосва. Ръкавиците им ги разделят, но все едно незащитената ѝ длан прогаря неговата. Костите му омекват като восък на свещ. Кръвта му бушува в ушите. Светът му застива.

Той коленичи, не продумва, не мисли, не изрича обида към нея, а тя стъпва на него толкова леко, че той дори не е сигурен, че е била там. Следва ироничен поглед — да не би тя да му се смее? Или пък се смее с него? Нито едно от двете ли? И двете ли? След това пристъпва напред, поглежда към стените, а чукът му остава на колана и Ла Ир е

там, също и Д'Алансон, Господ да порази дано подлизурската му душица, а тя вдига шлема и прокарва ръка в метална ръкавица през скандално късата си коса и нещо меко и тежко се усуква в долната част на корема му.

Той е едно нищо за нея. Тя вече е забравила за съществуването му. Поглежда първо надясно, после наляво.

— Трябва да стигнем до южната кула. Донесете стълбите.

Шансът му е пропуснат.

Мъжете хукват да изпълнят заповедта ѝ. Томас Ръстбиърд се изправя и се олюлява. След малко ръката му стиска дръжката на чука. Дървото се плъзва в дланта му, гладко, хладно. Той се овладява, поема си дъх. След това още веднъж. Накрая тръгва след нея към основата на стената. Тук вървят по дърво.

Има ров, пълен със снопове пръчки и наръчи дърва. Ето как се е доближила до кулата на Орлеан: ровът е бил пълен с дърва, за да може да мине. Тук, близо до стената, цари хаос. Той се чувства божествено сред хаоса. Тук е във вихъра си. Размърдва пръсти.

До нея поставят стълба. Никой не я изблъсква назад.

— Милейди, нека се кача пръв — предлага той.

Като е пръв, а тя зад него, има шанс, но не се получава.

— Не, аз ще мина първа. Хората имат нужда да видят, че се качвам първа.

Тя може да се качва в пълна броня. Човек би рекъл, че е родена в нея, расла в нея. Тя се катери към мястото, където оръдията на Жан-Пиер са срутили горната една трета от стената. Томас я следва.

Никой на стената не се опитва да я спре. Всички защитници са при портата, където още един таран пробива онези части, които оръдията на Жан-Пиер не са унищожили.

Тя е на три стъпала от върха, изтеглила е меча си, качва се предпазливо, когато той чува вик:

— Тя е там! Свалете я!

И — *най-сетне* — заваляват камъни. Глупаците вътре нямат нито олио, нито вода, нито пясък в бъчви, за да подпалят. С колко време разполагаха, за да се подготвят? Повече от месец ли? Заслужават да изгубят. Затова пък имат предостатъчно части от града си, за да се отбраняват.

Ето че от небето политат камъни; малки са, едно дете може да ги вдигне, но има и канари колкото половин овца, сигурно вдигнати от трима мъже.

Томас стиска страниците на стълбата и се плъзва бързо надолу. Девата пада след него, полита.

Уцелена е от нещо голямо и пада неконтролируемо. Той е нейната възглавница, нейният сламеник, бръмбар, смачкан от тежестта на бронята ѝ. Сега вече не е лека като семенце от магарешки бодил и той е смазан под нея, остава без дъх, гърдите му са натъртени.

— Милейди! — Д'Алансон, че кой друг, се навежда угоднически над нея. Следват го Ла Ир, Д'Улон, оръженосецът ѝ; малкият Луи дьо Кут, златокосият ѝ паж. Скупчват се около нея, побутват я, шокирани са. Никой не обръща внимание на Томас Ръстбиърд.

Той се измъква изпод нея и се вдига на крака, опитва се да си поеме дъх.

— Мъртва ли е? — успява да изграчи.

Въпросът му припламва като горски пожар; мъжете чуват една-единствена дума и тя плъзва навред.

— Тя е мъртва...

— Девата е мъртва...

Нови пръски като капки олио плисват сред човешката гмеж и цялата френска армия застива за секунда, притисната от мъка.

Онова, което следва, е гръмотевична буря, земетресение, бик се развилнява, обзет от бяс. Какъв шум! Ефесите блъскат по щитове, брадви се сблъскват с остриета, мъже крещат от ярост, каквато Томас никога досега не е виждал, нито при Ажинкур, нито по време на обсадата на Орлеан, никъде.

Само със силата на гнева си французите са в състояние да повалят стените на Жаржо. Онези вътре притихват. Камъните престават да ваят. Нито един човек не смее да се изправи срещу тях в този момент. Точно сега пет хиляди мъже и момчета се заричат цял живот да сеят мъст и знаят, че ще победят. Това не е блъф. Това е истинско обещание за победа.

А това е нещо ново. Това не се случи, когато стрелата на Томас я прониза пред Орлеан, но тогава тя не беше спечелила битка, не и голяма. Не ги бе предвождала. Възхищаваха ѝ се, тя беше различна;

беше нещо ново, извор на надежда. Сега вече я обожават и ще отмъстят за нея.

От много отдавна Томас Ръстбиърд не се е страхувал от мощта на армия, не и армия, от която се води част.

Пред него се появява сянката на Уилям Гласдейл, материална под следобедното слънце; облечена в броня, изкривена, със сухи очи, а от доспехите се процежда вода, висят водорасли. *Нали ти казах! Не е достатъчно да я убиеш. Трябва да я унищожши. Затова трябва да разбереш коя е тя.*

Матю е знаел, но Матю е мъртъв.

Има други, които знаят. Ами мъжете, които са я довели във Франция? Открий ги! Разпитай ги!

Томас вади чука от колана, преглъща, когато усеща, че гърлото му е пресъхнало, оглежда се, за да открие място, на което да влезе в боя, така че да не изгуби уважението, което е градил сред тези хора.

— Тя не е мъртва. — Намира се до стената, когато новината се прехвърля от Раул към Рикар, Патрик Огилви и накрая него.

— Тя не е мъртва. Да благодарим на Бога, че Девата не е мъртва. Тя се връща в битката. Ще превземем Жаржо за нея. Предайте новината. Девата не е мъртва.

— Слава на Бога.

— Слава на Бога.

— Слава на Бога.

Томас не е религиозен човек; убивал е твърде често при твърде користни обстоятелства, въпреки това благодари на Господ на глас заедно с останалите и продължава да се оправдава пред себе си.

Армията успява да си пробие път в Жаржо вечерта. Девата се е възстановила от падането и отново е в мелето. По здрач излиза на главния площад, за да наглежда как войниците обезопасяват града. Томас, разбира се, е наблизил и става свидетел на незначителен, непланиран момент, когато тя сваля шлема си и прокарва незащитените си пръсти през късата като на момче коса.

Тя не е момче, каквото и да приказват англичаните. Той никога не е мислил друго, но сега вече тръпката в слабините го потвърждава. Очите ѝ срещат неговите. Черните ѝ очи са пронизващи, пламенни,

горди. Може да им устои. Наистина може. Той не е човек, който се крие от враговете си.

Погледът ѝ се плъзва настрана. Той е един от хилядите, не е различен от останалите. Слабините му се свиват и не му е никак приятно, че не е сам. Хиляди мъже, пет хиляди, са заедно с него. Всички са се обърнали към нея, чакат.

— Франция! — вдига тя юмрук.

Армията повтаря, пет хиляди гърла изреват като едно:

— Франция!

След това тя ги оставя да действат. Това е война. Ако осуетиш обсада, ще страдаш. През следващите четиридесет и осем часа армията на Девата разграбва Жаржо — и виното, и жените, и кадифето, и лена, всичкото злато, сребро и калай. Никой не се интересува дали защитниците са били французи, дали жените, които изнасилват, са братовчедки на съпругите им, дали мъжете, които ограбват, не са били някога техни приятели. Те са се съюзили с врага и сега всеки мъж във всеки град оттук до Париж знае, че ако се съпротивляваш, жените ти ще ги сполети съдба по-лоша от смъртта и ще бъдеш съсипан.

Онова, което Томас Ръстбиърд знае, е, че е пропуснал шанса си, ала не може да обясни — дори сега, докато лежи в пухеното легло на друг — защо стана така.

ПЕТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

07:35

Апартаментът ѝ е празен. Пико го знае, докато пъхва ключа в ключалката. Облекчение се разлива по гърба ѝ, докато се качва по стръмните каменни стълби от вратата.

Ресторантът долу е затворен, тих, въпреки че щом завие на първата площадка, няма да чуе нищо, дори хората да правят парти. Майката на Люк, която купила този апартамент и го обзавела за себе си през последната година от миналото хилядолетие, го е изолирала сякаш за индустриални цели. И бомба да се взриви навън, стига да е по-малко от шест килограма пластичен експлозив, никакъв звук няма да проникне в апартамента горе.

Това му придава странно мъртвешко усещане. Докато живееше тук, Пико беше свикнала да отваря прозорците, за да пусне живота да нахлуе вътре. Сега, докато е на третата, последна площадка на съвършения сиво-розов мрамор, беззвучието е нейният гарант за самота и тя е благодарна.

Въвежда номер от осем цифри на клавиатурата от дясната страна на вратата и чака още две ледено горещи секунди, в които ще разбере дали Люк е идвал и е сменил кода.

Не е. Когато преброява до три, вратата се отваря широко.

Тя влиза вътре. Това е домът ѝ и при всяко връщане чувства мястото все по-чуждо. Затова спи другаде. Каквото и да мисли Гарон, не става въпрос нито за секс, нито за комфорта на интимността, а да избегне светлите подове в стил Луи XIV, млечнозелените стени, кухнята, която прилича на табло за управление на самолет 747, без прашната, бездушна и безмълвна присъда, която я притиска, докато влиза.

Апартаментът е храм на една Франция, която не съществува: пост революционна монархия, в която богатите управляват, а селяните

си знаят мястото. Пико беше петното в този пейзаж още от мига, в който майката на Люк ѝ даде нотариалните актове като подарък за сватбата.

Самата сватба беше истинско фиаско. Елен Бресар бе положила огромно старание да се облече небрежно, за да не засенчи булката, и ако бе влязла гола в църквата, нямаше да предизвика чак такава сензация. Не можеше да ѝ се отрече, че се държеше настрани от тълпата, въпреки това папараците я хванаха тъкмо когато приклеци Пико, за да я целуне по бузата и да пъхне плика в ръката ѝ.

Снимките не отразяват разговора, но са запечатали изражението на Пико, когато майката на Люк казва: „Сега вече си една от Фамилията“.

Не беше. Дори не се доближаваше, но сега разбира, за разлика от тогава, че това е бил нейният начин да я подкупи. Те не я познаваха, не ги познаваше и тя. Съмнението ѝ бе толкова очевидно, че Елен я прихвана за лакътя и се приведе още по-близо.

— Ландис е изготвил нотариалните актове. Непробиваеми са.

По онова време Пико не познаваше чичо Ландис, но славата му се носеше. Камерите са уловили саркастичната ѝ усмивка и този образ красеше списанията и я направи известна за цялата идваща седмица, така че приятелите ѝ стъпваха на пръсти в нейно присъствие и си мислеха, че са я изгубили завинаги.

Тя, разбира се, мислеше, че е повела Люк към светлината, че той е див, радикален бунтар, който се е осмелил да излезе от реакционната усмирителна риза на семейството в името на идеали като ценностна система, не злато, на равноправие, справедливост, разбиране: заради нея.

Сега, пет години по-късно, този апартамент е морга, в която лежи самозаблудата ѝ. В кухнята, където ароматът на прясно смляно кафе придава острота на въздуха, стават първите скандали над сутрешните вестници, които разкриват заблудата за политическите предпочитания на Люк. Беше ѝ отнело по-дълго, отколкото трябваше, докато разбере, че той така и не се е освободил от семейството, никога не би могъл да го стори и никога не би го сторил, не е и искал. Той е бил, е и винаги ще бъде предрешен консерватор, по-опасен, по-изобретателен от който и да било член на „*Националния фронт*“ на Льо Пен, защото знае как да прикрива екстремизма си с езика на разума.

Тя отнася кафето си в спалнята, където е огромното легло, в което стана болезнено ясно, че ролята ѝ е да роди следващото поколение мъже от семейство Берсар — и че появата на момиче ще бъде приета за същия провал, както ако не зачене изобщо.

Тя взимаше противозачатъчни. Никакви деца, никога; така беше казала още от самото начало. Люк не ѝ беше повярвал. Тя не беше единствената, която бе започнала да съжалява за ранните си самозаблуди.

Влиза в стаята гардероб, където все още се намират чистите ѝ дрехи, и избира зимна риза, чисти дънки, чорапи, бельо, маратонки. Коженото ѝ яке остана; то винаги остава. Все още не го е свалила. Затваря вратата на спалнята след себе си. Не би могла да заспи тук дори да се опита.

В коридора се е натрупала купчинка поща. Тя я вдига и поставя на малка масичка, отделя сметките от рекламите и оставя всичко зи покъсно.

Не влиза — и няма намерение да влезе — в хола, но когато минава, спира, също както след полунощ на Нова година, когато подслуша тихия, чисто мъжки разтвор, в който Люк и чичо Ландис доуточняваха подробностите около издигането на съпруга ѝ във властта: избирането му за кмет на Орлеан през 2014 г., а оттам и участието му в президентските избори през 2016-а.

Оланд, колкото и да го ненавиждаха, бе доказал, че този път е възможен, а Фамилията е готова да разпери криле. Безброй поколения е разпростирила влиянието си в Южна Франция, Германия, Швейцария, Италия на север от Алпите. Във всеки конфликт е инсталирала хора и от двете страни: за англичаните, срещу англичаните; за испанците, срещу испанците; за Наполеон, срещу него; за революцията, за краля... всъщност много повече за краля, но това е заличено от родовата памет.

По-наскоро са сътрудничели на правителството на Виши и милицията, дори по времето, когато другите са се криели в горите, за да се присъединят към маки^[1], или са крили английски агенти за съпротивата. През четиридесет и четвърта изпратили по-млади членове при комунистите, когато им се струвало, че червените ще завладеят цялата страна след войната, докато други вече работели с

американците, за да се подсигурят, че подобна катастрофа няма да се случи.

Досега обаче бяха доволни на юг. Ако се начертае линия от Лион до Бордо и се погледне надолу, всичко е тяхно и е било така открай време. Там са парите, където морето се плиска при Марсилия, Монако, Монпелие. Протегнете се малко на изток и можете да докоснете връзките в Торино, банките в Цюрих, големите фамилии на Барселона. Сега обаче те са си поставили нова цел. За две години Фамилията възнамерява да тласне Люк по път, който е отнел на сегашния президент десет години. Липсата на амбиция никога не е била техен недостатък.

Ето това планираха, когато Пико минаваше покрай вратата.

— Ами жена ти? — попита чичо Ландис. Цялата тежест бе вложена в една дума.

— Инес ще бъде до мен. — Люк говореше с увереността на човек, който е пил толкова, че говори честно и открито. — Може и да създава трудности в някои отношения, но си знае мястото.

На сутринта Пико я нямаше. Оттогава поддържаше връзка със съпруга си единствено през адвоката си и много внимаваше да не остава насаме с него.

Тя притежава този апартамент; Ландис се оказа наистина безупречен. Дори разводът да не ѝ дадеше нищо друго, това беше пенсията ѝ, при това завидна пенсия. Люк се изнесе след седмица, но тя все още не се чувства тук в безопасност и личният ѝ адвокат я посъветва да не променя комбинацията за вратата, да не прави абсолютно нищо, което може да даде на Ландис муниции да изтъкне, че не е свършената съпруга. През изминалите осем седмици не се връщаше често.

Стига до мокрото помещение в края на коридора, стъпва на отопления мраморен под и сваля дрехите си.

Странно, но това е любимото ѝ място. Тук се чувства в безопасност. Ако се налага, може да затвори вратата и тъй като може, не го прави. Прозорецът гледа на изток, към изгряващото слънце, кепенците са отворени, стъклото е матово. Застава гола пред него и усеща наслоилата се през нощта мръсотия по меката кожа под мишниците, в гънките под гърдите, в ушите, в косата, в очите и носа.

Пуска душа. Парата се качва към високия таван. Тя застава под струята и горещата вода търси местата, където саждите я прогарят.

Тя пламва отново и има част от нея, която се радва на болката, привлича я, сякаш по този начин ще разбере какво е да гориш, ще намали болката, ще я превърне в търпима. Образът на изгорелия труп на мъж няма да я напусне, нито начинът на смъртта му. Тя може и да изкиха изгорели те частици от тялото, да го отмие от косата си...

Обръща се и позволява на струята да облее раменете ѝ, извивката на гърба. Навежда се към водата, тя я задържа, може да заспи в нея... Спи в нея...

— Инес? Ти ли си?

Тя се изтласква напред към сухо и студено място. Отваря рязко очи.

— Люк?

Застанал е на вратата на банята, ококорен, косата му е щръкнала. Той е черен бог, скулптура от чиста красота и шокът от присъствието му я пораждава в корема, груб, достъпен, захваща се за животински инстинкти, които са спали през последните четири месеца. Тя си поема неуверено дъх.

— Инес... — Протяга ръка към нея. В очите му проблясва похот, връзва нови линии около устата му.

Не го е виждала от януари, а ето го сега пред нея, желае я и всяка равнина от лицето му, от съществуването му, е по-въздействаща от спомена, по-великолепна. Тя си спомня всяко негово докосване, дъха му по бузата ѝ, ръцете му по гърдите, по плоския ѝ корем, устните, които се спускат надолу. Зърната ѝ сигурно са порозовели и меки от горещата вода. Не са; кафяви са, твърди като тебешир и болят, искат...

Инес си знае мястото.

Тя дръпва кърпа и започва да се бърше с нея.

— Вън.

Очите ѝ са прозорци към душата. Протегнатата му ръка се отпуска. Той си поема дъх, готов да заговори, размисля и отстъпва, клати глава.

— *Pardon. Jsuis desole. Paidon.*^[2]

Люк никога не се извинява. Абсолютно никога.

— Защо си тук? — пита тя.

— Казаха... Пожара. — Той ѝ се струва измъчен, сякаш също като нея не е спал. Овладява се и свива извинително рамене. — Мислех, че няма да си тук.

— Това обяснява *сега*, не защо си *тук*.

— Трябват ми дрехи. — Поглежда купчините на пода, едната мръсна, другата изгладена от чистачката. — Също като теб. — Отстъпил е до вратата. Прави нов жест за помирение с ръце, покорен. — Ще дойда по-късно. Нали може?

Тя свива рамене; няма доверие на гласа си. Той се измъква навън. Главата му се скрива последна, очите му не се откъсват от нея, гласът му гали:

— Много си красива.

Сега вече го каза: *сега*, а баща ѝ не е жив, за да чуе. Докато се заслушва да го чуе как излиза, тя остава със сухи очи и се пита какво ли е необходимо, за да заплаче.

[1] Френски партизански отряди през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Извинявай. Съжалявам. Извинявай, (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

08:45

Радиото в колата не спира да бълва за пожара и за евентуалната самоличност на трупа.

Жена от американския държавен департамент твърди, че Националната агенция по сигурността е съсредоточила огромни ресурси към „Джайш ал Ислам“. Намекът е, че Америка ще успее там, където Франция се е провалила.

Пико натиска ожесточено копчето. Тишината, която изпълва автомобила, може с лекота да бъде запълнена от Люк. Той е в мислите ѝ, а близостта му заплашва да разтопи сърцето ѝ.

Гледа право напред, но той ѝ се усмихва от всеки втори билборд: *Votez Bressard*^[1].

Същата работа е и с трамваите. На моста над Лоара завива и поглежда към бавните, шоколадовокафяви води. Тук е мостът към кулите на Ле Турел. Тук е мястото на битката, която е направила Девата герой на града. Тук са се скупчили спомените за баща ѝ, а те не ѝ помагат. Поема си дълбоко дъх на два пъти и преминава, а пред нея изникват новите строежи на юг от реката, които не са съществували по времето на Девата.

Тя се замисля за водата. Вчера валя, а днес Лоара прелива. Снощи обаче не валя, когато пожарът е бил запален. Подпалвачът е следил прогнозата за времето, което, ако не друго, е част от модел, а отговорите се намират в моделите.

Трафикът намалява. Точно преди девет тя спира на паркинга на патологията непосредствено до Опитал дьо ла Сурс в Южен Орлеан. Рецепционистката ѝ кима, когато минава, и тя се насочва към втория етаж.

— Готов ли си с името?

Черно върху сребърно, обвито в бяло, опеченото тяло на неизвестния, вероятно американец, лежи свито върху масата от неръждаема стомана в лъскавата нова стая за аутопсии с бели плочки.

Освободена от Люк, облечена и чиста, Пико се чувства по-дейна, отколкото би трябвало след нощ с толкова малко сън. Остава телефона си на стойката на стената и се надига, за да седне върху маса от неръждаема стомана.

— Още не. — Ерик Масон не вдига глава. — Един и осемдесет и шест, бял, в по-добра физическа форма от средния човек, бегач или по-скоро катерач; горната част от тялото има мускули тук... тук... тук — показалката му очертава раменете, гърдите и бицепсите. — Засега няма идентификация. — Вдига поглед. — Рентген. Разкарай се.

Пико скача от масата, застава зад екран от оловно стъкло и го наблюдава с професионално възхищение, докато той работи с клинична точност.

Кабинетът му е отпреди малко повече от две години, реликва от предизборната щедрост на Саркози. Под мириса на антисептик и смърт все още се усеща лекият дъх на нова сграда, на боя и мазилка.

Привлечен от Хамърсмит в Лондон, които пък успели да го привлекат от „Харвард“, които пък го привлекли от Монпелие, доктор Ерик Масон работи тук от деня, в който лабораторията е отворила.

Получавал е и е отхвърлял предложения за финансиране след защитения докторат от Гронинген и Хайделберг. Когато го питат защо е отхвърлил чест и слава в полза на сравнително забутано място, той отговаря, че втората му съпруга била от Орлеан, но ако е честен, направил го е заради шанса да създаде отдела по свой образ и подобие.

Пико никога не го е питала. Тя го наблюдава, облечен в колосана зелена престилка и с латексови ръкавици, косата му е скрита под спретнатата шапчица. Той мълчи, погълнат от удоволствията, които предлага технологията.

Три дни в седмицата Роза, техническото лице, се заема с рентгена, но тя има четири деца под десет години и той е достатъчно мил и внимателен и не настоява тя да идва на работа, когато няма нужда от нея. В офиса се носи слух, че тъкмо Роза — мургава, дребничка, с изпепеляващи очи — е причината за последния му

развод, но Пико ги е виждала да работят заедно и мисли, че се чувстват твърде спокойно един до друг, за да са любовници.

Минават петнадесет минути и през това време тя проверява телефона си и преглежда доклада, изпратен от Гарон, в началото и в края пълен с дрънканици за „Джаиш ал Ислам“ и вредите, които нанасят на устройството на Франция.

Вече е взел изявления от всички свидетели. Единственото, което представлява някакъв интерес, е на Моник Сусонг, високата чернокожа жена, която работи за сп. „Вог“ — Париж,^[2] и е дошла на юг от столицата, поне така твърди тя, защото бил плъзнал моден слух, свързан с незначителна знаменитост, за която се твърдяло, че била забелязана в бар в Орлеан, облечена в демодиран тоалет.

Според Гарон това е смехотворно и много малко вероятно. Предполага, че става въпрос за някакво прикритие и дори Пико, която не проявява никакъв интерес към капризите на модата, е готова да сподели с всеки, който попита, че вероятността някоя знаменитост да е в Орлеан е минимална.

Тя обаче съвсем не е готова да позволи на Моник Сусонг да се качи на следващия влак за Париж, независимо че жената обяснява наляво и надясно, че Орлеан е скучна дупка и няма да си намери място от щастие, ако може да се върне в столицата в мига, в който ѝ бъде позволено. Пико казва всичко това на Гарон в есемес, след това оставя телефона и си позволява да се наслади на лукса да изпие едно от прословутите кафета на Ерик Масон.

Освен че е експерт в съдебната патология, Ерик е страстен почитател на висококачественото кафе от точно определени плантации, задължително прясно смляно и сварено с изворна вода. Този месец кафето идва от Таразу в Коста Рика. Карта, на която е посочено точното място, и реклама от „Фортнъм енд Мейсън“ красят картичката с данни, закачена над кафемелачката. *Кремообразно, с плътен вкус, същевременно с цитрусов нюанс...*

На Пико не ѝ се случва често да смила зърната и тя се потапя в землистата им чувственост, прокарва ги между пръстите си, наслаждава се на въртенето и трептенето на кафемелачката, докато те отскачат от остриетата. Улавя цитрусовата нотка, но кофеинът е този, който пропъжда мъглата и ѝ помага да започне да мисли отново.

Мъж с неизвестна самоличност е загинал в пожара.

Люк беше в апартамента.

Мъж с неизвестна самоличност е бил убит в последния от четирите пожара в град Орлеан, следователно попадат под юрисдикцията на нейния отдел.

Люк беше в апартамента и изглеждаше по-несигурен от когато и да било. Каза ѝ, че е красива.

Мъж с неизвестна самоличност е бил убит в последния от четирите пожара, за които отговорността бе поета от „Джаиш ал Ислам“, организация, за която тя не знае нищичко, също както и останалите.

Не са успели да се внедрят, нито да подслушат телефоните им, нито да прихванат имейл трафика им или да попаднат на някой от членовете. За света „Джаиш ал Ислам“ не съществуваше преди първия пожар, но сега глобалното антитерористично братство иска да научи всичко, което знае тя, но то е обидно малко. Люк е незначителен проблем на фона на това. Може да си позволи да не му обръща внимание. Така и ще направи.

Нокията ѝ, поставена на стойката, издава потпури от гърлените гласове на инуити, рингтонът на Патрис. Тъч сензитив петна на четирите стени ѝ дават възможност да се обади.

— Пико. — Водата ври отново. Тя залива филтъра и наблюдава как черното злато капе в чашата ѝ.

— Хотел „Каркасон“ пазят ли резервен архив в интернет?

— По-бавно, Патрис. Шумът, който чуваш, е едва второто ми кафе за деня.

Смехът му е приглушен, съобразява се с деликатността ѝ. Представя си го: прегърбен над телефона, платиненорусата му опашка е стегната от тъмнопурпурен ластик, носът му е доста големичък и не може да мине за класически, но пък отива на силните му черти, черна тениска с последния дизайн на ново заведение, признато от културата на тълпата, за което Пико никога не е чувала.

Той живее в паралелен свят, където всичко се движи малко по-бързо от обикновено, свят малко по-млад от нейния. Сега се опитва да намери начин да стигне до нея през линията. Започва да говори бавно:

— Та мислех си дали собственичката на изгорелия хотел...

— Мадам Фoa.

— Да, де. Та мадам Фоа дали няма бекъп на хард драйва на хотела на отделно място или някъде из интернет? Ако има, можем да бръкнем и да намерим името на трупа ти.

— За да бръкнем, ще имаме нужда от разрешението на мадам Фоа, а тя едва ли ще ни го даде, като я знам как е яхнала метлата в момента. А заповед за подобно нещо няма да получим.

Следва тактично мълчание. Бащата на Патрис е някакъв шеф във военната кибер безопасност, което означава, че младият Патрис е започнал да играе „Диабло“ откакто е проговорил, и се е дипломирал с пускането на оригиналната версия на „Уърлд ъв Уоркрафт“.

Оттам пътят към тъмната страна бил кратък. Станал блек хет хакер и един от основателите на SINK, по-известно като „Силвър Фиш Нинджа Кълектив“, докато споразумение с някой много високо в хранителната верига не го изтеглил от законовата страна на барикадата. Почти. Мълчанието натезжава.

Пико затваря очи.

— Каквото и да правиш, не искам да знам.

— Ами ако се сдобия с име?

— Вържи го със зъбния отпечатък от Ерик. Или с ДНК. Или измисли нещо друго.

— Дадено.

Патрис затваря. Пико докосва тъч зоната с лакът. От вътрешната страна на клепаците ѝ се е врязал образът на прокурор Дюка и какво ще направи, ако разбере.

— *Capitaine?*

Тя отваря очи и забелязва, че Ерик Масон е застанал пред нея, наклонил глава към тъмната стаичка отстрани на моргата. Снимките му са готови.

— Искаш ли да видиш?

— Ти ми кажи.

Той ѝ отправя добродушна усмивка.

— Сигурен съм, че искаш да видиш.

Снабдена с най-новото от високите технологии — нещо, понятни единствено за Масон и Патрис, стаичката прилича на място за тих размисъл. Масон го е виждала тук вътре заедно с Патрис и знае, че каквото и да разправя за бившата си съпруга, тази среща на умове е

привлякла Ерик Масон от поста, който нарича върха на върховете и попидола след докторските квалификации в Хайделберг.

Вътре е тесничко, но не създава чувство на клаустрофобия. Прозорци няма, светлините са приспособени към вечерни или утринни температури; декорът е ненатрапчиво минималистичен. Едната стена е видеоекран. На него се въртят успокояващи спирали, които действат благоприятно на ума, докато Масон не започне да показва заснетото.

Тук няма клавиатури; всичко е с гласови команди или сензори за допир.

Когато влезе тук за пръв път, ако изобщо погледна рентгена, тя видя бели петна върху черна основа, повтарящи се модели, които нямаха никакъв смисъл, колкото и упорито умът ѝ да се опитваше да ги напасне към нещо познато.

Сега, след две години обучение при Ерик Масон, тя започва отгоре, с очертанието на черепа и веднага забелязва неравномерно плъзналата паяжина фрактури над черната дупка на лявото око и сивата каша на кръвоизлива зад него.

— Масивно краниално кървене? Да не би да е ударен по главата и над окото?

— Браво. Продължавай.

Тя спуска поглед надолу към мандибулата. Отпива от кафето, и го задържа в устата. Езикът ѝ се сгърчва от горчивината. Тялото ѝ копнее за още.

— Изпрати ли зъбните отпечатъци?

— В момента Патрис ги обработва.

Пико изпуска дъх. Заплахата от прокурор Дюка отстъпва крачка назад.

Тя поглежда часовника си: 09:27. Обзалага се със себе си колко време ще бъде необходимо на Патрис, за да открие самоличността на човека. След това, тъй като очевидно има още нещо, което трябва да види, тя продължава огледа надолу от главата към ключицата, после към гръдната кост, ребрата, гръбнака, горната и долната част на ръцете, таза, краката, стъпалата.

Връща се на гръдния кош, клетка от бели, разперени ребра върху сивите сенки на сърцето и белите дробове. В тази клетка забелязва чуждо тяло, ярко бяло, с квадратни, фабрично създадени ъгли.

— Какво е това? — Тя докосва екрана с показалка.

— Добър въпрос. Бих казал, че американските ни братовчеди го наричат флаш драйв, а останалата част от цивилизования свят — юесби драйв.

— Какво търси по средата на гърдите му? Възможно ли е да наръгаш някого с юесби драйв? Има ли входна рана? Не забелязах.

— Погледни отново. — Масон е превключил на преподавателски режим. Пико обаче не е в настроение да се прави на студентка, но истината е, че никога не е била в подобно настроение, въпреки това той успя да я научи.

Тя се връща към основното, което знае за човешката анатомия. В гърдите се намират сърцето, белите дробове, трахеята... и пътят от устата към стомаха.

— Да не би да се намира в езофагуса му? *Глътнал ли я е?*

Широка усмивка преобразява тясното лице на Ерик Масон; той отново става млад, оживява се.

— Глътната е малко преди смъртта. Стигнала е дотук, повече не е могла да продължи. — Той се обляга назад, за да се наслади на изражението ѝ. — Знаел е, че ще умре. Оставил ти е отговор на въпросите.

— Мама му стара... — Тя подсвирква. — Патрис ще реши, че е Коледа.

— Ако пожарът не е сварил данните. — Масон забелязва изражението ѝ. — *Courage, mon brave*^[3]. Предлагам да разберем.

Той работи бързо, спретнато и чисто. Овъглената кожа се обелва от препечената плът и кафявата кост на сварената гръдна кост. Електрическият трион изпищява и миризмата на изгоряла кост е същата както през нощта.

Телефонът на Пико звънва отново. Тя поглежда часовника си. 09:40. Патрис изпреварва с две минути предполагаемото време. Тя се ухилва и удря с лакът копчето, за да включи на високоговорител.

— Ти печелиш. Кой е той?

— Люк — отвърща той и ехото от глава му в празното помещение звучи така, сякаш е лапнал кучешко лайно. — Тук е. Разправя, че трябвало да те види. Всъщност каза, че имал нужда от теб. А другото е, че мъртвецът е някой си доктор Иън Холоуей от Глазгоу. Говоря за Глазгоу в Шотландия, не Глазгоу в Кентъки.

— Не е ли американец?

— Май не. Ще мога да ти кажа повече за него, докато пристигнеш. А ти не позволявай на Люк да те завлече в каквато там дупка копае за себе си.

- [1] Гласувайте за Бресар (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Списание „Вог“, Париж (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] Кураж, моето момиче (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Мьон сюр Лоар 15 юни 1429 г.

Вторият шанс на Томас Ръстбиърд да убие Девата е три дни след първия, през нощта, по време на атаката над постройката при градската порта, която защитава Мьон сюр Лоар.

В средата на юни нощите не са къси. Зората пълзи и ще измества мрака, който е почти непрогледен и стига, за да свършат необходимото или поне така нареди Девата, а сега вече никой не смее да ѝ противоречи. След Жаржо тя е любимката на армията: мъжете са готови да умрат за нея и се смятат за благословени.

От яростта, последвала нараняването ѝ, Томас разбра, че няма да посмее да я убие на открито. Може обаче да я нападне в мрака, когато наоколо се мяркат малцина. Освен това отдавна вече е научил, че нощта развързва хорските езици, които слънцето държи изкъсо, затова и тази вечер той търси отговори, иска да се задейства, защото на тази експедиция са поели някои от мъжете, които са довели Девата в Шинон и са сложили началото на цялото това нещастие.

Така става част от нападателния отряд на Девата и в този момент трябва да пропълзи сто метра открито поле и да се захлупи по очи в рова на по-малко от стотина крачки от укреплението при портата, което е стъпило на мост, който пази пътя през Лоара към град Мьон.

Лятото е благосклонно. Ровът е сух. Мирише на чиста земя и смачкана трева. Той се навежда, наблюдава, изчаква подходящия човек да мине и когато той минава...

— Ей! — Сякаш случайно шепне дрезгаво. — Тук!

— Къде? — Едра фигура, хубави ботуши, брадва на колана, забавя крачка.

— Тук, при краката ти.

Плъзване, потръпване на броня, хрущене и той си има компания: Бертран дьо Пуланжи, тежковъоръжен войник, бивш офицер на Йоланда Арагонска, кралица на Сицилия и Неапол и страховита тъща на краля на Франция.

Йоланда е жена, известна с непреодолима сила на духа. Когато двамата по-големи братя на настоящия крал били сполетени от „нещастни случаи“ и починали в ръцете на майка им, Йоланда спасила младия Шарл, завела го на юг в земите си в Арагон и след това се опълчила на всички, които се осмелили да дойдат за него. Всички са наясно, че без нея Шарл VII щеше да е мъртъв, а младият Хенри VI — крал на обединена Франция.

Томас, разбира се, я ненавижда. Бертран дьо Пуланжи пък я обожава до полуда. Остава му малко време до петдесетте. Дьо Пуланжи е стар човек за такова тичане нощем по полята. Стар е и върши неща, които не отговарят на ранга му. Разправят, че любовницата му има вяра повече, отколкото на друг. А това е най-важното.

Той се претъркаля и се вглежда в мастиленочерната нощ.

— Къде е Девата?

— Ей там, при дъба — сочи Томас надясно и напред. — Господи Боже, ама какъв мрак само.

— Ха! — Юмрукът на Дьо Пуланжи перва леко ръката му. — Не използвай напразно името господне. Тя може да те чуе и от хиляда крачки.

— Какво ще направи? Ще ме накара да се изповядам отново ли?

Когато беше от английската страна, Тод Ръстбиърд се изповядаше по веднъж в годината, на Великден, ако се сетеше. Откакто премина на френската страна, бе коленичил, готов да се покае повече, отколкото за цял живот. Разбира се, че не е признал причината за престоя си тук. Баща му беше епископ. Изгуби страха си от църквата много отдавна.

Дьо Пуланжи се намества в рова.

— Щастливец си, че не си на служба с нея. Докато я водехме от Шинон през февруари, ни караше да спираме по здрач и на зазоряване.

— Ти си бил един от... — Томас се прави на поразен от страхопочитание. — *Ти* си довел Девата при краля в началото на годината, а?

Чува скромен, смутен смях. Този смях често се е чувал през изминалите няколко месеца.

Томас продължава небрежно:

— Разбрах, че ви е отнело по тринадесет дни в посока, яздили сте само нощем.

— Единадесет — уточнява Бертран, точно колкото разправят клюкарите, но е добре да подцениш постиженията на даден човек пред него, ако искаш да развържеш езика му. — Единадесет нощи в самото начало на февруари, през вражески земи; бяхме с Жан дьо Мец и Девата, яздехме и се снишавахме в пълен мрак, гаден дъжд, кал до колана, а спреше ли да вали, хващаше студ и мраз. Денем спяхме под дърветата в гората и въпреки това вече не помня колко пъти трябваше да се крием в ровове, докато преминаваха бургундците.

Като си помисли, че са могли да я заловят още в самото начало. И да я убият, в това спор нямаше. Англичаните може и да не обичат французите, които се изправят срещу тях, но няма нищо по-лошо от спречкване в семейството, което води до злоба и омраза. Херцогът на Бургундия може и да е братовчед на краля на Франция, но херцогът на Бургундия предпочита да се закълне във вярност на Англия. Омразата на двамата е взаимна и до смърт.

Не това е смисълът. Тук, сега, Томас Ръстбиърд си има други проблеми. Внимателно и много предпазливо, той подхвърля нещо като шега между двамата:

— Научи ли я да язди по пътя?

Това е една от най-големите дупки в невероятната история: да не би да очакват да повярва, че едно селско девойче, расло в земя, доведена до просешка тояга след осемдесет години война, ще издържи на такава езда, при която на него му прилошава.

Тя е яздила от Вокълъор до Шинон в продължение на единадесет дни? При това през нощта! През *февруари*? Вие луди ли сте? Едва ли е виждала ездитен кон, камо ли да се е научила да язди кон, че да се задържи на него през целия този път.

— Ха! Не, не. Тя язди още откакто е проходила. Баща ѝ я научил, а той бил най-добрият във Франция. Чух я да разказва на Жан Д'Алансон, че пет години била работила като коне...

Дьо Пуланжи стиска зъби. Може и да се е разприказвал, но не е глупав. Непредпазлив, да, но в никакъв случай не и глупак. Ами безграничната му преданост към Йоланда, а сега и към Девата. Той пъшка, размърдва рамене, освобождава меча от колана и наднича над ръба на рова. След това продължава сърдито:

— Боже, ама как мразя да чакам. Хайде, английски гадове, излезте и ни хванете.

Беше близо. Беше толкова близо. Този път беше дори по-близо, отколкото с Клодин. Томас не помни друг път да му е било необходимо повече усилие, за да заговори небрежно като другия:

— Няма да излязат. Никой не излиза нощем от укрепление.

— Значи ние трябва да отидем при тях.

— Това е планът. — Превземат укреплението пред портата, блокират моста и заключват три хиляди въоръжени англичани от другата страна на реката в Мьон, където по никакъв начин няма да могат да навредят на каузата на французите. Приличен план, много почовешки, отколкото атаката над Жаржо и ще се получи, стига англичаните да не усетят какво става.

Все още не са започнали, а когато избухва бухал три пъти, Бернар дьо Пуланжи, човек на кралицата, сега на Девата, се оглежда наляво и надясно и се примъква над ръба. Чукът на Томас тежи в ръката му. Изкушава се да ликвидира Дьо Пуланжи с един бърз удар отзад в главата, но сега не е времето да си позволява празни мечти. Следвай го, при това бързо.

Мъжете отляво и отдясно коленичат, пълзят, плъзгат се по тревата на поляната, заобикалят тръните, измъкват се от рововете и храстите, скупчват се около Девата, която чака зад повален дъб.

Каква си била? Конярче ли? Коня ли е обзидвала? Коневъд ли е била? Свикнала ли е била с мъжки жакети и чорапогащи, преди да поеме към Шинон? Още половин изречение от Дьо Пуланжи и щеше да научи.

Дори без това, тя е на един хвърлей на чука. Изкушава се да пробва късмета си и да приключи с тази работа, но Д'Алансон е съвсем наблизо, а с него са Жан Д'Улон, оръженосецът ѝ и Етиен дьо Виньол, наричан Ла Ир заради щръкналата коса или може би заради гнева, май никой не знае кое от двете.

Ако във Франция са останали мъже, които умеят да се бият, то това са тези тримата. Всеки от тях е в състояние да смаже Томас само с мисълта си, а той не е готов за подобно нещо. Той иска да стане свидетел на хаоса, след като нея вече я няма. Сега има брадва, която върви заедно с чука. Стиска по едно оръжие в ръка и се примъква по-близо до дъба и останалите мъже.

Девата е приклепнала и ги брои: петдесет въоръжени мъже, броните им овързани с парцали, за да не дрънчат, до един тръпнещи като хрътки, коленичили в лятната трева, изпълнени с любов и плам.

Тя се изправя, бляскав пламък в семплата броня. Носи я също като Анри, покойния крал, като втора кожа. Спи в нея, което е добра защита срещу нощно нападение; вижда се единствено лицето ѝ, сърцевидно, с изразителни черни вежди, изваяна уста, пронизващи черни очи.

— Петдесет въоръжени англичани пазят укреплението на портата. Трябва да я превземем, преди някой от града да мине по моста — заявява тя.

Насочва напред юмрук.

— Ла Ир, вземи дванадесет наляво. Д'Алансон, дванадесет надясно. Знаете какво да правите. Останалите са за фронтална атака.

Мили Боже, та тя говори като генерал. Гласдейл даваше такива точни заповеди. Мъжете са готови да изпълнят: Ла Ир е рицар; Жан Д'Алансон е братовчед на краля. Женен е за дъщерята на херцога на Орлеан, за Бога! Не знае ли какво е срам? Така не е редно.

Мъжете пристъпват по-близо до нея. Ла Ир и Д'Алансон трябва да изтеглят групите си настрани. Томас не е отпратен; той умее да се сниши, така че да не го забележат. След като Ла Ир и Д'Алансон потеглят, той се измества към предната част, докато изминават последните петдесет крачки до сградата.

Вече няма смисъл да се крие. Ако стражата не спи... не, не спят.

— Французи! Проклети французи! Надуйте...

— Раул. — Гласът на Девата проехтява като камбана сред хаоса.

Тя не разполага с лъконосци, но си има Раул дьо Саран, който борави умело с лъка и разчита на трима мъже, които му подават резервни стрели. Вторият му изстрел уцелва стража в гърлото, но така става винаги, когато се виждаш отвсякъде, докато крещиш предупреждения.

След това всички вече се виждат отвсякъде. Петдесет въоръжени англичани спят с доспехите, стиснали в ръце мечовете още откакто Жаржо падна. До един наскочат и се хвърлят към стените, някой крещи заповеди, проехтява рог и ако не са достатъчно бързи, вражеският гарнизон, на четиристотин и петдесет метра от другата страна на

реката, ще се изсипе и ще ги избие, и... мътните да го вземат дано, но е трудно да си спомни на коя страна е.

Томас тича редом с французите, но англичаните ще го убият, ако той не убие тях. В броня е, брадата му е скрита, никой няма да го познае. Така че, поне засега, е французин. *Французин*. Крещи по англичаните. Порази ги, ако трябва. Тичай.

Девата е донесла таран: дъбов дънер с олово под железния нос. Осем едри орлеанци го носят. Осем други държат щитове над главите им, за да ги опазят от стрелите. Или от маслото. Ако имат здрав разум, защитниците ще подпалят олиото. Или пясък. Или вода.

Май нямам достатъчно ум.

Глупаци.

Десетима остават около Девата. Томас е един от тях. Пристъпва по-близо. В дясната ръка стиска чук, брадвата е в лявата; разменя ги. После ги разменя отново. Много скоро ще започне да се бие с два чука. Дали пък да не са две брадви?

Девата също предпочита брадва; не ти трябва щит, когато си в цяла броня. Щитовете са за деца и селяни: тя винаги носи брадвата в лявата ръка, кръстоносния меч стиска в дясната. Навремето е бил на Карл Велики, изваден от някоя затънтена църква по нейно нареждане. Един ден Томас ще открие как го е направила. Сега мечът блести на светлината на факлите, запалени от англичаните. Къде са английските стрелци? Сигурно имат...

Таранът преминава. Дяволите да го вземат, стана бързо. Шест оглушителни трясъка и са вътре! Тичай! Тичай! Влизай през счупената порта, сниши се под трегера, хлътни в тъмния вътрешен двор с факлите и всичко изведнъж замирисва на нужник и кръв. Прекалено тъмно е, за да се разбере кой с кого се бие, единствено, че някой се опитва да го убие, а той има основателна причина да остане жив.

Отляво чу вик:

— При мен! Французи! Съберете се около Девата! — Гласът ѝ е нисък за пола, въпреки това личи, че е женски, няма я мъжката дрезгавина. Тя е напреднала. Томас се устремява към нея.

Желязото блести и отпред, и отзад. Всички защитници са тук, при портата. Те луди ли са? Две групи идват отстрани, а те не са оставили никого на пост. Така действат страхът и мисълта, че срещу теб е изпратен да се бие демон.

— Умри, Господ да те порази дано! Умри!

На английски. Дойде отстрани.

Той вдига чука и замахва силно надясно. Някой умира, от неговата страна или тяхната, на него наистина му е все едно. Девата е напред и той трябва да се добере до нея. Замахва с брадвата назад към надвиснало лице, забива облечения в броня лакът, стисва меч под мишница, извива се.

Изтракват зъби. Нечия глава се отмята назад. Ако не е мъртъв, то поне е повален, а тя е на три крачки напред, мечът ѝ хвърля отблясъци под зловецата оранжева светлина на факлите, гласът ѝ, ясен като на църковен песнопоец, звънти над сечта:

— Франция! Франция!

Ще ти дам аз една Франция, малка мръсница, такава. Скок, замах покрай двама мъже, вплетени в ръкопашен бой, и отново назад. Завърта чука — Господи, обича този чук — вижда хлътнатина, достатъчно дълбока, за да вкараш юмука си в нея, и чува писък на англичанин, който се опитва да се спаси. Стъпва върху него, докато онзи пада и — *да!* — озовава се до нея. Това е то. Нейният гръб е опрян в неговия, броня до броня са; той усеща натиска. Готов е да изреве от задоволство. Никой няма да разбере чий удар я е повалил. Вече си представя как поема на ръце размазаното ѝ тяло, как го пренася през разбитата порта и лее горчиви сълзи, докато французите се скупчват около него и се оттеглят. Не са достатъчно, за да стане катаклизъм както при Жаржо.

Или пък ще смъкне шлема и ще се разкрие като англичанин: „Тод Ръстбиърд току-що уби демона!“ Талбът и Скейлс, английските командири, ще го почетат подобаващо; и двамата са рицари от Ордена на жартиерата. Ще посветят и него в рицарство, това ще бъде най-малката му награда. Бедфорд ще му даде имение; той има предостатъчно, може да отдели едно. Ще му простят за мъжете, които е избил; подобни неща се случват по време на война. Един ден, когато детето крал Хенри порасне, ще го повика, за да изслуша историята и...

Усеща я как се измества към него, обръща се и вдига високо чука. Раменете му парят, горят от нужда да нанесе удар. Един удар. Между очите. Тя не е демон. Господ не я пази. Направи го!

— Пази се! — Натискът на нейната броня изчезва. Тя се завърта. Брадвата ѝ е размазано петно от разтопен метал, който поразява от

лявата му страна. Нечий меч се пръсва; не е нейният. — Томас, погледни надясно!

Не!

Те са трима, с цветовете на Йорк от Лъдлоу. Едри мъже от мочурищата с дълги остри пики, с които да го нанижат. Той се навежда, за да избегне първия, насочил се към лицето му, пуска бравата, сграбчва дръжката, изтегля с всички сили, рязко, насочва дървото надолу и стъпва върху него, едновременно с това хвърля чука — готово! Чукът му смазва приближаващото се лице.

— До мен! — Тя му прави място и размахва меч и брадва в две убийствени арки. Мъжете отскачат от пътя ѝ. Тя е рицар и истината е, че единствено други рицари могат да се изправят срещу нея, а тук не са останали. Талбът и Скейлс са от другата страна на реката.

Пиканосците полагат огромни усилия, но тя използва тялото си, скрито в броня, за да блокира следващия удар, измята се, завърта се към третия от тримата.

— Раул! Насам!

Те са с ковани брони, не в ризници и Раул, лъконосецът, насочва стрелата от по-малко от двадесет крачки. Все едно е застанал непосредствено до тях. Изстрелът му пронизва жертвата. Третият от мъжете пада като зашеметена юница, въпреки че пиката му издрасква гърдите на Томас.

Той усеща парене и облекчение, а последният от мъжете остава за него, навежда се за падналия чук, размахва го наляво и надясно, чук и брадва се развъртат сред нажежената битка. Те се опитаха да го убият. Него! Майната им на всички. Няма значение на коя страна са, той ще убие всеки, който се опита да убие него. Той не е готов да умре. Не и тук. Не и сега.

А Девата се е отдалечила, вика Ла Ир от едната страна и Д'Алансон от другата и двамата притичват откъм стените, тримата се срещат в средата, тримата рицари на краля и тя е една от тях, блести.

Жива.

Наблюдава я как се отдалечава и кълне сянката и грейналото ѝ лице. Не си се появила от нищото. Някой те е създал. Която и да си в действителност, откъдето и да си се пръкнала, ще те убия, а след това ще задуша легендата, която си измислила за себе си. Аз, Томас Ръстбиърд, се кълна.

На следващия ден Томас чува, че Бедфорд е изпратил подкрепления от Париж, командвани от самия Фастолф, рицар на жартиерата, един от най-добрите в Англия.

Никой не го е грижа. Нито един сред французите не трепва. Те не вярват и дори да е истина, англичаните няма да пристигнат навреме, за да спасят Жаржо и Мьон. Дните минават, а те не пристигат навреме и за Божанси, следващия град на Лоара, който се предава, без да поставя условия.

Победната армия на Девата става все по-многобройна. Очевидно не е истина, че французите нямат никакви рицари; просто те са предпочели да не се бият за крал слабак.

Когато си на победната страна, вече е друго. Появяват се мъже, които не са почиствали броните си повече от десетилетие, а те имат ново усещане за цел и посока.

Насочват се на север, към Реймс, където поколения галски крале са били миропомазвани и провъзгласявани за монарси на цяла Франция пред очите на Господ Бог. Англичаните все още не са довели младия крал Хенри VI за каквото и да е миропомазване. Ако се доберат там първи, ще има голямо значение в опитите им да затворят устите на всички, които твърдят, че Шарл VII на Франция не е син на баща си и няма законни права над трона.

Томас Ръстбиърд поема на север след Девата. Той не е от вътрешния ѝ кръг, но е достатъчно близо, така че ще има и други възможности да я убие, стига да се възползва от тях. Той обаче не го прави.

Жаржо и Мьон го научиха, че Гласдейл е бил прав, а той, Томас, е допуснал грешка; не е достатъчно да убие тази жена, трябва да я унищожи, а за да го направи, трябва да изобличи всичките ѝ измислици.

Затова той гради планове, по-точно казано, един-единствен план с много нишки, първата от които е да замине за Париж и да се срещне с Бедфорд, защото, ако ще променя мисията, трябва да говори с регента, с господар, който не приема благосклонно идеите на слугите си.

ОСМА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

10:10

Люк е във фойето. Пико усеща присъствието му, преди да го види. Усеща го по погледите на мъжете и жените, които слизат по стълбите, в наклонените глави, във въпросите, които никой не смее да зададе. Невероятно е колко народ работи в тази сграда и всички до един са слезли, за да го зърнат.

Люк грее. Той е техният герой, дотолкова французин, че можеш да изстискаш вино от костния му мозък и зехтин от слъзните му канали; от толкова добро семейство, с такова възпитание, че се доближава максимално до представата им за кралска особа.

Той е едва метър и седемдесет и осем, не е дребосък като Саркози, но не и чак толкова висок, че да стряска хората. Има съвършени зъби, типична южняшка кожа и носи малко дрехи, така че всички да забележат, че целият е само мускули, без грам тлъстина. Косата му е наситеночерна и пада над очите, като му придава едновременно вид на срамежлив човек и куражлия. Има скулите на Богарт, очите му са същите като на Клуни. Той е младият Ален Делон, от около 1964 г., излязъл направо от „Непобедимите“, и дори мъже млъкват в негово присъствие.

Сега е застанал в западналото фойе на полицейското управление, където работи Пико, и половината жени ще получат оргазъм само като го зърнат, а другата половина ще зяпат Пико, когато влезе, и ще се питат как и защо — по дяволите, *защо* — го е напуснала.

Никой досега не я е питал дали той не я е биел, но въпросът им се върти в главите, чака някой да събере кураж, за да го зададе на глас.

Патрис обаче не се трогва. Разблъсква тълпата и с един скок се озовава пред Пико, когато е пред стълбите.

— Саурон — заявява той, докато двамата притискат бузи вместо целувка, което разсейва Пико и тя отклонява вниманието си от Люк.

На тениската пише: „Виктор е мъртъв, приеми го“, а отдолу се вижда ангелското лице на ококорено детенце.

По-важното е, че споменът ѝ за него е изкривен. Понякога, от последния път, когато са се виждали — вчера ли беше? Може би завчера? — той е намерил време да боядиса платиненорусата си коса в нюанс на блестящо, металическо синьо като на птиче рибарче. Краят на опашката докосва кръста му, а това, поне така ѝ се струва, също е ново. Може пък да си е сложил екстеншъни.

Не е съвсем сигурна какво точно означава това. Дали е помаловажен знак за метросексуалност от сенките за очи? Не го е виждала с тях, но ѝ се струва, че е идвал със спирала неведнъж. Осъзнава, че той е казал нещо, макар да няма представа какво точно.

— Моля?

— Саурон от „Властелинът на пръстените“. В Уоркрафт той ще бъде оркът магьосник застанал в ъгъла на стаята на знамената, докато създава хаос с електрически светкавици и... — Забелязва изражението ѝ, недоумението ѝ и се ухилва закачливо. — Няма значение. Властта му въздейства така, както златото въздейства на други или пък наркотиците или парите. Това изобщо не е в твой стил. Защо се омъжи за него?

— Бях млада — заявява Пико и това почти изчерпва въпроса. — А пък сексът беше страхотен. — Спокойно можеш да кажеш това на Патрис, за разлика от Дюка или Гарон дори в подходящ момент. Той извива сухо вежди, няма и следа от мръснишки мисли. Макар и с нежелание тя пита: — Той каза ли какво иска?

— Не. Но ако ще се кандидатира за кмет, ще трябва да захароса нещата.

— Майната му. Може да си намери някоя.

— Не, не може. Такива като него не могат да си позволят да изневеряват на жените си. Ще се отрази негативно на мнението на избирателите.

— След две седмици няма да съм му жена.

Патрис свива рамене.

— Изборите не чакат никого. Нито мъж, нито жена. Той няма две седмици.

— По дяволите!

* * *

— Не.

Патрис се оказа прав. Люк е в кабинета ѝ, който е със стъклени стени и се намира в югозападния ъгъл на многофункционалното помещение с бюра за тридесет служители. Може да се разчита на същото усамотение като в аквариум, но поне вратата е затворена и двамата могат да говорят, без всяка тяхна дума да бъде туитната на света.

— Няма да захаросвам положението.

— Не искам от теб да...

— Напротив. Не ми извъртай думите. Искаш да те виждат със съпруга като политически аксесоар. Наречи го както искаш, но според мен Патрис го каза съвсем точно. Искаш да си знам мястото и можеш да се разкараш на мига. Повече нямам желание да съм ти съпруга, трофей, каквото и да е. Намери си друга. Изчезвай отгук и си избери; много добре знаеш, че можеш.

— Не мога. — Той има големи, тъмни, влажни очи. Пико може да се удави в тях. Тази сутрин едва не се получи. Кожата зад коленете се изпотява при мисълта и нещо дълбоко в нея потръпва с брутална, неподатлива настойчивост. Тя го потиска, за да не го види нито един от двамата. Ако се налага, няма да отклони първа поглед.

Той извъръща очи.

— Трябва да си ти — настоява той. — Ти си ми съпруга. — След това продължава: — Обичам те.

— *Какво?*

Може да преброи на пръстите на едната си ръка — всъщност само на един пръст — случаите, когато го е казвал. Беше шест часът вечерта на 14-ти септември 2009 г., денят, в който ѝ предложи да се омъжи за него. Не го е казвал нито преди, нито след това.

— Обичам те. Не мога да търпя тази раздяла. Жив ме изяжда. Това исках да ти кажа тази сутрин, но не ми достигна кураж. Знаем, че не искаш да бъдеш с мен и ще го приема, но засега те моля, много те

моля, умолявам те, би ли застанала на подиума до мен, усмихната, все едно не ме мразиш?

— Вестниците, новините... — Ключкарските списания раздухаха раздялата им като най-пикантната новина на зимата. Какво ще направят с това, просто не ѝ се мислеше. Моник Сусонг с радост щеше да остане още известно време в Орлеан. Сигурно списанието ѝ щеше да плати, за да остане.

— Остави Фамилията да се занимава с медиите — продължава Люк. — Пиарите ще се справят. — Той ѝ отправя овладяната усмивка, която използваше, когато Фамилията беше тяхната тайна смешка; двамата срещу останалите. — Просто не им пречи да се представят в благоприятна светлина. — Навежда се, за да я целуне по бузата.

— Люк, не съм...

— Знам. Остави ме да го кажа. — Дъхът му е нежен като перце на бузата ѝ. — На сутринта, след като ме избера за кмет, адвокатът ми ще подпише абсолютно всичко, което твоят го накара. Абсолютно всичко.

— Стига глупости. Той никога няма да ти позволи. — Чичо Ландис е адвокат на Люк, толкова скъп адвокат, че Люк трудно би си го позволил, ако не беше от Фамилията.

— Той беше сигурен, че ще го кажеш. Вземи... — Вади сгъната бележка от джоба си. Написана е върху изкуствен пергамент. А може и да е истински. Една от многото причини, поради които Инес Пико нямаше да може да се слее с Фамилията, е, че не може да направи разлика. Печатът е от червен восък и се чупи лесно. Посланието вътре е написано с писалка, с почерк, който тя познава.

Люк ти казва истината. За сътрудничеството ти в това начинание ти предлагаме освобождаване от брачните клетви при условия, определени от теб. Това е обещанието, което ти даваме. Много добре знаеш, че Фамилията никога не потъпква обещание. Запази това писмо. Има тежест в съда.

Ландис Бресар, понеделник, 24 февруари 2014 г.

Тя гледа дълго написаното. Нейният адвокат се страхува от Ландис Бресар. Нищо не е казал, но Пико познава мириса на ужаса. Освен това знае, че той ще изгуби, ако се стигне до съд.

— Значи ставаш кмет, като използваш за билет рационалността на Бресар. Кога хората от Орлеан ще разберат, че ги ръководи семейство, пред което мафията прилича на момчешка банда и които мислят, че единственият проблем с идеята на Хитлер за Трети райх е, че той не е бил достатъчно убеден, за да доведе нещата до самия край? Или ще трябва да изчакаме, докато не влезеш в Елисейския дворец и тогава цяла Франция да разбере?

— Инес... — Той стиска основата на носа си. — Знам, че имаме известни различия, но аз не съм... такъв. Наистина ли мислиш, че програмата на Кристел Вивие е по-добра? Или тази на мъжа до нея? Ако щеш ми вярвай, но до Трой Кордие приличам на проклет либерал.

Кристел Вивие от „*Националния*“ е основният опонент на Люк в кметската надпревара, а Трой Кордие ръководи кампанията ѝ. Истината е, че човек трудно може да си представи някой по-десен. Разликата е, че всички знаят какво представлява Трой, а Пико не е сигурна дали знае какъв е в действителност Люк. Убедена е само, че не иска да бъде такъв.

Люк отпуска ръце. Смалява се.

— Моля те, Инес. Няма да спечеля без теб. Честно ти казвам, убеден съм, че сме по-добри от Фронта.

Тя държи бележката от Ландис като бариера между двамата.

— Ще я занеса на Дюка. Ако той ми каже, че няма легална стойност, ще свикам пресконференция и ще я прочета. Това ще бъде краят на кампанията ти.

Дюка не е приятелски настроен към Фамилията. В миналото това е било повод за раздори неведнъж. През последните месеци беше единственото добро за него.

— Дори Дюка няма да открие пробойни, уверявам те. — Погледът на Люк е топъл, приятелски, отстъпчив. — Просто бъди до мен и се усмихвай. Помогни ми да стана крал. Не молим за нищо повече.

Тя стиска протегнатата му ръка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Патай

18 юни 1429 г.

Почти денят на слънцестоенето е. Изминала е седмица от нападението над Жаржо, когато Девата падна от стената и отново се надигна победоносно. Томас и Патрик Огилви слагат край на постите заедно пред малък, силен огън в сърцето на армията на Девата.

— Клодин беше повереница на краля. Също и брат ѝ — подхвърля Патрик Огилви.

— Кой крал? — Въпросът може и да е глупав, но Томас току-що се е събудил и вниманието му е насочено към пейзажа около него, ниските тръни от всички страни, падините и долините, в които може да се крият съгледвачи, ослушва се да мерне някой от петте хиляди въоръжени англичани, които се канят да минат оттук и вероятността да им устроят засада дори през деня.

Въпреки това дори сега, когато някой каже „крал“, мислите му се стрелкат към английския крал воин, победителя от Ажинкур; Хенри, пети с това име, може и да е мъртъв, но бе крал, за когото всеки мъж се биеше с готовност, без да изпитва срам. Този крал не би приел една курва за повереница, дори навремето да не е била такава.

Защото Клодин, става ясно, не е била приятелски настроена единствено към Жан-Пиер, виртуоза артилерист, тя е раздавала благоволения си из френската армия, поне преди Девата да сложи кръст на подобна свобода. По една щастлива случайност Патрик Огилви е бил един от приятелите ѝ през зимата. Бяха нужни много дни на ненатрапчиви, небрежно подхвърлени въпроси, за да стигнат дотук, но ето че тази сутрин, когато се събужда, той си спомня за нея с обич.

— Тя знаеше какво обичат мъжете. Беше весела. И винаги благодарна.

Томас забелва очи.

— Френският крал е приемал повереници, а? — Малко вероятно. Че кой крал приема децата на друг мъж, ако не му се налага? Повечето

си имат предостатъчно собствени — и законни, и случайно пръкнали се.

— Баща ѝ загинал на бойното поле на Ажинкур. Майка ѝ... — Той се мръщи. — Забравих какво се е случило с майка ѝ, но е починала. Клодин и брат ѝ си нямали никого. Затова кралят ги приютил. Наричали са го Най-обичания, както и Лудия. *Charles le Bien Aime*. Може просто да е обичал деца.

Томас няма желание да обсъжда точно този въпрос. Започва да прибира остатъците от сутрешната закуска: овесени питки, прегорели по краищата, патешко яйце, донесено от Жаржо, което може и да не е било кой знае колко прясно. Стомахът го присвива от него.

— Как е станало така, че е започнала да обслужва мъже? Не е ли имало за нея място в дома на краля?

— Не за дълго. Изритали я след смъртта на стария крал. И нея, и Матю — брат ѝ...

— Убития ли?

— Онзи, който казал нещо нередно за Девата и бил поразен от Господ. Недей да извиваш така очи, Томас Ръстбиърд; дори свещениците твърдят, че е чудо. Както и да е, Клодин и Матю били изритани на улицата без пари, въпреки че кралят им оставил сребро в завещанието си. По нейните думи Матю трупал все повече огорчение през последните пет години. Бил се зарекъл да намери начин да получи парите, които били негови.

А-ха.

Значи имаме дете, което навремето е било поверено на краля; момче, което може и да се е объркало как стоят нещата. Младеж, който расте, завладян от нуждата да си отмъсти и да избяга от затвора за бедняци. И ето че една вечер среща Девата, тъкмо когато тя влиза в Шинон. Казва нещо — не знаем какво точно — а на сутринта го намират да се носи в реката с дупка в черепа.

Защо си умрял, Матю? Да не би да си я познал, това момиче, което се преструва, че е от Лотарингия? Да не би и тя да е била повереница, поредната, чийто баща е загинал при Ажинкур, също като твоя?

Да не би да си заплашил да я изобличиш?

Ако Матю е познал Девата на онзи мост в тъмната февруарска вечер, тогава сестра му би могла да я познае на дневна светлина.

Утрото е хубаво, слънчево, ясно и светът е пълен с възможности. В този момент Томас Ръстбиърд знае, че трябва да се добере до Бедфорд, брат на покойния крал и сега, по Божията воля, регент на Франция и Англия, за да му каже какво знае.

Проблемът му е, че Бедфорд е в Париж, което е доста на север. Девата се е насочила на север и води армията след себе си, което е добре, но между тук и там има пет хиляди англичани, готови да убиват. Съгледвачите бяха навън през цялата нощ, търсеха. Откакто се събуди, Томас видя да се връщат трима. Четвъртият, който бе тръгнал на север, се връща едва сега.

Той приключва с прибирането на багажа и не поглежда към мястото, където човекът се смъква от потния си кон и коленичи, за да го допуснат при Девата.

— Я... — Огилви поглежда над дясното му рамо. — Този не е ли от съгледвачите?

— Така ли? Ще знаеш, че си прав. — Томас се мръщи и се изправя на крака. — Слагай ботушите, Огилви. Десет към едно, че ще поемем на север, за да се срещнем с англичаните.

— Ботушите ли? Мамка му. Нямам нови ботуши. Не съм като някои от нас.

— Така е, защото не си ги извоювал.

— Да ги извоювам ли? За частица от секундата, в която съм коленичил в прахта! — Двамата започват да се дърлят, защото Томас Ръстбиърд има нови ботуши и нов кон, а днес от всички великолепни дни се чувства определено доволен и от двете.

Конят е подарък от Девата; дорест жребец, обучен изключително умело, взет от конюшните в Жаржо, даден му, че ѝ помогна да слезе от собствения си кон. Значи все пак го е забелязала.

Ботушите са съществен компонент от стратегията, която той разгръща. Поръча ги лично от по-младия брат на Рикар, Арно, който ги направи по мярка от тъмна, добре намазана с мас говежда кожа, високи, горе сложи щампа, която изобразява и хералдическата лилия на Франция и кръста на Лотарингия, който Девата има на острието на меч си. Така Томас е маркиран като неин човек по начин, който всеки познава. От шестте хиляди мъже нито един няма такива ботуши.

Шест хиляди е приблизително точният брой на хората в армията на Девата, защото, ако първите скаути са прави, тогава английските

командири Талбът и Скейлс, които бягат на север от Мьон сюр Лоар с победените си части от три хиляди човека, поне една трета от тях лъконосци, най-сетне са се обединили с непобедимия Фастолф, който има нареждания да се спусне на юг от Париж със своите две хиляди (и от тях една трета въоръжени с лъкове), така че новата сила от пет хиляди въоръжени англичани, до един опечалени и нещастни, се намират някъде на пътя, по който трябва да поеме Девата, ако иска да се добере до френския крал — тя все още го нарича дофин, тъй като не го е виждала коронясан — в Реймс.

Томас Ръстбиърд има нужда да поговори с Бедфорд и се налага да намери начин да го направи, без да съсипе установеното си досега положение при французите. Нишките на плана му са разтегливи; той ги премисля, докато язди, докато върви пеша или седи на мокри, покрити с лишей пънове по здрач и наблюдава как огньовете се превръщат в бяла пепел.

Все още мисли над тях, когато зазвучава рог, звукът му е дълъг, с извивки, а след него се чува и вик: „Готови за път!“

— Нали ти казах? Десет на едно — подава ръка Томас.

Патрик Огилви я заплюва и избухва в смях.

— Майната ти, човече. Аз не приех облога. Беше очевидно. — Дватамата избухват в смях, както често се случва напоследък и всички мислят, че са най-малкото братовчеди.

Самият Томас веднъж го попита:

— Случайно баща ти да е епископ? — Огилви беше пиян и трябваше да изпие още няколко кани, за да удави обидата, а после цяла нощ слуша разказите за *pere et fils*^[1] на Огилви и огромната им привързаност един към друг. Значи нямаха общ баща. Но пък бяха много близки и ставаха все по-близки с всеки изминал ден.

Новопристигналият скаут минава наблизко, търси си храна. Огилви му подвиква, когато минава:

— Колко са?

— Половината. Над две хиляди мъже. Фастолф ги пришпорва.

Фастолф е рицар на жартиерата; името му буди страх в сърцата из цяла Франция. Говори се, че е достатъчно да се прошепне името му близо до бойно поле, и враговете му заплаквали. Томас не е забелязал мъжете от свитата на Девата да плачат; тъкмо обратното.

Томас се провиква към съгледвача:

— Те знаят ли, че сме тук?

— Вече знаят. Убихме един от техните съгледвачи, но другите се измъкнаха.

— Добре, добре, много добре. — Патрик Огилви удря длан при всяка дума. — Ще има истинска битка. Няма да се дърпаме и да чакаме артилеристите да си чешат крастата цял ден. Да вървим!

Новината се разнася из лагера и скоро поемат по пътя на север, крачат все по-бързо, защото, ако англичаните им пресекат пътя и скрият стрелците си зад копи сено, както бяха направили при Ажинкур, тогава всичко ще приключи и кралят — грешка, *дофинът* — може да се измъкне в Испания или Шотландия, където да живее в нищета, а всички останали ще трябва да научат английски и да коленичат пред Бедфорд.

С изключение на Девата, разбира се, която ще трябва да се скрие в някой метох или да умре. Томас се опитва да си я представи в метох, но умът му блокира всеки път. Тя ще ги унищожи, стига да разполага с време, но все ще се намери някой, някъде, който да я издаде на Бедфорд, а той не е от хората, които проявяват милост.

— Спрете!

Спират в пълно безредие и хаос, но се налага; ако съгледвачите са прави, англичаните са някъде напред. Въздухът вони на конска пот и нервно напрежение. Мъжете се кръстят и току опипват мечовете си. Свещениците, застанали отпред, са се умълчали. Също като Хенри, Девата води голяма група свещеници. Отначало вървяха пеша. Сега вече броят им е намалал, но останалите са на коне; това е конна армия, чиято цел е скоростта.

Девата е обградена от група рицари. Томас Ръстбиърд и Патрик Огилви са близо, защото... е, те двамата са винаги наблизко. Томас може да спечели още един кон, задето ѝ е помогнал да слезе, нали така.

Разпалва се спор. Девата не дава открито командите на тази армия; заради приличието водачеството е предадено на Д'Алансон, братовчед на краля, и добрият херцог прави всичко по силите си, за да издава заповеди. Девата не трябва да пътува в авангарда, прекалено опасно е. Помните ли Ажинкур? Спомнете си клането и рисковете. Стрелите на английските лъкове могат да пробият броня също както ковач набива пирон в копито. Просто не е *безопасно*.

Дори оръженосецът е на същото мнение; лично граф Орлеан му е наредил да не допуска господарката му да язди отпред. Тя се мръщи, хапе устни, привиква го, него, Томас Ръстбиърд, мъжа, на когото е дала кон.

— Можеш ли да ми бъдеш оръженосец?

В погледа ѝ има предизвикателство, покана, от която гърлото му пресъхва. Докато беше шпионин на Бедфорд, той пробва какво ли не и откри, че го бива. От него ставаше приличен лъконосец и достатъчно компетентен воден инженер. Веднъж беше свещеник, откри умения в аптекарството, но никога не се е пробвал като оръженосец. Не е в състояние да вдигне копие дори от това да зависи животът му; не и да го наклони и замахне. Но може би ще успее да язди, стиснал копие в ръка, и да ѝ го подаде в нужния момент. Кима.

Девата дава знак на Д'Улон, който изглежда е облекчен и подава копието на Томас.

— Ние сме във втората редица, зад Ла Ир и Потон дьо Сантрай.

Господи. Потон дьо Сантрай е един от най-видните рицари от турнирите. Той си изкарва прехраната, като обикаля Европа и предизвиква мъже на бой. Разправят, че живеел, за да убива. Изобщо не е безопасно да е наблизо.

— Милейди...

От нея вече няма и следа.

Ето как Томас Ръстбиърд се озовава посред хиляда и петстотин рицари на коне и техните оръженосци.

Навремето някой му каза, че можеш да събереш сто рицари на коне на четири хиляди квадратни метра. Той не знае дали това е истина, но е убеден, че тук са се събрали рицари на шестдесет хиляди квадратни метра, може би дори повече; те носят различни цветове, различни хералдически знаци: и небесносиньо, и черно, и сребърно, нарисувани са възли в малките квадрати в горната дясна четвъртина на щита, глигани и кози, лъвове, изправени на задните крака, други приклекли — и лилии: навсякъде са лилиите на Франция.

Те са истинска гора от блясък, а той е селско петно сред тях, червената му коса и почти черните ботуши са единствените му отличителни черти.

Девата язди злия сиво-бял жребец на Д'Алансон. Ксенофон. Нарекла го е Ксенофон. И ако това не е арогантност. Томас не знае

какво е, но едно префърцунено гръцко име не му пречи да е безкрайно опасен. Може и да няма избор, но няма намерение да се приближи до задните му крака, а истината е, че оръженосецът по необходимост трябва да язди съвсем близо до рицаря си, достатъчно близо, за да може да подаде копието, освен това той изгаря от любопитство да види как се държи тя.

Може и да е обзидвала коне (или да е била прекупвач или момче за всичко), но това съвсем не я прави рицар. Ако Бертран дьо Пулани е прав, че баща ѝ я е научил да язди — а кой е бил баща ѝ? Да не би да е поредният загинал при Ажинкур? Клодин знае ли на какво друго я е научил?

Продължават да яздят през полето. Хиляда и петстотин мъже в пълно бойно снаряжение. Ескадрон от тежка кавалерия; по-голяма Томас не е виждал. Земята трепери, докато минават. Сърцето му запява; не може да се сдържи. Той е до нея по заповед, но в тази компания изпъва гръб, конят му също. Все едно лети. Така може да държи копието вертикално, от което е невъобразимо горд.

— Напред! — изревава Ла Ир. — Рицари, въоръжете се!

Девата протяга дясната си ръка. Той трябва да подаде копието с лекота. Чувал е разкази за тази работа в детството, но е виждал как става само два пъти.

Притиска коня с колене и го доближава до вечно сърдития сив жребец. Хрумва му, че ако загуби равновесие и падне, главата му ще се превърне в каша. Протяга лявата си ръка, стяга я, за да поеме тежестта на четири метра тежко дърво с железен връх.

Пред него и навсякъде около него гора от боядисани копия се раздвижва и измества. Те са като мачти в морето, огромна флотилия, докато преминават в нови ръце.

Той успява! Подава успешно и гладко, точно както е редно. Иска му се да вдигне юмрук, но цялото му внимание е насочено да направлява коня, тъй като оръженосците трябва да забавят конете си и да дадат възможност на рицарите отзад да напреднат и да се подредят, както се прави от десетилетия, а някъде напред Ла Ир изревава: „Копия в готовност!“ и гората поляга.

Поляга. Значи тя знае да привежда копие в готовност. Нужни са две десетилетия обучение, за да може да го стори, а тя умее: той току-

що видя как го направи. Отпуснато, неподвижно, насочено, готово да убие онзи, когото тя набележи.

Хиляда и петстотин копия и едно от тях е нейното, отпред се зеленее полето, а хората на Фастолф едва се виждат на лекия наклон, отчаяно се опитват да набият коловете, които ще промушат френските коне, а от лявата страна се вижда горичка от глог, гъста, тиха, и той си казва, че на мястото на Фастолф, стига да познава местността, тъкмо там ще разположи лъконосците си, за да...

— Ехо-о-о! — Викът, също като на ловец, отеква на английски.

От горичката изскача елен, с дванадесет разклонения на рогата, бялата му опашка трепка, когато проехтява нов вик:

— Ехо-о-о, момчета, елен за сваляне!

Тези да не би да са напълно луди?

Той не мисли, че са луди, защото Бедфорд не би изпратил луди срещу отбелязала достатъчно победи досега френска армия, но ще бъдат гладни и вероятно глухи и няма да чуят тропота на прииждащите французи или да забележат, че вятърът духа в грешната посока, или пък просто няма да устоят, когато видят елен, дори това да означава, че ще издадат позицията си пред врага... която и да е от тези причини, без значение коя.

От значение е само, че французите не знаят, че в горичката са скрити англичани и ако наистина са скрити, то те са лъконосци, а най-важното при лъконосците е, че ако не могат да пуснат стрелите си, тогава са мъртви, защото не можеш да направиш нищо с една стрела срещу пика с метален обков и подкован с желязо кон, мъж — или момиче — в метална броня — и метален меч, който да забие в теб, да те порази, да те насече и да те стъпче в калта.

Точно това се случва.

Томас не вижда Девата; тя е скрита от масата конска плът и ръце, но ето я отпред, когато Франция се сблъсква с Англия. Той усеща мига на сблъсъка и сякаш въздухът е изпомпан, усеща някакъв рикошет, който притиска очите му в главата, а езикът към небцето.

Письците долитат по-късно, звукът се забавя, бодлива стена от звук, която кара пръстите в новите му ботуши да се свият. Човек би казал, че вече би трябвало да е свикнал, но има нещо, което буди отчаяние, когато пешаци са стъпкани от рицари, когато цари такова неравенство, а това са рицари, които много добре знаят как

лъконосците са унищожили бащите им, чичовците, братята — дори синовете — при Ажинкур; те нямат намерение да щадят когото и да било.

Долу, на полето, Фастолф няма арбалети, накарал е хората си да вземат големи дървени чукове с тежки глави, докато набиват коловете, но те губят концентрация, докато слушат как другарите им ги избиват, а дисциплината се изплъзва на Фастолф. Дори от мястото си в задната част на войската той вижда как хората му се разбягват.

А сега за плана му. Веднага.

Той обръща коня и търси в човешката гмеж зад себе си.

— Огилви? Патрик Огилви? Там ли си, човече?

— Ей ме на. — Ако може да съди по изражението му, шотландецът трудно издържа на мъчителните звуци, които долитат откъм горичката, също както и останалите, а той все пак е шотландец, който ненавижда англичаните със страст, пред която английската омраза прилича на рехав облак, преминал пред луната.

Томас Ръстбиърд лепва широка усмивка на лицето си и вдига чуковете.

— Ние не сме рицари. Ще им дадем битка, каквато си знаем. Да вървим да погнем някой и друг англичанин!

— Дадено!

По здрач все още ловуват. Убили са на два пъти. Добри, убедителни убийства, поразили са с чук и меч мъже, които, поне на теория, биха ги убили първи.

Светлината избледнява, те са в гората, на север от бойното поле. Много по на юг ранните огньовете разкъсват прииждащия мрак и извивките на шотландските гайди се носят наоколо. Тук, сенките скриват капани в чернозема, които могат да счупя крака на някой кон. Почти не се вижда.

Томас обръща коня си под дърветата.

— Трябва да слезем — предлага той и слиза. Огилви, както обикновено, го следва. Вървят в края на гората. От лявата им страна има дъбове и ясени, бодливи храсталаци, които могат да спънат кон. Дори човек.

— Чу ли? — Томас се вслушва и шепти едва чуто.

Огилви спира и заслонява ухо с ръка.

— Какво?

Томас сочи наляво, зад дъбовете, и показва стрелец. Пуска юздите. Конят му свежда глава и започва да пасе.

— Тихо сега, нека пробвам нещо... — От доста време не е говорил на английски. Трябва да мисли за баща си и за мъжете, които го заобикаляха. Прочиства гърло и се провиква: — Ей, вие, приятели сме. Излизаме с вдигнати ръце...

Никой не отговаря, което не е изненада, но Томас вдига чуковете, извива очи към Огилви и посочва с брадичка наляво, към ствола на старо дърво.

— Ясно — кима Огилви и тръгва наляво, както му е казано.

Томас се отправя надясно и пристъпва подчертано внимателно; понякога лесните неща се получават.

След три стъпки се обръща и се връща назад. Върви тихо. Новите му ботуши са гъвкави: усеща къде стъпва, прескача паднало дърво, плъзва се по окапалите листа и спуканите черупки на жълъди, оставени от гризачите.

Пред него Патрик Огилви от Геърлок е спрял, усетил е опасността, ала не я вижда, нито пък я чува. Червената му коса е единственият цвят в сумрака. Съвършена мишена.

Един-единствен удар с чук по главата го убива. След всичко случило се от май насам би било приятно да удължи тази смърт, но Томас има приоритети, а една дълга, бавна смърт не е сред тях. Но самото убийство не е достатъчно.

Сграбчва червената коса на Огилви и размазва главата му в ствола на дъб, блъска отново и отново, изкарва цялото напрежение, трупало се през деня, през последните месеци. Пук. Очите се отварят и затварят. Пук. Носът се счупва. Пук. Части от кост под ръката му. Продължава да блъска, докато онова, което остава, почти не прилича на човек.

Сваля ботушите си с известно съжаление, но нали затова ги е купил; сега вече спиране няма. Смъква цветовете си, светлосиньо и червено на райета. И двете пасват на кашата, която представлява Патрик Огилви с окървавената коса и сплъстени остатъци от ръждивочервена брада.

Ботушите на Огилви са същински кошмар. Цветовете му са червено и сребърно — на това се казва липса на въображение — и Томас малко се срамува да ги вземе. Навива ги и ги пъхва в един чувал, мята ги на коня на Огилви и се качва на него, оставя едрия си дорест кон да го намерят французите; налага му се да остави най-добрия кон, който някога е яздил.

Изцапан с кръв, той поема на север, към Париж.

[1] Баща и синове (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

11:00

— ... поднасяме най-искрени съболезнования на семейството и приятелите му. Ще освободим тялото веднага след като дадем отговори на някои от най-важните въпроси, свързани със смъртта му. Благодаря ви.

Пико винаги се чувства неудобно, когато говори на английски, а фактът, че Ерик Масон слуша, никак не ѝ помага, защото той е живял и работил в Лондон три години, а Патрис пък изпъстря имейлите си с 1o1^[1] и omg^[2] и wtf^[3], все едно са на майчиния му език.

Тя затваря телефона и поглежда отражението си в стъклената стена, която обособява офиса ѝ. Изглежда изтощена. И наистина е изтощена. Кафето на Ерик Масон отдавна вече е поето от мозъка ѝ и сега няма нищо, което да ѝ даде същия тласък. Единадесет часът понеделник сутринта е и тя вече кара на празен резервоар.

Поглежда стаята. Гарон също е кисел от недоспиване и е със зачервени очи от взиране в записите на наблюдателните камери около хотела. Ако бе попаднал на нещо интересно, щеше да ѝ каже. Поредната провалена следа, преди още да са започнали.

Роло, побойникът на екипа, е небръснат и изглежда така, сякаш цял уикенд е вдигал автомобилни мотори и оттогава не е сменял тениската си. Той се е облегнал на далечната стена и пълни отново и отново пълнителя на зиг-зауера си. Той е патологичен случай, пистолетът е негов фетиш и тъкмо затова той е човекът, когото всеки иска до себе си, когато започне престрелка.

Единственият наспал се член от екипа е Силви Остаймер с щръкнала бяло руса коса. Силви мисли различно и се носи в светове, до които друг не би помислил дори да припари, което е полезно в един процент от времето. През останалото време тя притежава компютърна грамотност като всеки нормален човек, завършил информатика, далече

е от постиженията на Патрис, но знае много повече от останалите в екипа, което в днешния свят я прави незаменима.

Пико поглежда бележките си.

— Значи така. Според отдела по криминалистика в Глазгоу доктор Иън Холоуей е — бил е — на тридесет и девет, разведен, консултант по ортопедична хирургия в „Уестърн Инфърмари“ в Глазгоу, Шотландия. Бившата му съпруга живее в Норвегия с изпълнителен директор на петролна фирма. Разводът е преминал приятелски; той не ѝ плаща издръжка, нямат деца. Специализира в съдебен анализ на масови военни гробове, в определяне на броя и идентификация на жертвите. Прекарал почти цяла година в творчески отпуск към ООН в Ирак, а след това още една година помагал на „Лекари без граници“ в Босна. Не са знаели, че ще идва във Франция, но той си осигурил триседмична почивка, както ставало винаги, когато работел над масов военен гроб.

Тя оглежда стаята.

— Имаме ли военни гробове в Блоа или Орлеан? Гестапо извършвало ли е масово погребение, за което да не знаем?

— Може да се наложи да се върнем по-назад във времето. — Патрис седи на пода и е нагласил лаптопа на кръстосаните си крака. Синята му коса, сега вече Пико може да я види отгоре, е прасковенорозова в корените. На едната китка си е сложил медна гривна, а на противоположния глезен гривна с цветовете на дъгата. Прилича на дългосок, постмодернистичен техно гръндж Буда и е най-добрата ѝ надежда за ранен пробив.

Пръстите му летят по клавиатурата и извличат тайни от мрежата.

— Твоят човек е бил луд по петнадесети век. През последния месец е постнал куп бележки в два форума на Яху за битката при Патай, където французите бележат голяма победа след вдигането на обсадата на Орлеан. Ние сме заловили английски командири и английският рицар Фастолф бил лишен от ордена на Златното руно, задето е позволил да се случи. Това е била една от най-значителните победи по време на стогодишната война.

— Това пък какво общо има с шотландски хирург?

— Той е експерт по бойна съдебна медицина. Някой открил част от череп от съответната епоха малко настрани от бойното поле и той

давал консултация дали раните съответстват на нараняването и какво говорело това за приетото място на битката.

— Ти сигурен ли си, че говорим за нашия човек? — пита Пико.

— Само защото може да обясни разположението на силите на бойното поле, не означава, че той... О...

Патрис е завъртял лаптопа и тя вижда мъжко лице, което изпълва екрана; мъжът има издължени черти, малко като Ерик Масон, но скулите не са чак толкова изразени.

Косата е тъмна, прошарена на слепоочията, дълга до яката. Очите му са стоманеносиви, но в тях трепка усмивка. Не е лесно да пренесеш това лице върху обгорялата черупка в патологията, но не е и невъзможно.

— Трябва ни абсолютно всичко, което можеш да намериш за него.

— Заемам се.

Пико се пренася на мястото, където мисленето прекъсва и започват инстинктите, и скоро умът ѝ се изпразва и остават единствено разпокъсаните, непрекъснато местещи се парченца от последната насока. В линията на развитие се намират отговори, винаги е така. Четири пожара за три седмици. Всички до един започват през нощта. За всички отговорността е поета от „Джаиш ал Ислам“. Всички обекти са собственост на бели францужойки. След това обаче има смъртен случай. Мъжът не е французин, убит е, преди да пламне пожарът, и стаята му е изпразнена. Защо точно той? Защо тук? Защо сега?

Тя наблюдава въртящите се фрагменти, когато Патрис заявява, че е намерил домашния адрес на доктор Иън Холоуей в Уест Енд в Глазгоу и това може да е, а може и да не е човекът, който се включва в различни интернет форуми, който си е резервирал отиване и връщане от централната гара на Глазгоу до Лондон, а след това е пътувал с „Юростар“ до Париж и отново с влак до Блоа. Няма сведение да е купил билет за влак до Орлеан, нито пък да е наемал автомобил.

— Кога е пристигнал в Блоа? — пита Пико.

— В четвъртък.

— Направил е резервация за хотел „Каркасон“ вчера следобед. Това означава, че за три вечери нямаме абсолютно никаква информация. Виж дали не е ползвал кредитна карта. Тази следа е винаги по-сигурна от хартиената.

— Заемам се. — Патрис дори не вдига поглед.

— Разрови се и за Моник Сусонг. Тя лъже, но не мога да я задържа още дълго, ако не го докажа. Ако успеем да свържем двамата с Иън Холоуей на едни и същи места, ще отбележим добро начало.

Пико усеща как изтощението напират и я притиска в още потесни ъгълчета на бистрата мисъл. Тя се насилва да мисли, като тръгне от дъното; от хотела към...

— Гарон, нищо ли не излиза на камерите?

— Нищо. Камерите са само две и двете прекъсват на интервали от пет минути. Който го е направил, е знаел достатъчно, за да пропусне времето на заснемане.

— Браво. — Пико притиска очи с върховете на пръстите си. — Първите четиридесет и осем часа са най-важните. Трябва ни повече от това, иначе следата ще изстине. Ерик, ти донесе ли...

— Заповядай. — Масон вади юесби чип със замах, достоен за факир. Нещото е малко, а има толкова голяма сила, по-късо е от горната фаланга на палеца му, а това включва металната халка в единия край, която е подходяща за ключодържател. Нещото е червено и изглежда така, сякаш наскоро е омеквало. Иначе не е с нищо забележимо.

Патрик протяга ръце.

— Това, струва ми се, е за мен.

— Да внимаваш къде го завираш — подмята Масон. — Може да е пълно с вируси.

— Спокойно. Ям вирусите на закуска. — Патрис е виртуоз, когато става въпрос за ловкост на ръцете. Грабва чипа от дланта на Масон и го пъхва в машината си, преди да е свършил да говори. Хард драйвът му издава едва доловим шепот. Клавишите запяват позната песен. След това замлъкват.

— Мамка му. — Той се мръщи, барабани отново по разни клавиши и се мръщи отново. — На каква температура е било това чудо?

— Нашият човек беше сготвен и костите му бяха чупливи като тухли. Това ще рече на осемдесет или деветдесет в продължение на повече от час с покачване до сто и петдесет или там някъде. — Масон се мръщи. — Предупредих те.

Пико се обляга назад. Отмества лекичко глава от стъклената стена отзад.

— Кажи ми, че ще успееш да извадиш нещо от това, Патрис. Каквото и да е.

Отговор няма. Пръстите му танцуват отново по клавиатурата, хард драйвът мърмори отново и се опитва да се задейства. Патрис прехапва устни.

— Е? — Ако той е притеснен, значи и тя трябва да се притеснява. Никога досега не го е виждала толкова сериозен.

Той свива рамене.

— Националната агенция по сигурността има начини да извлича данни от изтрит диск, върху който е писано над седем пъти. Могат да възстановят драйва след пожар много по-горещ от този.

— А *ти* можеш ли да го направиш? Дори Дюка няма нужното влияние, за да го занесе на някой от американските шпиони.

Патрис я поглежда. Усмивката му грейва, както винаги.

— След като американците могат да го направят, значи мога и аз. Само ми дай време.

— Не разполагаме с време.

— Знам. — Скача от масата. — Имам нещо по-добро вкъщи. Ако можеш да живееш без мен...

— Прави каквото е необходимо. Обади ми се, когато имаш отговор. — Пико се обръща към останалите от екипа: — Силви, докато Патрис се справи с чипа, ти се заеми с кредитните карти. Искам сведение за всички електронни плащания на Иън Холоуей, докато е бил във Франция. Виж дали можем да направим времева линия от четвъртък до неделя вечерта.

— Започвам.

— Роло, прегледай изявленията на свидетелите и разбери дали денят не е опреснил нечия памет. Искам пълни сведения за всички клиенти, персонал и собствениците на хотел „Каркасон“. Включително и на онези, които скоро са освободили стаите си. Върнете се месец назад и проверете дали някой няма да ви направи впечатление.

— Веднага.

— Гарон, позвъни на пожарната и разбери дали са научили нещо повече за катализатора. Разбери дали е същият както при предишните три пожара. Пусни ми есемес, ако откриеш нещо. Ако не, върви си у

дома. Не ми клати глава. Това е четвъртият пожар за три седмици и интервалите между тях намаляват. Ако има някакъв модел, скоро ще пламне нов. Трябваш ми бодър.

— Ами ти? — пита Ерик. — Не трябва ли и ти да си бодра?

— Отивам да се видя с Дюка. Може да се наложи да подслушваме телефони и не искам той да изтегли килимчето изпод краката ни, просто за кеф.

Облицованият с дъбова ламперия кабинет на прокурор Дюка е в сянката на катедралата, толкова близо, че навремето, когато оставял прозорците си отворени, щракането на фотоапаратите на туристите било в синхрон с тракането по клавиатурата, докато секретарката му пишела.

Сега туристите правят снимки беззвучно на мобилни телефони, а секретарката използва софт тъч клавиатура на Аймака си, така че Дюка има един повод по-малко за оплакване. Така му остава повече възможност да си набелязва по-лични мишени.

— Защо съпругът ти си позволява да прекъсва работата ти?

— Донесе ми това.

Тя няма намерение да започне по този начин, но моментът е подходящ, а хартията, която може да е пергамент, и без това прогаря дупка в джоба на коженото ѝ яке още откакто Люк ѝ го даде.

— Предложи да ти го покажа. За да удостовериш истинността му.

Тя го пуска на противно чистото бюро на Дюка и чака той да го грабне или поне да отвори листа.

Той не прави нито едното, нито другото. Щом вижда подписа, не го докосва.

— Защо ти пише Ландис Бресар? — Безразличието му е доказателство за ненавистта му към Фамилията. Орлеан е бил негово владение, докато Фамилията не се разпростира на север и не прибъгва до щедрост и заплахи. Сега той е омаловажен, поне в собствените си очи, ако не в очите на другите.

— За да ми направи предложение, на което не мога да откажа. Прочети го.

Той го прочита и после я поглежда право в очите за пръв път, откакто се познават.

— Какво иска от теб бившият ти съпруг, което си струва подобно обещание? Да не би да е твърде интимно, за да го разкриеш?

— Трябва да се съглася да съм ръката, която захаросва кампанията му. — Усмивката ѝ не издържа на погледа му. — Той иска да има съпруга, която да показва на пресата. Най-вече иска да съм до него на пресконференцията в осем довечера. — Есемесът с тази молба — или може би нареждане — пристигна, докато тя паркираше. — Ако направя каквото искат, тогава в мига, в който го изберат за кмет, ще бъда свободна, ако това писмо има някаква стойност.

Дюка кима и продължава да кима, следвайки ритъма на някакъв вътрешен диалог. Накрая отваря чекмедже на бюрото, вади лист, луксозен почти колкото на Ландис Бресар. Тиква писалка в ръката на Пико.

— Напиши онова, което ми каза, без онази подробност за захаросването. Напиши всичко, подпиши го, сложи дата и час.

Тя пише, подписва, слага датата и часа. Той се подписва отдолу, след това вика сивокосата жена, която се занимава с офиса му през последните тридесет години.

— Мадмоазел Темплан?

Вече не би трябвало да използва това обръщение. Би трябвало да я нарича „мадам“, независимо от семейното ѝ положение. Като адвокат Дюка знае това много добре. Като мъж на определена възраст той дори не се замисля. Като секретарка на адвокат Стефани Темплан също го знае. Като секретарка на Дюка тя обаче знае, че това никога няма да се случи.

Тя е консервативна до мозъка на костите си, почти на шестдесет е и скоро я чака пенсиониране. Ако е искала да подхвърли на началник Дюка, че е допуснал грешка, е трябвало да го стори преди тридесет години и е щяла да е на друго работно място, в офис, в който нямаше да работи през уикенда.

Тя прочита написаното от Пико, след това и тя се подписва, слага и дата, и час. Без да чака Дюка да я подсеща, прави фотокопие, дава го на Пико и заключва оригинала в сейфа на стената зад бюрото на шефа си. Кима и на двамата и се връща на работното си място.

Дюка се настанява отново зад бюрото и поглежда Пико над събраните върхове на пръстите си. Редкозъбата усмивка, която го причислява към рода на човекоподобните, вече я няма. Няма веселост.

— Тази цена струва ли си, за да се освободиш от него? — пита той.

— Да.

— Тогава ти пожелавам късмет пред камерите. — Той захвапва нокътя на палеца. — У мен не пораждат празни надежди. Теб обаче ще те харесат. Особено ако успееш да им кажеш, че знаеш кой пали пожарите, които изпепеляват Орлеан. Можеш ли?

— Все още не. Мога обаче да ти кажа, че изгорелият е бил хирург-ортопед, консултант от Шотландия, който проявявал жив интерес към съдебна археология и слабост към битката при Патай. Не знаем каква работа е имал в Орлеан, нито защо е умрял. Разполагаме обаче с юесби чип, който е погълнал, преди да умре. Доктор Масон ти е изпратил подробностите. Патрис се е заел с въпроса.

— Убийство ли е било?

— Все още не мога да го докажа. И не мога да назова подпалвача.

— Освен че става въпрос за „Джаиш ал Ислам“.

— Ако наистина са те, ще те черпя една вечеря.

Друг мъж щеше да се ухили или да подчертае, че тя действа безотговорно и че е готов да се възползва на по-ранен етап от предложението. Навремето Дюка може би щеше да направи едно, ако не и всичките тези неща.

Днес обаче той е сериозен.

— Тогава открий кой прави това. Тази смърт е прекалена.

Пико продължава, сякаш не е мислила по този въпрос досега:

— Имаме някои компютърни данни. Може да се наложи да подслушваме.

— Обади ми се. Независимо дали е през деня или нощта. Само гледай да си струва.

[1] Laughing out loud (англ.) — Голям смях. — Б.пр. ↑

[2] Oh, my God (англ.) — О, Боже. — Б.пр. ↑

[3] What, the fuck (англ.) — Какво, мама му стара. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конюшните на Отел дьо Вил, Париж

Юни 1429 г.

— Свети Боже, че това е Тод Ръстбиърд без брадата! За малко да не те позная, човече! Мама му стара, собствената ти майка не би те познала в този вид. Какво се е случило? Да не си болен?

Томас — отново е станал Тод — Ръстбиърд се покланя пред господаря си. Всъщност има поне два други случая, в които Бедфорд го е виждал без брада и нито един път не го е познал.

— Нито една къща или бордей между Патай и Париж не желае да даде храна на англичанин. Цяла Франция отново е станала френска.

— Майната им. Няма да остане така още дълго. Нито една нация не обича слаб крал. — Бедфорд може да пренебрегне факта, че кралят на Англия е на шест и не показва никакви признаци на желание за брак. В неговите представи той е силният крал, от когото се нуждаят две нации, и Тод Ръстбиърд е съгласен с него.

Джон от Ланкастър, първи херцог на Бедфорд, е огромен мъж, който се опитва да издържи в жакета си, кожата му лъщи от мазна пот, дъхът му вони на вино, чесън и измъчен черен дроб. Той е господар на войници, грубиян, пръстените му са отрупани с камъни едри като кокалчета, способен е да разбие френски череп.

Сега обаче с едната ръка стиска стената в конюшната. С другата изтегля меч от ножницата, той се подава, излиза сантиметър по сантиметър, прелюбодеяние в метал. Човек може да изпита съжаление към съпругата му, по-скоро към любовницата, тъй като съпругата му е на сигурно място, потънала в разкоша на Лондон. Дори на любовницата ѝ е сравнително лесно, тъй като Бедфорд е отдаден на войната, най-щастлив сред кървищата и смъртта по време на битка.

Бедфорд живее, за да убива французи. Той иска да превърна Франция в английска територия до една година и Тод Ръстбиърд, неговият агент, ще направи нужното, за да осъществи желанието на господаря си.

И така, той преминава към плана си:

— Получихте ли съобщението ми, милорд?

Навън. Навътре. Навън. Навътре. Съскане на метал, в метал. Бедфорд кима.

— Искаш да пуснем мълвата, че сме заловили Патрик Огилви от Геърлок и сме готови да го разменим за Талбът, Съфок или Скейлс. Чудесен план, но какво ще правим, ако те се съгласят?

— Няма да се съгласят. Огилви няма роднини във Франция, а Девата иска да размени тези тримата за Шарл от Орлеан, чичото на дофина.

Бедфорд се озъбва:

— Не можем да го направим. Брат ми нареди да задържим Орлеан, докато кралят не порасне, за да реши сам дали е безопасно да го пусне да си върви. — В едно изречение става ясно коя е силата в Англия и Франция: мъртъв крал, предал властта на жив регент, докато момчето не навърши подходящата възраст.

— Знам. Така че риск няма. Нека минат няколко месеца и ще пуснем слух, че е прихванал тиф и за съжаление не можете да върнете тялото.

Господарят Бедфорд не е като покойния си брат, да убие мъж за проявена наглост, но не е и от търпеливите. Бичува мъже за подобно поведение, а след това малцина оцеляват. Тод Ръстбийърд се обляга назад на стената на най-близкия бокс. Поема си дъх, рискува.

— Сър Уилям Гласдейл загина храбро. Искаше да ви кажа това.

— Чух, че се е хвърлил в реката, вместо да се предаде на вещицата. Самоубийството е грях. В най-добрия случай ще гние в чистилището. — Бедфорд представя нещата така, сякаш това е дребно неудобство; все едно да си в Париж, когато врагът ти се насочва към Реймс с армия, която нараства с всеки изминал ден. Изважда меча си наполовина, след това го блъска обратно. — Не си убил жената.

Очевидно. Целият свят щеше да разбере, ако Девата беше мъртва.

— На два пъти бях съвсем близо. Първия път, когато мъжете мислеха, че е мъртва, видях на какво са способни, ако се превърне в мъченица. По-късно стигнах до заключението, че Гласдейл е бил прав.

Мълчание. Възможност за господаря Бедфорд да помисли. Той не е тъп, нищо подобно. В бокса от дясната им страна

червеникавокафява кобила с бяла задница вдига опашка и изхвърля поредица от дребни, твърди изпращания.

Мечът удря на място.

— Продължавай — подканя го Бедфорд.

— Той я видя как се бие; говоря за Гласдейл. Видя как Девата се бие и преди да умре, ми каза, че нямало да бъде достатъчно просто да бъде убита. Трябвало да разберем коя е и да използваме наученото, за да я унищожим.

— Какво ще рече това, видял я е как се бие. Жените не се бият.

— Милорд...

Как да го каже, без да обиди господаря си? Тя се бие не по-зле от вас ли? Всъщност тя се бие като покойния ви брат, краля, а това е нещо, което си мислех, че няма да видя никога повече през живота си.

Внимателно. Предпазливо. Все още не е уморен от живота.

— Милорд, преди пет дена я видях как подготвя копието си и как премазва стрелците на Талбът. Това не е естествено, но тя не е и демон. Била е обучена, при това добре. Мисля... чух неща, които ме карат да мисля, че може да е била повереница на краля на Франция. На покойния крал.

— На тъпия Шарл ли? — прихва Бедфорд. — Ти срещал ли си го някога? Не си ли? Напълно луд. Понякога си мислеше, че е кочияш на име Жорж, направен от стъкло и ще се счупи, ако се блъсне в някоя стена. В лошите години това продължаваше с месеци. Брат му от Бургундия едва успяваше да го контролира. В това състояние не се управлява дълго държава, не и след като онези с бистър ум вкусят властта.

— Разправят, че живеел за турнирите — обади се Ръстбиърд. — Биел се в тунелите под Мьон. Ходел инкогнито на срещите на моста Сен Дени. — Известен турнир: трима рицари се заклевали да удържат моста в продължение на три седмици. Кралят на Франция, облечен в черно, преструвал се, че няма име, идвал да ги пробва. Разправят, че никой не знаел, че е той до самия край. — Може и да е бил луд, но е бил крал; никой не е говорел против него. Ако е наредил да бъде обучено някакво момиче, то тогава е можел да я води навсякъде като свой оръженосец. Няма кой да разбере.

— Господи — мръщи се Бедфорд. — Нима е възможно?

— Господарю, вярвам, че е възможно. Тя разбира от артилерия и от тактика на бойното поле и мисли стратегически. Тя превзе укреплението пред Мьон и неутрализира Талбът и Скейлс, без дори да се срещне с тях в битка. Когато завзехме Жаржо и Божанси, хората вече бягаха. Градът падна с лекота.

— Ние ли?

Тод Ръстбиърд издържа на погледа на господаря си.

— По онова време бях във френската армия...

— И сигурно избиваше англичани. Ако ми омръзне от теб, ще те обеса за измяна.

Бедфорд се обръща към кобилата, проверява сухожилията ѝ, копитата и я шляпва по задницата. С конете се държи по-мило, отколкото с хората си; конете струват повече, за да бъдат отгледани и тренирани.

— Все още ми е трудно да повярвам, че лигавият глупак, който се нарича крал, е събрал армия. Той дори не знае как се лежи в леглото, без да се пада. Чу ли за това?

Дали е чул, че френското подобие на крал една нощ си взел стая в странноприемница и се събудил посред нощ, когато леглото пропаднало през пода. Да, чул е. Всъщност видя го лично. Може дори да го е причинил, въпреки че ще убие всеки, който се осмели да го каже.

— Тя се е заклела в името на Господ, че Шарл ще бъде миропомазан за крал в Реймс. Натам са се отправили — заявява той.

— *Какво?* — Мечът на Бедфорд изскача от ножницата. Той, Тод Ръстбиърд, верен слуга, може да умре тук, сега, защото носи лоши новини. Но след това чува: „Ха!“ и „Хо!“ и отново „Хо!“ и Бедфорд се превива, стиснал оръжието с две ръце, и му текат сълзи от смях. Кафявата кобила застава напълно неподвижно и мърда с уши при този непонятен шум.

— Реймс... Реймс, а? Един месец път през наша територия. Тя да не би да може да лети?

— Има и такива, които твърдят, че може. Щом призоват името господне, твърдят какво ли не и винаги ще има някой, който да им повярва.

Тази мисъл отрезвява. Братът на Бедфорд призоваваше Господ на всяка крачка от военните си пътувания и ето докъде стигна.

Хенри V, крал на Англия, беше човек, който караше братята си да изглеждат благовъзпитани, ексцентрични, мили; дори този. Господ го прибра рано и мнозина може и да въздишаха от облекчение, макар пред другите да плачеха от мъка, но той си оставаше победителят при Ажинкур, Санс, Мьолен, на безброй други кървави битки и се ожени за Катрин дьо Валоа, нормалната и красива дъщеря на лудия крал на Франция. Никой не оспори *неговото* право да властва; не и два пъти.

Бедфорд изпъва гръб и пъхва меч обратно в ножницата. Сега вече не се смее. Може би си спомня за брат си. Може би вижда призрака на Хенри, чува обещания за бъдещето и какво трябва да направи, за да се случи нужното. Нищо не можеш да изключиш, когато става въпрос за семейството.

Обръща се и се обляга на кобилата, намира местенцето на холката^[1] ѝ и го почесва. Лицето му, когато го вдига, е помрачняло от черни мисли.

— И сега какво?

— Тя трябва да умре, но не и в битка. Както каза Уилям Гласдейл, преди да умре, тя трябва да бъде напълно смазана, унищожена публично, а след това заловена и съдена. Църквата трябва да я обвини. Лъжите ѝ трябва да бъдат разкрити. Ако се престори, че разчита на Божията помощ, то тогава това е ерес. Една лъжа е достатъчна, за да разкрие останалите.

— А за ерес ще гори. Добре. — Бедфорд не трепва при мисълта за сгърчената човешка плът на жената. Неговата война е тотална, нуждата му да властва е неуправляема. — Но трябва да бъде сторено от Франция, не от Англия.

И така двамата пристъпват на безопасна територия. Стъпка по стъпка, усещането за надвиснала опасност започва да отстъпва, докато Тод Ръстбиърд може да продължи:

— За унищожението ѝ много ще помогне, ако разберем коя е в действителност.

— Имаш ли план?

Разбира се. Защо иначе ще си бръсне брадата? Защо иначе ще се въздържа да яде месо и да пие медовина, вместо да си върне теглото, което беше изгубил, докато препускаше като вихър от Патай?

— Ще се сближа с нея, но не като войник; тя има прекалено много войници. Не ѝ достигат доверени свещеници: изповедник.

— Да не би тя да не се изповяда? — Гъстите вежди отскачат нагоре. Братът на Бедфорд беше онзи, който насади идеята за изповеди по време на преходи. Той си мисли, че всички армии правят същото.

Тод Ръстбиърд клати глава.

— Тя се изповяда всеки ден, понякога всеки час, но е пред свещеник, който кралят ѝ е изпратил, който е показал ясно, че не одобрява жена, която се бие. Тя има нужда от довереник, от приятел, от съмишленик. — По някое време трябва да разкрие коза си. Това е втората опасност. Облизва се. — Вие имате... човек... струва ми се, който е тачен високо от френския крал. Божи човек, ако мога така да се изразя. Човек, който може да улесни влизането на нов свещеник в нейния кръг.

— Ти откъде... — мръщи се Бедфорд. — Нали не си казал на никого?

— Милорд, никога няма да кажа на жива душа. — Не би трябвало да знае името, дори да подозира за съществуването на английски агент в най-вътрешния кръг на френския крал. Щеше да е пълен глупак, ако не го знаеше, въпреки това...

Бедфорд кима бавно, след това по-енергично.

— Няма да го застраша. Той е наш човек от твърде много години, за да рискувам. Като изключа теб, той е най-голямата надежда за спасяването на Франция. Освен това французите те познават като войник, не като свещеник. Как ще се скриеш от тях?

— Това умея: променям се.

Човек ще остане поразен колко се променя някой без брадата и косата. Свали и няколко килограма, облечи расо, боядисай малко кожата, прегърби се, отпусни напред раменете, не гледай хората в очите. Наистина никой няма да разбере. Правил го е преди, при по-напрегнати обстоятелства от тези и собствената му любовница не го позна.

— Само ме доближете, аз ще свърша останалото. Може и да не успеем да я спрем да короняса онзи страхлив никаквец краля, но към края на годината ще съм открил истината, за да можем да я изпратим на кладата. Вие междуременно се погрижете за защитата на Париж. Тя е отчайваща.

— Да не би да мислиш, че мръсницата ще се отправи към Париж?

— Аз на нейно място щях да го направя.

[1] Холка — най-високата част на трупа. Това е преходът между гърба и шията. По холката се измерва височината на животното. — Б.ел.кор. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

Орлеан гори в предизборна треска и нейното име е Кристел Вивие.

Докато върви от апартамента си към хотела, където семейството на Люк ще даде пресконференция, Пико минава покрай три отделни постера. Всичките са огромни, излъчват жизненост благодарение на яркочервената коса на Кристел, смарагдовозеления ѝ костюм на „Ланвен“ и безупречна усмивка.

На първия от трите тя е снимана на фона на безоблачно небе с бял флагщок зад нея. Това е Орлеан и намекът е очевиден, но за децата и чужденците или за тъпаците, които може и да не схванат веднага, флагщокът е метафора за стълб на клада, а косата на Кристел — за огън, следователно тя е новата Орлеанска Дева, емблемата на „Националния фронт“, за пламъка, втъкан в червеното, бялото и синьото на френското знаме до нея. Текст няма, не е и нужно да има.

На останалите два постера тя е хванала под ръка дядо си — много трогателно — герой от Съпротивата.

Стария Рене е на деветдесет и няколко години. Превил се е под тежестта на начална форма на сколиоза, косата, която му е останала, е бяла, на места пожълтяла от дима на цигари, но не това забелязва човек. Веднага се вижда лявата му ръка, отпусната върху дръжката на извит дървен бастун. Поглеждаш палеца му и първите два пръста или по-скоро към мястото, на което би трябвало да бъдат, а не са, защото били премазани, бавно, по една фаланга на ден, от Гестапо в Лион.

Както всички знаят (защото той сам е разказвал и историята му се е превърнала в местна легенда), той има късмет, че не изболи очите му с вилица. Мисли, че е щял да проговори, ако са го направили. Добре че съюзническо въздушно нападение разрушава затвора, в който са го държали, и Стария Рене успял да избяга.

Човек би казал, че ще избяга в Лондон, при правителството в изгнание на Дьо Гол, в сравнителната безопасност на въздушните атаки, но той остава във Франция, преследва врага и към края на войната е унищожил неколкостотин. Получава военен кръст преди края на войната. През 1947 г. става Рицар на легиона на честта и сред най-младите. Оттогава е герой.

Сега на старини погледът на Стария Рене все още е предизвикателен на фона на нежната младост на Кристел, на жизнеността ѝ, на пълното ѝ убеждение, че каузата ѝ е правилна и тя ще победи.

Под тях има лозунг: „Стига толкова пожари!“ и тъй като образът на Кристел е на всеки новинарски бюлетин, участва във всяко радиопредаване и токшоу и защитава безупречно лъснатата за пред медиите кауза, човек лесно запомня посланието: „Гласувайте за *Националния фронт*, защото единствено ние имаме наследството, куража, убеждението, че ще отървем Франция от не французите и ще опазим и осигурим безопасността ви“.

Подивелите младежки банди слушат всичко това. Те започнаха да носят трицветен пламък на ръкава си. Някои дори са си го татуирали, доказателство, че убежденията им ще се запазят.

Пико за малко да се изплюе, докато минава покрай третия постер, но се приближава и гневът ѝ я изненадва. Мислеше, че е прекалено вгълбена в пожарите, които поглъщат града, или прекалено изпълнена със страхопочитание към Стария Рене и военновременните му геройства. Мислеше, че е твърде впечатлена от легендарната му омраза към семейство Бресар. Според слуховете издънка на Фамилията го е предала на нацистите и дори Дюка не ги мрази повече от Стария Рене.

Преди всичко тя си мислеше, че не се интересува от политика. Очевидно сега, след като бъдещето ѝ зависи от успеха на Люк или поне не иска семейството му да се провали е гръм и трясък заради нея, тя проявява нов, личен интерес.

Гласната от тази мисъл, Пико се втурва нагоре по каменните стълби към „Мезон дьо ла Пюсел“, малкия хотел, толкова шик, че излиза извън категоризациите. Люк го е наел за пресконференцията тази вечер. Намира се през три врати на запад от къщата музей „Мезон Жан д'Арк“, за която се твърди, че е била издигната на мястото, на

което е застанала Девата, когато разбила английската обсада. Ако Люк иска да дръпне килимчето изпод краката на Кристел Вивие, то това е мястото.

Каквито и да са намеренията му, Люк е запазил на Пико малък апартамент на третия етаж, в който няма да ѝ досажда. Осигурил ѝ е рокля на „Шанел“, наситено бронзова коприна, която струва няколко пъти повече от месечната ѝ заплата и обгръща фигурата ѝ по начин, който в друг случай би я отблъснал, но тази вечер необяснимо защо не е така.

Задължително е да си сложи обувки с токчета, което ще попречи на намерението ѝ по всяко време да бъде в състояние да погне някой престъпник. Освен това трябва да е с нелепо малка чантичка, в която няма да се съберат дори ключовете ѝ, но тъй като Люк я е помолил да остави мобилния си телефон в стаята, ще ѝ свърши работа.

Разполага с достатъчно време да помисли над онова, което прави той, така че, когато излиза, след като е взела душ, преоблечена, косата ѝ направена от фризьорката на Люк, лицето ѝ е неестествено опънато под грима, който изглежда съвсем естествен и го слагаха цял час, а той я чака и не друго, а неизказаното му съперничество с Кристел Вивие я кара да пристъпи напред, макар да съзнава, че е безсмислено. Едва сега забелязва иронията.

— Трябваше да се ожениш за нея — подхвърля Пико. — Тя е от подходящо семейство, височината ѝ е подходяща, акцентът е подходящ, има почти същите политически предпочитания. С малко обучение щеше да превърне достойните си за някой комикс лафчета в проза само за Фамилията. Тя е истинска представителка на семейство Бресар във всяко отношение, като изключим името.

Забавя крачка. Ходенето на високи токчета не ѝ е по силите. Люк ѝ подава висока чаша вино и я целува по бузата.

— Изглеждаш великолепно. Знаех си аз.

Застанал е във фойето на апартамента ѝ, тъй като новоналожените граници не му позволяват да влезе. Костюмът му е светъл, почти бял и подчертава безупречния му тен. Ризата е лъскава като пакетиран лед, вратовръзката — черна, за да почете трупа, открит в последния пожар. Той тръпне, оживен от едва потискана недисциплинираност, която е впримчила дълбоките наследствени части от ума ѝ, които останалата част от нея отдавна е овладяла.

Сега вече не знае как да бъде с него.

— Кристел Вивие щеше да изглежда по-добре.

Той ѝ отправя странна усмивка.

— Единствено ако беше облечена в онзи ужасен зелен жакет, но тогава аз щях да изглеждам все едно съм хванал грип. Нямах да се получи.

— Тя обаче открадна пожарите. Сега вече са нейни, тя е новата Дева и се надига, за да спаси Орлеан. Не си ли чул какво разправят по баровете? Или в трамваите?

— Значи е непобедима. — Той ѝ се усмихва, но само с очи. Лицето му е сериозно.

— Не мислиш ли?

— Мисля, че хората са неверни, също и любовта им. Поне започват да се интересуват живо от политика, което в края на краищата е добре за всички ни. Освен това мисля, че грешиш за възможностите ѝ. Колкото и обучение да мине, няма да стигне по-далече от лафчетата, достойни за някой комикс. Както казват американските ни съюзници, не ѝ достига диапазон. Затова пък ти... — В изражението му се забелязва неподправено съжаление, ала то изчезва, преди тя да обърне специално внимание. — Разбирам, че не си вечеряла. И аз не съм. Значи... — Той ѝ подава ръка и ѝ заприличва на Стария Рене преди шест десетилетия. — Слизаме ли?

Ресторантът на хотела е може би четири пъти по-голям от хола в апартамента на Пико; не е огромен, а достатъчно голям, за да създаде интимна обстановка за тридесетината представители на местни, национални и интернационални медии, които са получили покана от Ландис Бресар.

Кристел Вивие може и да е най-модерното лице за момента, но всички знаят, че Люк е сериозен играч. А безплатна вечеря в „Мезон“ не се предлага всеки ден.

Широки двойни врати от едната страна се отварят към частна зала, от която Пико вижда главното помещение. В единия край е издигнат малък подиум с катедра, малко настрани от центъра. Задната стена и периферията на подиума са облечени във великолепно алено

кадифе. Прилича на водопад от кръв. Ако беше два нюанса по-ярко, щеше да е с цвета на снощния пожар.

Тя спира на прага.

— Да не би обстановката да дава тон на вечерта? Лош вкус в първични цветове, а?

— Мислих си, че няма да ти допадне, но трябваше да се намери нещо, което да ни помогне да изпъкваме и двамата, без да е натрапчиво. И по средата ще се махне.

На Люк му слагат микрофон. Един техник се мъчи с яката му, докато друг прокарва кабелите под сакото. Той е нервен, но Пико забелязва, защото го познава изключително добре. След падане от кон в Аржентина той има рана на лявото бедро. Обикновено прикрива умело лекото провлачване на лявата пета, но днес тя забеляза.

За мениджъра, който се върти наблизко, за сервитьорите с черни вратовръзки, за оберкелнера, чието внимание е почти изцяло насочено към гостите и почти завършената им вечеря, той изглежда напълно спокоен.

— Какво има зад завесите? — пита тя. — След като ще ги дръпнат, значи отзад има нещо.

— Честно да ти кажа, не съм сигурен. Казаха ми, че щяло да направи нужното, и съм сигурен... Наш ред е. — Красивата двойка влиза от лявата страна на сцената. — Ще има телевизионни камери, но няма да предават на живо. Обърни се напред, стига да можеш, стой спокойно, усмихвай се, колкото е възможно повече, и отговаряй честно, ако ти задават въпроси. Не би трябвало. Братовчедката Лиз е нащрек и ще отбива повечето атаки.

Телевизионни камери. Множествено число. Някой някъде ще плати куп пари за тази работа, когато данданията приключи. Стига да мине добре. Пико е давала твърде много пресконференции и не се притеснява. Би трябвало вече да е свикнала. Само че този път е различно. Самата мисъл пресушава слюнката ѝ, а сърцето блъска в белите дробове. Тя вдига високо глава и се качва по стълбите заедно с Люк.

Качват се на сцената сред тихото потракване на лъжички в десертните чинийки, а тихите разговори прекъсват. Ако беше сама, Пико никога нямаше да успее да се държи толкова естествено и почтително. Дланите ѝ потръпват, вратът ѝ е влажен и студен и цялото

й внимание е насочено да запази равновесие и спокойствие. Това е цената на свободата й.

Чичо Ландис е на масата от дясната страна и тя го поглежда с цялото спокойствие, на което е способна. Той вдига показалец вместо поздрав. Тя плъзва поглед и брои, но не поглежда към нито една от трите камери. Сигурно има и още, но тя не смее да се огледа тайно.

Премества очи към гостите, преброява главите, обръща внимание на имената: политически журналисти от националната преса, които са дошли чак от Париж и ще останат през нощта за сметка на Фамилията; редактори на местни, национални и международни новинарски канали; редакторите на „Тайм“, „Поуст“ и „Дейли Кос“. Всички важни играчи са тук.

Люк се поколебава на подиума. Пико минава покрай него и застава съвсем малко по-назад от дясното му рамо. В някои отношения той е напълно прав: тя си знае мястото. Ако Ландис срещнеше погледа й сега... само че той не я поглежда. Свел е очи над масата, внимава да не притесни нито един от двамата.

Братовчедката Лиз — по-точно Анелиз — е седнала през три маси, откъдето може да командва лявата половина на стаята. Висока, мургава, опасно интелигентна, тя притежава не по-малко власт от Ландис, само че я прилага по различен начин.

— Дами и господа...

Няма аутокю, няма написана реч, няма бележки. Кристел също не използва подобни неща, така че и Люк трябва да се лиши от тях. Тези избори ще се водят от сърце.

Щом е от сърце, то тогава Люк е забавен, приятелски настроен, изключително разумен. Споменава по имена някои от гостите, винаги с приятен анекдот и политически смисъл.

Сърцевината на посланието му е ясна: Орлеан вече не е беден аут пост на Париж, който е по-близо до петнадесети век и трудно се намира човек, за когото си струва да се говори. Ние, които живеем тук, почитаме най-известната си светиня, гордеем се със селския й произход и стремглавото й издигане към славата, но сме продължили напред. Нашият град е станал културен и индустриален. Ние се разрастваме. Ние сме добри. Ние сме горди. Единственият проблем, на който се натъкваме, са скорошните палежи.

— Всички знаете за тях, както и ужасните факти. Няма да навлизам в подробности, но мога да кажа, че съпругата ми — всички се обръщат и двамата отново са близки, съвсем сами пред погледите на световната преса, — работи почти денонощно, за да открие виновника и да го подведе под отговорност. Снощи беше будна по време, когато останалите от нас бях на топло в леглата си и аз държа да подчертая, че изглежда по-добре от всички, които са спали едва три часа.

Пико чува шумолене на коприна, когато завесата се дръпва и всички присъстващи, освен нея виждат какво има на стената зад тях.

Вижда единствено ококорените очи, чува ахкането, вижда кимането, замислените усмивки и тихите аплодисменти, които не са по команда на братовчедката Лиз и чичо Ландис, въпреки това тя не може, не трябва да се обръща, за да види какво виждат те.

— Има и такива, които ще ви кажат, че трябва да прогоним чужденците, онези, които ще съсипят земята ни, препитанието ни, самия ни живот. Пожарите са техният боен вик, мъртвите са техни мъченици.

Онези, които плачат, са най-гръмогласни и това са опонентите ни в идващите избори, не са онези, които са страдали. Да не би да са мъртви? Не. Да не би да са прекарвали нощите и дните си, като са работили, за да отърват града ни от тези, които ще го нападнат? Не. Да не би да имат планове за ново строителство и възстановителни работи, да пристъпят отвъд ужаса на пожарите към град, който кипи от живот и производителност? Не съм сигурен.

Пожарите в много отношения са техни приятели. Без тях кои са те? Най-обикновени банални реакционери като онези, които сме отхвърляли много пъти досега.

И така, след като съпругата ми открие виновниците — а тя ще го стори — и нашите прокурори ги осъдят — а те ще го сторят — тези измамни гласове ще замлъкнат. Надявам се това да се случи, преди урните да отворят в неделя. Ако ли не, аз ще продължа да говоря с гласа на разума срещу крайностите на тези, които се отнасят към нас като към деца. Вървим към избори, дами и господа, и в името на всички се надявам да спечеля.

Някои от най-мислещите хора с усет към медиите са сред гостите. Знаят кога ги подвеждат, но Люк им предлага начин, който да използват, за да подкопаят крайната платформа на Кристел Вивие.

Може да се каже, че той е написал материала им вместо тях. Ако не са го харесвали преди — а повечето го харесват — сега вече са му фенове.

Аплодисментите са продължителни, убедителни, искрени и хората се изправят, когато Люк привлича Пико за силна прегръдка, целува я по челото, а след това ѝ помага да слезе по трите стъпала от подиума. Енергичната му походка се е върнала.

Когато я пуска, тя най-сетне може да се обърне назад.

— Господи...

Екранът зад тях е плътна стена от огън. Огромни пламъци с толкова висока резолюция се мятат от пода до тавана по начин, който ѝ е безкрайно познат и има опасност тя да падне в тях. В средата на снимката се вижда дребничка фигура в огромно кожено яке, която върви редом с носилката, на която е положен овъглен труп.

Все едно плаче; трудно е да се каже (плачеше ли наистина? Не може да си спомни), но е ясно, че някой току-що е говорил с нея (Дюка? Гарон?) и изражението на лицето ѝ, когато вдига глава, за да отговори, решителността, гримасата, неподправената ярост е толкова въздействаща, че тя усеща как гърлото ѝ се стяга.

— *Защо, мама ти стара, не ме предупреди...*

— Инес, не искаш ли малко вино? Може би канапе? Оберкелнерът ще получи удар от ужас, ако откажеш. Руладите са от пушена съомга и авокадо; казахме му, че ги обожаваш. Макароните са с чили, лайм и малини. Просто са убийствени...

Люк се е смесил с гостите, за да ги поздрави. На неговото място е застанала братовчедката Лиз.

Също като Люк Анелиз Бресар е продукт на стотици поколения със синя кръв. По-висока е от братовчед си, косата ѝ е малко по-тъмна, очите ѝ приличат на дълбоки езера, тя е родена със съвършена кожа, съвършени черти, съвършен етикет.

Единственото, което я отличава от многобройните ѝ братовчеди и братовчедки, е, че тя все още не е омъжена. Като жена я пазят в резерв, докато на Фамилията не се наложи да сключи някой стратегически съюз; очевидно няма друга очевидна причина да не е забърсала някой Ротшилд или Мърдок, да му е завъртяла главата и да е пипнала мястото му в някой борд.

Сега се опитва да омае Пико. Пъхнала е ръка в сгъвката на лакътя ѝ и я води настрани, далече от снимката, далече от тълпата, но не достатъчно далече. Спират в преддверието точно зад двойната врата, като по този начин нито са част от партито, нито са отделени.

Край тях минава сервитьор със сребърен поднос и да, наистина макароните с чили, лайм и малини са фантастични, а пушената съомга, както може да се предполага, е вълшебна. Пристига друг сервитьор с вода.

Пико отпива дълга глътка Люк е в ресторанта и обикаля между представителите на медиите.

Лиз продължава:

— Искаш ли да се върнеш вътре?

— А ти искаш ли да се върна?

— Според мен ще затвърдим определени идеи, ако поговориш с тях, но не си длъжна, така че...

Господи, тя пипа с кадифена ръкавица. Пико иска да се преоблече в собствените си дрехи. Тя иска време, за да разбере какво точно е намислил Люк. Не вярва на приказките му, но не е успяла да усети скритото.

— Люк откъде е разбрал, че почти не съм спала снощи?

— Просто се е досетил.

— Не се е досетил да направи тази снимка.

— Не е. Но ни предупредиха още когато пожарът започна и разполагахме с половината нощ, чак докато ти излезе от хотела с носилката. Много преди това там имаше наш човек. Тя е направила предостатъчно снимки. Просто тази се оказа най-хубавата.

— Какво щяхте да направите, ако нито една от тях не беше подходяща?

Лиз я поглежда открито.

— Щяхме да си направим снимка, разбира се.

Разбира се.

Разбира се, разбира се, разбира се. Говорим за Фамилията: онова, което не е истинско, ще го изфабрикуват. Пико прихва, обляга се на една стена, плъзва се по нея и сяда на пода, където ѝ се струва, че смехът ще трае по-дълго.

Заобикалят я сервитьори; сега е невидима за представителите на пресата вътре. Лиз я изчаква да спре и заговаря:

— Вкъщи? Сън? В този ред?

— Не. — Пико се изправя. — Ако си мислиш, че като поговоря с акулите, ще помогна да потопим кампанията на Кристел, тогава ще го направя. За Орлеан. И за Люк. — Тя пресилено се усмихва. — Спокойно. Просто съм уморена, не некомпетентна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сен Фал, близо до Троа

5 юли 1429 г.

— Братко Томас?

— Да?

Два месеца са минали от чудото на освобождението на Орлеан и армията на Девата се е разраснала неимоверно. Сега вече са толкова многобройни, че кралят на Франция ги е удостоил с присъствието си. Пътят към Реймс е отворен, а дори да не беше, с толкова много мъже нито една английска армия няма да посмее да го отвлече.

Брат Томас, бял монах, присъединил се наскоро, е нагазил до коленете във водата, докато две момчета карат конете си да спрат на брега на потока.

Както и повечето си другари, те са бедни младежи, наскоро получили хубави дрехи. Новата вълна на жакетите им лъска, по чорапогащниците им няма кръпки, ботушите са почти толкова хубави, колкото онези, които обу на мъртвеца, когато инсценира смъртта си в гората на север от Патай. Те яздят като чували с царевица, метнати на коне, но така е и с половината армия.

Като ги погледнеш, става ясно, че са братя, левият няколко години по-голям от другия отдясно. Освен това са срамежливи.

Томас се изправя и свива босите си пръсти в хладната кал. Денят е нетърпимо горещ. Дванадесет хиляди бойци искат вода, храна, нужници. Този, който преди беше Томас Ръстбиърд, сега е с обръснато теме, без брада, с толкова тъмни вежди, сякаш са боядисани с орехов сок, и изпити бузи, които издават дълги пости.

Досега никой не го е познал. Всички виждат расото, главата, кръста, прегърбената стойка. Най-важното е, че по време на разговор научават, че навремето е бил воден инженер (не ковач, в никакъв случай) и му възлагат работа.

Днес има за задача да организира разпределението на вода от чист поток. Не може армията да се разболее от диария, което

неминуемо ще се случи, ако питейната вода и тоалетните са твърде близо.

Той заслонява очи с длан и погледът му се плъзва от едното момче към другото.

— Най-добре решете дали искате да се изповядате, или предпочитате чиста вода, защото не може и двете и ако този сифон не работи, няма да е нито едното, нито другото.

По-младият се усмихва широко, смешникът му със смешник.

— Нито едното, нито другото. Искаме да пишеш. Сестра ни прати да питаме дали можеш да пишеш.

Сериозно ли? Що за жена по средата на армия ще прати за...

Израженията им ги издават, също и необичайната гордост. Една-единствена жена в тази армия има властта да изпраща някого за нещо.

— Девата ви е сестра? — Не е. Готов е да заложи живота си, че не е. Той я е проучвал надълго и нашироко и макар да е очевидно, че тези две момчета са капнали от едно дърво, „сестра им“ е от съвсем различно тесто. Тя е по-слаба, по-висока, носът ѝ по-голям, скулите са по-високи, брадичката е по-ъгловата. Изричането на подобна лъжа говори много за доверието ѝ.

Момчетата обаче остават доволни от въпроса, не се обиждат. Те кимат почти едновременно. Някой ден ще се усъвършенстват и ще го правят едновременно, но засега им е трудно, това чувство, че са почти кралски особи; едва ли са били с армията повече от половин месец и все още не са свикнали с ролите си. Девата им е сестра. Девата, която цяла Франция, целият християнски свят познава, е изпратена от Господ да спаси Франция от англичаните. Очевидно Господ я оформя както Му е угодно. Ако Господ е рекъл, всичко е възможно.

Брат Томас излиза от реката. Измива ръце, без да бърза.

Важно е да не покаже нетърпение. С армията е вече пет дена и си гради име като полезен човек за всички наоколо. Брат Томас, така носи мълвата, е бил войник, преди да открие Господ Бог. Наскоро е бил в Германия, а преди това в Полша, дали не беше Испания, и на какви ли други места, винаги е придружавал малки наемни банди, които изкарват парите си по периферията на битките, убиват и се отдръпват, но имат нужда от духовна подкрепа, както и останалите мъже. Ако ви трябва помощ с чистата вода, той е вашият човек. Много е полезен.

Момчетата чакат. Той разперва ръце.

— Мога да пиша, но нямам нито писец, нито мастило. — Той е бедняк и много набожен, защото нищо не виси на колана му, а скапулария на раменете му е тънък, износен, освен това никога не е бил много качествен.

Те продължават да кимат, все така весело.

— Девата има мастило.

— Тогава съм на вашите услуги.

— Последвай ни. — Те не са обучени да яздят; обръщат конете си така, както хората теглят каруците за оръдията. Не-сестра им ще заскърца със зъби от болка, ако види подобно нещо. Брат Томас ги следва през полето към кралските палатки. Кралят е там, също и съветниците му. От лявата им страна се намира по-малка тента, отворена отпред, с писалище вътре, смачкан шлем, изоставен, докато са го изчуквали, и облечена в броня фигура.

— Там, вътре — сочи голямото момче.

— Ние ще се погрижим за сифона ти — обещава по-малкото. Тръгват си и Томас остава сам пред палатката ѝ.

Избърсва ръце в туниката, като внимава да не изцапа вълната. Значи това е изпитание. Ако го е познала, ще бъде мъртъв до вечерта, ако има късмет, ако ли не до утре заранта. Облечен е в бяло расо с черен пояс, няма обувки. Сам е остригал косата си, обръснал си е брадата, потъмнил е кожата на лицето си, на по-светлите места. Дори космите по ръцете и краката му са тъмни; той знае, че ако не обърне внимание на всички дребни подробности, ще се издаде, а няма подобно намерение.

— Милейди. — Скромнен е, искрен; тъкмо обратното на Ръстбиърд.

Погледът ѝ го разкъсва, след това го съшива отново. Кожата на лицето ѝ също е по-тъмна от последния път, когато я видя, но от слънцето, не от боя.

Очите ѝ все още са толкова тъмни, че изглеждат почти черни, но сега в тях се забелязва нова дълбочина. Тя се научава, че да дойде с подкрепата на Господ не е достатъчно; мъже от кралския двор, които са били в Негова услуга години наред, не са готови да се откажат от благоволенieto Му. Тя се изправя срещу опозицията, и то не само срещу военната. Ръцете ѝ са изранени, ноктите — изрязани до дъно.

Това е всичко, което той вижда; тя е все още в бронята си — на вдлъбнатини, износена на лактите и коленете. Отделя значителна част от времето си, за да се моли пред хората. От разстояние той я вижда как коленичи, вдигнала лице към небесата. Той не е сигурен дали тя моли Господ за помощ, но това вероятно е грешка на Бедфорд; през последните дни, преди Томас да замине от Париж, Бедфорд не спря да повтаря, че тя е в плен на дявола. Все едно, ако тя ще го убива, ще стане сега.

Тя кима за поздрав.

— Братко монах, приветствам те с добре дошъл.

Той въздъхва, усмихва се, влиза. Сянката е като ведро вода, блиснато върху главата му; носи едновременно шок и облекчение. За момент остава неподвижен и се наслаждава на хладината. При следващото ѝ кимване сяда на походен стол с нестабилни крака, забити в твърдата като зидария почва.

Масата е неравна, неустойчива, необикновено малка, докато свитъкът е среден; свинска кожа, поне така му се струва, фино изтънен и поръсен с пудра. Мاستилото мирише на винен оцет, но изглежда гъсто като тесто. Писецът е забоден в стъкленница с пясък, стоплен, но не и изрязан и до него има нож. Той пробва острието на палеца си и разбира, че с него може да убива. Ако все още искаше, можеше да ѝ пререже гърлото незабавно.

Сяда на столчето и изрязва писеца под ъгъл удобен за ръката му. Отдавна не го е правил, кръстообразните разрези и вертикалните, лекото изтъняване на страните, сякаш премахва косми от брада, дългата лента, която оголва перото, така че ръката му държи гладко, красиво произведение на изкуството.

Той е доволен, че тялото му помни как става. Същата работа като стрелбата с арбалет, това е дейност, която ръката помни дори след като умът отдавна е забравил.

Той ѝ се усмихва.

— Когато сте готова, милейди.

— Исусе и Мария^[1]. Започни с това, както пише на пръстена ми и на знамето ми. *Исусе и Мария. Следва нов ред. Добри и скъпи приятели, верни граждани и жители на град Троя...*

Той пише, докато тя говори. Почеркът му е красив, добре оформен, с издължени букви, убедителни извивки и премерени

разстояния. Буквите са звуци, на които е придадена форма; нещо като магия. Те шептят в уши, които все още не знаят, че са създадени.

На места прави незначителни поправки. На местата, където казва „кралят в небесата“, той пише „кралят на небесата“ и когато тя казва „моят баща в небесата“, той заменя с „Господ“. Така е по-бързо, а значението е същото и той си мисли, че написаното от него е по-добро от продиктуваното и резултатът накрая е въздействаща заповед да се предадат.

Верни французи, изправете се пред крал Шарл, не се отдръпвайте и тъй като не сте сторили зло, не се тревожете за безопасността на живота си или за собствеността си; ако обаче не го сторите, кълна се в живота, че с помощта на Господ ще влезем във всички градове, които би трябвало да са част от това свято кралство, и ще въдворим желан и полагащ се мир, независимо кой се изправи срещу нас. Ще изпратя поздрави от вас на Господ; дано Господ ви закриля, ако пожелае. Чакам скорошен отговор.

— Напиши следното от името на дофина.

Ние, вашият крал, Шарл, седми с това име, гарантираме на всички, които се подчинят на каузата ни; че няма да ги сполетят беди и нещастия, че златото им ще остане непокътнато, както и домът им, освен ако не се предадат, защото в този случай ще превземем града им и ще ги сполети нещастие.

Така. Дори той би отворил портите при подобен натиск. Всъщност досега щеше да ги е отворил. Срещу френските сили от дванадесет хиляди мъже и рицари в Троя въоръжените са вероятно пет хиляди и те съставляват цялата им отбрана.

Те — въпросните храбри пет хиляди — се подготвиха в началото на деня, вирнали мечове, вдигнали гордо щитове и натруфени шлемове с паунови пера, ала щом видяха армията, се заблъскаха да се върнат вътре. Подвижният мост е вдигнат, ровът е пълен с вода. Магистратите

вътре са или безкрайно глупави, или все още не са научили как бе разграбен Жаржо.

Той поръсва писмото с пясък и ѝ подава писеца, за да подпише. Насилва се да отвърне поглед; досега е имал достатъчно практика и владее лицето си, но може би не чак толкова. Мислите му са добре прикрити.

Знаеш как да пишеш, нали? Но се преструваш, че не умееш, защото неграмотните селянки не могат нито да пишат, нито да яздят.

— Имате ли вестоносец, милейди? Ако не разполагате с такъв, мога да го отнеса.

— Не, вестоносци има предостатъчно, а твоето присъствие е нужно тук. Инженерите ни са малко и повечето носят оръжие. Чух, че проявяваш интерес към водата.

— Всяка армия има нужда от прясна вода, милейди.

— Затова имаме нужда от теб. Не се отдалечавай много.

Как ли пък не.

Тя сваля шлема и тръсва косата си, малко по-дълга от преди, но не много. От потта блести също като коприно въже. Тя заговаря замислено, сякаш на себе си:

— Троя беше срамът на краля. Няма да го отменим.

На краля ли? Покрай целия му срам кое прави Троя уникално място? След това се досеца, че тя говори за стария крал, за лудия крал, който е приел Матю и Клодин за повереници, а може би още една, която я е грижа, че при Троя е било подписано примирие, което дава Франция на Хенри V от Англия и превръща дарителя в посмешище за цяла Европа.

Той, Томас, си поема дъх, готов да попита, но Девата продължава да се взира някъде напред, към голите каменни стени.

— Ако не се предадат, ще се наложи да влезем, в противен случай всеки друг град ще знае, че може да ни се противопостави.

— За Реймс ли мислите? — Реймс, където Шарл трябва да отиде за миропомазване, е все още лоялен на Англия и наблюдава внимателно какво се случва в Троя.

Тя го поглежда и черните ѝ очи под черните вежди танцуват. Накланя глава.

— И Париж.

А, да. Париж.

— Ще са нужни много пари, за да се плати на дванадесет хиляди мъже да изминат целия път до Париж.

— Когато дофинът стане крал, той ще плати нужното, за да властва над цяла Франция.

Не и ако брат Томас успее да го спре. Тогава няма да се случи. Работата е там, че по всяка вероятност ще успее.

* * *

Троа се държи в продължение на още три дни.

През тези три дни архиепископът на Реймс Рено дьо Шартр спори разгорещено с кралския съвет, че трябва да се оттеглят от Троа; че трябва да се върнат в Лоара. Или да изпратят армията да завладее Нормандия, защо не? Тя просто чака, узряла за завземане.

На третия ден архиепископът предлага брат Томас, сега вече най-видният воден инженер на лагера и ревностен изповедник — макар все още да не е имал честта да извърши изповедта на Девата — да присъства на съвета като писар. Така той става свидетел колко е ефективна техниката на убеждаване на архиепископа, колко достоверна, колко завладяващо чаровна, осъществима, очевидна.

Да, в момента Нормандия е по-добрата цел. Подминете Париж, той не е чак толкова важен. Забравете за коронасването на краля или може би го направете бързичко, без много помпозност и шум; нали не искате всички да обърнат внимание и да насъскате англичаните: това би било равносилно на бедствие, след като разполагате с дванадесет хиляди мъже, а врагът току-що е изгубил тримата си най-добри командири.

След това прекарайте армията си през сто и петдесет километра, защо не? Постарайте се снабдяването да е добро, докато губите мъже и оръжия за място, за което никой не го е грижа; няма ли така да е най-разумно?

Тези разумни обяснения са истинско чудо. Просто невероятно, че никой досега не е измъкнал този човек от шатрата и не отрязал главата му за истинско предателство, но той е най-близкият духовен съветник на краля, освен това има миазма, която поражда мъжете, когато чуят властен човек да дрънка глупости. Те кимат и си въобразяват, че това е

проява на здрав разум, и започват да поставят под въпрос собствената си преценка.

Томас се пита колко точно плаща Бедфорд на архиепископа и дали цялата сума е в злато или част е обещана за по-късно, когато английското господство е пълно. Каквато и да е уговорката им, плащания има, защото, няма спор, че Рено дьо Шартр е агентът на Бедфорд в двора на френския крал. Дватама с Томас все още не са разговаряли, но си пращат съобщения със сложен шифър. Всеки е наясно с намеренията на другия.

Срещите на кралския съвет се провеждат в кралската шатра: огромна паноплия от червена коприна, която хвърля кървава сянка върху събралите се политици.

Дьо Шартр е във вихъра си.

— ... това яздене на север е неразумно, а и кой се интересува дали всички градове по пътя ще отворят за нас портите си? Англия скоро ще ги превземе обратно и тогава ще съжаляваме, че изобщо сме...

— Престанете! Трябва да слушахме момичето. Да не би тези мъже да говорят от името на Господ като нея?

От далечния край на шатрата се издига старчески глас. Това е Робер дьо Макон, участвал в твърде много битки и не се страхува от никого, а наскоро се е присъединил към новата армия и е изоставил спокойния живот.

Робер не се интересува от политиката на двора, кой е фаворит и кой не е, кой има власт. Не го е грижа, че не друг, а самият Рено дьо Шартр е показал, че смята Девата за измамница. Той видял лично какво е постигнала тя, което е повече, отколкото архиепископът е направил.

Става разтреперан.

— Девата ни даде Орлеан, Жаржо, Мьон, Божанси, Патай. Според нея кралят трябва да бъде ръкоположен по настояване на Господ. Нека тя говори тук вместо тези нехранимайковци. Попитайте я какво мисли за Троя.

Кралят, притиснат по този начин в ъгъла, се съгласява. Може и да не е най-изкусният стратег, но може да брои и знае, че дванадесет хиляди войници, които са на мнение, че Девата е божествено създание, са много повече от един архиепископ, който мисли различно.

— Намерете я. Доведете я тук.

Както може да се предполага, брат Томас тръгва да я търси; това е твърде интересен момент, не може да го пропусне. Открива я с Жан-Пиер, артилериста, с когото обсъжда размера и теглото на гюлетата, които ще използват по Троа, и къде са слабите точки на стените; колко барут имат и къде е най-добре да го съхраняват.

Томас се отдръпва настрана, чака да го забележат.

— Кралят настоява да говорите на съвета, милейди.

— Защо? — Тя е заета. Не желае да я прекъсват.

Той се покланя леко.

— За да кажете какво трябва да се направи тук, в Троа.

— Трябва да го завземем, разбира се. Вече го казах. Нима кралят не знае?

— На съветниците му ще се отрази добре да го чуят от вас.

— Искаш да кажеш архиепископът ли?

— Милейди? — Покланя се отново.

Тя извива очи, пъхва шлема си под ръка, намества колана с меча и следва брат Томас към кървавочервената палатка, за да каже на краля онова, което той вече знае.

Томас за пръв път ги вижда заедно.

Девата.

Кралят.

Единият е с кралска осанка, но не е момчето. Според легендата за Девата, когато отишла за пръв път в Шинон, кралят се скрил сред придворните си; двеста мъже в една стая и всички до един облечени в ливреите на Орлеан в зелено и бяло. Независимо от това тя заговорила на него, коленичила в краката му, след това се изправила, отвела го настрана и му казала неща, които го накарали да се усмихне за пръв път от години.

Разправят, че това било доказателството, че Господ говори с нея. Томас пък мисли, че това е доказателство, че знае как изглежда кралят, поредният пирон за ешафода, който вдига за времето, след като докаже, че е лъжкиня и еретичка.

Той поглежда Рено дьо Шартр и забелязва, че архиепископът го наблюдава настойчиво, а в очите му прочита въпрос. Томас притиска благочестиво длани. Архиепископът му отправя кисела усмивка и извърща поглед. Не поглежда Девата. Може би просто не намира сили.

Тя повтаря онова, което каза одева:

— Трябва да завладеем Троя или другите ще разберат, че могат да хлопнат портите си пред нас.

Сред мъжете, които искат да се бият и знаят как трябва да постъпят, се надига одобрителен шепот. Когато го чува, Рено дьо Шартр, сменя тактиката.

— Кралю мой, тя е толкова сигурна. Значи трябва да ѝ се даде разрешение да действа.

Кралят копеле, Шарл, завърта отново тънкия си врат надясно и наляво. Коленете и лактите му стърчат. Подобна гледка не буди уважение.

Днес кралят вярва, че Рено дьо Шартр с кадифения си език ще го опази. Забелязва капана, заложен пред Девата, и одобрява. Обръща се към нея с най-широката си усмивка:

— Тогава върви и виж какво можеш да измъкнеш от Троя. Предоставям ти командването.

Девата коленичи в израз на благодарност, а Томас успява да зърне изражението ѝ. Тя успешно прикрива чувствата си, но не достатъчно бързо. Кралят не я е виждал в атака досега. Сега е шансът ѝ да му покаже какво представлява, че е всичко, което той не е. Затова ще се възползва от възможността.

Преди да излязат от шатрата, армията вече е научила новината, както става във всички армии. Те са убедени, че Господ се е погрижил времето да е благоприятно за Девата с кристално синьо небе и пухкави облачета.

Враговете ѝ са лешояди, които кръжат във висините. Първи сред тях е Рено дьо Шартр, както и съмишленикът му Жорж дьо ла Тремоай, съветникът.

Двамата крачат заедно през лагера, докато мъжете се размърдват, топовете се подготвят, изсипва се барут, събират се дърва и се връзват на наръчи. Те се оглеждат, питат и побутват, задават риторични въпроси, ту единият, ту другият.

— Защо са ѝ нужни толкова дърва, скъпи съветнико?

— Нямам представа, уважаеми архиепископ. Защо ти са нужни всичките тези дърва, девойче?

— Гледай.

Не са били край Жаржо; наистина нямат представа. Както и там, Девата кара мъжете да подредят наръчи дърва по ръба на рова, с които да са готови да го напълнят. За половин ден разполагат с достатъчно, за да си направят пътеки към стените.

Жан-Пиер дотътря огромното оръдие Рифлар и подрежда камъните за него отляво и отдясно: двадесет гладки сиви камъни от гранит, огромни като волове, готови да смелят камъни и дърво, плът и кости.

Утре артилеристът ще ги изстреля към Троа. По-късно подрежда малките топове един до друг, докато не остава място.

Мъжете от армията са се изповядали, пречистени са и мислят за идващите удоволствия.

Девата може да забрани ругатните — и ги е забранила. Може да прогони курвите от армията — и ги е прогонила. Но ако този град не се пречупи пред нея, тогава тя ще го завладее — дори Рено дьо Шартр не се съмнява, че това ще стане — тя няма да успее да спре мъжете да вилнеят с жени, злато и вино, тъкани и свещи, перлени обици и бутове шунка.

Веселбата започва след службата и вечерта войниците показват с пантомима какво ще сторят. Девата разговаря с доставчиците за запасите от жито за мъжете и царевица за конете, с Томас за новите нужници и къде трябва да бъдат изкопани. Не се меси.

Хората от Троа наблюдават безсилно от крепостната стена. Жените им започват да плачат. Дванадесет хиляди французи; жените от Троа ще обслужат по трима до четирима най-малко, когато армията нахлуе. На сутринта магистратите изпращат вестonosец до краля, за да съобщи, че са готови да се предадат.

Към обяд под приглушените викове на гражданите кралят на Франция минава през портата на града, донесъл срам за баща му. Мъжете и жените от Троа, които най-чистосърдечно подкрепят Англия, защото крал Хенри им е обещал да направи града им столица, когато завземе цяла Франция, трябва отново да се научат да обичат принадлежността си към Франция и да се гордят с нея.

Засега обаче е достатъчно да махат с празни ръце, да не хвърлят яйца, тор или стара храна.

Девата язди от дясната страна на краля. Той изглежда по-представително на кон; бронята крие кокалестите му колене, дългия

врат. Ококорените му очи са скрити под шлема. Над тях плющи *Исус и Мария*, черно на бяло, трепка, вибрира. Нейното знаме: нейният дофин, който ще стане неин крал.

Брат Томас язди десетина реда по-назад. Той оглежда. Той се учи. Той гради планове. Съчинява съобщения до Бедфорд. Все още не, милорд. Все още не. Но вашият слуга ще я победи толкова убедително, че единствено прахта ѝ ще бъде прах, разпиляна над морето.

[1] Двете имена, на Христос и майка му Мария, на които Девата е държала най-много и е използвала непрекъснато. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Понеделник, 24 февруари 2014 г.

21:15

Пътуването до дома отнема на Пико по-малко от десет минути. Нокията ѝ е изключена. Когато влиза, чува, че стационарният телефон звъни.

— Пико.

— Нали си в Туитър? — Обажда се Патрис, който ѝ се струва оживен, жизнен и нетърпелив. Достатъчно е да чуе гласа му, за да се усмихне.

— Не и в момента. Трябва ли? — Тя включва нокията с палец. — Какво да търся.

— Онова, което определено не би търсила, е хаштаг Орлеан припомни си нощта.

Тя веднага поглежда.

— @whiteisrightWearepower!Joinus!#Orl?ans#TakeBackTheNight

— @Coolman#flashmob#Orl?ans C. says bring a bottle. Full. Not with wine. <G>#Orl?ans#TakeBackTheNight

— @Stephanie6787 Four hundred® Five@ Count for yourself!!!11!lol#OTBTN#flashmobsofinstagram

Последните линкове са към снимка на орлеански младежи, които полагат огромни усилия да имитират подивели младежки банди в Париж. Засега поне всичко изглежда типично за средната класа и безобидно; групи тийнейджъри се хият срамежливо към телефоните си, но всички са бели и отстрани се виждат плакати с най-честите призови на Кристел Вивие: „Чужденците вълн!“, „Опазете Франция за

французите!“ Един-единствен шаши: „За това ли умря нашата Дева?“ Вижда се часът 21:04, което означава, че са все още по улиците.

— *Merde!* — Пико протяга ръка към ключовете.

Патрис крещи в слушалката.

— Недей! Не излизай. Ще се превърнеш в сензация в Ютюб за половин минута. Дюка жива ще те одере утре сутринта.

— Да не би да очакваш да се крия вътре, докато тийнейджъри анархисти вилнеят из Орлеан? — Тя отваря прозорец и пуска вътре звуците от далечната врява.

— Да. Остани вътре, послушай музика. Поиграй на Гранд Тефт Ауто. Дори поспи. Може да ти се стори старомодно, но някои хора все още го правят. Прави, каквото ти се прави, за да се поотпуснеш. Просто не излизай. Ако има ранени, ще отидеш като официално лице. Дотогава проблемът не е твой.

— А когато пресата започне да пита защо не съм била там?

— Кажй им, че екипът ти следи положението. Това е самата истина. Отворил съм петнадесет хаштаг стрийма на туийтдек. Ти междуременно си заета да разследваш убийство. Та в тази връзка, с Роло и Силви сме готови с маршрута на Иън Холоуей и съм ти подготвил нещо от сутрешния чип. Подредил съм информацията във файлове. Бяха блокирани, не повредени от топлината. Информацията вътре е разбъркана; сега се опитвам да я дешифрирам.

— Да знаеш, че си магьосник.

— Естествено — смее се той, след това млъква. — Има още нещо, което ще искаш да научиш.

— Какво?

— Помниш ли критиките из интернет, когато уволниха баща ти?

— Той сам си подаде оставка. — Шест седмици преди да почине. Сега вече и тя не се смее.

— Извинявай. Така беше. Има петиция в негова подкрепа и в неговата гледна точка, а Иън Холоуей е бил част от групата инициатори. Наричат се „Коалиция на истината“. Холоуей е бил десетият, който е подписал.

Едно време това щеше да е от огромно значение. Знае, че не бива, въпреки това пита:

— Колко са подписали?

Мълчание. Потракване по клавиши.

— Четири хиляди деветстотин и шестдесет и двама. Не е зле, като се има предвид колко са от другата страна.

Жалко, но е по-добре от нищо и тя е благодарна за загрижеността му.

— Благодаря. — Отпуска глава в ръцете. — Ако това е всичко, отивам да си легна. Денят ми беше безкраен.

В света на Патрис сънят е за старци и смотаняци; това ѝ е известно, тя чака той да го каже, вместо това чува как той вдига рамене. Тази вечер е решил да се държи мило.

— Разбира се. Ще изтегля цялата информация и ще разберем какво е правил на сутрин... — Млъква отново по начин, който кара гърлото ѝ да пресъхне.

— Патрис?

— Върви да си легнеш.

— Няма. Какво става? Каж ми?

— Ти гледала ли си новините?

В ъгъла има плазмен телевизор. Посяга към дистанционното.

— Кой канал?

— Няма значение.

Господи!

Спира се на новинарския канал и материалът е там, по-точно казано, тя, Пико, е на екрана; това е видеоматериал за тази вечер.

Питаше се колко ли ще поиска Фамилията за правата. Представяше си малка война за наддаване през нощта, как победителят ще пусне заснетото в сутрешните новини.

Само че не е имало война за наддаване и ако е имало цена, тя е била достатъчно ниска, така че всяка телевизия на планетата, всеки кабел и сателитен канал имат неограничен достъп. Преглежда новините на другите новинарски канали и навсякъде попада на себе си. Кристел Вивие може и да беше вездесъща, докато сега Пико е представена на двойно повече места в блестящата бронзова рокля на „Шанел“ и в кожено яке, покрито със сажди, с изцапано лице и кошмарния пожар зад нея.

Нито едно от двете не представя истината за нея, каквато тя я познава, но това не е в състояние да спре възхищението ѝ към онова, което са постигнали.

В краткия клип тя се качва на подиума и се усмихва на Люк. Тъй като очаква да види, вижда първо усмивката, но знае, че светът ще забележи бронзовата копринена рокля и няма да помислят колко време е било нужно, за да нагласят осветлението, така че отраженията от алените завеси да създават илюзията за пламък, който пълзи по нея, докато прекрачва на подиума. Ще видят единствено пламъците, трептенето, което сякаш поглъща жената. Дори за онези, които не са отгледани с легендата за Девата, излъчването е достатъчно мощно, за да предизвика нещо дълбоко и първично.

След това, пленени от Люк, който се представя като забележително разумен и завладяващ либерал, те ще видят как завесата се отдръпва безшумно, нови пламъци затрептяват от облечената в коприна Пико и илюзията ще се смеси с истинските пламъци на огромната снимка отзад със свършени пиксели, които са в контраст с наглия опит на Кристел Вивие да открадне мантията на светицата Жана, спасителката на Орлеан.

— Видяла ли си Орлеан! 24/7? — Патрис все още подбира внимателно думите си.

— На него съм. — Орлеан! 24/7 е един от новите злободневни кабелни канали. И те излъчват същия материал, но надписът е само при тях: *LA NOUVELLE PUCELLED*^[1].

Това вече е прекалено. Пико щраква дистанционното, екранът почернява, нагласява алармата на телефона да я събуди в шест.

— Отивам да спя. До утре сутринта. Наспи се.

— Лека ноц...

Сега вече леглото ѝ се струва по-примамливо; призракът на Люк е в новинарските емисии, но никъде другаде и тя може да поспи.

Потънала е в дълбок сън, когато телефонът ѝ звънва.

Посяга уморено към него.

— Пико.

— Инес? Инес Пико? — Гласът звучи колебливо, с възходяща интонация по средата на името. — Обажда се Анри Обел. От класа по политически науки в университета. Може и да не помниш...

Той се притеснява, че тя не го помни, и се надява да не го помни, но тя има бегъл спомен, позамъглен от съня: кльошаво момче, с рядка

права коса и очила. На ръба на синдрома на Аспергер^[2], болезнено срамежлив. Оценките му на изпитите бяха обратнопропорционални на успехите му с жените. Веднъж го помоли да ѝ даде да прегледа записките му.

— Баща ти беше инженер в „Конкорд“.

Може и да не е особено любезно да си припомниш мъж благодарение на работата на баща му, но Анри остава очарован.

— Точно така! Благодаря ти!

Тя почти заспива.

— С какво мога да ти помогна?

— Можеш да изстреляш кариерата ми. Или да я съсипеш.

Значи има кариера. Кой знае защо си го представя като чиновник, който пресмята колони с цифри в някое прашно таванско помещение. Образите ѝ са от забравен век; по-вероятно е той да е станал поредния Патрис.

— Не бих искала да съсипя ничия кариера. Ще застраша ли своята, ако ти помогна?

— Надявам се не.

— Би трябвало да си по-убедителен. Какво искаш да направя.

— Ела навреме в студиото за ранното излъчване.

В шест ли? Мили Боже...

— Кое студио?

— Орлеан! 24/7. По-точно Орлеан! Шест-осем. — Той замълчава предвидливо, за да чуе тя съответните шумове на впечатлени хора.

Няма никаква енергия, а истината е, че ако Патрис не беше споменал канала току-що, тя дори нямаше да си спомни съществуването му. Излъчванията са отпреди по-малко от месец, каналът се опитва да си извоюва име със смесица от разследваща журналистика и клюки. Опитва се да си спомни нещо полезно за него.

Анри прекъсва мълчанието:

— Не го гледаш, нали?

— Извинявай. — Тя свива смутено рамене, въпреки че никой не я вижда. — Защо съм им?

Следва объркано мълчание. След това гласът му прозвучава въпросително:

— Ти си известна личност?

Мили Боже.

— Не съм... — Не е известна личност. Не е подходяща за телевизията, колкото и онези от Бресар да се опитват да променят това.

— Знам. — Май е нещастен. Тя се плаши, че той всеки момент ще се разплаче. — Казах аз на продуцента, че няма да се съгласиш.

— Ако не се съглася, ще ти се наложи ли да си търсиш нова работа?

— Проблемът не е твой, Инес. Не се тревожи. Трябваше да попитам, но всичко е наред.

— Не затваряй... — О, мамка му. Тя потрива глава и се опитва да не мисли за чичо Ландис и какво може да причини това на внимателно изградената му кампания. Не е затворила прозорците и шумовете продължават да нахлуват в спалнята. Някъде навън вие сирена. Чува звук от счупено стъкло, някъде на северозапад, зад катедралата; прекалено близо, прекалено настойчиво, прекалено гневно.

Продължава разсеяно:

— Не мога да обсъждам подробности около разследването на убийството. Всъщност не мога да кажа абсолютно нищо за сегашното разследване. Продуцентът ти със сигурност го знае.

— Разбира се! Абсолютно! Това значи ли, че ще дойдеш? — Сега вече плаче със сълзи от радост, ако може да прецени правилно. — Инес, ти ми спаси живота! Честна дума! Много ти благодаря!

Тя поглежда нокията и премества алармата на пет часа. Майната му на всичко.

— Ти ще бъдеш ли там?

— О, Инес! Не бих изпуснал подобно нещо за нищо на света.

Тя заспива с телефона в ръка.

[1] Новата дева (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Разстройство на развитието, което засяга начина, по който човек комуникира с останалите. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

05:50

За втори път в рамките на дванадесет часа гримьор напудря челото на Пико, скулите ѝ и носа.

„Орлеан! 24/7“ се помещава в наскоро оборудвана едноетажна сграда в североизточната част на града. Цялата телевизия свидетелства, че се намират в ерата на интернет, имат уай фай, блутут съвместимост, пълно е с пламенни, ентузиазирани стажанти на възрастта на Патрис, които може и да не поддържат модните му предпочитания, но до един изглеждат така, сякаш не са спали цяла нощ и това им доставя удоволствие. На вратовете носят ламинирани тагове с баркодове, на които са записани само първите имена.

Една от стажантките я чака на вратата.

— Аз съм Мариан. — Мариан е с черна коса, още по-черни очи и лак в черно и бяло с малки сребърни черепчета на върховете. Тя е свежа и напълно будна, приятелски настроена, дейна. — Насам. — Минават през врати, които се плъзгат беззвучно, без дори да бъдат докоснати, по коридор с бели плочки, в който мирише на прясна боя и влизат в малка, спретната стая в зелено с по-малко огледала, отколкото Пико се притесняваше, че ще има, и повече, отколкото ѝ е приятно.

Щом влизат, Трудн (блондинка с розови кичури; зелени очи в нюанс, който може да се постигне единствено с цветни лещи; небесносини нокти) ѝ донася кафе. Албрет (светлоруса със синьо и отровназелено) ѝ донася клюкарски списания, а след малко, когато поиска, „Льо Монд“. Сузан (руси къдрици и черен бретон, сиви и алени зигзаги) довежда гримьора Естебан (гот). До един са милинки и услужливи.

Пико не е направила абсолютно нищо, за да се подготви, освен че тениската ѝ е чиста, а дънките ѝ са сравнително нови. Коженото ѝ яке все още мирише на дим, но тя няма намерение да го сваля. Давала

е предостатъчно интервюта и пет пари не дава какво ще кажат дори когато машината на Бресар им подава материали, които предизвикват размисъл.

Вратата зад нея се плъзва със сумтенето на техно въздух. В огледалото забелязва как стажантите изпъват гръб.

— Готови ли сте? — Колин Грейвс, продуцентът, е англичанин и говори френски с ясно изразен лондонски акцент. Белокоп, безцеремонен, с изпъкнала челюст, човек може лесно да си го представи като рицар от армията, която се е опитала да завземе Орлеан.

Днес, в значително по-цивилизования двадесет и първи век, той прилича на човек, който като нищо ще уволни сътрудник, който не е осигурил последната гореща тема за сутрешния блок. Или пък на човек на много по-висок пост от продуцент. През изминалите десет минути, преди да я помолят да изключи телефона си, Пико използва възможността да направи нужната проверка. Струва ѝ се, че знае какво са намислили. Единствената ѝ надежда е, че не са на нивото на Патрис, че не знаят всички подробности за миналите дейности на Иън Холоуей.

Естебан отстъпва и вади хартиената салфетка от яката ѝ. Грейвс ѝ се усмихва неубедително и погледът му се стрелва към екрана на стената от дясната ѝ страна, където водещият на вечерните и нощните новини започва с резюме на нощните демонстрации. Пико все още не е видяла счупените стъкла и разхвърлените боклуци. Световните медии са във вихъра си и тя вижда сцените по-добре на екрана, отколкото, ако беше обиколила улиците.

Насилва се да извърне поглед от хаоса и се опитва да открие Анри Обел сред инженерите в студиото, асистент-продуцентите и осветителите. Все още не го е видяла, не успява да го види и докато я въвеждат през още три въздишащи врати в нажежения до бяло аквариум на студиото.

Камерите на семейство Бресар бяха малки и ненатрапчиви. Тук са истински оцъкдени зверове. Канапето, което си е представяла, не е никакво канапе, ами три въртящи се офис стола — меки, кожени, скъпи — разположени в интимен кръг около стъклена маса за кафе с плот от опушено стъкло, на който са подредени сутрешните вестници и е поставен кафеник с горещо кафе (стандартна смес, с нищо

незабележима; Ерик би я изплюл) и три чаши, вече е налято, добавено е мляко и захар, с изключение на това на Пико.

Три стола. Три чаши кафе. Права е била значи. Канапето от представите ѝ е за двама, но единствено защото тя предпочита да мисли оптимистично. Не е нужно много мислене, за да се досети, че ще дели това сутрешно интервю с...

Кристел Вивие, блестяща в смарагдовозелено, косата ѝ като огнено знаме се стели по раменете. Въвеждат я през друга врата и за разлика от Пико тя ни най-малко не очаква подобна среща. По лицето ѝ преминават подозрение, ярост, обещание за отмъщение.

— Капитан Пико! Не знаех...

— Нито една от вас не знаеше. Не се обвинявайте една друга. Нямахте да дойдете, ако ви бях казал. — Зад нея е застанал Анри Обел, много по-жизнен, отколкото ѝ се стори по телефона. По-висок е, отколкото го помни, вече не носи очила, снабдил се е с нови зъби, бели като на холивудска звезда и дори някога да е бил срамежлив, сега вече човек не би допуснал подобно нещо.

— Дами... — Енергични крачки, разперени ръце. Той с папийонка ли е? Точно така! Колко... английско. Да не би идеята да е била на Колин Грейвс? Не би допуснала, че Анри е способен на това, но той изобщо не прилича на момчето, което тя помни. Ризата му е копринена, с цвета на бяло злато. Костюмът му е от бледосин италиански лен и Ландис Бресар би се загледал по кройката и би попитал за името на шивача му. Анри изглежда и като свален, и като лошо момче, и напорист, и като краен радикал.

Приближава се и заема мястото в средата.

— Кристел, би ли дошла от дясната ми страна. Инес остава от лявата.

Тя улавя погледа му без капчица страх и колебание. В отговор той свива бързо рамене, няма смутена усмивка, няма извинение, след това се обръща към камерата, задава въпроси на продуцента, притиска пръсти към ухото за отговор, после прозвучава сигнала за начало и светлината на водещата камера започва да пулсира в червено, отново червено, пак червено и... зелено.

Анри сияе, когато се обръща към камерата:

— Дами и господа, добре дошли в Орлеан шест-осем този вторник сутринта. Остава по-малко от седмица до изборите, които ще

решат съдбата на обикновените хора от Орлеан по начини, които все още не можем да си представим, тъй като тази кампания винаги е била с огромен заряд, но събитията напоследък я превърнаха — ако мога така да кажа — в огнена. В неделя вечерта избухна поредният пожар, а снощи станавме свидетели на демонстрации в подкрепа на „Националния фронт“. Сега улиците отново изглеждат спокойни, въпросът е за колко време. Ще можем ли да стигнем в безопасност до урните? Живеем във време на безпрецедентни социални и политически размирици и тук, в студиото две водещи дами ще обсъдят с мен този въпрос.

От дясната ми страна е Кристел Вивие от „Националния фронт“, чиито членове не се появиха в снощните... как да ги нарека? Събирания? Въпреки това мнозина от тълпата подхванаха техните лозунги в защита на каузата Франция да си остане за французите.

От лявата ми страна е капитан Инес Пико, полицаят, чиято цел е да изправи пред правосъдието отговорните за пожарите, които, смее да твърдя, са поне отчасти причина за последните събития. Напоследък и двете се свързват с героинята на града ни, националната ни светица и приликата им с нея е очевидна.

— Кристел Вивие, да започнем с теб.

Обръща се надясно. Камерата се измества.

— Както всички знаем, Жана д'Арк, известна като Орлеанската дева е била героинята, лицето на френската борба срещу англичаните. Тя вдъхновявала войската. Влязла на белия си кон в обсадения Орлеан и донесла надежда на хората, но легендата твърди, че не е *участвала* в битките. При положение че екипът, който води кампанията ви, прави неимоверни усилия да ви представи като новата Дева, и вие ли сте безгласна кукла?

Кристел определено не очаква подобен въпрос. Досега интервютата ѝ са били с благоразположени водещи, подробно инструктирани от екипа ѝ по всички предварително уточнени въпроси.

Тя отваря уста, затваря я, решава нещо, променя намеренията си, докато се обръща към камерата, облещила се като циклоп, за да я дава в близък план. Тя е достатъчно добре обучена как да се държи и представя пред медиите и знае, че трисекундно мълчание е предостатъчно, за да накара зрителите, които закусват рано, да се обърнат към екраните.

— Ласкаете ме — отвръща тя. — Но пък аз мисля, че Девата е направила всичко по силите си, всичко, което са очаквали от нея, докато е била жива. Като жена — всъщност момиче — невероятно е, че е участвала във войната. Никой не е очаквал повече от нея. Що се отнася до приликите между нас, това ласкателно сравнение се появи само. — Гласът ѝ е тих, в него не звучат заплашителни нотки, няма неувереност. Тя отпива кафе и не трепва нито за миг.

— Значи твърдиш, че сравнението е съществувало още преди появата на постерите, така ли? Не си избрана за кандидат заради цвета на косата си.

Много е добър в работата си с тези неочаквани нападки. Кристел накланя глава. Лицето ѝ е изразително, когато светлината пада върху него, тя знае как да контролира камерите.

— Не знам някой да е казал, че Девата е била червенокоса.

Люк каза, че не ѝ достига диапазон, че не притежава нужното, за да бъде от семейство Бресар, и може да е прав, но тази жена не е и Сара Пейлин и не се оставя да я накълцат с един предварително подготвен въпрос. Кристел мисли бързо и не се предава.

— Девата определено е видяла несправедливостите в окупираната от нашествениците Франция, които никога нямало да станат французи. В опит да промени тази несправедливост тя се опълчва на опозицията както от различни фракции във френския двор, така и от окупационната английска армия. Сега, след като са минали векове, знаем, че е била права. Нашата надежда — молим се да стане така — е тези избори да не ни върнат шестстотин години назад, за да осъзнаем опасността, в която се намираме днес.

— Точно така. Значи седемдесет и пет години след края на нацистката окупация Франция отново е на ръба на нова окупация покрай чужденците, които се опитват да задушат институциите ни.

Очите на Анри блесят. Той завърта стола си към Пико.

— Капитан Инес Пико, добро утро. Да забравим за момент демонстрациите, защото те не са ваша работа — все още не — и вие ли виждате несправедливост в епическите пропорции в днешен Орлеан и ако е така, правите ли нещо, за да ги коригирате?

Тя клати глава и отвръща на удара:

— Аз съм капитан от полицията, който си върши работата. Търся модели и където ги открием, ще попаднем на подробности, които ще

ни отведат при подпалвачите, които този път ще бъдат обвинени и в убийство.

— Търсите модели в огъня ли?

— Естествено.

— Който е подпален от група, която се нарича „Джаиш ал Ислам“, което, доколкото разбрах, означава „Армия на Исляма“.

Няма инсинуации, няма злословие по адрес на ислямската общност, единствено въпрос, който чака отговора си.

Пико разперва ръце.

— Само защото някой твърди нещо, не означава, че това твърдение е истина. След като работиш в полицията за период по-дълъг от два дена, разбираш, че има десетки хора, които твърдят, че са извършили високо профилно престъпление. Често пъти онези, които се крият, са най-виновни.

— Значи мислите, че ислямистите не са отговорни.

— Както изисква работата ми, разследвам без предразсъдъци. В противен случай вие щяхте да сте първите, които да започнете да се оплаквате.

— Мислите ли, че размириците — извинете, демонстрантите — имат право да настояват за по-бяла Франция, Франция без пришълци, също като Девата?

— Според мен всяка демонстрация може да се превърне в размирици, ако я наричате така достатъчно често, най-вече по телевизията.

— Приписвате ни повече власт, отколкото заслужаваме. — Анри примигва по особен начин два пъти, когато мисли; забеляза го на два пъти, а сега още веднъж. — Ами Девата? Вие ли сте новото превъплъщение?

— Не, разбира се. Дори да исках, нямаме нищо общо.

— Наистина ли? Редакторите в цялата страна ще останат безкрайно разочаровани, когато чуят тези думи. — Той започва да прелиства вестниците, оставени на масичката за кафе пред тях. *LA NOUVELLE PUCELLE?* е част от заглавието или самото заглавие във всеки. Друга камера ги пренася на екраните на публиката.

— Баща ви, разбира се, беше Шарл Пико, известният — може би трябва да кажа известен с печална слава — историк и антрополог. Не

беше ли уволнен от университета на Орлеан заради радикалните му възгледи за Девата?

Как да не се възхити човек на уменията му? Добре се е поразровил и е изкопал хубава дупка. Пико лесно може да падне в нея. Една-единствена крачица и ще затъне до ушите в старите, познати гадости. Усеца вонята им, вкухва ги, дави се в тях.

Тя не е баща си. Неговата обсеция не е нейна.

— Ако ще се придържаме към фактите, той публикува труд през 2013 г., в който анализира исторически сведения за действията на Девата и известни изказвания, като от тях вади съответните заключения.

— Заради които бе заклеймен.

— След това напусна.

— Защото три милиона двеста и осемдесет и седем хиляди, триста и петнадесет човека са подписали интернет петиция да се махне.

Цифрата отлита някъде в ефира. Пико я вижда с крайчеца на окото си. Извъръца поглед.

— Анри, живеем във века на интернет петициите. Като знам каква коалиция се беше настроила срещу него, изненадана съм, че не са били тридесет милиона.

Миг-миг.

— Коалиция ли?

Благодаря ти, Патрис.

— А ти как ще го наречеш? Католическата църква го отлъчи, защото имат нужда светицата им да е ронеща сълзи девица, която вижда ангели, въпреки че нито веднъж не ги е споменала приживе като свободна жена. Историците, негови колеги, го обругаха, защото кариерите им се градяха на фантазията за магически начин на мислене с митичен Господ, който може да затвори очи за двадесет години обучение и да научи едно селско девойче как да язди като рицар в пълно бойно снаряжение. Политическите партии го накълцаха, защото се възползваха от мита за нея, за да могат да защитят отявлената си ксенофобия, а когато той постави под въпрос почтеността им, те бяха готови да направят необходимото, за да го унищожат. Той получаваше смъртни заплахи от членове на „*Националния фронт*“, които за човек,

който умираше от ларингален хондросарком, не е много разумна маневра.

— Така е. — Миг-миг. Анри я наблюдава и с един пръст барабани по челюстта си. Тя не може да прецени дали той е шокиран, особено доволен, или просто слуша инструкциите, които редят в ухото му. Той кима замислено и се обръща надясно:

— И така, Кристел, ти си член на политическа партия, присвоила си фалшива легенда, за да оправдае отявнената си ксенофобия. Или ти, или онези около теб сте изпращали смъртни заплахи на един умиращ. Как ще отговорите на това?

От усмивката на Кристел капе отровна киселина.

— Никога през живота си не съм изпращала смъртни заплахи, нито съм участвала в подобно начинание. Ако капитан Пико намеква...

— Те са заведени в полицията. — Капитан Пико също може да отправя усмивка, от които капе отровна киселина. — Мога да изпратя в предизборния ви щаб айпи адресите, от които са дошли. Всички са проследени до Трой Кордие, мениджър на кампанията ви. — За което трябва да ти благодаря отново, Патрис.

— Ами Девата? — Анри е като хрътка, поела по следа, а Кристел е дивечът. — Какво ще кажете за нея? Да не би да се придържате към отмиращ мит, за да подкрепите възгледите си за чистота на френското наследство?

Ако Кристел можеше да се изплюе... Само че обучението ѝ е било безупречно и тя знае как ще реагират избирателите, ако изгуби самообладание.

Тя разперва ръце, навежда глава и се превръща в образец на разум и здравомислие.

— Моята църква ми казва коя е тя и аз не бих и помислила да изразя несъгласие. Няма да кажа още много: която и да е била тя, Девата е разбирала, че ние имаме нужда от Франция, която е френска, управлявана от френски граждани в името на френските граждани, от онези от нас, които са живели тук поколения наред, които знаят какви страдания е изтърпяла страната ни, познават величието ѝ. В това отношение аз съм тя на сто процента.

На Фамилията това много ще им хареса. Люк наистина е трябвало да се ожени за тази. Тя даде съвършения отговор послание, постигна желаното звучене на кампанията си. Усмивката на Анри не

трепва дори за миг, но той изпусна шанса си да я накара да се разкрие и не настоява повече.

В останалата част от интервюто няма нито искри, нито опасности. Обсъждат размера и настроението на демонстрациите и не изниква нищо ново или изненадващо. Анри се готви да приключи за следващата новинарска емисия.

След като вече е свободна, същите услужливи стажанти, които ги въведоха, изпращат Пико и Кристел Вивие с все същия ентузиазъм и жизненост; само че този път не са поотделно.

Вратата зад тях въздиша и се затваря. Щраква електронна заключалка. Пико усеща ефекта от интервюто да отмира във вените ѝ. Поглежда наляво и забелязва, че Кристел Вивие стои отпуснала ръце, загледана в нищото.

— На това му се казва засада — заявява тя.

— Какво? Кой?

— Хората от телевизията. Това. Случилото се. Целта на всеки продуцент е да постигне поне по една засада на седмица и с нас го постигнаха. Не се притеснявай, Трой ще бъде на седмото небе. Ти каза точно това, което той би искал.

Трой Кордие, русото като ариец бойно куче на предизборната кампания на „*Националния фронт*“, е истинска загадка. Досието му е съвсем чисто: нито веднъж не е бил в която и да е екстремистка партия, но се носят много слухове, според които е насочвал пари към националистите от движение „Златна зора“ в Гърция и към националистическата Английска лига за защита и че е от хората, които ще прочистят Орлеан насилствено, ако някога имат възможност. Ако Кристел не се страхува от него, значи е глупачка, а тя току-що доказва, че не е.

Могат да постигнат момент на близост, той се заражда, независимо от всичко, шепот на емпатия, на споделено нещастие. Пико няма представа на колко години е Кристел. Тя е в онова неясно пространство между двадесет и пет и четиридесет и пет, когато жените променят единствено гардероба си. Нейният е специално подбран и не издава нищо. В момента, след като маската ѝ е свалена, тя изглежда в долния край на това пространство, уязвима млада жена, изкарана от релсите в една все по-озлобена политическа война.

След това вратата се отваря и на прага застава Трой Кордие, русата му коса като ореол около главата, зъбите съвършени. Когато се усмихва, дори акулите се страхуват.

Кристел се обръща към него. Лицето ѝ се променя; устата отново се превръща в линия. Възрастта приижда, както и омраза, която издава радостта от предстоящата битка.

— Пет дена. — Тя прави половин завъртане назад и насочва пръст към Пико. Гласът ѝ звучи пискливо. Значи все пак се страхува от Трой Кордие. — Остават пет дена до гласуването. Кажи на Ландис Бресар, че това е началото, не края. Кажи му, че Орлеан ще бъде наш и когато това стане, за него няма да има място тук. Нито за семейството му.

„Аз не съм от семейството му“ — мисли Пико, но не го казва. Наблюдава как Кристел Вивие прекрачва напред и попада в сърцето на екипа на Трой, съвършени млади мъже и жени, в съвършени костюми, лицата им скрити под черни очила. Това е преторианската ѝ стража, готови да я заведат на следващото интервю. Никой не чака Пико. Тя се страхува, че семейство Бресар може да изпратят лимузина, но те проявяват достатъчно здрав разум и не го правят. Тръгва към паркинга и поема по дългия път към работното си място.

Орлеан се буди бавно. Никакви демонстранти не съсипват улиците, но всеки един от три постера на Кристел Вивие край катедралата е подменен със снимка на Пико в лъскавата бронзова рокля. Няма нищо написано; не е и нужно. Тежката работа е свършена; хората могат сами да си направят изводите.

Докато шофира през града, тя вижда същите постери поне осем пъти, до един върху старите на Кристел, и когато спира да си купи „Дьо Монд“ на път към управлението, тя вижда, че ранните издания са подменени и че *LA NOUVELLE PUCELLE* вече е без въпросителен знак.

Група фотографи са се събрали пред входа на полицията и няма смисъл да се надява, че са тук заради някой друг.

Майната им.

Майната на всичките до един. Майната и на майките и на бабите им. Майната и на прадедите им двадесет и три поколения назад.

В ужасно настроение тя оставя колата на обозначеното място и хуква по стълбите с наведена тава, за да избегне фотоапаратите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Реймс

17 юли 1429 г.

Реймс е в празнично настроение. До вчера верен на английската корона, сега вече градът е решително, поразително, възторжено френски, измислили са каква ли не пищност, за да отбележат посвещаването на височайшия крал Шарл VII.

Дори фонтаните все още да не са пълни с ароматно вино, както в Троа, когато сестрата на краля, се омъжи за Хенри Английски, то е единствено защото онези, които произвеждат вино, не са имали достатъчно време.

Преди месец никой не вярваше, че кралят ще стигне чак толкова на север. Дори преди седмица имаше реален шанс Бедфорд да събере армия като тази на Девата и да посрещне нейната.

Само че той не го направи и сега Девата се е разбързала, така че плесента е измита от знамената, с които е чествана последната коронация преди почти петдесет години, кадифените дрехи са изнесени да се проветрят, изгладени, а млади жени с кокалести пръсти пришиват перли, за да станат по-твърди яките, и слагат алено и лимоновожълто кадифе на високи конусовидни бонета, а пък слънцето грее, благославя всички и доказва, че Господ е на тяхна страна.

Рено дьо Шартр, архиепископ на Реймс, се връща в епархията си, която е наистина впечатляваща. На теория той е във възторг, че е заедно с паството; няма как иначе да бъде.

Само че не го бива в преструвките. Усмивката, която е лепнал на лицето си, е като на човек, напругал се часове наред да се изходи по голяма нужда, прекъснат по средата. Бузите му са зачервени, лицето се поти. Когато е в стаята за обличане на официални одежди в катедралата, той е щастлив, че остава насаме с брат Томас, зарязва преструвките и стоварва юмрук върху дъбовата ламперия, обзет от непреодолимо разочарование.

— Не трябваше да става така.

— Но се случи.

— Какво да правя? — Двамата за пръв път се осмеляват да се срещнат насаме, но шифрованите писма бяха изчерпателни и неувереността на архиепископа расте.

Днес е очевидно, че Рено дьо Шартр не може да спи. Кожата му изглежда прозрачна като на старец; в торбичките под очите може да се побере цял съсел. Той не спира да кърши ръце.

— Бедфорд ще ме зашие в кожен чувал и ще ме хвърли в Сена, ако миропомажа сополивото дребно копеленце със свещеното масло. То е свято, разбираш ли? Кралете на Франция са били белязани с това масло още преди Франция да започне да съществува. След това нищо не може да се промени. Никой не може.

— Господарят Бедфорд разбира. Ти направи каквото трябва. По-важното е кралят да ти има доверие и да се вслушва в думите ти. Трябва да унищожим Девата, преди да унищожим краля, а това не може да стане от днес за утре.

Томас потупва ръката на архиепископа. Той е любезният чичо, свещеникът с думи на разкаяние, заключителни думи, които ще постигнат желаната цел.

— Всичко ще приключи до година, ще видиш. Просто не им позволявай да влязат в Париж след това.

— Как да ги спра? Малката мръсница не ме слуша. Не слуша никого, освен „бащицата в небесата“. — Архиепископът извива очи нагоре. Човек би казал, че се гневи на своя бог, ако не беше от онези, които помогнаха за издигането на последния папа. Той знае, че волята господна е онова, което каже той.

Томас свива рамене като светски човек.

— Кралят обаче те слуша, а той дърпа конците. Той дава заповедите. Ще я слуша, докато не бъде ръкоположен. Той не иска Париж. Не му и трябва. Той трябва да види, че не е в негов интерес да го вземе насила. Започни мирни преговори с Филип Бургундски.

— Бургундия ли? Ти луд ли си? Той си мисли, че Шарл е поръчал убийството на баща му. Заклел се е да сравни Валоа със земята, да ги потопа в кръв.

— Нищо. — Томас изброява причините на пръсти. — Той е братовчед на краля. Въобразява си, че държи Париж за англичаните.

Уведоми го, че на Девата няма да ѝ бъде позволено да атакува Париж, ако Бургундия се съгласи да не закача краля.

— Да не закача краля ли? Това момиче разполага с дванадесет хиляди въоръжени мъже, а те до един молят Господ да им позволи да убият англичанин. Единствено глупец ще припари до тях!

— Кралят обаче не го знае. Бургундски е рицар. Доказал е, че може да се бие. Кралят не е рицар и нищо не е доказал. Гледай момчето да разбере, че ти си единственият, който стои между него и огромния мъжага с боздугана.

— Ами Девата?

— Двамата с теб ще унищожим Девата. Само че ни трябва време, за да разберем коя е тя...

— Знам само, че не е онази, за която се представя. Тя е лъжкиня и еретичка.

— Тогава ще го докажем и като го докажем, ще я унищожим. Ти свърши своята част, аз ще свърша моята.

Излиза предпазливо и съответно закъснява за следващата си среща в конюшните зад жилището си. Мястото може и да не е особено оригинално, но той се е научил колко е удобно да урежда срещите си в конюшните; независимо дали си човек от потекло или нищожество, конете винаги ще ти кажат дали можеш да имаш доверие на някого.

Сега има нов кон, кафява кобила, дадена му на заем от Девата, за да не потъпче клетвите си за бедност, като притежава нещо. Тя размърдва уши, когато го вижда и потръпва нервно, но не е неспокойна; влезли са нови, непознати мъже, но опасност няма.

Месарят и синът му, които седят на обърнати бъчви и втриват мас в оглавник, не са особено загрижени дали е точен или не; в тази среща става въпрос за достатъчно злато, така че те чакат послушно.

Щом той влиза, те оставят оглавника. Безизразните им, открити погледи го проследяват от вратата до бокса на кобилата. Двамата са едри мъже, боравят с ножовете с лекота, облечени са в подобни, нищо незабележими дрехи и меки, късо прилепнали кожени жакети.

Могат да убият Томас или поне да направят живота му доста труден. Той се успокоява, че хората на Бедфорд са избрани, защото са

спокойни и уравновесени и не биха го нападнали тук дори да са сигурни, че трябва да умре. Той се обляга на кобилата и заговаря:

— Девата. Наблюдавайте я. Следвайте я. Искам да знам къде ходи, когато не е с краля; с кого разговаря, кои са приятелите ѝ, враговете ѝ; всичко и всички. Доносяйте ми всеки ден по същото време.

Те кимат и се приготвят да си ходят. Не са продумали и дума. Той не знае дали са англичани или французи. Не знае нищо. Може да се германци, италианци, генуезци, венецианци; сега има пазар за чуждестранни наемници. Не издават нито звук, когато тръгват към вратата. Все едно са призраци.

— Може да се сблъскам с нея на улицата — подхвърля той. — Може да ми дотрябва помощта ви. Бъдете готови.

Следващата среща не е толкова благоприлична, тя се провежда в алея зад щавачницата, където пълни с кожи бъчви са накиснати в урина и фекалии и въздухът сгърчва езика му, карат сълзите му да потекат.

Дребното човече, с което се среща тук, сякаш се храни от тази миризма, разрязва я и я дъвче, и не признава нищо друго.

— Стефан. — Вдига се ръка за поздрав. Подозира, че Стефан не е името му, но не иска да знае истината. Бедфорд го е изпратил да изрови миналото на Девата и той е тук, за да докладва какво е открил на човека, който има най-голяма нужда да научи.

— Как мина в Домреми? — пита Томас. Домреми е родното село на Девата, поне така твърди тя.

Човечето свива рамене.

— Хич няма да ти хареса.

— Защо? Да не би да откри девица, която наистина е девица?

— Открих село, пълно с хора, които се смятат за благословени от Господ, че са отгледали истинско чудо. Всички помнят Жанет от дете до момиче и нито един от тях не би казал нещо, което да не искаш да чуеш за сестра си.

— Може да лъжат. Хората на Йоланда Арашнска са я довели в Шинон. Може да има южняшко злато зад историите им.

Стефан разперва ръце и сяда на ръба на зловонна бъчва.

— Ако има, значи е предостатъчно, че да оправдае... любовта.

Любов ли? Господи. Най-добре да попита с кого. Както и да е, това няма значение, защото сега внимателно градените теории на Томас пропадат. Той се обляга на една стена и пет пари не дава, че расото му ще се изцапа.

— Значи тя е истинска, а? Девата е наистина от Лотарингия. Истина ли е това?

Онзи отново свива рамене.

— В Домреми е имало девица. А сега има Дева в Реймс, която предвожда армия. Баща ѝ, братята ѝ, потвърждават, че са едно семейство. Кой може да каже, че лъжат?

Бертран дьо Пулани, човекът на Йоланда, може и да го стори, ако бъде притиснат както трябва. Но за целта ще бъдат необходими кръв и болка и много дни, а Томас не разполага с време. Самата Йоланда, наставница на краля и негова тъща, може да бъде накарана да проговори, но тя се държи настрана от ръкополагането, може би, за да избегне подобни въпроси. Остава му само една реална надежда.

Подава монета. Среброто заблестява.

— Има едно момиче Клодин — започва той. — Сламеноруса коса, белег от изгоряло на ръката. Обслужвала е войниците. Брат ѝ Матю е починал в деня, в който Девата е влязла в Шинон. Братът и сестрата са били повереници на стария крал. Намери ми Клодин. Тя е курва на армията, а сега армията празнува. Едва ли е далече.

Монетата изчезва, а с нея и „Стефан“ и Томас се маха, крачи към чистия въздух, опитва се да се отърве от смрадта, която го обгръща като дреха.

Миропомазването на крал Шарл VII на Франция се състои на седемнадесети от месеца, истинска феерия в злато и блясък, празненство с кожи и пера, коприна и скъпи тъкани, кадифе, телешка и козя кожа, злато и сребро, тюркоази и диаманти, смарагди, рубини и сапфири.

Липсва единствено Йоланда Арагонска, която се оправдава с настинка. Френските благородници се събират в катедралата на Реймс от ранни зори. Томас се промъква отзад и се провира напред, докато не вижда мястото, където са застанали лордовете и архиепископът, кралят и Девата.

Нейната броня блести. Днес изглежда сякаш от масивно сребро, което изпъква под златен плащ, ботуши от телешка кожа и наметало със златни ширити. Най-ярко грее усмивката ѝ. Дори понякога да е била необщителна, навъсена, гневна, отмъстителна, днес тя е възторжена, горда, излъчва арогантност, която никой и нищо не е в състояние да помрачи.

Той не я вини. Та тя е на колко, двадесет и три? Не повече от двадесет и четири. Била се е с меч и брадва и копие, но също така се е преборила и със злословието на Рено дьо Шартр и съюзниците му. Тя се е оставяла неведнъж на вътрешната намеса на онези, които твърдят, че наистина е дева, която не е познала мъж. Наричали са я курва и еретичка, разпитвана е в продължение на десет дена от съсухрени старци, получили единствената си квалификация в младостта си в Париж, които накрая са стигнали до заключението не че е дошла с благословията на краля, а че не могат да докажат обратното.

Поискали са от нея знак от Бог. Тя им казала, че освобождението на Орлеан е нейният знак, и настояла да я пуснат да отиде там. Те установили, че не са в състояние да я спрат. Тя отишла.

Тя победила. Тя ги принудила да млъкнат. Сега върви до дясната ръка на краля по пътеката в катедралата на Реймс, а пък архиепископът, който не крие ненавистта си, трябва да се усмихва, да се покланя и да вдигне короната.

Той го прави.

Оваците се чуват чак в Париж, стига човек да напрегне слух, за да ги чуе.

Той е най-обикновен мъж. Шарл дьо Валоа.

Той е млад мъж, проснал се по корем върху украсените каменни стъпала към олтара, с голи крака, чиято млечна кожа се откроява между камъните и белия лен на ризата. Катедралата на Реймс се извисява над него, небеса от стар, светъл камък, получил Божията милост на златно слънце високо горе, докато под него цари разруха и бедност, защото Англия е отнела сребърния дискос и потира, покривката за олтара и одеждите... всичко, което може да се пренесе, е отнесено в Париж за коронацията на тяхното момче крал, което предявява претенции за владението на Франция.

Някои неща не откриха: короната; двата скиптъра, единият златен, другият от слонова кост. Най-важното е, че го няма свещеното миро, което ангелите са донесли за истинското миропомазване на Хлодвиг^[1] преди хиляда години, с което оттогава са миропомазвани всички истински крале на Франция. Всички знаят, че Жил дьо Рего го е скрил, тъй като Рено дьо Шартр, архиепископът тук, с радост би го предал на бургундците и така ще попадне в ръцете на англичаните.

Сега обаче архиепископът трябва да го използва, за да миропомаже крал в присъствието на неговия Бог. Архиепископът трепери пред величието на този акт; той не е по силите му. Държи фласката с несигурни пръсти, изстъргва със златна игла мъничко от свилия се в основата восък, разтваря го в мирта, светеното масло, с което е помазано детето в люлката, и благославя новия крал с докосване по главата, по гърдите, по кокалестите лакти, раменете, китките.

— Изправи се.

Тръбите! Сребърен рог на Франция с чист и ясен звук се отгласква от стените, разтърсва, възвеличава и потръпва по същия начин, по който въздейства Девата. Сред това море от звуци се надига слаб и висок млад мъж в нощна риза, коленете му са червени от грубите стъпала.

Шарл д'Албрет, граф на Дрю, подава на краля туника от лъскава червена дамаска, която стига до коленете му, и в миг той се превръща в мъж. Върху нея е метнато палто, наситен морскосин брокат със златни хералдически лилии, всяка колкото длан. Той е почти крал.

Светли ръкавици от козя кожа, нежни като пролетно листо и пръстен; скиптър от слонова кост и още един, златен, и най-сетне, докосната от слънчев лъч, опасана от бял имел с перли, обсипана с рубини, благородниците предават от ръка на ръка короната на Франция — с изключение на бургундеца, който очевидно не присъства — и сега вече слабият висок и неугледен младеж става крал, възкачва се на трона си. Девата е до него, и тя, и знамето ѝ, обгърната от величие.

В Шинон тя каза, че баща ѝ в небесата ѝ е поставил три задачи: да вдигне обсадата на Орлеан, да отведе дофина за миропомазване в Реймс и да освободи граф Орлеан, истинския, законния граф, който линее в английски затвор.

Тя е постигнала две от тези три задачи и си е набелязала Париж за изпълнението на третата. Тя е оживяло чудо: Девата от Орлеан, Победителката от Франция.

[1] Луи на съвременен френски, мерovingски крал на салическите франки, германско племе, заемащо областта на запад от долен Рейн. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

06:45

— Тя не е скапаната Дева. Никога не е била и никога няма да бъде и ако те видя с този боклук отново, ще ти откъсна главата.

Пико чува гласа на Гарон, преди да завие зад ъгъла, и спира, преди да се покаже. Беше готова да кипне много преди да паркира автомобила и да избяга от засадата на папараците, за да хлътне в полицейското управление. Всеки поглед я тласка по-близо до физическа експлозия.

Не ѝ е хрумнало, че това ще се стори очевидно на екипа ѝ или че те ще направят нещо, за да я защитят от страничните ефекти, но когато завива зад ъгъла, тя вижда Реми Мюре от „Наркотици“, приведен над едно бюро, уловен от Гарон, който стоварва юмрук върху листове с формат А4 с нейния лик.

Гарон я зърва и се изчервява в грозно пурпурно. Отпуска юмрук и Реми се свлича на пода. Погледът, който отправя на Пико, е объркан; той има правото да я омаловажи, никой друг. Изпитва странно спокойствие при тази мисъл.

Останалите от екипа чакат в офиса ѝ. Патрис е седнал с кръстосани крака на пода, подпрял лаптоп на коленете. Косата му е стегната в плитка с цвят на титанов оксид, която виси на гърба му.

Тениската му казва на света, че е овладял нощта. Над текста пръчковидна фигура спи в извивката на нова луна. Зад него Роло се е облегал на вратата, напъхал ръце в джобовете. Русата Силви с щръкналата коса е седнала на единствения свободен стол. Ерик е отзад. Сигурно е минал през епицентъра на демонстрациите; фактът, че е успял да дойде, носи положителен заряд.

Всички стават, когато Пико влиза. Тя им махва с ръка и се настанява на обичайното си място, сяда на ръба на бюрото си.

Това е просто поредният ден на работа. Ако успее да повярва в това, може би жуженето на клюките в сградата ще престане; може пък да я оставят на мира да си върши работата.

Както и всеки друг ден, тя поема кафето, което Патрис ѝ подава, и започва да обяснява резултатите от телефонните обаждания, които е направила през краткото пътуване между телевизионното студио и управлението.

— От пожарната нямат нищо за нас за пожара от неделя, освен че катализаторът е бил най-обикновен бензин. Съдебните експерти казват, че това е най-чистото местопрестъпление, на което са попадали. Във всяка стая са открили отпечата̀ци на гостите и следи от присъствието им — освен при Иън Холоуей. Там не са открили нито един отпечата̀к, нито ДНК, абсолютно нищо.

— Значи е било почистено — заявява Ерик.

— Именно. Само че ако една линия на разследване се затвори, можем да насочим ресурсите към онова, което остава. Разполагаме с основния маршрут на Иън Холоуей, след като е слязъл от „Юростар“ в Париж преди седмица, докато се озовава в хотел „Каркасон“ късно в неделя следобед. Повечето става ясно от кредитната му карта; ние трябва да попълним празнотите.

— Силви е направила списък с адресите, където е била използвана. Всеки от нас ще се заеме с един ден. Гарон, за теб остава сряда в Париж и пътуването до Блоа в четвъртък сутринта. Силви и Роло поемат четвъртък вечерта, петък и първата част от неделя в Блоа. Аз ще се заема със съботата и неделята, от Блоа до Орлеан. Вземете снимка и разберете дали някой го е виждал.

Патрис е принтирал копия от снимката на Иън Холоуей от различни интернет форуми. Пико ги раздава.

— Все някой трябва да го познае. Търсете връзки. Той е шотландец, работил е над военни гробове, има връзки в Глазгоу и може би в „Корнел“. Проявява интерес към средновековни бойни полета и в дебата миналата година е взел страната на баща ми, така че не е съвсем не наясно. Ако успеем да разберем какво е правил и защо го е правил, може да открием защо е бил убит. Някакви въпроси?

— Патрис какво ще прави?

Въпросът е на Гарон, който току-що е осъзнал, че ще трябва да шофира до Париж и, разбира се, приема това като обида. Преди година

щеше да си каже, че това е бонус: два часа в автомобил отиване и още толкова връщане, време, в което ще слуша музика на айфона. Само че преди година някой друг щеше да даде заповедта.

— Патрис ще разбива код. — Патрис кима и му отстъпва поле за действие, по-точно казано бюрото. Той със сигурност е със сенки за очи. И блясък за устни. Въпреки това никой няма да сбърка, че е мъж. Досега не е разбрала как става.

Той се мята на бюрото ѝ и сяда с кръстосани крака, айпадът е закрепен на глезените. Не се страхува от обществени презентации, да говори с хора два пъти по-възрастни от него, убивали повече от него в онлайн фентъзи игрите. Отправя усмивка на Роло и Гарон.

— И така, юесби чипът на Иън Холоуей е бил глътнат, след това сварен. Освен ако не го разбиеш с чук и не дадеш парченцата на алигатор, няма друг начин да се съсипят данните на него.

— Ти обаче имаш нещичко. — Роло не е от търпеливите.

— Имам. Отне ми безобразно много време и софтуер, какъвто не съм виждал досега, но да, разполагаме с данните. Или поне на някои от криптираните файлове. Като се отворят, изглеждат ето така — Пагрис вдига айпада си.

Роло не обръща никакво внимание и продължава да чисти ноктите си. Силви се мръщи към екрана, изрича някакви думи на себе си, докато Гарон го грабва в месестите си юмруци и забожда показалец в екрана по начин, който кара Пагрис да се намръщи.

— Това са пълни глупости.

— Не са, това е хексадецимален код. — Патрис изтръгва пада от ръцете на Гарон, преди да го съсипе. — Коеето означава, че е алфанумеричен, написан на база шестнадесет; вместо на база две, за да се чете по-лесно. Някои от нас могат да го четат лесно. Ти очевидно си изключение.

— Тук обаче няма букви — обажда се Силви. — Всичко е само цифри, освен може би удивителен знак и точка и запетая.

Силви може да чете хекс код. Акциите ѝ сред екипа се вдигат неимоверно. Патрис, очарован, я поздравява, като притиска юмрук на гърдите.

— Точно така — отвръща той. — Да. Именно. Има на два пъти точка и запетая, един удивителен знак, амперсанд, апостроф и няколко други незначителни точки и тирета. Извън това разполагаме с цифри

от все по-дълга поредица, което си е сравнително стандартна шифрова техника. Трябва ни ключ към това, както и към другите два файла на чипа. Докато го отворя, отиде цялата нощ. Все още не съм влязъл в нито един.

— Ще влезеш — отвърща Пико. Тя е уверена. Има нужда от тази увереност.

— Правя всичко възможно, но ако е PGP, сме прецакани. — Пагрис поглежда Гарон. — Това означава комбинирана криптосистема, която обвързва публичните ключове със съответното потребителско име.

— А тази комбинирана криптосистема е...

— Неразбиваема. Не ти трябва да знаеш подробности как става, важното е, че, ако всяка частица във вселената си има компютър и всеки е пробвал по едно повторение на секунда от всички възможни опции, които могат да се разбият от началото на времето, пак няма да го разбиеш.

Възцарява се мълчание, докато се опитват да осмислят важността на казаното, после Пико заговаря:

— Иън Холоуей е глътнал чипа. Искал е да попадне у нас. Едва ли го е написал в неразбиваем код.

— И аз така си помислих. — Патрис преплита пръсти, обръща длани и кокалчетата му изпукват. — Значи има парола. Ако е къс, например име, имаме шанс. Ако е дълъг, като заглавие на книга, нямаме. Отсега да ви кажа, че не е моминското име на майка му, адресът, името на котката, на котката на бившата му съпруга, адресът, на който е живял като дете, или някакъв подобен вариант.

— Ти откъде знаеш? — пита Ерик Масон.

— Пробвах ги. — Патрис става сериозен и Пико разбира как е прекарал нощта. — Пробвах всички имена на близки роднини, колеги, домашния му адрес, служебния адрес, алма-матер, домашни любимци и имената на хората, с които е разговарял в различни исторически форуми, в които е влизал или е оставял съобщения. Нито едно не става. Достатъчно интелигентен е бил, за да го кодира, така че няма да използва нещо, което всеки хакер и папагалът му могат да открият. Ще бъде нещо очевидно, но единствено за човек, който го познава добре.

— Или човек, който е намерил лаптопа му — обажда се Пико. — Който е напълно възможно да е в ръцете на убиеца му.

Патрис прехапва устни.

— Ако е толкова умен, колкото си мислим, едва ли е оставил ключа в същата машина като кодирания текст, но лошите може пак да са на крачка пред нас. Зависи колко добри хакери са.

— Има ли по-добър от теб в Орлеан? Дори в цяла Франция? В Европа?

— Много ми се иска да кажа не, но не искам да те лъжа. — Патрис брои имената на пръстите си, докато ги прехвърля. — Жералдин в Корк е доста заета напоследък, обаче не казва с какво се занимава. Тахар изчезна от радара в Синтра този уикенд, и то по време, когато трябваше да бъде на турнир на Гилд Уорс. Улф Ниенхаус в Утрехт е в локдаун през изминалите две седмици и не отговаря на имейлите. Всеки един от тях може да се заеме да разбие всеки шифър в света. Най-доброто, на което можем да се надяваме, след като имаме хекс кода, е да сме по-бързи от тях при намирането на ключа. Той е бил умен човек. Сигурно ще бъде нещо, което можем да открием, докато го опознаваме.

— Да. — Пико поглежда останалите от екипа. — Приоритетът ни е да разбием кода, а за целта трябва да разберем какво е правил Иън Холоуей, с кого е разговарял, какво е казал и защо. Това означава, че всеки трябва да свърши съществена, задълбочена полицейска работа. Пипайте внимателно, дръжте си очите отворени и за Бога, повикайте подкрепление, преди да е станало късно. Предпочитам да шофирам през половин Франция напразно, вместо да изгубя някого от вас, защото са му счупили черепа или е попаднал в пожар.

Тя се изправя и щраква с пръсти.

— Да вървим, хора. Първият, който изрови нещо конкретно, получава безплатно пиене за една седмица. Молете се за мен, междуременно. Аз ще бъда между Дюка, от една страна, и пресата, от другата. — Перва Гарон по рамото, докато той излиза. — Уверявам те, че е по-добре да отидеш в Париж.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Реймс

17 юли 1429 г.

— Разбира се, че я познавах. Нали израснахме заедно? Искаш ли да...

— Все още не. Днес е специален ден. Ще поседиш ли малко с мен?

Клодин, курва на армията и бивша повереница на крал Шарл VI, не е трезва.

Не е единствената. Цялото население на Реймс е пияно, може би с изключение на брат Томас, монах Агюстен, който е платил на курвата за услугите ѝ за един час в късния следобед в деня на коронацията на краля.

Не е завел Клодин на тайно място; днес точно няма свободни стаи под наем никъде в града. Затова е принуден да седи пред ковачница на пейка от грубо нарязани греди, поставени върху бъчви, с момиче, което ще коленичи и ще го обхване с устни, ако ѝ даде възможност.

След това ще си тръгне и ще търси монети другаде, но той не иска това. Той преплита пръсти, привежда се напред и пъхва нова монета под кожената чаша.

— За спомените ти. Искам да науча повече за Божиите създания, които са сред нас.

— Божиите... Ха! — Потиска смеха си от уважение към вярата му, не към девата, поне така мисли. — Ако тя е от Господ, Той действа чрез краля на Франция. Стария крал, онзи, чиято съпруга роди децата на брат му. Този — кима тя към хълма и катедралата — е точно толкова крал, колкото съм и аз. Колкото и тя е Дева от Лотарингия.

Копелето на краля е стара новина. Но пък Девата... Томас се привежда напред за пленен.

— Имало е обаче девица. Братята ѝ са там. Също и баща ѝ.

— Не ги знам кои са. Аз обаче се бих с онази, която се нарича Дева, когато бях на десет години, а тя беше на седем. Беше в деня на Ажинкур. Денят, в който татко загина. Няма да го забравя.

— Била си се със седемгодишно момиче на бойното поле? — Той знае, че французите са смахнати, но...

— Стига глупости! Ние бяхме в Руан, чакахме с дамите и краля да донесат новини за велика победа.

Тя прихва отново, този път по-гърлено. Това момиче е хубавко. Косата му е с цвета на качествена слама и блести на слънцето. Чертите му са фини, на скулата се вижда резка от нож, а под очите синейт кръгове. Устата му е широка, плътна; лесно си я представя как действа. Гърдите му са малки, свили са се от гладуване, въпреки това са повече, отколкото е виждал, откакто...

Извързва поглед. Блясък на злато привлича погледа му от терасата на голяма къща в началото на улицата. Девата, че кой друг? Тя има наметало от златна тъкан със сребърни катарями, лъскава броня и шлем, който разкрива само лицето ѝ, при това не цялото. Дори днес е с броня. Има много да доказва или да крие.

Какво не искаш да видим? Да не би да си деформирана там вътре? Да не би да носиш белези, които ще те издадат? Да не би лицето ти да е добре познато?

Той отново насочва вниманието си към Клодин, към мръсните риза и рокля трета ръка, към сабото, износено на петите.

— Тогава как сте се били?

— В двора. Двамата с Матю ни изпратиха да донесем дърва за огрев. Пренасяхме наръчите покрай конюшната и тя беше там, биеше се с Белвил.

— Кой?

— Жан от Арпеден, чийто баща беше господар на Белвил ан Поату. Ние бяхме... татко беше войник на господаря Д'Орлеан. Падна, когато плениха граф Шарл.

Тод Ръстбиърд беше участвал в битката при Ажинкур. Беше в частта, която плени братовчеда на краля, смятан за най-опасния човек във Франция. Може и той да беше убил баща ѝ. Бе напълно възможно.

— Много съжалявам. — Отпуска ръце върху нейните. — Сигурно ви е било трудно.

Тя се замисля, сякаш досега не ѝ е хрумвало.

— След това старият крал беше мил с нас.

Докато бащата може и да не е бил.

— Значи наследникът на Белвил се е биел с Девата. Как се биеха? Бореха ли се? Удряха ли се? Как?

— Имаха пръчки като мечове. — Тя размахва ръка. — Правеха се на рицари. Все едно бяха на бойното поле. Дьо Белвил беше на дванадесет. Помня много добре, защото си мислеше, че е почти рицар.

— Ами момичето, което стана Девата? И тя ли се мислеше за рицар?

Тя се подсмива.

— Винаги. Разнасяше пръчка, която се предполагаше, че е меч, и се навеждаше, и нападаше, все едно е на кон. Беше силна за възрастта си и се биеше здравата. Понякога се дуелираха един срещу друг, но този път, тъй като денят беше такъв заради битката, беше истинско меле. Ние застанахме от страната на Дьо Белвил — той беше почти лорд — а Девата привика на помощ младия Жан Д'Алансон, който беше едва на...

— Четири. Баща му е загинал на бойното поле при Ажинкур. Станал е господар, преди да мръкне.

— Именно. Беше още много малък, за да се бие, и на нея ѝ беше неприятно. Винаги настояваше за честна битка. Също като рицар. Затова се провикна отново и дойде Юге, приятел на Дьо Белвил, покъсно стана свещеник, така че силите ни се изравниха, трима на трима, и ние ги отблъснахме, така че Девата остана зад коритото за вода на добичетата, след това изскочи и щеше да ме вземе за заложник, така ми се струва, или пък...

Клодин млъква, потъва в спомените. Той чака. Няма да спечели нищо, ако настоява точно сега, само ще изгуби всичко. Исква му се да вземе това момиче и да го отрезви. Исква да ѝ плати достатъчно злато, за да си купи нова долна риза: мисли! Чист лен до кожата ти! И нова рокля. Можеш да имаш червена вълна. Дамите от Реймс обичат червената вълна. И качулка за зимата, и хубави кожени ботуши, които ще ти топят краката. И...

— Клодин?

— Тя дойде и развали всичко.

— Кой?

— Наричахме я принцесата. Дъщерята на краля. На краля... — Бавна, мръснишка усмивка. — Копелето на краля.

Тази дума. Забива се като нож в гърдите му. Сега вече е пораснал, не би трябвало да го наранява така, но не може да отрече, че го боли.

Изглежда, нещо е проличало в изражението му. Клодин стиска ръката му.

— Извинявай, но тя си беше точно такава.

— Въпреки това сте я наричали Принцесата.

Свива рамене.

— Държеше се като принцеса. Почти не я виждахме; минаваха месеци наред и тя не се показваше, а когато все пак се появи, беше с Малката Кралица или с мадам Арагон или някоя друга, която я обличаше в коприна и връзваше панделки в косата ѝ. Приличаше на статуя. Мрамор. Съвършенство. Ако някой е дошъл от Господ, то това беше тя. Негова дъщеря. Тя беше... ангел.

През изминалите дни чу много за незаконната дъщеря на краля. Зърна я от разстояние веднъж или два пъти, макар и не чак толкова отблизо, че да каже дали наистина е ангел.

Знае обаче името ѝ, всички го знаят, както и историята ѝ. Тя е Маргьорит дьо Валоа, дъщеря на Одет дьо Шампдивер, любовница на краля, известна на всички като Малката Кралица, поради очевидната причина че истинската кралица е кръгла като крастава жаба, а и не живее близо до краля. Когато е бил в Париж, кралицата е била в Шинон. Когато ходи на Лоара, съпругата му пътува на север. Държат се далече един от друг и кралското слънце изгрява и залязва в очите на Одет, момиче от Бургундия. Казват, че последното, което е произнесъл, е било нейното име, въпреки това тя била оставена без средства, когато той умира, а незаконната ѝ дъщеря била с нея.

Изглежда, много хора останали без препитание, след смъртта на стария крал. Клодин, Матю, а сега Малката Кралица и детето ѝ. Шест години по-късно Одет дьо Шампдивер е мъртва. Дъщеря ѝ обаче е протезе на Йоланда Арагонска и се връща в двора от изгнание и е направена законна от декрет на новия крал, така че позорът на незаконното раждане е заличено, сякаш никога не е съществувало.

Очевидно е много полезно да разполагаш с благоволенieto на папа. Светият отец, който за съответната сума в злато може да оправи

всичко. Баща ти не бил женен за майка ти ли? Няма значение; Господ може и да мрази копелетата, но сега вече теб няма да те мразят, защото си любимата сестра на краля, достойна да се омъжиш за човек, който има доход по-висок от този на краля, ако дрънканиците на клюкарите са истина.

И така, копелето Маргьорит става Маргьорит дьо Валоа. След това през май, скоро след вдигането на обсадата на Орлеан, тя се омъжва за Жан, приятел от детството, който наскоро е наследил титлата Белвил ан Поату и става един от най-богатите люде във Франция. Не е зле за момиче, родено без брак.

В един друг свят тя щеше да стане кралица. Все пак никой не поставя под съмнение въпроса дали е истинска дъщеря на краля, след като всички, дори самият крал — всъщност и двамата крале, и старият, и новият — вярват, че брат ѝ не е син на стария крал.

Клодин навежда глава към свитите ръце, отпуска буза на лакътя, ухото на дървото. Топва пръсти в локва от вино и рисува меч върху грубата пейка. Томас също навежда глава, полага брадичка върху преплетените пръсти. Сега очите му са на нивото на нейните, все едно са деца.

— Значи ангелът ви развали играта.

— Тя... Не. Девата отиде при нея. Те бяха... — Мръщи се. Преплита два пръста, единия върху другия, неразделни. Клодин не споделя с тях тази близост. Рана от миналото, изключена е била, дори тогава. — Кралят развали играта.

— Старият крал.

Тя кима, отново и отново, продължава да кима, сякаш главата ѝ е забравила как да спре.

— Беше толкова мил. Беше добър с всички ни.

— Обаче е развалил играта? — Не спирай точно сега. Моля те, Господи, не ѝ позволявай да спре сега. Колко ли често мъжете ѝ го казват? Ако го беше обгърнала с устни, щеше да го каже на глас. Улавя погледа ѝ, усмихва се, старее се да бъде приятелски настроен, заинтригуван, да не излъчва заплаха.

— Беше в деня на битката. Ажинкур. Кралят я заведе да поязди коня му Посейдон. Бойният му кон.

— Дъщеря си ли? — Старият крал беше лош владетел, но беше най-добрият ездач в страната. Томас се опитва да си представи крехкия

ангел, каквато е била Маргьорит дьо Валоа, докато я учат да язди бойните коне на краля. Кралските коне се славеха със злия си нрав. Не успява.

Клодин се усмихва срамежливо и вдига пръст, за да докосне носа си.

— Не ангела. Тя нямаше никаква слабост към ездата. Заведе Девата.

Девата, която на седем е можела да язди. Девата, чийто баща я бил научил.

Коя е била? Кой е бил баща ѝ? Дали е загинал заедно с твоя при Ажинкур?

Толкова много въпроси, а никакъв шанс да научи отговорите. Очите на Клодин може и да са отворени, но искрата е угаснала. Тя няма какво повече да каже. Може да я събуди с шамари и студена вода, но не би го направил.

Може би това е достатъчно. Представя си изражението на Бедфорд, когато му каже, че има свидетел, който ще се закълне, че Девата е била повереница на стария крал, който се е отнасял към нея като към незаконна дъщеря, защото принцесата с ангелското лице не е искала да язди и вместо нея лудият крал е открил момиче, което попивало всичко, на което той е можел да го научи за рицарството и конете.

Осигурил новината, Томас се обляга на затоплените от слънцето стени на ковачницата и наблюдава как гражданите на Реймс се предават на веселието.

Във фонтаните може и да не тече ароматно вино, но пред него се разгръща забележително зрелище. Дори тъпаците вече са разбрали, че това няма да се повтори, че ще искат да си спомнят за този ден, да го преживяват отново, да разказват за него в целия му блясък, когато остаряят.

Мъже целуват жени и жени целуват мъже и три четвърти от годината, която идва, Реймс ще въздиша нощем над новородените бебета, момчетата ще бъдат кръстени Шарл, а момичетата Жана или Жанет. Вече е ясно как ще изглеждат.

Около час по-късно брат Томас тръгва от ковачницата и тихо похъркващата Клодин и обикаля града. Расото издава, че е божи човек, и мъже и жени се приближават, за да коленичат пред него и да получат благословим. Той няма срам; дава им каквото искат и ако Господ, който вижда всичко, го е грижа, че не е истински свещеник, така и не получава знак. Баща му е бил епископ все пак; може пък да е достатъчно близо.

Шестгодишният син на краля, наследник на новия трон, е стъпил на висока маса, за да го види тълпата. Ако доживее да наследи короната — ако изобщо има корона, която да наследи — той ще бъде Луи XI на Франция.

В момента има точно толкова кралско излъчване, колкото Хенри VI на Англия, който е няколко месеца по-голям от него. Трудно подвижен в златна одежда, той маха, когато му кажат и на когото му кажат, а именно на всички. Томас отвърща на махането, той е един от хилядите. Продължава да върви.

През тълпата от време на време вижда Бертран дьо Пилани и Жан дьо Мец, Жан Д'Улон, Луи дьо Кует. Всички мъже на Девата днес са излезли и изглеждат напълно трезви, също като него. Той избягва погледите им, прегърбва се, дръпва качулката над лицето си, продължава да крачи напред.

В меката вечер тълпата започва да се разпръсква. Томас намира пейка пред шивачница и се обляга на стената, спуснал качулката, за да заслони лице от слабото вечерно слънце.

Съвсем наблизко е до месаря с разлатото лице и сина му; бащата е зад ъгъла, мотае се пред тъкачница, а синът е настрани, седнал е в прахта и плете кошница от дълги върбови пръчки. Там бяха, когато отиде да се облекчи.

Вижда Жак Домреми, селянина, който твърди, че е баща на Девата. Дебел, дори тлъст човек, със спукани вени като на пияница по бузите, прекарал цял ден да вдига юмруци във въздуха, крещял е името ѝ с останалите, вдигал е тост след тост от виното на други и никой не му е казал да спре. Не и днес.

Томас мисли, че би било интересно да открие този човек, когато е трезвен и да поговори с него. Разкажи ми за дъщеря си. Наистина ли очакваш да повярваме, че тъкмо ти си я научил да язди, да се справя с боен кон по-добре от повечето мъже в кралството? Да мята копие с

такава точност? Разправят, че била убила дванадесет и заловила два пъти повече в полето пред Орлеан в деня на Възнесение Господне? Преди не вярвах. Сега май вече вярвам.

Чела е Омир, честна дума, и Цезар. Можеш ли да пишеш? Можеш ли изобщо да четеш? Защото според мен тя може да направи и двете, въпреки че човек с бърз ум ѝ е внушил да се прави на неграмотна. Ако не си бил ти, тогава кой? Кой притежава достатъчно ум, достатъчно разбиране, знания, за да вземе повереница на краля и да я превърне в божие чудо за французите? Със сигурност не си бил ти. Бил е човек, който е разбрал какво представлява, който е усетил, че Франция има нужда от нея.

Следва друга главоблъсканица. Ако Девата е била повереница на краля, коя, в името господне, е девицата от Домреми, за която цяло село говори единствено добри неща?

Може пейката да не беше най-подходящото място за седене, защото Жак се клатушка наблизко и вдига още повече шум в името на дъщеря си. Никой не е проявил глупостта да изтъкне, че се твърди, че я е набил първия път, когато се опитала да отиде в Шинон.

Изкрещява отново името ѝ и мъжете около него крещат възторжено, макар и вече по-слабо. Той е пълен досадник, но вече се стъмва, а той се зарежда от слънцето. Идва времето, когато дори той трябва да изостави стотиците си нови приятели и да се отправи към жилището си с неуверено клатушкане, пиян, облечен в новите дрехи, които очевидно дъщеря му е купила или пък кралят от нейно име: фин жакет от вълна, хубави ботуши, шапка с три пера, боядисани в алено. Тя е много полезна; човек може да я проследи. Трима мъже.

Томас се надига бавно, гласи туниката и сандалите, завива зад ъгъла и кима на месаря в сумрака, а пък той, на свой ред, кима на сина си. Вдига ръка към главата и показва с мимика три пера, докосва червен лен, който виси от стрехите. Баща и син кимат и поемат в здрача.

Той ги следва, направил е четиридесетина крачки, когато я вижда. Вижда Девата.

Сега вече не е наметната в злато; няма нищо лъскаво, няма сребро, почти нищо по нея не блести, освен че по слепоочията и на ключиците се вижда блед и неестествен блясък, който я повдига, докато пристъпва, сякаш се носи.

Положила е много усилия да се скрие: носи тъмен чорапогащник и мъжки жакет, колан с един нож и стара шапка, която скрива по-голямата част от черната ѝ коса. Достатъчно е да погледнеш дрехите ѝ и ще си кажеш, че прилича на конярче; ботушите ѝ може и да са ожулени, износени на петите. Значи все пак си била конярче. Вярвах го преди. Сега вече знам със сигурност. Може да си обядвала коне. Тези две неща вървят заедно.

Томас, на когото е добре известно какво се иска, за да промениш външния си вид, признава, че изпитва... лек трепет. Определя го като интерес. Няма да признае, че ѝ се възхищава, защото това би унищожило всичко скъпо за него. Никой друг изглежда не я забелязва, което е добре.

Тя също следи човека, който твърди, че ѝ е баща. Томас няма време да отзове месаря и сина му. Надява се тя да не ги види, но тази надежда изчезва.

Тя не спира, не се обръща, не хуква след тях, не вика; нищо толкова очевидно. Отдръпва се в уличка, където сивата вечерна светлина преминава в мрак, и наблюдава оттам, не ги следва.

Това означава, че той трябва да я наблюдава, а не да я следва. И да не допуска да го види.

Тя е добра. Той обаче е по-добър. Не го вижда, но той изпуска от поглед червените пера на дръзката малка шапка и двамата месари, които я следват.

Проблемът с одеждите му на монах августинец е, че трябва да носи бяло. Сега робата може и да е малко прашна, изпръскана с кал и с някое и друго кърваво петно от счупен нос или друго от мъж, превъртял от горещината и липсата на англичани, с които да се бие, но петната не осигуряват прикритие, затова той трябва да се крие в сенките. Вижда как Девата излиза от уличката си и се отправя на североизток, обратно към катедралата, конярче в тъмно облекло и някога бялата му сянка.

Месарят и синът му са се изпарили. Той усеща присъствието им, но не ги вижда; от тях се излъчва злоба в нощта и Девата също ги усеща. Тя го повежда по заобиколен път, който минава през различни улички, и накрая опасението, че някой ще го прободат в бъбреците с нож, го напуска.

Нощта е почти черна, когато тя стига до врата, стара, с олющена боя, без други отличителни знаци и почуква по определен начин.

Вътре хърка мъж. Може да е баща ѝ или който и да е мъж в Реймс. Този, който и да е, очевидно се стряска от почукването и ругае грозно. Ако Девата го е чула, ще го повали на колене и ще повика свещеник на мига, за да изповяда греха си, но това не е Девата, не и на външен вид. За всеки, който наблюдава, това е младеж в тъмен чорапогащник, шапка и нож на колана. Вратата се отваря.

— А, ти ли си?

Томас наблюдава как двамата се срещат: мъжът, който цял ден е празнувал късмета на дъщеря си, и... дъщеря му. Поглеждат се. Това не е първата им среща, ала не е и трогателна нова. Той не я кани да влезе.

Тя обаче пристъпва напред. По-висока е от него, по-слаба и макар да прилича на него точно колкото и на „братята“ си, създава същото впечатление като месаря и сина му: може да убие този човек, без да изпитва нужда да се изповяда след това.

Мъжът отстъпва. Тя затваря вратата с ритник. По дяволите. Но пък къщата е стара, а тези стари постройки не са с яки стени. Тази е от тънки тухли, които се държат от стар, разронен хоросан, вратата е изметната от лятната жега. Тя затваря кепенците, но те не прилепват плътно.

Къщата е в края на редица други, така че Томас може да се промъкне отстрани, за да не го видят. Вътре Девата пали свещ, което е чудесно, защото като стоиш почти в пълен мрак, светлината се промъква през процепите и осигурява истинска наслада за очите и ушите, така че той може да притисне око на едно място, да свие шепа на друго и макар да не е в стаята с двамата, не е никак далече.

Свещта на Девата е във фенер, светлината ѝ е насечена от рамката. Острието в черно и сребърно разрязва стената. Томас вижда слама, нахвърляна на пода, незапален огън край вратата, паяжини навсякъде. Дървена пейка, маса, дебела свещ, която трепка, и Жак д'Арк, подпрян, скръстил ръце, скръстил крака при глезените, оглежда похотливо момичето.

Оглежда я, докато говори, и личи, че месеци наред е планирал думите, които излизат сами. Томас ги чува съвсем ясно:

— Мога да кажа на краля коя си.

Девата се обляга на вратата, така че тя остава плътно затворена. Нещо се движи в далечния край на стаята, превръща се в петле в алено и златно, а три проскубани кокошки ровят в мръсотията. Цялото ѝ внимание е насочено към тях; не си струва дори да поглежда този мъж. Тя прихва.

Жак настръхва.

— Мога.

— Наистина ли мислиш, че той не знае?

Томас притаява дъх. Кажу го. Кажу името си. То е всичко, което искам да знам, тогава ще имам всичко. *Кажу го!*

Тя не го казва. Дори тук е предпазлива.

Мъжът, който не е неин баща, продължава:

— Рено дьо Шартр не знае. Хората разправят, че ти бил враг.

— Той, разбира се, мисли, че съм измамница. Казвал го е неведнъж и пред кого ли не. Разпитва ме десет дена и се опитваше да ѝ докаже.

— Значи ще плати за това доказателство.

— Може би. Но той току-що държа короната на краля и имаше шанс да топне иглата си и светото масло; първият архиепископ, сторил подобно нещо през изминалите четиридесет и девет години. Може би ще предпочете целият християнски свят да не му се присмива за глупостта.

— Той ще те види как гориш.

— По всяка вероятност и ти, задето чака толкова дълго да кажеш на всички.

Девата обръща гръб на прозореца. Жак д'Арк отстъпва настрани от нея, вдига ръце, сякаш тя ще извади ножа. По челото му се стича пот. Устата му се движи, но думите не излизат. Паяците са ги уловили, закачили са ги в сухи черупки на мрежите, които висят в ъглите.

— Кралят ще възнагради теб и семейството ти, ще прослави името ти.

Очите на Жак заблестяват. Той е истинско възплащение на алчността. Нож в корема ще направи услуга на всички хора.

— Колко? Кое име?

— Двойно повече, отколкото ти даде старият крал, когато взе Ан. Що се отнася до името, това зависи от новия крал, но ти ще бъдеш благородник, както и синовете ти след теб.

Ан. В името има топлина. Томас за пръв път чува Девата да говори за някого, сякаш държи на него. Значи лудият крал е платил на този селяк да вземе... Кого? Бездомно дете ли? Поредното сираче от Ажинкур? Имало е толкова много, че не би могъл да ги събере под своя покрив.

Каквато и да е причината, заплащането трябва да е било добро, защото на Жак му допада онова, което чува. Ококорва се.

— Кога ще стане?

— Преди края на годината.

Сега е юли. Краят на годината е след шест месеца. Жак грухти и пресмята дни и дати и колко още може да поиска.

Томас изпитва все по-голямо желание да използва ножовете си върху този тип; човек не може да преглътне чак толкова алчност у друг.

Не се изненадва, когато Девата пъхва ръка под наметалото и вади нещо скрито. Остава разочарован, че не е студено желязо.

Старият трепва дори след като вижда, че е копие от Светото писание.

Оставя го на масата, предизвикателство.

— Сега ще сложиш ръка отгоре и ще се закълнеш да пазиш в тайна всичко, което знаеш. Ако нарушиш тази клетва, кълна се във всичко свято, че ще умреш, но смъртта ти няма да е бърза.

Добре казано!

Езикът на Жак пропълъзява по устните.

— По всяка вероятност ще умреш преди мен. Ти държиш да яздиш в битките като мъж, противно на волята на Господ. Тогава какво ще стане?

Девата избухва отново в смях, звук, който показва презрение към всяка глътка въздух, който той поема.

— Ако не беше Божията воля, нищо нямаше да направя. Ако умра, това пак ще бъде по негова воля. Вярвай ми обаче, че след мен ще останат живи хора, чието единствено удоволствие в живота е да убият теб и всички, които са ти скъпи. Няма да научиш имената им, няма да знаеш кога ще дойдат, дори всичкото злато на света няма да те върне към живота. Обещавам ти го.

Застаналият навън Томас си казва, че ще запомни тези думи и ще ги използва. Освен това е убеден, че казаното от нея е истина. Бертран дьо Пулани е готов да убива за нея, а Жан д'Алансон и Жан д'Улон,

оръженосецът ѝ, както и всеки от дванадесетте хиляди въоръжени мъже, готови да убият всеки мъж, който преценят, че е заплаха за нея, ще убиват, без дори да знаят подробностите.

Вътре Жак д'Арк също разпознава истината. Езикът му остава между устните. Очите му изчезват, докато се опитва да мисли, но той полага ръка върху Библията и се заклева.

— Разбираш ли? — пита го тя. — Безсмъртната ти душа ще страда, ако нарушиш тази клетва.

На Жак му е все едно. Той ще се освободи от нея. Най-сетне намира малко кураж.

— Два пъти повече, отколкото предишния път, иначе отивам при архиепископа.

Това е изнудване, но той получава желаното. Тя кима. Той слага ръка на Библията и се кълне да пази истината, а единствено много смел мъж би се осмелил да рискува рая, в който ще попадне душата му.

Девата си тръгва бързо, както дойде. Томас я пуска да върви напред и я следва от голямо разстояние. По едно време усеща гъделичкането в бъбреците, което му подсказва, че месарят и синът му отново са се появили и го следват на разстояние. След известно време ще минат напред, а той може да изостане и да ги остави да поемат работата.

Тя се връща към дома на краля, което не е кой знае какво. Половината двор е настанен там или съвсем наблизо. Дори да има Ан сред съпругите и дъщерите, Томас не е чувал за нея. Но ще научи.

Това е новият му проект: да открие момичето, расло в Домреми. Той повтаря името ѝ точно както чу да го произнасят. Толкова трудно доловимо, че ако бе издишал в неподходящия момент, ако вълната на туниката му бе докоснала единия от кепенците, нямаше да долови промяната в гласа на Девата, да усети колко държи на другата. Ан беше важна.

Ан беше много важно, така че той, Томас, щеше да я намери, да я окове, със злато, ако можеше, с желязо, ако се налагаше, и тогава самата Дева щеше да му каже името си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

08:15

— ... да бъдат сигурни, че полагаме огромни усилия, за да открием убийците на доктор Иън Холоуей и да ги изправим пред правосъдието. Имам пълно доверие на капитан Пико. Тя е сред най-добрите ни следователи и благодарение на нея вече знаем самоличността на човека, оставен без лице и име в изгорелия хотел. Ще почетем паметта му по най-добрия начин, който умеем: като открием онези, които са го оставили да умре.

Дюка се справя чудесно. Зад прес залата с огромни прозорци се вижда катедралата, а той е разположил подиума така, че всеки фотограф да го заснеме на фона на извисяващите се кули на *неговия* град.

По-важното от гледна точка на Пико е, че самото му тяло е ризница срещу представителите на пресата, скупчили се под малката сцена. Половината са британци, които потръпват от ужас и наслада, че шотландец е загинал във френски пожар. Те мислят едносрично и са захапали идеята за новата Дева също като пиявици.

Представителите на френската преса, инструктирани прилежно от Люк, не са по-разумни. Предостатъчно са материалите, които задават въпроса кои точно са „Джайш ал Ислам“ и правят дисекция на възможните мотиви; но има и възхищение към Кристел Вивие и нейния опортюнизъм в стил „Национален фронт“, докато се задават завоалирано въпроси какви точно са техните дългосрочни цели.

Пико е техният дар небесен и ако се отнасят към нея с повече респект, отколкото британската преса, то е от страхопочитание към жената, чийто плащ са метнали на раменете ѝ.

Дюка се отдръпва. Защитата му е приключила и той пуска нея. Неонов светлини блестят на камерите им, все едно са върху шлемове по време на битка. Тя се качва и попада пред стена от звуци.

— Капитане?

— Капитан Пико?

— Инес? — Английски репортер от „Мейл“ мисли, че ще я хване неподготвена по този начин. Тя вече го мрази, а дори няма представа как изглежда, познава единствено гласа му.

— Капитан Пико, как се чувствате като новата Дева от Орлеан?

Тя не се усмихва. Дюка я е посъветвал да пести усмивките по време на срещата в офиса му. *Семейство Бресар те хвърлиха под прожектори, които сами са нагласили, но не се налага да участваш в истерията, която те отприщиха. Бъди себе си. Сигурно всички са гледали представянето ти тази сутрин, но по-голямата част от публиката им не е, така че имай това предвид, когато отговаряш.*

Като себе си или колкото е възможно по-близо, тя казва същото както сутринта, само че в различен ред.

— Чувството е същото, както когато дадохте прозвището на Кристел Вивие. Не беше истина тогава, не е истина и сега. Аз съм офицер от полицията и е моя работа да открива кой е извършителят на пожарите; от уикенда насам се налага да открива и убийците на Иън Холоуей. Ще свърша и двете задачи по-добре, ако ме оставите да си гледам работата.

Говори през светкавиците на фотоапарати. Ако имаше епилепсия, досега да е рухнала на пода и да има пяна около устата. Заради подскачащите светлини и светкавиците тя не вижда Люк, докато той не застава до нея и не отпуска небрежно ръка до нейната, но без да я докосва.

Той се усмихва, кима на някои от мъжете и на една жена и съвсем без усилие ги кара да притаят дъх, за да разберат кой ще се радва на благоволенieto му. Млъкват. Светкавиците продължават да блестят, но са все по-малко и по-нарядко.

Вниманието им означава, че думите му имат особена интимност, все едно ще говори на всеки поотделно и всеки ще чуе думите му така, сякаш е сам.

— Идва момент, в който трябва да приемете, че живеем в двадесет и първи век, не в петнадесети. Девата е била забележителна жена. Също като съпругата ми. Само че двете са различни и както тя винаги казва, има работа, която трябва да свърши. Ако, също като мен, искате тя да успее, просто се отдръпнете — покажете уважение — без

да повдигате въпроса за миналото. И така, сега, ако сте направили достатъчно снимки, смятам, че е време да тръгвате.

Отстъпва назад и сочи вратата. Глутницата, умиротворена, се изнизва на улицата.

Дюка също можеше да ги накара да си тръгнат, но щеше да ги заплаши и те щяха да напуснат с негодувание. Той кипи; прелива от гняв, който прогаря гърба на Пико. Сега му се налага да сподели утрешните заглавия с Люк и Инес Пико.

Тя се обръща към него:

— Началник, може ли да обсъдим...

Люк е до лакътя ѝ.

— Много се извинявам. Опитваме се да ги откъснем от Кристел Вивие и цялата ѝ лудост с „Националния фронт“. Кълна се, че не бяхме предупредени за саботажа на Анри Обел тази сутрин. Ще се постареем да замаскираме щетите.

— Сигурна съм. — Тя се отдръпва от него. — И двамата, както вече бе казано, имаме работа за вършене. Затова трябва да говоря с прокурора...

— Разбира се. Много се извинявам. — Той поема ръката ѝ и я целува. Влезли са в преддверието на офиса на Дюка. Глутницата е отвън, стоят на стъпалата между Пико и автомобила ѝ. Тя се обръща и търси път навън. Има противопожарен изход и задна врата. Между тях е застанала Лиз Бресар в платинено сив костюм на „Сен Лоран“ и шал на „Шанел“, който подчертава черната ѝ коса.

Тук и сега, тя е най-близкото до приятелка, на която Пико може да разчита.

— Лиз, трябва да отида някъде, без глутницата да ме погне по петите — започва. — Можеш ли да ги отклониш от следата?

Вероятно за пръв път се обръща към нея по име. Може и да получи отказ, но ѝ е все едно.

Сигурно тъкмо заради това Лиз я поглежда с интерес.

— Какво си намислила?

— Вземи това. — Пико сваля якето от еленова кожа. — И това. — Слънчевите ѝ очила са на „Долис“, не полицейски, въпреки това са много по-евтини от модела, което Лиз Бресар би избрала. От друга страна, на всяка снимка, която глутницата направи днес сутринта, тя е с тях. — Ако прибереш косата си, ще изглежда по-къса.

— Ако съм с твоето яке, значи ти трябва да облечеш моето... — Братовчедката на Люк сваля изящното копринено творение, сиво, с кафяви точки и ѝ го подава. Шалът е в подходящ нюанс на убито червено, коприната е гладка като слънчева светлина. — Люк ще трябва да те откара — обяснява тя. — Иначе ще изглежда странно. Той трябва да отиде в офиса. След това можеш да вземеш колата и да правиш каквото искаш. Аз ще оставя своята тук, в управлението, след като приключа. Къде да отида и за колко време?

Лиз изглежда весела, дори нетърпелива; нейна страна, която Пико не е виждала досега.

— На север, към Париж. Един час ще ми бъде достатъчен.

— Смятай, че е сторено.

Наблюдават я как тръгва. Пико забелязва, че е променила и походката си; крачките ѝ са някак по-естествени.

— Такава ли е походката ми?

— Да — отговаря Дюка. Лицето му е неразгадаемо. — Имаш ли минутка?

Тя оставя Люк до прозореца. Дюка я повежда към вече празния си кабинет. Да, днес определено е ден, в който много неща се случиха за пръв път.

— Какво правиш? — пита той, щом влизат.

— Мъон сюр Лоар. Иън Холоуей е използвал кредитната си карта на гарата там в събота сутринта, преди да дойде в Орлеан. Ще подхвана следата там.

— Ами ако приятелчетата от пресата не се подлъжат от номера на Анелизе? Ти сериозно ли ще започнеш да търсиш свидетели, докато те преследва екип репортери?

Пико притиска пръсти към затворените си очи.

— Има ли някакво...

— Нищо, което да мога да приложа.

— Супер. — Тя облича сакото на Лиз, изпъва рамене и се опитва да си представи каква точно е походката на Лиз. — Да се надяваме, че ще се получи.

На вратата спира.

— Патрис се опитва да разбие кода на юесби файла. Може да има нужда от... — Ръцете ѝ описват нещо като кръг. Дюка се мръщи по начин, който ѝ се струва болезнено познат.

— Не искам да знам. Нито пък ти, струва ми се. Кажу му да се съобразява с единадесетата заповед. Ако се накисне, пропада сам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

*Мьон сюр Лоар и Клери Сент Андре
Вторник, 25 февруари 2014 г.*

Лиз Бресар успява да повлече след себе си хрътките от медиите. Докато шофира четиринадесет километра на запад покрай реката, Пико не вижда нито един фотограф зад себе си. Има едно малко жълто пежо, което я следва все на едно и също разстояние, но то продължава по главния път, когато тя завива към града.

Почти обяд е, когато пристига в Мьон сюр Лоар, малко повече от селце, на чиято мъничка гара в събота следобед Иън Холоуей си е купил чаша кафе и шоколад и е платил с кредитната си карта, малко повече от двадесет и четири часа преди да умре.

Ако е знаел, че животът му е застрашен, знаел ли е какво предстои? Преди всичко обаче какво е правил тук?

След дълъг размисъл азиатката в павилиона на ъгъла съжалява, че не си спомня господина на снимките, които Пико е взела. Дъщеря ѝ обаче, която идва на обяд, за да поеме работата, може и да го помни. Междувременно, ако мадам иска кафе и може би пастичка?

Предлага ѝ, без да поглежда настрани, без да се опитва да прикрие страхопочитанието си и може би наистина не познава Пико в настоящата ѝ премяна. Какво казва това за достоверността на свидетелите е болезнен въпрос и напълно засенчен от облекчението, че ще остане анонимна.

Пико сяда на един от високите столове и пие кафе, което много прилича на котешка пикня, похапва печен сандвич и тъй като дъщерята на собственичката я няма, излиза на перона и показва снимката на Иън Холоуей на две жени с четири деца, на мъж, който чете „Ди Велт“ и не разбира френски, едва срича на английски, на началника на гарата, на едър, добре охранен парижанин, който се приближава, за да разбере дали тя не създава неприятности.

— Капитане? Виждал съм ви, нали? Пардон, моля за извинение. Вестниците, те винаги си измислят. Ние не вярваме на

измишльотините им. Този човек ли? Да, беше тук в събота. На два пъти. Пристигна сутринта, приблизително към девет, с влака от Блоа и си тръгна следобед, може би към един, тръгна за Орлеан. Смяната ми тъкмо свършваше. Видях го да стои на перона с чашка кафе в ръка. Сутринта взе такси. Не знам къде е ходил, но можете да поразпитате на редицата. Сигурен съм, че те с удоволствие ще помогнат на човек с вашето по... Да, ще ви помогнат.

Мъжете от такситата са доста словоохотливи. Единият твърди, че бил закарал доктор Иън Холоуей — или поне мъж, който много приличал на него, да ме простите, ама не съм много сигурен, а човек не иска да дава фалшиви сведения — на туристическа обиколка из града, не само веднъж, ами три дни подред миналата седмица, четвъртък, петък и събота.

— Туристическа обиколка ли? В Мьон сюр Лоар? Че какво има да се види?

— А! Капитан, вие се шегувате. Можеше да посети замъка, разбира се.

— А посети ли го?

— Не.

— Таксито откара господина от гарата до Клери Сент Андре, след това до базиликата, където господинът, със сигурност много набожен, прекара сутринта. Да, четири часа. Повика същото такси да го вземе и върне на гарата. Направи почти същото и в петък, и в събота.

— Всеки ден ли се возеше с вас?

— Да.

— Защо?

Срамежливо повдигане на рамене. Говоря добър английски.

— Едно време работех за „Епъл“. Бях в отдела за продажби в чужбина. А пък господинът почти не говореше френски. Затова искаше мен. *Capitaine* си има кола. Знаете ли пътя?

Пико знае пътя.

Клери Сент Андре е точица на картата, на която единствената забележителна сграда е базиликата.

Водиха ги тук от училище, когато тя беше на девет. Помни, че остана изумена от размерите на църквата; съвсем не приличаше на катедралата в Орлеан, въпреки това беше *огромна*.

С високи кули, с груба готическа архитектура, предпочитана през петнадесети век, тя се извисява над останалите къщи. Тук почива крал: Луи XI, син на човека, когото Орлеанската Дева е възкачила на трона.

Той наредил селската църква да бъде построена отново и превърната в последен дом на монарха и съпругата му. Смътен спомен от посещението с класа ѝ подсказа, че както оригиналната гробница, така и втората били разрушени в различни войни и революции, които разтърсвали района; не всеки почита кралските особи.

Пико влиза тихо през малката врата на дългата страна, най-близо до пътя, и оставя слънцето и неестествено синьото небе, за да хлътне в студения, сенчест интериор, твърди дървени пейки, мирис на влага и старо, на прах, покрил кости на мъртъвци.

Гробницата на Луи XI е първото, което вижда: ужасна готическа грозота от струпан мрамор точно до входа. Ниска желязна ограда предпазва гробницата от любопитни пръсти, докато четири мраморни колони поддържат мраморен покрив, на който статуя на краля е коленичила за вечна молитва. Четири от почти голите херувимчета, които църквата обича да поставя на места за поклонение, са с него, по едно във всеки ъгъл.

Докато обикаля, Пико си представя как Иън Холоуей прави същото. Не научава нищо. Каквото и да е правил тук, не му е отнело четири часа да разгледа една гробница, а не може да си обясни какво е правил през всичкото време.

Има редици дървени пейки и олтар от лявата ѝ страна, както и обичайните за всяка църква украшения, но те не будят у нея особен интерес. Пико ги разглежда, просто за да е сигурна, а след това се насочва към отсрещния край и западната врата. От лявата страна има малка странична стая, празна, в която се чува слабо ехо, сякаш призраците от миналото я очакват. Тя излиза. От дясната ѝ страна е главният вход.

Застава в сянката, когато страничната врата до гробницата на Луи се отваря и тихо се затваря. Появява се човек, облечен в черно.

В първия момент Пико решава, че е свещеникът, и изпитва чувство на вина, задето осквернява църквата му с присъствието си.

След това човекът пристъпва на светло и се оказва, че не е мъж, а жена, която не е облечена в черно, а е чернокожа. Облечена е в кафяво и бледозелено, което може да е много на мода в Париж, докато тук изпъква като градски тоалет, строго професионален.

Моник Сусонг остава с наведена глава и стиснати ръце пред гробницата на Луи XI и капитан Инес Пико отправя безмълвна молитва пътуването ѝ да не е било напразно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Реймс

19-20 юли 1429 г.

Томас не успява да открие Ан, приятелката на Девата. Два дена задава дискретно въпроси, но няма нито Ан, нито Ани, нито някоя друга жена, чието име звучи подобно.

Той е в ужасно настроение, но очевидно не е единственият. В дните непосредствено след коронасването на краля Реймс е тихо място, в което времето почти е спряло. Мъже и жени, ако изобщо излизат, стъпват внимателно, тихо, сякаш главите им са спукани яйца, а краката им са набодени със стъкло. Воня на прясно повръщано се носи навсякъде.

Томас, трезвен, с ясни мисли, обзет от студена ярост, се среща със Стефан, малкия мургав агент, в същата задна уличка, както и предишния път. Този път вонята на урина и фекалии му се струва по-добра от въздуха, който диша.

— Трябва да ми намериш Клодин. — Той поне знае коя е тя и как изглежда. — Бедфорд ще иска да я разпита. Ако успееш да я накараш да...

— Замина.

— Къде е заминала?

Стефан сочи между краката си, след това премисля и сочи към небето. Тя е в ада или може би в рая.

Ножът на Томас е в ръката му. Дланта го сърби.

— Тя беше свидетелката, която да удостовери, че Девата...

— Бертран дьо Пуланжи я търсеше. Тя щеше да те издаде.

Томас не е Бедфорд. Досега не е посичал човек без основателна причина. А Бертран дьо Пуланжи не е човек, който ще легне с долна курва като Клодин. Той прибира ножа.

— Видя го или чу?

— Първо едното, след това и другото. Чух го. Последвах го. Той ме отведе при нея. Създадох смут. Той отиде да погледне. Когато се

върна, нея я нямаше. Няма да я открие. — Малките, черни очички на Стефан се вглеждат в лицето му. — Ако беше останала жива и се беше разприказвала... досега да си затворен в каменно мазе и да си се запознал с ножовете и горещото желязо. Дьо Пуланжи и ръката на закона на господарката.

— Постъпил си правилно. — Томас се моли да е така: разузнаване и предвидливост. Прибира ножа в ножницата. — Какво друго имаш за мен?

— Новини от Девата. Тя е в къщата на Жан дьо Белвил и годеницата му. Държат се с нея като със стара приятелка. Бъдещата лейди Белвил е Маргьорит дьо Валоа, незаконната дъщеря на стария крал. Сестрата на новия крал. — Стефан врътва очи. — Чух, че лейди Маргьорит е много набожна. Толкова е набожна, че с радост ще приеме нов свещеник.

— А-ха. — Това струва сребро. Може би дори злато. Томас подхвърля монета. Ако не успее да открие Ан, която е расла в Домреми, ангелоликата принцеса, която е спряла боя между поверениците на краля в деня на битката при Ажинкур, ще трябва да е достатъчна.

Томас докосва върховете на пръстите си, отделя ги и ги докосва отново. Трябва да се добере по-близо. След като Бертран дьо Пуланжи души наоколо, не може просто да застане пред вратата и да се представи. Ще трябва да бъде поканен, а след това да намери начин да остане.

И така. План... трябва му план. Планът се оформя в ума му, докато говори.

— Тя кога остава сама? Девата?

— Не се случва често. Сутрин обучава коня си край реката. Онзи, злия, дето Д'Алансон ѝ е подарил, от породата на стария крал.

— Сама ли е?

— Тази сутрин беше сама.

Това определено си струва среброто. Томас плаща дължимото и тръгва да търси месаря и сина му; идеята се оформя с всяка крачка в новата посока.

* * *

И така, на третия ден след коронацията на краля, брат Томас става рано и се отправя към поляните край реката, югозападно от катедралата, където, ако Стефан е прав, ще завари... точно така, ето я: самотна фигура, която не проявява признаци на жажда или болка, язди злия си сив жребец на равното.

Тя обича този кон. Наслаждава се на компанията му. На влажните поляни край Реймс, в деня след коронацията на краля, тя язди така, сякаш подаръкът е все още нов, сякаш двамата се опознават, конят и Девата, подготвят се за представление пред събралите се рицари, които искат да се покажат в най-добра светлина.

Брат Томас се настанява на пън, за да наблюдава. Утринната мъгла се вдига от реката на едри, равни валма. От това разстояние тя изглежда така, сякаш се носи върху тях, конят и мъглата са вплетени плътно заедно.

Когато слънцето заличава разстоянието, той я вижда по-ясно: слабо, гъвкаво момиче, което язди елегантен кон, и двамата толкова вгълбени в работата си, че Томас мисли, че не са го видели и днешното изпълнение на плана му ще пропадне тъкмо заради това.

Той чака. Бива го да чака.

Слънцето сгрива гърба му. Косове припяват в тишината. Гълъби прелитат и гукат. Едри капки роса проблясват по тревата в краката му. Той наблюдава отражението ѝ, полюшването на черното и бялото, ритъма на конския тропот, който утихва, и вдига поглед. Ето я и нея, на един хвърлей на копие. Тя обаче няма копие.

— Брат Томас. — Тя го удостоява с вниманието си, след като познава кой е. Той не крие, че се изчервява от удоволствие.

— Милейди — започва той, — яздите добре. — Това съвсем не е точно за умението ѝ. Би трябвало да има друга дума. Той се замисля дали е по-точно да се каже, че тя се носи или че лети. Нито едно от двете не е подходящо.

Тя се покланя. Конят, поне така му се струва, навежда глава. Тя се мръщи леко, сякаш се е изтръгнала от някакъв сън.

— За нещо конкретно ли идваш?

— Не. Просто... исках малко тишина, а вие не я нарушихте.

— Значи си приличаме. — Тя му отправя лека усмивка, неумела и несигурна. Той кима, ала не става, посочва с лакът пътеката. — Ще ви последвам.

Тя се колебае и той за пръв път разбира, че тя не само се държи като рицар, ами се приема за рицар. Не може да мине пред него; рицарят не може да тръгне пред свещеник. Заковала се е на ливадата също като Исус на кръста.

Старият крал те е научил на това. Той вярваше в рицарството. Сигурно се дължи на унищожението на французите, защото Анри не вярва. Не и по време на война.

Моментът всеки миг може да му се изплъзне. Думите изскачат необмислени, толкова бързо, че той трябва да се довери на траекторията им.

— Моля ви, милейди. Така ще имам малко време насаме с мълчанието на Господ и своето. Умолявам ви, вървете.

Тя не може да каже нищо. Освободена от задължението си, тя кима по-ведро, отпуска юздите на коня и поема по засъхналата кал на пътеката.

Има осемстотин метра до града. Той брои бавно до петдесет, не си позволява да бърза и накрая тръгва след нея. Когато му се налага, може да крачи бързо, почти колкото забавената крачка на уморен кон.

Пътеката се разширява. Сред тревата се издигат къщи с покриви от торф и стени, обрасли в зелен мъх, които отчаяно се нуждаят от боядисване, но пък сега почти са се слели с пейзажа. Обитателите им вече са отишли в града, за да търкат, четкат и щавят или тъкат, или каквото правят, за да имат някакво препитание.

Конят на Девата в далечината прилича на размазано бяло петно на фона на тухлите, белосаните къщи и малките червени плочи.

Къщите вече са по-близо една до друга; привеждат се навътре, закриват пътеката от слънцето. Сега вече усеща опасност от насилие. Трябва му огромно усилие, за да продължи, да не посегне към ножа, да побегне, да се развика.

Все още не. Все още не...

Сега!

Две сенки. Двама мъже. Касапинът и синът му. Въоръжени са само с тояги, защото е много важно Томас да не умре. Колко ли им е платено? Достатъчно ли е? Някога достатъчно ли е?

Те пристъпват към него от двете страни и го дръпват между две къщи. Той крещи, а това е част от плана, защото не може да се въздържи от крясъци дори да иска:

— Помощ! Помо-о-ощ! По-а-а-а... о-о-о!

Тоягата го халосва в корема, попада в диафрагмата и той се свива и се опитва да си поеме дъх. Исква да разбере дали ударът е нанесен от бащата или сина, но не може да види. Рита немощно, преобръща се, защитава главата си с ръце, докато тоягите се стоварват върху ребрата му, краката, ръцете, с които се опитва да се защити, *лакътят*, мили Боже, *лакътят* му. Не чак толкова силно, гадове такива! Нещо като плющене на камшик разрязва въздуха до ухото му. Той усеща парване по лявата ръка и решава, че са донесли и мечове, след това усеща изтръпване и ръката му се отпуска като риба на сухо.

Открива, че има дъх, колкото да изреве и крещи отново с дрезгав, немощен шепот, който едва се чува. Въпреки това опитва.

— Стига! Господ да ви порази дано, спрете! Не став...

— Дръпнете се! Дръпнете се или сте мъртви! Дръпнете се и двамата. — Женски глас. Най-сетне! Защо се забави толкова? Не е чул копитата на коня, няма представа как се е озовала тук, но познава гласа, с който издава команди.

Ударите намаляват, а след това най-неочаквано спират. Облекчението го оставя задъхан, очите му се затварят и той вижда черно и пурпурно през сълзи. Чува дрънчене на оръжие, а това не трябва да е така; месарят и синът му трябваше да избягат, когато тя се върне.

— Бягайте, мътните да ви вземат дано. Бягайте или тя ще...

Чува дъх, който не е човешки, и ужасният звук от разкъсана плът, пречупени кости, прекъснати сухожилия и шуртяща кръв. Претъркаля се и се насилва да отвори дясното око, колкото да погледне, и вижда нея, тъмна лента на светлината, кръстоносният ѝ меч като стрела в сянка.

Тя е сама срещу двама; те не са избягали. Всъщност не могат да избягат. Дяволският кон проточва шия ту наляво, ту надясно, навежда се, стрелка се, щрака със зъби и в едната, и в другата посока също като хрътка пред бик. Девата е отпуснала юздите и се е привела, стиска меча в едната ръка, брадвата в другата, готова за отмъщение.

Той си мисли, че трябва да се надигне и да помогне... все някак да помогне на някого. Не може обаче да измисли на кого да помогне, ако все пак се надигне. Само че не може.

Пробва коя от ръцете му е здрава и дали може да се задържи, ако седне, когато нещо пада върху него, тежко, горещо и плисква гореща вода в лицето му.

Устата му е запушена. Не може да изкрещи. Размахва ръце, обръща се и се бори, за да се освободи, гърчи се и най-сетне открива, че лежи до месаря баща, а горещата вода е кръв от прерязаното гърло. Празни очи гледат оцъклено, кръгли камъчета са се забили в лицето на мъртвеца.

Девата продължава да се бие със сина, който е много по-опасен. Като използва бащата като противотежест, Томас се насилва да коленичи. Очите му се подуват и се затварят отново, не чува добре; чува обаче тътен на бучаща река в главата си, но ако се съсредоточи, му се струва, че Девата вика за помощ.

Умно момиче. Кого вика? На кого има доверие? На Бертран ли? На Д'Алансон ли? На Дьо Белвил? Би трябвало да чуе останалото от всичко, което става, ала не може. Едва се задържа прав. Когато синът на месаря пада до него с брадва, забита в черепа чак до лявото око, той престава да се опитва.

Земята се надига, за да го посрещне грубо. Гласът ѝ обаче достига до него:

— Братко Томас, не умирай. Господ все още няма нужда от компанията ти, а ние я искаме. — Опитва се да ѝ отговори, но разстоянието е твърде голямо, болката е изгаряща, а чернотата — примамлива.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Реймс

Юли-август 1429 г.

Досега Томас не е забелязал как трепкат миглите на Девата, колко са дълги, как изпъкват на белотата на кожата ѝ. Възприемаше я опалена от слънцето, почерняла като всеки войник, но се оказа, че греши. Тя е алабастър и абанос, освен примамливата извивка на врата под дясното ухо има малко петно, червено като ягода. За момент си казва, че това е белег, оставен от страст, отпечатък от нощ на страст, но той остава непроменен, докато се възстановява, и разбира, че това е белег, оставен от Господ, появил се още с раждането ѝ.

Чувства се привилегирован, че го е видял. Досега бе скрит под доспехи. Тук, на това място на удобства и грижи, тя облича кадифени рокли в алено и морскосиньо, с френската лилия на златна дамаска, косата ѝ е прибрана под едва забележима копринена мрежичка и тя изглежда по-висока, открива врата ѝ, който той може да стисне с една ръка, стига да беше достатъчно добре. Стига тя да му позволи.

Ръцете ѝ са с фини пръсти, нежни. Тя се грижи за него, отнема болката, мие го, сменя лена под него, когато повръща, слага му компреси и маже контузиите му, оправя превръзката на ръката. Моли се на глас често, разпалено, както не я е чувал преди, не и истински, не по този начин. В нея има яснота, душевна чистота, каквато не е срещал досега. Чувства се благословен в нейно присъствие.

Умът му не е бистър, това му е ясно. Мисли, че е вътре, а тя се грижи за него под безкрайното синьо небе. Пясъкът под него се е ширнал и наляво, и надясно, а на него се бият мнозина. Карл Велики е тук, и Роланд, за когото е написана песен. Девата се бие с тях срещу сарацините, но също така се бие и във Франция. Знае, че е така, защото от време на време чува гласове, не са далече, което го казват; говорят си двама мъже.

— *Герит казва, че ще живее. Тя се грижи за него, но не знам защо.*

— Вижда неща, които ние не виждаме.

— Открай време е така.

Следва мълчание, двамата очевидно мислят, пристъпват по пясъка с умерени крачки, мъже сигурни в себе си и стойността си. След това продължават:

— Париж ли е следващият?

— Компьен, струва ми се. Кралят е с армията. Той трябва да даде разрешение за нападението над Париж.

Томас не може да си спомни защо това е важно. Или какво трябва да прави с информацията. Знае само, че има нещо.

Хладният глас на Девата го връща в действителността:

— Боли ли те ръката?

Как да не го боли, след като лакътят е счупен? Той се мръщи недоволено и е възнаграден с усмивка, която отваря в ума му порта и споменът се стоварва върху него, малка лавина от отделни епизоди: валят удари с тояги, острие, остро като проблясък на светкавица, момиче обучава коня си. Бедфорд. Той е англичанин.

Търси убежище в мрака и я оставя.

Малко по-късно пита:

— Къде сме?

Тя изглежда доволна, че той може да говори.

— В Реймс.

Той се мръщи.

— Върнали сте се от Соасон, за да се грижите за мен ли? — Намира се на един ден път дори на нейния дяволски жребец.

Тя навежда глава и стиска устни. Той не помни да са били с подобна извивка.

— Аз не съм Девата.

— Милейди... — Той се опитва да се надигне. Болката го поваля; лявата му ръка е като огнено копие, като киселина, като луга, налята в жива плът.

— Лежи мирно. — Ръцете ѝ го притискат назад. Той стиска очи, опитва се да фокусира. Черна коса, черни очи, черни вежди. Уста като лък. Кожа фина като алабастър.

— Коя си ти?

За миг очите ѝ се стрелват нагоре, към небесата. Струва му се, че тя чака разрешение да му отговори. Ако е така, значи го получава.

— С Божията милост ме наричат Маргъорит дьо Валоа — отвърща тя.

А-ха. Сестрата на краля. Ангелът. Религиозната, която обича свещениците. Значи планът му се е получил по-добре, отколкото мислеше. Той е тук, оставен на грижите ѝ, а Клодин — горката Клодин — се оказва права. Тя наистина е красива.

Гласовете нахлуват в спомените му.

— *Герит казва, че ще живее. Тя се грижи за него. Не знам защо.*

— Ти ли си Герит?

Тя се мръщи. Стиска устни. Иска му се да се протегне към нея, да я целува, докато устните подпухнат, да я направи своя. Най-сетне отговаря:

— Идеята беше на татко. Означава...

— Малка война...

Баща ѝ е бил покойният, лудият крал на Франция, никой не си е направил труда да му каже, че като наречеш ангелоликата си принцеса „малка война“, с нищо не намекваш за девича скромност. Тя не е пораснала като мъж, тъкмо обратното. Тя е Маргъорит, прекрасна като цветенце; иначе не можеш да мислиш за нея. И се грижи за него. Нали така казаха гласовете до прозореца.

Той се отпуска назад и се ухилва като глупак. Тя го повдига като обхваща раменете му с ръка, навежда главата му и му дава да пие беладона, горчив извлек от глиганска жлъчка и буника, сок от маруля, маково мляко и корен от дива тиква. Познава вкуса от свещениците на баща си, част от двуцветното му детство: френски живот под слънце и синьо небе, стрелба с арбалет и рекички; мрачен английски живот и манастири, където единственото му бягство беше в билковата градина, а по-късно войната.

Тя си тръгва и го оставя под сарацинско небе. Чува песента на Ролан, изпята в различна тоналност от славеите и гаргите. За стотен път Ролан надува рога си и умира на почернелия от кръв пясък.

Мокро. Ръми покрай ушите му и мокри тила му.

Той отваря очи. Ангелът се е надвесил над него, достатъчно близо за целувка. Герит, чийто баща беше луд. Поглежда алабастровия

й профил и решава, че френското кралско начало се проявява по-добре при жените, отколкото при мъжете.

Тя го наблюдава.

— Говориш на английски, когато си трескав.

Той се смее и извива очи.

— Шотландски. Същите думи, различен акцент. Някои думи обаче са същите. — Спомня си нещо, което го кара да се усмихне.

— Шотландците са противоотровата на англичаните.

— Както е казал папата. — Тя докосва броеницата си и изрича „Аве Мария“. Кожата ѝ е прозрачна от често постене. Той е забравил какво е истинска святост. А може и никога да не е знаел.

Той спи. Сънят го поваля изневиделица, осуетява плановете му, а когато се събуди, новият ден е настъпил, тя преде и той остава заслушан в жуженето и потропването на вретеното, поема мириса на нова вълна. Стригането на овцете е свършило скоро. Не може да си спомни как изглеждаха овцете, когато мина на кон край тях за последно.

Гледа в тавана. Най-неочаквано боята вече не го интересува. Ако се напрегне, вижда следите от четката. Невероятно, че му се струваше жива.

— Къде сме?

— Вече ме попита. — Врът. Врът. Врът. — В Реймс сме.

— Вече ми каза, милейди. Къде в Реймс?

— В дома на моя годеник, лорд Белвил.

Как можа да забрави, че тя е сгодена за Дьо Белвил? Съсредоточава се и оглежда стаята. Тя е голяма, с широки прозорци и резбовани кепенци. Таванът е висок. Огънят бумти. Стените са покрити с гоблени, на които са изобразени крале, светци и рицари в ярки, нови цветове: червено и шафран, жълто, добито от люспи на лук, златно и сребърно. Дом ли? Сериозно? На кого е този дом?

— Справила си се добре — отбелязва той, — след като стая в Реймс вървеше за по три монети в нощта на коронацията.

— Споразумяхме се през април — отвърща тя. — Тогава в Реймс беше по-евтино.

През април той беше в Орлеан, от английската страна, все още сигурен в победата.

— Значи Девата още тогава ти е казала, че ще дойде в Реймс — отбелязва той.

— Каза ни през февруари, когато дойде в Шинон за пръв път.

И ти си й повярвала. Колко много вярва. Но пък ти си я познавала още от дете, били сте близки като два преплетени пръста; знаела си какво може да постигне. Знаеш ли коя е Ан? Сигурен съм, че знаеш.

Отделя прекалено много време, за да се опива от прелестта на Маргьорит дьо Валоа, и обмисля начин да я накара да се разкрие, и телом, и духом. Трябва да си върви. Надига се от леглото, опитва се да стане.

Маргьорит се приближава, за да му помогне, но той поклаща глава и когато тя се отдръпва, пххва здравата ръка под себе си и натиска бавно. Изправя се, рошав, вмирисан на пот, когато висок, мрачен мъж влиза, целият облечен в черно кадифе и с малка шапчица. Маргьорит се обръща към него и му отправя усмивка, която може да ослепи всички, които я видят. Томас не е сляп, но тази усмивка не е предназначена за него.

Значи това е мъжът, за когото ще се венчае; един от най-богатите във Франция.

На пръв поглед приличаш на глупак, Жан дьо Белвил, и хората може да решат, че си с ограничени средства. Само че човек трябва да познава кадифето, за да види качеството на това, наситеността и плътността на боята, как фино пада тъканта. Ботушите са от сърнешка кожа, подплатени с лебедов пух. Коланът му е обточен със сребро и малки, изящни скъпоценни камъни. Бъдещият съпруг на Маргьорит не признава показността, но също така е и суетен.

— Казаха ми, че си в състояние да приемаш посетители. — Лицето му е дълго и слабо, очите — ясни, сиви. Той се покланя елегантно, мило, отправя бърза усмивка, която разкрива съчувствието и доброто му настроение. — Господарят на Белвил е на ваше разположение. А това — посочва той сериозният млад мъж, влязъл след него, — е отец Юге Роберж, семейният ни свещеник. Той помагаше в грижите за теб през изминалите девет дена.

Домакините са безупречни. Очите им се срещат над рамото му, на мъжа и жената, и те споделят тайната на хора, които имат намерение да са в едно легло. Томас се чувства като страничен наблюдател, малко омърсен.

След това наблюдава как и двамата се обръщат, погледът му ги проследява и пред него застава свещеникът Юге Роберж с пясъчноруса коса, широко лице, който притежава невинност, към която малцина се стремят и още по-малко постигат.

Тук има нещо, което той не разбира, зададен въпрос, отговор в мълчанието; пулсира нещо сурово, мощно и...

Да не би да лъжеш свещеника, милейди? Може би приятеля от детството? Не е възможно. Готов е да повярва, че свещеникът ще извърши подобно предателство, но не и Маргъорит дьо Валоа.

Томас не го изрича на глас. Вместо това се опитва да се поклони и не пада, което го развеселява повече, отколкото е готов да признае.

— На вашите услуги, милорд. — Не забравя и свещеника и си припомня ролята. — Нека Бог ви благослови за положените за мен грижи.

Дьо Белвил се усмихва и сериозните, сиви очи също се усмихват.

— Благодарни на Девата. Тя те остави на нашите грижи и нареди да не позволяваме да умреш.

— А тя сега е в Париж, нали? Нападна ли го? — Моля те, Господи, нека не е вярно, защото Бедфорд ще намери начин да убие слугата си по начин, пред който боят с камшик ще изглежда като ударен пръст на крака.

— Все още не. — Облак закрива за кратко слънцето, което е господар на лика на Белвил. Той клати глава. — Лорд Д'Алансон се опитва да убеди краля, че Париж трябва да бъде завзет бързо. Има обаче други... които са на различно мнение.

Рено дьо Шартр. Добър човек.

Герит се намесва:

— Бедфорд е излязъл на бойното поле. Повел е пет хиляди срещу нея.

— Бедфорд е... — Бедфорд ли? *Бедфорд* е излязъл на бойното поле и той, Томас не е знаел. Светът му се завърта.

Дьо Белвил пристъпва напред и го придържа.

— Томас! Не е толкова зле. Все още не е започнал битка. Страхува се. Нашата армия е по-голяма.

Наблюдават го. Той притиска длани към лицето и намира покой в тъмнината.

— Трябва да съм там — мълви той. — С Девата. Може да съм само един, но Господ ще чуе молитвите ми, ако съм с армията, не отдалече. Сигурно има вестоносци, които кръстосват пътя оттук дотам и обратно. Възможно ли е да пътувам с тях, как мислите?

Те са обмисляли тази възможност: Дьо Белвил, свещеникът му и годеницата. Един поглед събира и тримата, не е нужно да го казват.

Маргьорит е очарована, във възторг.

— Девата много ще се зарадва, ако се върнеш. Тя вярва, че си благословен от нашия баща на небето, че с присъствието ти на бойното поле кралят ще ѝ позволи да се бие.

Дьо Белвил продължава:

— Сега Соасон е френски и е на ден езда на изток. След това има още един ден до Компиен. Мислиш ли, че ще се справиш? Ако тръгнем сутринта?

— Ние ли?

— Двамата с отец Юге също имаме причина да бъдем с Девата. Изчаквахме ти да се оправиш. Можем да ти осигурим карета...

— Мога да яздя — мръщи се Томас. — Ако имате кротък кон.

— Ще намерим. — Дьо Белвил се покланя още веднъж. Той е истински контраст с Маргьорит; достатъчно мъжествен, за да я допълва, но елегантен, възпитан, много тактичен. Той продължава: — За нас ще бъде чест, ако споделиш вечерята ни днес, за да се подкрепиш за утрешното пътуване.

Вечерята е класическа, не прекалено изискана: супа от волска опашка, подправена с анасон и исиот; печен в шафран шаран, с кисел сос, наситено портокалов вкус, но ароматите се сблъскват като истинско чудо на езика му; крем от мляко и бадеми, след това заек, печен с див чесън и чушки: в естествен цвят, без нищо необичайно, незабравим. Виното е хубаво, музиката — тиха, ненатрапчива. Той е присъствал като страж на подобни вечери, но никога не е вкусвал подобно нещо.

Семейство Дьо Белвил — включва Юге Роберж, защото свещеникът очевидно е част от семейството — се държат с него като с приятел. Той отвърща подобаващо, с усмивки и смях и подходящи комплименти на шотландски, английски, френски и латински, за да

помислят, че е завършил някой университет — най-вероятно в Париж — но е твърде скромнен, за да спомене. Щастлив е в компанията им и те в неговата. Това е стратегията му и ако извлича удоволствие от нея, кой може да го вини? Пиенето тази вечер е дар.

На сутринта му дават дребен, кротък кон с равномерен, плавен ход, който изяжда километрите и не друса прекалено заради лакътя му. Управлява го с дясната ръка, а лявата е притисната към гърдите под свещеническата роба. Намира се в компанията на Жан дьо Белвил, Юге Роберж и осем въоръжени мъже, които са се клеили да защитават живота му. Не помни да се е чувствал в по-голяма безопасност.

Когато пристигат в Компьен, Томас и спътниците му научават, че Девата и армията са в Монтепилоа, на половин ден езда. Тръгват бавно и пристигат навреме за вечерната молитва.

Армията ѝ е по-малка от преди; само осем хиляди.

Затова пък армията на Бедфорд — *Бедфорд* е тук! Томас трябва да му изпрати съобщение, но не успява да измисли как — се състои от пет хиляди и лагерува на поле наблизо.

Пътниците са пристигнали, поне така изглежда, тъкмо навреме за битката. Четиринадесети август е, четири седмици от деня, в който кралят бе миропомазан в Реймс. Месеца не е изгубен благодарение на Рено дьо Шартр, без когото армията на Девата досега щеше да е в Париж.

Девата е в шатрата си заедно с антуража: Д'Алансон и Ла Ир, Жан д'Улон и Луи дьо Кут. Томас спира на вратата, коленичи на едно коляно. Тези четиримата са с нея още от самото начало. Всеки един от тях може да го познае. Почти е забравил за опасността. Сега е по-слаб отпреди, а превръзката променя стойката му. Той отпуска рамене и се старае да прилича на божи човек. Никой не скача, за да го убие.

— Братко Томас! — Девата е до него, вдига го.

Изненадата от докосването ѝ е същото както при Жаржо, мислите му спират, не може да продума. Тя го целува и по двете бузи, бързо, уверено, с обич. Той трябва да мисли за война и вода, в противен случай ще се обезчести; туниката му не може да скрие възлението на мъжкия член.

— Милейди. — Свежда поглед. — Дължа ви живота си.

Тя клати весело глава.

— Ако трябва да благодариш на някого, благодари на коня ми; без него щяха да се измъкнат. Ние обаче се радваме да те видим. Ти ни донесе късмет при Троа и същото ще бъде и тук. Когато си с нас и с помощта на небесния отец, ще се изправим пред Бедфорд и ще му покажем какво може да стори френското сърце.

— Вие ще вземете надмошцие, милейди, сигурен съм. — Какво друго може да каже? Освен това е минал през армията. Вкусил е сърцето ѝ, увереността ѝ. Вярата в собствените сили е най-важното във всяка битка. Той не може да си представи как тази армия ще бъде разбита. Не и сега.

Тя е радостна, че е тук. Една ръка стиска рамото му, здравето.

— Томас, поспи сега. Утре ще изпитаме мощта на Англия и ще победим.

Дават му палатка с още шестима свещеници; повечето са новодошли, мъже, които са се присъединили към армията ѝ след коронацията при Реймс. Те не разговарят с него, но се молят на смени през цялата нощ. Дори да му е хрумнало да се измъкне в мрака, за да отиде при Бедфорд, няма да се получи. Един ден ще го направи. Засега може единствено да наблюдава, да чака и да се моли. Вече е по-близо до нейния вътрешен кръг. Не е в него. Да попадне там е приоритет. Моли се по време на вечернята, после ляга да спи и да се подготви за сутринта.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

17:30

— Беше забавно — признава Лиз Бресар.

Вечер е. Троловете от глутницата репортери са се прибрали в бърлогите си, за да подготвят материалите за утрешните броеве. Лиз се е върнала в полицейското управление жива и здрава, никой не я е нападнал. Очите ѝ блестят от адреналина, натрупал се през деня.

— Сред малцината, които не се оставиха да бъдат подведени от чара на братовчеда Люк, успях да всея такъв ужас, че се разбягаха. Оставих се да ме хванат, след това им се показах, за да видят, че съм аз, не ти. Ефектът беше потресаващ. Рядко съм чувала толкова много извинения. Дори най-тъпите разбраха, че си под защитата на Фамилията. Ще се изненадам, ако ти досаждат отново.

Пико долавя нещо кисело под ентусиазма. Обзема я любопитство.

— Не ти ли харесва да си силата във Фамилията?

Тя свива рамене.

— Не бих си избрала подобна роля. Но смяната на дрехите беше забавна. — Лиз сваля якето на Пико. Усмивката ѝ е кратка, жива, съвсем като на Люк. — Трябва да го правим по-често.

— Не съм сигурна, че самото ти става за тази работа. Влязох в една църква, после излязох и ми се струва, че дори това го е повредило.

— Затова пък твоето яке ще преживее и земетресение. Сигурно вече го е преживяло. Връщам го във вида, в който съм го получила. Май трябва да си взема същото.

— Семейството ти едва ли ще се съгласи...

— Именно.

Двете се прегръщат искрено, с обич, сякаш не са от двете страни на ножа, разделени от острието. Лиз си тръгва.

В пет и тридесет екипът се събира в остъкления офис на Пико, за да споделят наученото — всички, с изключение на Роло, който се е върнал рано и е изпратен навън отново.

Пико е събрала отделните доклади на лаптопа си, принтирала е графика и го е закачила на таблото, което използват при всяко разследване.

Иън Холоуей: известен график

Сряда 19 февруари (Гарон)

10:24 „Юростар“, ЛОНДОН СЕЙНТ ПАНКРАС — Париж Северната гара в 13:47. Охранителните камери го показват на гарата.

14:15 — МЕЗОН ФАВОР 4-звезден луксозен бутиков хотел резервиран през интернет от Лондон 3 дни преди пристигането — данни от Патрис Лакроа (ПЛ).

21:00 вечеря в ТЕРМИНЮС НОР. Връща се в хотела в 23:27.

Време, в което не е известно какво прави: 2 часа.

Четвъртък, 20 февруари (Силви и Роло):

Тръгване 08:15 — метро — ПАРИЖ ГАРА „ОСТЕРЛИЦ“ — Блоа, пристига в 13:41 (проверка).

Такси — Хотел Дьо л’Абей (4-звезден бутиков хотел, резервиран в Лондон, ПА потвърждава). Плаща за три нощи.

Напуска хотела приблизително в 14:00. Връща се в 13:50.

Време; в което не е известно какво прави: почти 10 часа.

Петък, 21 февруари (Силви и Роло):

Заминаване 11:03 (преценка на персонала на хотела: става късно, закусва късно, дава добри бакшиши). 18:00, връща се, вечеря, работи в стаята си до късно.

Камериерките съобщават, че лампата била включена и компютърът е работил в 02:00

Служител на хотела съобщава за дейност до 03:18.

Време, в което не е известно какво прави: почти 7 часа.

Събота, 22 февруари (Силви и Роло)

08:30 закуска и заминава.

Не се връща повече в хотела. При тях е тоалетната му чантичка, типично английска раирана пижама и калъф за айфона. Не са очаквали да напусне.

09:00 Пристига с влак в Мьон сюр Лоар.

Такси до Клери Сент Андре — същото такси, което е ползвал и предишните два дена. 13:00 приблизително — връщане в Мьон сюр Лоар. Развълнуван. Влак за Орлеан.

18:00 ОРЛЕАН — настанява се в МЕЗОН ЛОАРЕТ 1-звезден, без предварително резервация. Откъде намира тези места, след като ги няма в нета? (ПЛ). Плаща в брой.

Мнение на персонала: човек, който скърби. Твърди, че съпругата му е починала и има нужда от място, за да се скрие от света. Дава добри бакшиши в евро.

20.00 вечеря в съседния ресторант, връща се в 21:00, работи на компютъра си през цялата нощ.

— без уай фай? (Какво е правил?)

Време, в което не е известно какво прави: 4 часа, след това 3 часа.

Неделя 23 февруари (Пико)

06:30 Напуска котела. Развълнуван е.

17:00 Регистрира се в хотел „Каркасон“ — 1-звезден, но „семейна собственост“, рекламата е от уста на уста. (Отново няма уай фай! ПА).

Мъртъв в 02.00 в понеделник.

Време, в което не е известно какво прави: 10.5 часа.

Всички разглеждат страницата.

— Значи се е прехвърлил от четири звезди на една, при това набързо — отбелязва Силви.

— И няма уай фай, което, както Патрик ще ви каже, е почти невъзможно. В Орлеан всички са включени в нета. Така че можем да предположим, че част от изгубеното време в петък е прекарал, за да намери невключени в нета хотели в града. — Пико седи на масата, нагласила лаптопа на коленете си. Поглежда ги един след друг. — Значи той нарушава навиците си. Иън Холоуей, който живее от връзката си с интернет, се мести без очевидна причина от хотели четири звезди с пълен уай фай в една звезда, който дори не се рекламира. Освен това казва на персонала в хотела, че съпругата му е починала и иска тишина и спокойствие. Поне половината не е истина. Значи е лъгал, а хората обикновено не лъжат, освен ако не бягат от нещо.

— Имал е основателна причина — обажда се Силви. — Двадесет и четири часа по-късно умира в пожар.

— Единствено, ако приемем, че се е страхувал от същото, което го е убило — заявява Пико. — Значи ще действаме без предразсъдъци и ще продължим да търсим.

Взема жълт маркер и отбелязва часовете, за които не знаят какво е правил.

— Дупките са прекалено дълги. Все някой трябва да го е видял. Пратих снимката му на пресата. Ще я пуснат в следващия новинарски бюлетин. Очаквайте множество обаждания и по-малко от един процент достоверност.

— Вече имаме попадения — съобщава Силви. — Има двама свидетели, които мислят, че са го виждали да се качва в автомобил с жена зад волана в Блоа в четвъртък вечерта.

— Чернокожа ли е била?

— Не казаха. Не казаха почти нищо. Не бих ги определила като надеждни свидетели, затова не споменах за тях досега. Защо?

— Защото според сравнително достоверните сведения на таксиметров шофьор в Мьон сюр Лоар, Иън Холоуей е пристигал от Блоа с влак три поредни дни, а след това е отивал в базиликата „Клери Сент Андре“. Не е използвал кредитна карта, значи е плащал в брой, което само по себе си е интересно. Ако е истина, повечето от

липсващите часове в четвъртък, петък и събота е прекарал там. Моник Сусонг прекара девет минути в същата базилика днес, приблизително в един и четиридесет и осем следобед. Остави бележка, залепена за перилата около гробницата на Луи ХІ. Ето я.

Пико отваря снимка на големия екран на задната стена. Всички виждат бележката, която е снимала с телефона си.

Иън Холоуей ме изпрати да разговарям с вас. 06 89 61
98 71

— Това мобилният телефон на Моник Сусонг ли е? — пита Силви.

— Да. — Пико не натяква: „Нали ви казах, че не е каквато изглежда“, но Гарон кима, все едно го е казала, бърка в джоба си, вади банкнота от десет евро и я плъзва към нея.

След представлението, което изнесе с Реми от „Наркотици“ днес сутринта, на нея ѝ се иска да приеме жеста му като затопляне на ядрената зима, но не може без повече доказателства. Въпреки това е необичайно доволна.

— Доведе ли я? — пита той.

Тя клати глава.

— Роло е в базиликата с фотоапарат. Трябва да разберем кой ще вземе бележката.

— Патрис подслушва ли телефона ѝ?

Патрис се прави на напълно невинен.

— Това е незаконно без заповед от прокурор Дюка, който...

— Който ще гледа на другата страна, докато не те хванат. Тогава публично ще те гилотинира на стълбите пред кабинета си. — Гарон прокарва ръка по гърлото си, за да покаже на Патрис каква съдба го чака. — Междувременно обаче ще чуем всяка дума, която тя казва. Досега има ли нещо полезно?

— Още не — отвръща Пико. — Ако каже нещо, записът ще бъде закачен на стената. Дотогава слагаме единствено нейна снимка. — Вече е качила снимка на Моник Сусонг от дясната страна на Иън Холоуей. — Знаем, че ни лъже. Искам да разбера колкото е възможно

повече, преди да я приберем. Междувременно Патрис е направил пробив с юесби чипа. Патрис?

Той е поспал и е презаредил батериите. Скача на бюрото и оставя Пико да седи на пода до вратата. Тя мисли по-добре, когато седи на пода. Може да подпре ръце на коленете и да се взира в краката си и да види онова, което трябва да види с премрежения поглед на човек, който не гледа.

В момента вижда Иън Холоуей, сякаш е жив. Той е организиран човек, който планира предварително седмица напред. Набелязва си маршрут, но е достатъчно гъвкав, за да го промени, ако се налага. Има обсеии и ги следва накъдето го отведат. Има ресурси да намери нерекламирани хотели в страна, в която не владее добре езика. На последно място, но важно, той е човек, който притежава знания и ги глътва, за да ги опази. Човек, който знае, че смъртта предстои, оставя код. Следователно е оставил и ключ.

Патрис започва да говори. Тя го чува през мрежата на сблъскващи се образци.

— Холоуей е добър ортопедичен хирург. Разполагаме със си-ви-то му от Глазгоу и се оказва доста зает човек. Когато не работи, е погълнат от военни гробове, на които посвещава свободното си време и се опитва да сложи имена на мъртвите, често на базата на минимална информация. Съпругата му казва, че тъкмо затова го е напуснала; прекарвал цялото си време да копае мъртъвци и не й обръщал никакво внимание. Дори ваканциите си прекарвал на военни гробове. През 2006 г. работи в Босна за ООН. Имало гроб с петстотин осемдесет и три тела, всички мъже и момчета, някои на десет години. Идентифицирал всички, освен девет.

— Значи е добър — обажда се Роло от вратата. — При повечето военни гробове се радват, когато идентифицират половината тела.

Пико усеща влизането му и го поглежда, когато застава на обичайното си място, облегнат на стената до прозореца. Не вдига поглед.

— Добър е — съгласява се Патрис. — А списъкът с имената на тези момчета и мъже в азбучен ред е ключът към първия от шифрованите файлове на юесби чипа.

— *Какво?* — вдига рязко глава Пико. — Как така?

— Това е стандартен нумеричен код за документ. — Патрис е във вихъра си сред морето от цифри. — Даваш номер на всяка буква в източника, след това ги използваш в последователност. Лесно се прави, има програми, които го правят, но е напълно невъзможно да бъде разбит, ако не разполагаш с източника.

— Трябва да им кажеш повече, Патрис — намесва се Силви.

— Добре, предположете, че искате да използвате името ми като ключ, пишете Патрис Лакроа отново и отново, а след това номерирате цифрите, така че П=1, А=2, Т=3 и така нататък. След това, ако искате да напишете думата капоейра, което е бразилско военно изкуство и частична анаграма на моето име — пишете 6, 9, 15, 26, 35, 41, 46, 51. Не се връщате към списъка; всеки път търсите следващия номер в поредицата.

— Какво става, ако искам да напиша „честит рожден ден, Патрис“ и в името ти не достигат букви? — пита Пико. — Няма Х, няма Б, няма И.

— Затова ти трябва дълъг документ за подобен код: или книга, или пиеса, или научен доклад — или пък списък с имена от военен гроб — в който се срещат всички букви от азбуката по няколко пъти. Резултатът е напълно неразбиваем, освен ако нямаш ключа.

— Има код от три части в Щатите — обяснява отново Силви, — където средната част е написана на базата на Декларацията за независимост. Разбит е и в него се казва, че другите две части дават точното местонахождение на златно съкровище на стойност двадесет милиона долара по време на заравянето му в средата на деветнадесети век, което означава, че струва колкото Фейсбук и Гугъл взети заедно. Никой обаче не може да намери ключа за другите две части, а се занимават с тях вече два века.

Патрис е силно впечатлен. Пико забелва очи. Ако тези двамата някой ден си легнат заедно... не й влиза в работата. Въпреки това.

— Значи, ако всички кодове са нумерични — пита Пико, — ти трябват ключовете.

— А-ха. Иначе ще се пенсионираме, преди да успеем да ги разбием.

— Ще се справим с това, когато стигнем до него — заявява Пико. — Какво извади от този?

— Това. — Патрис отваря лаптопа и го свързва с екрана. Ръцете му се движат по клавишите и една-единствена страница излиза на екрана.

Джон — Толкова много трябва да кажа, а времето е съвсем малко. Да знаеш, че те обичам и където и да отиваме след смъртта, ще те чакам там. Не бързай.

Като подарък за теб от гроба — и с извинение, че не е по-вълнуващ — ти изпращам две мостри. А е от Iii (бележка от Р: не съм сигурен дали това е правилно, но го проверих), Б е от предмета. Готов съм да се обзаложа, че са свързани. Ако се окаже, че съм прав, ще съм ти благодарен, ако кажеш на колкото е възможно повече хора: кажи на целия свят. Наречи го моето наследство или нейното, и в единия, и в другия случай ще бъдеш в безопасност, когато стане публично. Дотогава... има хора, които са готови да убиват, за да опазят тази тайна. Стой на безопасно място. Не се доверявай на никого.

Бъди добре, любов моя. Не скърби за мен; просто бъди себе си.

Обичам те: ИХ

Следва мълчание, когато екипът на Пико стига края.

Силви заговаря първа:

— Разведен, няма деца. Пише любовно писмо на Джон. Да не би да е имал гей забежки?

Патрис клати глава.

— Не съм открил подобно нещо и да, проверих специално.

— Забравете тази работа, не ни засяга — намесва се Пико. — Трябва обаче да открием кой е Джон, къде е, с какво се занимава и какви мостри е получил. Ако не друго, не искаме да открият и неговия труп.

— Става въпрос за човека, на когото Холоуей е звънял в събота вечерта от хотела. Нали германецът е чул, някой в „Корнел“.

— Може би — отвърна Пико. — Така че имаме нужда от списък с възможни контакти в „Корнел“ и друг с хората, с които е работил в

Шотландия или по време на чуждестранните си експедиции, или различните исторически форуми, в които е участвал. След това ще хвърлим мрежата и... Кажи, Патрис.

Патрис е вдигнал ръка също като ученик в задната част на стаята, който знае отговорите, без да е работил над тях. Не откъсва очи от лаптопа.

— Има един Джонатан Стивънсън, хирург офталмолог от клиничния персонал на медицинската школа към университет „Корнел“. Той е англичанин, но е защитил научната си титла в Единбург по същото време, по което Холоуей е защитил своята в Глазгоу, така че е възможно двамата да се познават. Женен с три деца ученици, но това не означава, че не върти любов със стар приятел от колежа. Най-доброто, което можем да направим, е да влезем в имейла му и да разберем дали е под държал някаква връзка с Иън Холоуей, но ще ми трябват час-два. Той е зад университетска защитна стена, а да мина през нея не е толкова лесно, колкото изглежда.

За никой не изглежда лесно, освен за Патрис. Пико се изправя. Обръща се към Роло:

— Всички чакаме да чуем кой е взел бележката, която Моник Сусонг е оставила в базиликата.

Той я поглежда по начин, който издава, че отговорът няма да ѝ хареса.

— Отец Реймонд — казва той. — Той е свещеник в базиликата. Но се обади веднага за подкрепление. Дойде отец Сенк Марс, личен асистент на епископа. Ето...

Той ѝ подава чипа от камерата. Тя го пъхва в лаптопа си и съдържанието излиза на екрана.

Серия от снимки показват едър, оплешивяващ свещеник, който е с нищо забележим, освен с това, че е едър и оплешивяващ; с черна риза и бяла якичка, черно расо, черни панталони, черни обувки.

Отец Реймонд се уверява, че е сам, грабва бележката, прочита я, мръщи се, влиза в тесния кръг и тогава се обажда по телефона. По-късно — времето е отбелязано на всяка снимка — пристига втори свещеник. Този е по-слаб и по-млад, но със значително по-малко коса. Това е отец Сенк Марс.

Двамата обсъждат бележката сравнително оживено, снимат с телефоните си, също като Пико, въпреки че я слагат на една от

пейките, на която тя я приглади върху бедрото си, а дънките послужиха за фон.

Тя я остави отново, където я намери. Сенк Марс вади запалка и я унищожава.

Всички се обръщат към Пико:

— Силви и Роло, искам всичко, което можете да изровите за тези двамата: открийте къде живеят, телефонните им номера, минало. Абсолютно всичко. Искам домовете им под наблюдение. Патрис, би ли ми дал списък с номерата, на които е звъняла Моник Сусонг или е изпращала есемеси след пожара?

Той кима.

— Добре. Ще искаме да...

Телефонът звънва. Телефонът, който е прокаран специално за пожарите. Докато вдига слушалката, Пико поглежда часовника си и записва времето в дневника, оставен отворен на бюрото ѝ.

17:58. Ако е пожар, това е съществено нарушение на традицията: всички останали бяха предизвикани през нощта, когато полиция, пожарникари и преса спят.

— Инес?

Обажда се Мартин Евард от пожарната. Тя чува сирените зад него. Устата ѝ пресъхва. Не е нужно да го пита какво става, единствено къде.

— Ремонтните складове в Южен Орлеан южно от болницата. Пускам ти на есемес точното място.

Складовете са любимият проект на Люк; веднъж седна с него и му помогна да изготвят плановете. Всички други пожари атакуваха жени. Сега са се прицелили в него. Освен ако мишената не е Пико чрез него.

Последиците са твърде сложни. Тя няма време, за да ги обмисля. Грабва якето и тръгва към вратата. Екипът ѝ вече е потеглил.

Последното, което чува, докато излиза от стаята, е отчаяният глас на Евард:

— Бъди внимателна. От пресата вече са тръгнали натам.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

18:05

Пико рядко прибягва до сирената, но сега е поставена върху колата ѝ и разчиства пътя през ранния вечерен трафик, на юг над реката, а след това надясно към индустриалния парк западно от болницата.

Някога безличното море от разпадащ се бетон и ръждясало желязо, сега се ремонтира постройка след постройка, като му се придава вид, характерен за двадесет и първи век, така че едноетажните кутийки придобиват интересен вид.

Люк лично следеше повечето от възстановителните работи. Възстановителен проект за Южен Орлеан е част от неговото наследство за града, вярата му в силата на Орлеан да се възстанови. Той иска да инвестира в най-високите технологии. Исква да създаде Силициева Лоара и е започнал оттук, от това място. Макар да не е център на изборния му план, мястото е един от най-важните елементи.

Беше един от най-важните елементи. Сега е обхванато от пламъци. Хоризонтът е придобил размазано шафранов оттенък много преди Пико да пресече реката.

Патрис ѝ служи за навигатор, докато тя криволичи сред лабиринта от поддържани улици, намек за важността им и технологичното бъдеще.

— Когато пристигнем, провери всички камери. Ако някоя е заснела нещо, веднага вземи записа.

— Заемам се.

Пожарът е дълбоко в комплекса, според последния разговор от дясната страна на границата, където новото и старото се срещат. Пико паркира на безопасно разстояние. Патрис тръгва да търси записите от камерите, докато тя върви към плущащото знаме от пламъци. Горещината е ужасна, въздухът е пълен със сажди и пепел. Носи се

неприятният мирис на горяща пластмаса. Тя вдишва на къси, резки глътки, също като хрътка, поела по дирите на диво животно, но не усеща и следа от човешка плът, кръв или кости.

Мартин Евард е пристигнал преди нея, мълчалив и намръщен.

— Има ли някой вътре? — пита Пико.

— Засега не знаем.

— Какъв е рискът за останалите сгради?

— Зависи от вятъра.

В момента няма вятър; не се усеща дори полъх. Това поне е хубаво; дори най-слабият ветреца би опожарил половината индустриален парк, а от съдбата зависи дали ще бъде съсипана новата част или старата.

Може да се стигне и до това. Пико разглежда пролуката между този склад и съседния от четирите страни. Боята се надува на мехури в горещината, но самите постройки все още не горят. Хората на Мартин Евард ги обливат с вода, работят отвън навътре към сърцето на огъня.

Тя се обръща назад и забелязва, че глутницата репортери са вече тук. От фотоапаратите блесят светкавици. Искане да избяга, ала няма къде. Замисля се дали има сили да се обърне за помощ към Лиз Бресар, когато забелязва Патрис в суичър с качулка, покрила косата му, седнал върху предницата на колата ѝ, докато ръкомаха енергично. Телефонът ѝ звънва. Има есемес от него.

Камера чисто злато. Ела!

— Виж — хонда „Сивик“ идва от главния път.

Намират се в сбутан почти като шкаф офис за наблюдение в сградата на техническата фирма, съвсем до пожара. Празен проход ги разделя от пламъците.

Вътре Патрис се заема с мониторите, наблюдава осем екрана едновременно. Това е най-новата технология; няма нищо размазано, нищо несигурно. Пико наблюдава съвършено ясният образ на стар модел хонда, която е видяла и по-добри времена, по-точно казано десетилетия, да завива прекалено рязко и да поема по пътя, който минава отдясно наляво на екрана.

Програмирана да следва движението, камерата се завърта след нея. В самия край на обхвата, колата набива спирачки и двама слаби мъже; може би азиатци, но тя не вижда лицата им и не е сигурна — отварят вратите със замах и изскачат навън, сякаш ги обстрелват с картечница. Бъркат в багажника и вадят две туби масло толкова големи и тежки, че всеки успява да вдигне само по една. Мъкнат, влачат, подритват тубите, докато не изчезват от полезрението на камерата.

Следва пауза, в която всички си поемат дъх, но нито Пико, нито някой друг проговаря. Събрали са се в стаята, която беше претърпкана дори когато двамата с Патрис бяха сами.

На Пико ѝ се иска да има и звук към затишието на екрана. Наблюдава как часовникът отмерва секундите и се опитва да прецени докъде са отишли, колко време ще им отнеме да разлеят течността, на какво разстояние ще бъдат, когато подпалят парцал или смачкана хартия и ще я метнат в стената от изпарения, която са вдигнали. Исква да чуе експлозията, да разбере със сигурност, че се е случило най-лошото.

Екранът заблестява в бяло и всички трепват и се отдръпват, а когато погледите им се връщат, двамата мъже тичат с всички сили към хондата.

Правят завой на ръчна, който би накарал каскадърски екип от Холивуд да се засрами. Поемат с пълна газ по същия път, по който са дошли, към главния път и града. Камерата наблюдава мястото, на което са били, след това се завърта към новия източник на движение, пламъците, които ближат самия край на полезрението ѝ.

— Четири и четиридесет и девет — сочи Пико.

— Какво?

— Четири минути и четиридесет и девет секунди от момента, в който слизат от автомобила до повторното качване. — Силви също е гледала часовника, за да може да отговаря на въпросите на Роло. — Знаели са къде точно отиват и какво да правят.

— Показва седемнадесет и четиридесет и три, когато пожарът е запален — уточнява Пико. — В колко съобщиха?

— В седемнадесет и четиридесет и шест. Ако бяха подрали с половин час, щяхме да ги пипнем, но почти всички се прибират в пет и тридесет. Те със сигурност го знаят. — Евард се визира в екрана. — Виждате ли регистрационната табела? Може така да ги проследим.

— Патрис вече се е заел.

Пико поглежда Патрис, който ѝ дава знак, че е почти готов. Тъй като го наблюдава, забелязва момента, в който той прави откритието и неподправения му шок.

— Какво? Кой?

— Абайгур Амруш. — Всички, дори Пико го наблюдават в недоумение, докато той не пояснява: — Алжирец. Един от братовчедите на Чеб Ясин. Той самият живее през три къщи от него.

— О, Господи, мамка му! — Пико се обляга на една стената. — Мамка му, мамка му и пак мамка му! — Отваря очи. Мартин Евард я наблюдава, сякаш за пръв път чува жена да ругае. Останалите или гледат в пода, или редят свои ругатни.

Заради шефа на пожарната тя обяснява:

— Чеб Ясин е трето поколение френски алжирец. Не просто лош, ами черен. Реми и „Наркотици“ две години имаха човек под прикритие и накрая изгубиха трима, единият измъчван до смърт с електрическа бормашина, другите двама загинаха в престрелка. Така и не успяха да съберат достатъчно за Ясин, за да го изправят в съда. Той е тежка артилерия и ако е открил Господ и е решил да започне религиозна война срещу Орлеан, значи сме преобани отвсякъде.

— Мислиш ли, че той стои зад „Джаиш ал Ислам“?

— Искрено се надявам да не е той. — Тя се обръща. Следата не е добра, но все пак е нещо, а наученото е съвсем неочаквано. Сега поне може да действа. — *Alors, mes amis*^[1]...

Гарон и Роло са преживявали нещо подобно преди; знаят от какво има нужда тя. Гарон се усмихва. Роло има вид на човек, който вече се е спазарил с боговете на войната и са му обещани жертви и кръв. Достатъчно е Пико да кимне и те ще тръгнат, ще се върнат в управлението, за да се въоръжат, да си вземат бронезилетки и камери с дълъг обхват, фласки и празни бутилки, в които да пикаят, ако наблюдението се проточи.

Следва момент на напрежение. Тя кима.

— Силви, върни се в офиса и не изпускай двамата свещеници. — Всички са облекчени от тези думи. — Патрис, ти идваш с мен. Трябва ми адрес точно срещу дома на Ясин, където да се покрием.

— Шефке, не можеш да отидеш там — обажда се Гарон и гласът му звучи почти както преди. — От пресата те следват като кучета

разгонена кучка. Извинявай, но е точно така. Ако се доближиш, Ясин ще разбере за секунди и ще изгубим единствената следа, с която разполагаме. Трябва да отидем ние с Роло. Пращай другите един по един, ако искаш.

Ако искаш да ги научим как се прави, намекват думите му.

Прав е.

— Вървете. — Тя кима към вратата. — Аз ще се отърва от пресата и ще дойда за нощната смяна. — Не е правилно, а може и да се окаже невъзможно, но това е най-доброто, което може да направи за момента. — Патрис, двамата с теб се връщаме в участъка. Повечето ще ни последват. Силви, ти тръгваш след това. Виж дали няма да накараш останалите да те последват, за да не погнат Гарон и Роло. Ако мръсниците те спрат, подчертай, че този пожар бележи промяна в модела: светло е и са се прицелили в работата на мъж. И двете неща са нови. Може и да не е същата група. Не можем да си позволим да мислим, че са същите.

— Какво мислиш?

— Мисля, че всеки момент ще ни се обадят.

Пико обръща колата си, когато Патрис приема обаждането на мобилния ѝ и го включва на високоговорител.

— *Ici Jaish al Islam...*

[1] И така, приятели мои (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Монтепилоа

15 август 1429 г.

Сутрин е. Брат Томас е застанал начело на френската армия, докато тя се строява на ширналото се пред Монтепилоа поле, за да се сблъска с англичаните. Без кон е, стои в първата редица, недалече от Девата.

Беше с нея по време на службата и след това за пръв път чу изповедта ѝ: дълги молитви за мъртви мъже и други ранени, ругатни по краля. Сега вече е чиста, пречистена от петна и е където иска да бъде, на бойното поле, а кралят ѝ е зад нея. Тя грее.

Точно сега слънцето е най-настойчивият им враг. Още е сутрин, а жегата е убийствена. Дори бялата му роба е мокра. Един Господ знае какво е да си с броня.

Прахта е истинска благословия; ярките цветове на честта вехнат, сухи, неугледни. Горещината се надига от лъскавите брони подредени в редици. Мъжете пристъпват от крак на крак, пробват мечовете си и прокарават желязото по кожата. Стрелците се тревожат за тетивите си. Всички се притесняват от мухите. Един мъж, три редици по-назад, вади члена си и се изпикава на място, а въздухът изглежда по-свеж след това.

Никой не се оплаква. Мъжете знаят, че Господ е с тях, защото Девата е с тях. Срещу тях се е изправил Бедфорд, който се нарича Регент на Франция, притиснат до стената след почти цял месец преследване из страната.

Той няма да им се даде лесно в битката. Направил е същото, което брат му направи при Ажинкур, а именно, накарал е мъжете да изкопаят ров около избраното местоположение и всеки мъж е забил кола си навън, така че да осакатят френските коне. Каруците им са изтеглени вътре, за да скриват войниците от френските стрели, докато техните стрелци чакат под това прикритие, за да обсипят френските глави със стрели.

Томас познава стратегията, но не е сигурен дали този път ще се получи. Девата държа реч след вечерната молитва снощи и преди службата тази сутрин, говори на рицарите, които повториха думите ѝ на въоръжените си хора, че при никакви обстоятелства не трябва да нападат английските позиции.

— Ще се поучим от грешките на миналото и няма да ги повтаряме.

Значи французите няма да нападнат англичаните. Англичаните също няма да нападнат французите. И така, часове наред нищо не помръдва между позициите им, освен прахта.

Брат Томас е на добър изстрел разстояние от англичаните. Девата е от лявата му страна в бели доспехи. Спала е с тях, хранила се е в тях, вече три месеца се бие в тях и те са се сраснали с нея или тя с тях, затова изглежда спокойна, като всеки рицар. Въпреки това е вдигнала предпазителя на шлема, за да я виждат всички и да я познават.

Кралят седи на унил жребец от другата ѝ страна и от всички присъстващи на него най-много му личи, че няма желание да е тук. Тъкмо това е слабостта им.

Навремето, ако беше заловен и взет в плен, за Шарл VII щеше да има откуп, но през последните няколко седмици Бедфорд е направил десетки изказвания, в които го нарича предател и обещава да го обезглави като най-обикновен престъпник, когато — не ако — когато англичаните го заловят.

А пък френските благородници, които са се опълчили на Англия, ги чака същата съдба; в тази война няма вече прояви на любезност и рицарство. Знаят това още откакто приключиха в Орлеан, но Шарл дьо Валоа, изглежда, го е разбрал едва снощи, в шатрата си, когато след предостатъчно приказки англичаните вдигнаха лагер под носа му, когато честта изискваше да се включи в боя.

Снощи, изглежда, му прилоша от страх, същото е и тази сутрин: прилича на стреснат елен, притиснат от мастифи, а няма накъде да се обърне.

Девата, разбира се, се задейства. Най-неочаквано се обръща и изтръгва знамето си от пажа Дьо Кут. Той отваря уста, за да протестира, зърва лицето ѝ в отворения кръг на шлема, затваря я отново и зъбите му изтракват.

Рицарите от двете ѝ страни стискат юздите по-здраво и карат конете си да започнат да тъпчат на едно място. Д'Алансон е там, също и Ла Ир; вече не ходят никъде без нея. Жан дьо Белвил е някъде назад; все още не си е извоювал място в предните редици на която и да е битка. Отец Юге едва ли е далече; те двамата никога не се разделят, а и никога не са далече от Девата.

Томас наблюдава и нея, и онези близо до нея. Забелязва момента, в който среща погледа на Д'Алансон, и кима едва забележимо. Ла Ир не разбира.

— Момиче, къде си тръгнала? — Той е единственият, който не ѝ говори като на рицар. Държи се обаче с нея като с рицар. Накъдето и да ги поведе, той ще я последва.

— Ще ги накарам да излязат.

— Жана, не можеш... — Рене д'Анжу, вторият син на Йоланда Арагонска, стиска китката ѝ. Той е синът на кралицата; позволено му е да прави неща, които другите не се осмеляват. — Не можеш да се приближиш до тях. Прекалено рисковано е. Бедфорд заяви на всеослушание, че ще те изгори.

Тя вирва глава по начин, който казва: „И какво от това?“.

— Първо трябва да ме хване, а за тази цел трябва да излезе, а той не би излязъл сам. Имай доверие на Ксенофон; той е по-добър от всички английски коне.

Рене д'Анжу и този път изрича онова, което всички си мислят:

— Конят ти по-добър ли е от стрелците им? Знам, че имаш високо мнение за него, но всъщност...

Девата го гали по ръката.

— Достатъчно добър е, сам ще видиш. Нека Ла Ир дойде и ме прибере, ако опитат нещо. На него ще му хареса.

Мисли да отиде сама, но Томас я следва пеша. Той е свещеник; дори покрай язвителността и от двете страни, той не вярва, че ще се превърне в мишена на стрелци, артилериисти или войници. Облечен е в бяло, главата му е обръсната. Едната му ръка е в превръзка. Другата държи тоягата, която Юге му намери. За всички, които го виждат, е ясно, че Господ го държи близо до себе си; няма да посмеят да рискуват гнева на небесата.

Върви напред по горещата, твърда земя, докато не се изравнява с нея и той също може да види сред редиците на англичаните: братята

си. Най-малкото негови сънародници. Най-точно казано, наполовина сънародници. Както и да е, той е на тяхна страна, но те не го знаят. Няма откъде. Наблюдават го с омраза.

Девата, поне доколкото вижда, не знае що е страх. Гледа право в Бедфорд, рицарите му и войниците, английските стрелци, които са твърде заети да се кръстят и вдигат лъкове срещу нея. Не само стрелците, ами и рицарите. Томас ги вижда, забелязва тайните знаци, които правят, за да отблъснат злото, как извиват амулети, как целуват кръстовете. Много добре знаят коя е тя, но нито един от тях не смее да излезе, за да се бие с нея, като мъж с... жена.

Тя се е изправила пред тях и вдъхва бойната воня на Англия, която не е много по-различна от тази на Франция, след това стяга юздите на коня и той започва да танцува точно както когато го видя за последен път на ливадите край Реймс.

Показва им как пристъпва от лявата към дясната страна, след това от дясната към лявата, как реагира при всяко сръчкване с пети. Кара го да върви странично, но съвсем за кратко, защото е горещо и досега я е носил в пълно снаряжение, освен това за коня е трудно да тъпче на едно място.

Тя показва как конят се изправя на задните крака, предните бавно се вдигат под съвършен ъгъл. Прави го, защото може. Накрая прави завъртането, което толкова притесни вестносеца при Жаржо. Англичаните знаят за това, той лично им каза. Томас усеща как вълнението преминава през редиците. Някъде назад мъж подема иронично подвикване, но бързо го карат да млъкне.

Д'Алансон не може да я остави да направи това сама. Той пристъпва напред, след това Ла Ир и тримата започват да крещат предизвикателства към английските рицари да излязат и да се бият с тях поединчно, за да се види кой е по-добър.

Това не е нищо ново. В други войни, по време на дълги кампании, дори при обсади, рицарите от едната страна често излизат срещу рицарите от другата страна и се предизвикват. Бият се, гуляят, после се връщат при останалите воители, докато траят бойните действия. Истината е, че рицарите от отсрещната страна са по-близки, отколкото техните крепостни и свободни селяни.

Това със сигурност е моментът, когато Бедфорд ще излезе. Ако иска да убие тази жена в двубой, това може да промени положението

на бойното поле. Англичаните може и да са значително по-малко, но те бяха по-малко и при Ажинкур, и при Верной.

Хайде! Томас стои и наблюдава как трима френски рицари показват ездитно майсторство, достойно за опитни учители, и през всичкото време призовава с волята си Бедфорд, своя господар, своя наставник — мъжа, към когото в свят на непочтителност и лицемерие, на потъпкана лоялност и предателство той изпитва огромно уважение — да излезе напред и да откликне на предизвикателството.

Той не го прави.

Не и Бедфорд. Не и Уоруик. Не и Гауф. Не и Пърси. Нито един английски рицар не притежава достатъчно буйна кръв, не е достатъчно пламенен, достатъчно самоуверен, за да се изправи срещу тази Дева. Това е жалка проява на страх, каквато не бе показвана от унижителното поражение на французите при Креси^[1] и това е достатъчно показателно.

В късния следобед, когато слънцето потъва от срам зад хоризонта, Девата и свитата ѝ се връщат отвратени. В тъмното, също като малодушен страхливец, какъвто е в действителност, Бедфорд оттегля хората си.

Ако французите го последват сега, могат до го притиснат и да проведат битката, която искат. Нападението на оттегляща се армия почти винаги се увенчава с успех. Ако пък Англия изгуби Бедфорд, тогава губят Франция; всички го знаят.

Кралят обаче се страхува. Не може да се приеме по друг начин. Шарл VII, по Божията воля крал на Франция, няма абсолютно никакво желание да влиза в битка. Затова и не позволява на другите да се бият. Девата и кралят разменят остри думи в шатрата, от която се чува всичко, но Рено дьо Шартр е там и много се старее кралят да не промени мнението си.

Така Бедфорд успява да избяга.

Бедфорд, който също се страхува.

След това Томас остава за кратко край редиците на конниците и преценява следващото си действие. Сред хаоса, който цари във френския лагер, ще му бъде много лесно да се измъкне и да последва английската армия, да настигне господаря, който я води, и да го попита защо е предпочел да не се бие.

Слага юзда на коня си, но не го оседлава. Какво ще каже? Видях страха в очите ти и те презирам ли?

Иска му се това да не е истината. Знае, че не само въоръжените мъже се страхуват от нея заради суеверията и стадното чувство, но също и рицарите, великите мъже на Англия: Бедфорд, Уоруик... Всички.

И така, вечерта, когато застава край лагерния огън и в присъствието на французите призовава Божието презрение да порази англичаните, той не се извинява безмълвно.

Моли се с Девата на зазоряване, а след това по нейна покана сядат в шатрата ѝ, за да се нахранят. Освен Девата вътре са още петима: Д'Алансон и Ла Ир, както обикновено, плюс Дьо Белвил и свещеникът му отец Юге, които също са поканени. Най-новото попълнение е брат Томас, августински монах.

С тях се държи различно, не като победителка, не е толкова весела. Всъщност Томас долавя гняв за пръв път в отсечените, къси крачки, докато обикаля шатрата, в накъсаната, остра реч. Тя няма да наругае краля, но много ѝ се иска.

Разговорът им стига до това, че армията намалява. Кралят в небето ѝ казва да завземе Париж. Тя разчита на присъстващите да ѝ помогнат и те с готовност ѝ обещават ПОМОЩ. Брат Томас полага клетва с останалите.

[1] Една от най-важните битки по време на Стогодишната война, в която съчетаването на нови оръжия и тактика карат много историци да смятат битката за началото на края на епохата на рицарството. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ла Шапел „Сен Дени“

15 август 1429 г.

Оттеглят се към селото Ла Шапел „Сен Дени“, на север от Париж и планират действията си. След това се отказват от плановете си, защото сега вече армията е твърде малка. После започват да градят нови плановете.

Брат Томас участва във всички плановете. Доказал е, че е полезен и продължава да е полезен, дава предложения, които са наистина смислени.

— Ако тръгвате срещу някоя порта, започнете със Сен Оноре на запад. Тя е най-малко защитената, въпреки че съм чувал, че Бедфорд е купил генуезки лъконосци, които да дават кураж на онези вътре.

— Така ли, Томас? — Ла Ир го поглежда с присвити очи. — Чуваш много работи.

— Аз съм свещеник.

— Не би нарушил тайната на изповедта?

— Никога!

Поти се, когато излиза, но Д'Алансон го прегръща през раменете.

— Не му обръщай внимание, той е на ръба, защото няма битка. Не е участвал в битка от Патай.

— Нито един от нас. — Всички се предадоха, дори Соасон. Компьен отвори порти още преди Девата да пристигне и хората празнуваха по улиците. Бедфорд предпочете да побегне, вместо да се бие. Единствено Париж се държи.

Д'Алансон продължава:

— Всичко ще се оправи, когато кралят даде разрешение за нападение над Париж.

— А той ще го даде ли?

— Трябва да го даде. Не можем да съберем армия, а след това да стоим тук, без да правим нищо.

Само че Рено дьо Шартр не престава да му влияе, убеждава го колко са близо до примирие с Филип Бургундски и сега го иска повече от всичко друго на света. Бургундеца му е братовчед. Той иска Франция цяла, семейството цяло и е дал да се разбере, че Господ няма да го обича, ако не постигне това.

Мъжете са неспокойни. Д'Алансон се върна в Компьен, за да иска разрешение за нападение, и получи отказ. На Томас му се струва, че Д'Алансон е на път да се разбунтува, освен това може да предяви основателни претенции за трона, тъй като е далечен братовчед на краля и е женен за единственото живо дете на чичото на краля. Бедфорд би се усмихнал, ако чуе за възможен бунт сред френските редици, но Бедфорд е в Кале и събира нови войски от Англия.

Томас върви през селото, покрай редици палатки и огньове, вслушва се в надигащото се недоволство. Познава гласа на недоволната армия и сега го чува. Всеки ден мъже се оттеглят и отиват да прибират реколтата и да се пораждат на уюта, създаден от съпругите им. Още месец и от армията няма да остане нищо. Отлагане и ново отлагане. Това ще я съсипе, една непрекъснатата поредица от отлагания.

Предложиха да го настанят в странноприемницата на селото, но също като Девата той отказа и лагерува в палатка като останалите. Вечер слушат златния глас на младия Раул дьо Кут, по-малкия брат на пажа на Девата. Той се е молил да се присъедини към огромната християнска армия, а как да му откажат, след като брат му ѝ е служил половин година.

Той е истински славей, така са открили, чистият му висок глас слави Господа и Франция. Девата му дава злато и обещава да му позволи да държи копието ѝ, когато боят започне.

Спят дълбоко, будят се, а кралят все още не е дал разрешение. Денят обещава да е дълъг.

Томас е застанал пред огъня и гризе парче твърдо сирене, когато дребен човечец с неподвижно ляво око се заклатушка покрай него и отбелязва, че конят на брата е с куц заден крак, и пита дали не иска да погледне.

Не може да бъде! Това ли е най-доброто, което Бедфорд намери, когато Париж е в беда.

— Дай ми минутка и ще дойда да видя. Вчера беше добре.

Той раздвижва ръката си напред и назад. Лакътят почти не го е болял през деня и сега се държи на хлабава корда, прекарана през врата, и не е притиснат към тялото. Той маха кордата и опитва. Може да използва ръката. Почти. Под лакътя е скрит нож. Пробва да го извади и разбира, че се вади гладко. Не че няма доверие на Бедфорд, но... добре де, няма никаква вяра на Бедфорд. Никой разумен човек не би повярвал на Бедфорд, а Томас не се е свързвал с него повече от месец; няма представа дали вече не е преминал в категорията на ненужните.

Поема бавно към двора, където са вързани животните, и открива едър, груб мъж с очи, които поне гледат в една посока, който се преструва, че преглежда кафявата кобила, която язди напоследък. Кривогледият се е облегал на дънера на дъб, чисти ноктите си с нож и си свирука съвсем невинно.

Едрият заговаря:

— Бедфорд иска да знае какво планираш. Минали са повече от два месеца, откакто си казал, че си намерил начин да се отървеш от Девата.

— Ако беше приел предизвикателството при Монтепилоа, цялата тази работа щеше да е приключила досега.

— Искаш да му кажа това ли?

— Ако ти искаш.

Мъжът се изплюва. Кобилата неочаквано хвърля къч. Досега беше много кротка и Томас иска да остане все такава. Улавя юмрука на едрият, когато той замахва.

— Ще съм ти много благодарен, ако не удрияш коня ми.

Двамата се изправят един срещу друг; двама високи мъже, гледат се в очите, вирнали брадички, готови да вдигнат юмруци. Той пъхва ръце в ръкавите и отстъпва крачка назад, прави място.

— Какъв е планът ти?

Стиска дръжката на ножа. Тя е от черешово дърво. Той го гали с палец. Има план. Разбира се, че има.

— Върви при Рено дьо Шартр и му кажи следното...

Разказва с къси, лесни изречения, които не могат да бъдат объркани, и кара и двамата да започнат да повтарят. След като успяват да повторят почти дословно, той ги оставя на мира.

— След това намерете Бедфорд и му кажете, че трябва да докара ревливия син на крал Хенри в Реймс или няма да бъде признат за крал от французите.

— Реймс е във френски ръце.

— Значи се налага да си го върне, нали така? Защото французите не са забравили къде кралете им стават крале пред Бог. Освен това не е Париж. Сега ме извинете.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Портата „Сен Дени“, Париж

6 септември 1429 г.

— Стегни там. Там, проклет да си!

— Не трябва да ругаеш.

— О, за... Да, разбира се. Благодаря ти. Просто стегни там, преди цялото това нещо да се срути върху главите ни.

Това е почти последната свързка. Томас строи моста от обяд, а сега е полунощ. До пълнолуние остава седмица и луната е високо в небето, разлива златиста, почти дневна светлина над реката, земята и моста, който той строи. Той е стъпил в реката, робата му е вдигната високо. Топките му са се вдигнали високо към пъпа и въпреки това водата плиска в тях. Той е щастлив.

— Още една и приключваме. Сложи я тук, между брега и първата отвесна подпора.

Трима мъже работят под негова команда. Звукът от чукове по пироните е достатъчно висок, за да събуди всички мъже в Париж, които спят в малките си крепости на четиристотин метра, зад най-дебелите стени в християнския свят. Сега поне може да ругае, без Морис и останалите дърводелци да шъткат. Той се отпуска и се обляга назад на спечената кал на речния бряг.

— Братко Томас? — Девата се появява високо на брега и поглежда надолу. — Още колко?

— Приключихме, милейди. — Накарал е да изсекат стъпала в пръстта и сега се качва, измъква расото от колана. Луната изтънява сянката му пред него. Мостът му хвърля черна дантела върху млечно лунната вода, вълничка от възможност. Директно попадение от оръдие с размерите на Рифлар може да го разруши или бъчвичка барут, разположена стратегически. Две бъчвички, по една във всеки край, ще пречупят гърба му и Томас знае къде точно да ги постави.

В противен случай мостът ще издържи на армиите и от двете страни и докато го има, ще даде на Д'Алансон шанс да заобиколи и да

нападне Порт Сен Дени, докато Девата ще нападне Порт Сент Оноре. Нужно им е единствено одобрението на краля.

— Милейди... — Девата му е обърнала гръб, гледа настрани. Ако все още искаше да я убие, щеше да е съвсем лесно; нейните хора са се разгърнали в кръг и гледат навън. — Искате ли да пробвате вашия мост?

— Има време. — Той очаква тя да се обърне, да се усмихне, да мине по гредите, да му отправи комплимент, може би два. Тя гледа настрани от него, в нощта. — Ла Ир ще изпрати хората обратно до Ла Шапел. Ако искаш върви с тях.

Това очевидно означава, че ако предпочита, може да остане.

— Вие ще останете ли тук, милейди?

Той усеща усмивката ѝ, без да я е видял; все още е с гръб към него.

— Мислиш ли, че парижани знаят, че сме тук?

— Сигурен съм, че знаят.

— Какво би направил на тяхно място?

— Ами... — Ако беше зад стените и знаеше, че Париж никога не е бил превзет при директно нападение, а винаги е паднал с предателство отвътре, той би прекарал времето си и похарчил парите си да изкорени всяко възможно несъгласие, да завърже свещеника вредител в чувал и да го хвърли в Сена, да обезглави неколцината месари, да съдере кожата на когото трябва, да обеси няколко икономии от гредите над вратите на различни скъпи хотели.

Ще вдигне укрепления, ще събере барут, ще доведе наемници и ще се увери, че им е платено добре. Бедфорд е направил всичко това и доколкото знае, не планира нещо друго.

От друга страна, като разчита на основното правило, че човек не иска враговете му да постигнат победа, каквато и да е победа, а пък мъжете вътре, французите, на които е поверена безопасността на Париж, може да знаят, а може и да не знаят какво е планирано...

Девата го наблюдава.

— Щях да разруша моста, преди да е завършен — отвърща той.

— Или?

— Или пък щях да изчакам, докато е завършен, а след това да го взривя. — Говори така, сякаш тази мисъл току-що го е осенила. —

Така би било по-добре, за да окуражи защитниците и да причини по-голяма вреда на онези, които се канят да нападнат града ми.

— Къде ще поставиш хората си?

Той се завърта. От лявата му страна реката се извива към Париж. Някъде в далечината е Ла Шапел.

Наоколо е открито поле, обрасло с трънаци, на места се вдига по някой дъб. Единствената гънка е от дясната му страна, където ливадата се спуска към плитка бразда.

— Там ли?

Тя кима.

Той отново се чувства като момче. Отклонява поглед от блясъка на водата и очите му привикват към мрака. Въпреки това не вижда нищо.

— Милейди?

— Мъже. Поне десет, но ще има и още. — Тя смъква ръкавиците си със зъби, поставя палци пред устните и буха като бухал, което е нощният сигнал. От земята се надигат сенки; двама мъже, след това трима, последвани от шест и други.

Тя е разположила дванадесет въоръжени французи, които са готови да убиват заради привилегията да я придружават, и още шестима наемници от Пиемонт, водени от капитан артилерист, наречен Пиетро ди Кариняно, който ги е превел през Европа, за да се бият с Девата.

По неин безмълвен сигнал те се оттеглят към браздата. Тя връща ръкавицата и вади меча. Томас проверява ножа под ръкава, докато я следва.

Луната превръща бронята ѝ в огледало. Тя е маяк, който прекосява полето. Изпраща мъжете си да се разгърнат половината наляво, половината надясно. Като следва траекторията на движенията им, той вижда онова, което тя е видяла: скупчени сенки, твърде плътни, за да са тръни, които се движат толкова бавно, че някой може да ги вземе за неподвижни.

Устата на Томас пресъхва; главата му олеква. Както и всички останали, той не се е бил от Патай. Жалко за чуковете му. Как му се иска един по-дълъг меч и да не е облечен в бяла роба под светлината на луната. По-добре да беше гол. Девата и хората ѝ са на един изстрел с

лък от врага. Ако стрелите са със заострени върхове, могат да пронизват и броня...

Това не е планът. Той не може да диша.

След това успява да си поеме дъх, защото двете групи се приближават, а никой не е паднал. Чува вик. На немски. Наемници. Германците са по-добри от англичаните, по-добри от генуезците или венецианците или поляците; по-дисциплинирани, по-добре обучени, обичат големите *zweihander*^[1] мечове, които са смъртоносни в разгърнатата битка.

Те са по-скъпи от пиемонтците, които са им достойни съперници. Бедфорд, изглежда, е вложил доста злато в отбраната на Париж, което може да е разумно, но предполага притеснителна липса на вяра в неговия слуга Томас Ръстбиърд.

Той чува остро изречена команда, без опит да се прикрият:

— Наляво. *Sie links!*

— Милейди, пазете се! Те се разгръщат от дясната ви страна!

Тича към битката, която все още не е започнала, а сандалите му се плъзгат по туфите трева. Вади ножа, но наблюдава за първия, който ще падне, първият, който ще изпусне меч, брадва, чук...

Мята се надясно и се вслушва в отсечените, ясно изречени команди на чужд език. Бавен е и вижда как мъжете падат. Грабва брадва; не е свършеният избор, но е по-добре от нищо, а скоро след това издължен щит със знака на Люксембург, лъвът изправен на задните крака, с *queue fourchee*^[2] и диагонален кръст в червено. Той се втурва към далечния край, където може да обходи във фланг нападателите, но пиемонтците вече са там, изскачат в гръб и той се оказва излишен, остава да гледа как самотни мъже се опитват да се измъкнат от полето. Никой не оцелява.

Битката е кратка и завършва сравнително ясно. Девата е довела стрелци. Простичка уловка, но той не знае, че те са там, докато не вижда проблясък на арбалет от лявата си страна и не чува свистене. Не вижда стрелата, но му се струва, че забелязва сребърен проблясък и скоро след това едър германец пада, издава задавени хрипове, също като куче, което е глътнало прекалено голям кокал.

Трима мъже се хвърлят към *zweihander*, който пада от ръката на поваления. Създава се чувство на несъкрушимост, когато въртиш такова огромно оръжие, въпреки че всеки има нужда от обучение, за да

се справи с него. Лъконосците се справят с още четирима, след това остават шепа мъже, които продължават да се бият около капитана си, който, ако може да съди по речта, е французин или бургундец, може би е от Люксембург, което е едно и също във всяко отношение, освен в най-важното. Както и да е, неговият меч е с обикновена дължина.

Девата е срещу него и никой няма да стреля с лък, докато има дори минимален шанс да я уцели по грешка. Те се сблъскват, Дева и мъж, меч и брадва, брадва и меч.

Като се замисля, Томас не я е виждал да се бие с един противник досега, докато мъжете се отдръпват назад.

Трудно е да се фокусира над индивидуалните движения в този танц. Оръжията им хвърлят искри от живо сребро. Звукът се разнася в ясната нощ. Чува въздишка откъм наблюдаващите, вижда как Девата замахва наляво, завърта се, забива изкусен удар отляво към коленете, който е блокиран и отбит с едно извиване на китката; който и да е противникът ѝ, той се оказва много добър.

Само че не е достатъчно добър. Може би тук, на светлината на луната, на френска почва пред портите на Париж, никой няма да е достатъчно добър. Следва извивка, приплъзване и пропукване, силно, метал върху метал и мечът полита на тревата.

Пада близо до Томас. Той го вдига, пробва тежестта, балансът на ефес и острие. Широк е при дръжката, с изчистен предпазник и яка дръжка, обвита във волска кожа, устойчив, оръжие, което няма да ти се изплъзне от ръката. Ефесът е от тежко сребро, поне така изглежда. Германско майсторство, но няма спор кой е капитанът, който го държеше: изправеният на задните си крака лъв издава, а Люксембург е съюзник на Бургундия.

— Меч, достоен за битка, милейди. — Той ѝ го подава, докато яздят обратно към Ла Шапел. — Дар от Бога може би, който да замени вашия кръстоносен меч.

Тя е дала меча си — чудо на светилището на Сен Дени, светецът пазител на Франция. Томас не би направил нещо толкова показно набожно, но тя молеше краля за разрешение да нападне Париж: трябваше да направи нещо, за да противодейства на Рено дьо Шартр.

И се получи. Върнаха се в ранното утро и откриха Д'Алансон да крачи пред шатрата ѝ, лицето му оживено от радост за предстоящата битка.

— Той е казал да! Кралят идва от Компьен. Каза, че можем да атакуваме след два дена. Ако сме готови.

Блясъкът на усмивката ѝ можеше да се види чак в Париж.

— Ще бъдем готови.

[1] Дълъг меч (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Раздвоена опашка (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Орлеан

Вторник, 25 февруари 2014 г.

21:30

Скоро.

Много скоро Пико трябва да има отговори, защото до отварянето на урните остават само четири дни кампания и ако е имала някакви съмнения, че пожарът е с политически мотиви, посегателството над проекта на Люк ги разсейва. Тя няма представа как пожарите могат да ескалират за краткото време, което остава, единствено, че ще се случи.

Прекарала е два часа с екипа по съдебна медицина в изгорелия склад, но руината не ѝ е подсказала нищо, което камерите да не са разкрили: че най-добрата и най-плодоносна следа сочи към Чеб Ясин, наркодилър, който живее в квартал на Орлеан, най-точно отговарят на определението гето.

Така че сега Гарон е ниско, на нивото на улицата, седи в автомобил близо до апартамента, в който Ясин прекарва вечерта си с насочен микрофон, обърнат към прозорците.

Пико е на позицията, организирана от Роло, на третия етаж на блок, който гледа право към територията на Ясин. Подът е твърд под корема ѝ. Бинокълът е оставил червени кръгове около очите. Може да се нахрани с цигарения дим във въздуха и да не огладнее. Може да положи глава върху хип-хопа, който пулсира от долния етаж. Доколкото е възможно напоследък, тя е спокойна, увита във фокусираното внимание, което никога не може да поддържа сред хаоса на външния свят, но винаги настъпва по време на наблюдение.

Силви е тук с нея и следи разговорите по стационарния му телефон и трите му известни мобилни. На теория Роло спи. Той прие заповедта да си тръгне и да се прибере, но всички казват, че в подобни моменти той се превръща в зомби, че застава в кухнята си с една ръка върху чайника и прави и пие кафе след кафе, докато тя не го повика

отново. Той живее в отделна вселена, неуязвим, безсмъртен; единствено сребърен куршум може да го убие.

Тук обаче няма сребърни куршуми, единствено млади алжирци в маратонки и дънки с провиснало дъно, които се стрелкат напред-назад под уличните лампи на скейтбордове; млади жени с шалове на главите и големи кафяви очи, а погледите им не се задържат никъде за дълго; деца с баби и дядовци, забързани майки и работещи бащи; тук се намират и наркопласьорите на Чиб Ясин, които действат единствено в гетото.

Няма да е никак трудно да ги приберат, но кой знае какъв смисъл в тази работа няма. За един ден ще бъдат сменени и Пико няма да успее да разкрие дали той подпалва пожарите и защо.

Така и не откриха автомобила, който Патрис видя на охранителната камера. Не е съобщено за такава открадната или липсваща кола, не е открита запалена или блъсната, или хвърлена в реката. Гарон продължава да търси. Никой друг не смее да се покаже на улиците; те се забелязват веднага, а последното, което Пико иска, е да стресне Чиб Ясин, след като разчита на тази убедителна, прекрасна следа.

Мобилният ѝ телефон вибрира, съобщава, че е получила есемес от Патрис.

Пусни ме да вляза!

Пико го показва на Силви и тя свива рамене. Нито една от двете не го е видяла да приближава, което, от една страна, е добре. С тази коса като на синьо рибарче е като маяк, който го откроява дори по-бързо от кожено яке на жена. Тя отваря вратата.

— Какво, за Бога, правиш тук.

Той е на стълбите, висок, слаб младеж с качулка и разръфани маратонки, дънките смъкнати толкова ниско, че показват три сантиметра загоряла кожа и стегнати мускули над колана. На едното си рамо е метнал чанта, а на другото скейтборд с луминесцентна лента. Ако не ѝ беше пуснал есемес, за да каже кой е, тя щеше да извади пистолета, готова да го свали.

Той се ухилва.

— Открих я.

— Кое си открил?

— „Сивика“. Няма ли да ме пуснеш да вляза?

Промъква се покрай нея и се отпуска на гнусния фотьойл, един от малкото мебели останали в изоставения апартамент. Сваля чантата и вади флашка, от която се разнася ароматът на перуанското кафе на Ерик Масон.

Той ѝ я подава.

— Искаш ли?

Собственият ѝ запас е свършил преди час.

— Ако ми дадеш.

— Изпий го. Нямах намерение да оставам.

Лаптоп следва флашката и се показва от чантата. Той го отваря, включва и на екрана се появяват три снимки на хондата, използвана в палежа на проекта на Люк.

— Намира се на четири пресечки, паркирана е зад две други. Ще проверя кой живее наблизко, след като преодоля защитната стена, но трябва да ти оставя това, за да провериш всичко, докато ме няма.

Вече е затворил снимките и печата бързо, стиснал език между зъбите си за концентрация. На екрана излиза текст с много нови редове.

— Какво правиш?

— Хаквам. — Казва го, без да вдигне поглед. — Сложих проследяващо на „Сивика“. С малка поправчица, Гугъл Мапс ще ти каже дали се движи и ще показва къде е на всеки петдесет метра. Сега трябва да притаиш дъх...

Пико и Силви се обръщат отново към улицата. Патрис сумти от задоволство, изправя се и пренася лаптопа, за да им покаже какво е направил. На екрана червена точка мига на картата на гетото.

— Ако се задвижи, ще стане по-голяма. Колкото повече се отдалечава и по-бързо пътува, толкова по-голяма ще става. Мога да наглася и звукова аларма, но...

— Но не и когато се опитваш да пазиш тишина заради хората долу. Благодаря ти.

— За мен е удоволствие. — Той е готов да си тръгва, мята скейтборда със същата лекота като момчетата на улицата. — Да ми

кажете, ако се задвижат. Мога да ги проследя.

— Няма да ходиш пак там.

— Защо да не ходя. Мога да карам скейт по-добре от тези момчета.

— Патрис, ще те накълцат на кайма.

— Единствено, ако разберат, че работя за теб. А това няма да стане, освен ако ти не им кажеш. А ти няма да им кажеш, сигурен съм. — Усмивката му е блестяща и безгрижна. Той ѝ изпраща въздушна целувка и излиза.

Пико вече не е спокойна, наблюдава улицата; търси с поглед слабата фигура с качулка на Патрис и се опитва да си представи как ли ще изглежда, ако Чеб Ясин реши да пробва върху него бормашините си.

Патрис не работеше за отдела, когато наркоекипът на Реми изгуби своя човек; той не бе видял тялото, единствено чу след това, което съвсем не е същото. Той не е изпитал чувството на ужас.

Тези мисли не са приятни и не стават по-ведри, когато Патрис отпрашва нанякъде със скейта и тя остава да наблюдава празната улица. Чеб Ясин вечеря наблизко, а гетото е в настроение за парти, дъни музика, носи се мирис на канабис.

Самият Ясин е тих, почти затворен. Пико започва да разбира защо на Реми му е било толкова трудно да го прибере. Той е около тридесет и пет годишен, груб, със слабост към златни вериги и пурети и поне на пръв поглед е образец на успешен бизнесмен, съпруг и баща, който си върши внимателно работата като собственик на верига магазини за мобилни телефони, обожава двете си дъщери тийнейджърки и проявява огромен респект към съпругата си.

Може и да е сводник на сводниците, но не е известно да е използвал проститутка от който и да е пол и възраст. Той продава наркотици, но никога не използва. Има барове, но не пие нищо по-силно от ментов чай, подсладен със смъртоносна доза захар. Той е образец за общността, която управлява, и всички го знаят.

Сега е със съпругата си Ясмина и двете им дъщери, вечеря с братовчед си Ферат, най-големия от многолюдния клан Амруш; един от по-незначителните играчи е собственик на автомобила, който Патрис току-що е открил. Гарон е наблизко, в колата си, наблюдава места, които тя не може да види, обърнал е насочения микрофон към прозорците,

записва разговорите, които се водят вътре. Има и радиовръзка с Пико, за която Патрис се кълне, че е неподслушваема.

Връзката изсъсква и оживява, чува се гласът на Гарон:

— Движение.

— Колко са?

— Трима възрастни, две деца. Идват към теб.

Те са спокойни, щастливи, добродушни, като всяко друго семейство, което излиза на вечерна разходка. Пико ги наблюдава как минават, отбелязва времето в дневник, слага инициалите си. Тъкмо тази точност носи резултати накрая, но тя щеше да направи същото и при други обстоятелства; времето е важно. Гарон излиза скоро след това, пуска запис на тазвечерния разговор, поглежда лаптопа на Патрис и си тръгва.

Тъй като има време, Пико си слага слушалка и започва да прослушва аудиофайловете на Гарон. Часовете семейни разговори са досадни и тя прескача, почти не слуша.

Попадна на кратък интересен момент, когато Ясин се отдръпва от масата, за да говори с братовчеда, който е и негов заместник и двамата се уговарят, както тя мисли, за доставката на двадесет килограма кокаин, което може поне да оправдае подслушването, което тя поиска Дюка да разреши, но не обелват и дума за пожарите.

Тя сваля слушалките, допива остатъка от кафето на Патрис, отива в съседната стая и пишка тихо върху гъба, поставена в кофа, а след това се настанява за през нощта.

Хип-хопът на долния етаж е намален съвсем малко, за да чуят късните вечерни новини. Пико трепва, когато чува собствения си глас, след като обявяват темите. Можеше да бъде и по-зле. Пресата я спипа, когато тръгваше от опожарения склад на Люк, но се държаха сравнително кротко, докато задаваха въпроси.

Досега пожарите бяха насочени изцяло към жени. Следователно мъжете от пресата можеха да яхнат белите си коне, за да защитят дамите си. Те може и да са до един досадни сексиста, но стават големи куражливи, когато се налага да защитят жените си; в това не виждат никакво противоречие.

Сега обаче е нападнат мъж. Не просто който и да е мъж, ами Люк Бресар. В съобщението от „Джаиш ал Ислам“ е заклеен за проявеното „примиренчество и лицемерие“. Важността на това

послание става ясно на всички: „Джайш ал Ислам“, каквито и да са те, са набелязали Фамилията.

Пресата мълчи за този факт, няма думи. Навън, в истинския свят, кураж и мъдрост се прибавят към списъка с качества на Люк, сякаш той лично е изправен пред ислямския джихад, докато по същото време настоява за спокойствие и помирение.

Пико не може да каже нищо, с което да промени това, затова споменава, че разполага със следа, но не уточнява и моли всички, които имат някакво полезно сведение, да съобщят на следния адрес.

Записът с Люк е след нея, на живо. Цяла вечер е на един или друг канал, дава отговори за опита да се съсипе проектът му, зарича се да го построи по-голям, по-хубав и по-модерен. С всяко повторение усещането, че Фамилията е живата кръв на Орлеан, расте. Имаше такива, може би преди десет години, които мислеха, че са надхвърлили себе си с идването си тук, че трябва да си вървят на юг, в земите на прадедите си, около Лион. Сега вече никой не го казва.

Да слуша Люк е като обучение по медийно изкуство. Гласът му е внимателно модулиран за студиото, не изборната кампания, но посланието е същото: той няма да се уплаши, нито ще се остави на измамните призови на онези, които са готови да прочистят Франция от калейдоскопа от раси, вярвания и убеждения, които създават живата ѝ култура и я превръщат във велика страна. В миналото хугеноти, катарите, евреи са били преследвани, много от тях избити, но днес, ние презираме всички, които го правят. „Избийте всички. Господ си знае работата.“ Сега вече не мислим по този начин; знаем, че не е цивилизовано...

Добър е. Рейтингът му скача неимоверно. Екипът, който води кампанията му, е във възторг. Като цяло, докато лежи на пода в празния апартамент, притиснала очи към бинокъла, Пико е на точно толкова сигурно място, колкото и на всяко друго в Орлеан. Знае, че тази нощ няма да има сън. Няма да се предаде на съня.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Портата „Сент Оноре“, Париж

8 септември 1429 г.

— За Франция! Напред! Давайте! Давайте! *Давайте!*

Мъжете се втурват напред. Оръжията блестят. Всичко заглъхва от гърмежите на оръдейния огън. Оръдието Рифлар и малките му братя бълват едновременно, изхвърлят тонове изстрели по Сент Оноре, най-слабата от парижките порти. Те мятат камъни по стените, рушат зидове, убиват първите защитници, защото най-сетне, след седмици в очакване — Д'Алансон изпрати на два пъти хора да го викат — кралят е дошъл от защитения Компьен, за да даде на Девата позволение да нападне най-големия, най-укрепен град, сърцето на кралството му.

Септември е, четири месеца след вдигането на обсадата на Орлеан. През изминалите дни Томас изслушваше изповедите на мъжете от армията, която сега е най-малобройна след Орлеан, наполовина от размера при Троя. Дори с пет хиляди мъже, пак е голяма, а онези, които са останали, изпитват омраза към Англия, която набъбва все повече с всеки изминал ден.

Освен това все още имат артилеристи. Въпреки че хората, които излизат от града, се подсмивват, Жан-Пиер не е изгубил нито един човек от екипа си. Това, за французите е един от многобройните знаци, че Господ е все още с тях.

Сега пред тях е стената, планина от камък, висока колкото четири коня, качени един върху друг. Около нея има ров, огромна, гноясала рана на земята, дълбока колкото още два коня, която стрела не може да премине. Французите трябва да преминат, преди да стигнат до бургундци и англичани, пикардци и немци, люксембургчани и поляци, които са се подредили по стените пред тях с оръдия и боздугани, извадили мечове и щитове, подготвили горещо олио.

Във Франция няма достатъчно дървета, за да запълнят рова, както направи Девата при Троя, но откакто Томас е тук, нейните хора събраха половин гора, за да прехвърлят стеснението, което се намира

пред портата Сент Оноре и тук, с оръжия и вяра в Девата и помощ от Господ, те възнамеряват да пробият в твърдината Париж и да предадат града на краля.

Сега брат Томас е с Девата, част от вътрешния кръг. Той, Ла Ир, Д'Алансон, Д'Улон и Дьо Кут, се бият толкова близо до нея, че ако хвърлиш плащ върху тях, ще ги покриеш всички и по краищата ще остане свободно място. Младият Раул дьо Кут държи знамето ѝ, единствено той не е свикнал с битките. Тя го е поставила зад себе си, обхваща с поглед останалите и вдига меч.

— За Франция! Донесете дървата.

Плющят камшици. Напрягат се хомоти. Конете и бикове теглят петдесет натоварени каруци към брега на рова. Големите френски оръдия отзад бълват огън над главите им.

— Напред!

Дървата се трупат, мъжете ги натъпкват, стрели свистят и дрънчат, лъковете не знаят почивка.

Девата привикна щитоносците, които носят на гърбовете си огромни щитове, от които приличат на костенурки. Те са в безопасност, освен когато се изправят. Изпращат ги приведени напред и брат Томас ги следва заедно с останалите. Стена от мъже и брони, вдигнали мечове и брадви, готови с боздуганите да блъскат и повалят портата.

Скоро по нейно нареждане щитоносците докарват огромно дърво, което да използват като таран. Въоръжените мъже са вдигнали щитове, за да се защитят. Томас е в групата най-близо до портата, стиснал тояга в ръка, благославя мъжете, оглежда оръдията, дава знаци на Жан-Пиер, ако мисли, че угълът трябва да се промени.

Девата и Д'Алансон са от лявата му страна. Ла Ир е малко по-настрани, от дясната, също като разярен бик, блъска по дървото с огромен военен чук, но е твърде много на показ. Англичаните са познали цветовете му и искат кръвта му. Томас чува вик на английски, името и се обръща с вик:

— Ла Ир, внимавай!

От оръдейния огън всички оглушават, но Ла Ир усеща изречените думи, вдига поглед, вижда опасността и хуква настрани.

Реакцията му е бърза, както трябва да е при всеки рицар. Врътва се, изтръгва лъка от мъж, който току-що е сложил стрела, и я пуска с

една ръка към укреплението. Тримата, Томас, Девата и Ла Ир чуват попадението, усещат смъртта, споглеждат се, оголват зъби, размърдват пръсти и надават вик, който да привлече армията:

— За Девата! За Франция! *За Франция!*

Денят минава в жегата, шум и болка. Томас се вслушва в песента на портата, скърцане на дърво, подложено на мъчение. Мъжете чуват. Чуковете им се вдигат без усилие в ръцете. Броните им са като коприна; яростта е свята и неугасима.

— Милейди! — Вик отзад и от лявата му страна, на двадесет метра от стената, зад брега на рова. Това е младият Раул дьо Кут, поразен. От крака му е пораснала стрела и яркочервена кръв бликва около нея. Той плаче, дете, разкъсвано от болка. Сваля си шлема и коленичи, опитва се да извади стрелата, която го е приковала.

— Раул! Не! — Девата се хвърля към него, но краката ѝ са от олово, твърде бавни, прекалено тромави и никой на света не може да бъде достатъчно бърз, защото тя знае какво следва. Всички знаят.

— Раул! Залегни! — крещи Томас.

Момчето не е създадено за война. Той си е играл по полята, където лъскавата му златна коса не е била мишена за мъжете на стените, които се молят за нея през целия ден. Той не чува или ако е чул, не разбира, че трябва да реагира незабавно.

Втората стрела го уцелва между очите. Той се прекатурва и знамето пада с него. Девата прихваща и него, и знамето, момчето с едната ръка, знамето с другата. То не трябва да пада. Не пада; Жан Д'Улон, до нея, както винаги, го поема, докато тя прегръща Дьо Кут.

— Раул! — изревава тя, бясна на англичаните, на краля, на Господ, който е позволил момчето да умре. Той е толкова красив и не изглежда мъртъв, просто леко засегнат; всеки момент може да отвори очи и да покаже белите си редки зъби и трапчинката на бузата и да каже нещо, което един паж никога не би се осмелил да изрече пред рицар, при което всички ще прихнат.

Тя не би трябвало да е тук: прекалено открита е. Томас е с нея, до нея, най-близо.

— Милейди! Трябва да отстъпите назад.

Тя не го чува. Оръдието Рифлар току-що е гръмнало заедно с други две. Всички са глухи. Томас пуска тоягата си и трескаво се оглежда за щит. Има един наблизко, огромен, ръбест, с цветовете на

Орлеан. Той се хвърля към него, грабва го и се обръща тъкмо когато тя полага момчето на земята и затваря очите му. Не трябва да е там. Не тук, не сега. Най-вече не сега.

— Милейди, *мръднете!*

Твърде късно, тя вижда онова, което той вече е видял. Тя се извива наляво, настрани от стрелата, която лети към нея...

... описва пълен кръг...

... тя пропуска гърдите й...

... и се забива в крака й.

Тя пада, лицето й съвършено бяло, обрамчено от лъскавия шлем.

— Милейди? — Томас е до нея, стиснал в ръка щита, който осигурява достатъчно прикритие, но той няма нищо друго. Д'Алансон, слава на Бога, проявява здрав разум и грабва друг щит от мъртвец, за да ги заслони, да ги скрие от очите на другите мъже и доколкото е възможно от нови стрели.

Той си мисли, че тя може да е мъртва, и за момент светът му се разтърсва, сякаш е под влиянието на мака. Не тук. Не сега. Планът му не е такъв.

Здравият разум се връща. Тя не може да умре от една стрела в крака. Нали така?

— Милейди? Чувате ли ме?

Със силата на волята тя отваря очи. В погледа й вижда как се сблъскват болка и ярост; ранявана е и преди, но никога не е била изваждана от строя. Опитва се да заговори, но болката е река, която я поглъща и заплашва да я повлече. Той подпъхва рамо под ръката й. Тя стиска зъби. В неочаквано настъпилото мълчание той ги чува и така разбира, че боят е спрял, всички гледат.

Тя също го знае.

— Вдигни ме. Трябва да ме видят.

— Тогава ставайте. — Той й помага. — Само че не се показвайте иззад щита...

Твърде късно. Втора стрела я пропуска, но уцелва спечеления с труд германски меч. Чува се пукот от счупена стомана.

Той усеща как шокът се разпростира. Мечът е нещо свято и всички знаят как тя го е извоювала в двубой с рицар. Да го видят счупен пред стените на Париж... подобни неща са обръщали развоя на

събитията в много битки. В този случай счупването на меча ѝ става причина бентът да се отприщи.

— Девата! Девата падна!

Френски гласове и английски викове се носят над полето, удрят се в стените; единствено тонът е различен. С нещо подобно на ужас той очаква да настъпи катаклизъм както при Жаржо, французите да си поемат дъх, да изрекат клетви за отмъщение, защото събере ли се мощта на пет хиляди мъже, тя ще се превърне в неовладяна вълна.

Чака.

Усеща единствено крушението след загубата. Отлаганията са обезверили армията. Вярата на мъжете в собствените им способности вече я няма. Вярата в Девата не е каквато бе преди. Те я обичат, но ако кралят, който е миропомазан от Господ, не иска да се бие, къде тогава е Божията помощ?

Девата усеща всичко това. Пребледняла е като пепел от огнище, но отказва да си тръгне.

— Помогни ми да се изправя.

Ла Ир се пъхва зад щита.

— Момиче, трябва да те върнем в Ла Шапел. Ако умреш тук...

— Той се обръща, стиска другото ѝ рамо, готов да я повлече назад.

Би трябвало да знае как ще реагира тя. Тя отблъсква ръката му.

— По-добре да умра тук, отколкото в шатра зад бойната линия. Мъжете трябва да видят, че съм на крака. Трябва да знаят, че съм жива, в противен случай всичко е изгубено. Томас, кажи му!

— Тя е права. — Той се стяга, поддържа я да се изправи в цял ръст, както е с бронята. — Войниците ще отстъпят, ако мислят, че е мъртва. — Ако отстъпят сега, може да се прегрупират. — Ла Ир, хвани едната ѝ ръка. Аз съм добре от тази страна. Сега внимавай... тя трябва да има устойчивост. Дай ѝ меча си. Трябва да изглежда въоръжена. Милейди, можете ли да стоите без наша помощ?

— Дай ми знамето. — Тя протяга ръка. Томас грабва знамето от оръженосеца и го тиква в лявата ѝ ръка, страната на ранения крак, който не я държи.

Болката ѝ приижда на вълни; той вижда как я притиска и лицето ѝ пребледнява. Тя стиска дръжката с лявата ръка и вдига меча на Ла Ир с дясната.

— Напред за Франция! — изкрещява тя. — Напред! *Напред!*

Чуват се накъсаните викове на мъжете и те събират нови сили.

— Не оставай, ще смажем негодниците без теб!

Това е добре, защото му се струва, че болката заслепява. Тя не вижда кое е напред и ако пак попадне в обсега на стрелите, ще я уцелят отново. Сега вече знаят, че могат; тя вече не е закрияна от магия. Най-сетне им става ясно, че нито Господ, нито дяволът я защитава.

— Трябва да я преведем през реката. — Обръща се към нея.

Тя се съпротивлява, отблъсква го.

— Томас, остани на полето. Имат нужда от теб тук. Аз ще се върна сама.

Няма начин. Не и сега.

— В това състояние не можете да стигнете до Ла Шапел — отвръща той, — а не можем да изтеглим нито един от рицарите. Аз ще ви отведа. Оръженосецът ви ще помогне.

Приятелите от детството ѝ са се събрали около нея. Д'Алансон взема знамето и го подава на Жан дьо Белвил. Той отпуска ръка на рамото ѝ.

— Милейди, уцелвали са ви и преди, при Ле Турел, Жаржо. Там спечелихме, и двата пъти, ще спечелим и тук, сега. Никой няма да каже, че Господ ви е изоставил.

Около тях настъпва кратък мрак, притискащо отчаяние. Тя е на ръба на смъртта.

Очите ѝ помръкват.

— Кралят може би — заявява тя. — Но не и Господ.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ла Шапел „Сен Дени“

8 септември 1429 г.

По здрач Томас е сам до леглото ѝ, в стая в странноприемница в Ла Шапел.

Тя предпочита шатрата си, но е кралска особа във всяко важно отношение и трябва да се спазва приличие. Затова Томас я заведе в своята стая с каменен под, прозорци със затворени кепенци, които да я предпазват, тъмни, тежки мебели по на сто години, тласнати близо до стените. В четирите края на стаята пропукват и капят свещи, край леглото тлее мангал, който едва стига, за да се направи още валериан и да се разтопи мед в него.

Брат Томас е образец на състрадание и готовност за грижи. Извлякъл е навън сламеника, накарал е да го изгорят и на негово място да напълнят нов със слама, донесена от Реймс, за да няма нито въшки, нито плесен.

Извадил е вода от кладенеца и медицинската му кутия е донесена от палатката. Накара пажът да ѝ свали бронята, а след това изпрати момчето да скърби за загиналия си брат.

Смесил е мак, бучиниш и попадийка, сок от маруля и жлъчен мехур от скопен глиган и тази смес ѝ помага да потъне в толкова дълбок сън, че оръженосецът ѝ не трябва дори да държи раменете ѝ неподвижни и вместо това може да държи турникета на крака ѝ, докато Томас подпъхва намазаните с масло лъжици около главата на стрелата, за да я улови и изтегли, без да нарани още повече крака.

Щом освобождават турникета, той избълва тъмна кръв, но свещеникът натъпква пчелен восък и лен в раната и я стяга. Преди това проверява дали все още може да усеща пулсирането на живота на глезена ѝ, който ще опази крака. Мисли, че тя няма да умре, стига да не позволи раната да гнояса. Тя все още не бива да умира; смъртта ѝ ще съсипе всичко, за което е работил.

Вечерта, когато приключват, оръженосецът е посивял като господарката си от умора и глад. Томас го изпраща да потърси злия кон на Девата, след това да се нахрани и остава да се грижи сам за нея.

Смесва гореща напитка от лавандула и мед с горчив мак, когато Д'Алансон чука и влиза. Очите им се срещат в златисточервената светлина. Двамата са сближени в мъката си.

— Как мина денят? — пита Томас. — Държи се спокойно, но сърцето му блъска заради всичко случило се. Трябва да положи повече усилия от всеки друг път, за да опази онова, което знае.

Д'Алансон се обляга на вратата, задържа я затворена.

— Не пробихме, но ще успеем. Мъжете са в добро настроение. Лорд Монморанси се присъедини към нас с петдесет въоръжени мъже и техните слуги.

Да бяха дошли ден по-рано, присъствието им можеше да обърне цялата битка. Монморанси е добър, но идва твърде късно.

— С тяхна помощ и помощ от Господ, ще победим — заявява Томас.

— Така е. Ами Девата? — Д'Алансон пристъпва към леглото ѝ. Без да пита, придърпва стол, грозна мебел от тежък дъб със седалка, която някога може и да е била облечена в кадифе, но оттогава е видяла десет хиляди задници и се е износила. Той сяда до нея, поема ръката ѝ, все едно ѝ е съпруг, баща, брат. Познава я от дете. Не бива да се забравя това. Ако има човек, който знае истината за нея, то това е Д'Алансон.

— Тя спи. Дадох ѝ нещо, което ще я освободи от болката до сутринта. Вие ядохте ли нещо, милорд?

— Още не съм. — Херцогът замахва с другата ръка. — Чух слухове за козя яхния.

— Останете при нея. Аз ще се погрижа. — Той иска Д'Алансон спокоен, а няма да се успокои, преди да се нахрани, освен това Томас е чул същия слух.

Пред вратата на странноприемницата са се скупчили мъже. Той им казва онова, което имат нужда да чуят.

— Девата е добре. Възстановява се. Чу как сте се били и е много доволна. — Това, макар да не е точно така, е истина по дух. Тя разполага с най-добрите командири, кара всеки човек от армията да се чувства така, сякаш го е удостоила лично с вниманието си.

Козята яхния е сготвена с овес и боб. Той иска по-добро вино, чиста кладенчова вода, оловни чаши. Връща се и оставя всичко на дъска, отдолу постила ленена покривка.

— Милорд...

Лъжица. Купа. Вкусна обикновена храна, истинско удоволствие. Той знае как е след битка, познава отчайващия глад, който започва да те измъчва веднага след като опасността премине.

— Томас, какво щяхме да правим без теб?

— Сигурно същото. Без нея нямаше да знаем какво да правим.

Тя е в безсъзнание, черните мигли се открояват на белите бузи. Д'Алансон яде и не може да отговори. След това пие и пак не може да отговори. Минутите се изнизват. Скоро ще бъде късно. Хайде. Хайде...

Най-сетне той вдига поглед и Томас може да му зададе първия въпрос. Трябва да подходи с много внимание, но сега вратата е отворена като никога досега.

— Кралят знае ли, че Девата е била повереница на баща му?

Д'Алансон свежда поглед към ръцете си.

— Клодин дойде при мен да се изповяда — обяснява Томас. — Тя беше...

— Обслужваше мъжете ли?

— Да, очевидно. Но беше пила доста. Кълна се, че не съм казал на никого. — Той вдига дясната си ръка. Това е истина: все още не е изпратил тази информация на Бедфорд, трябва да му съобщи лично.

Д'Алансон го поглежда в очите, замислен, след това кима. Херцогът е заприличал на себе си през изминалите месеци: поналял се е, кожата му вече не е затворнически бледа, чувствата се отразяват в очите му.

— Ако не знае, значи е глупак.

— Не съм сигурен, милорд, че това е отговорът на въпроса. — Може да умре за тези думи; обезглавяването е наградата за предателство.

Д'Алансон не прилича на човек, който планира екзекуция. Похапва още от яхнията, загребва соса, барабани с показалец по коляното.

— Мисля, че знае. Защо иначе ще отлага Париж?

— Да не би да мисли, че тя ще бъде предизвикателство за него? Към кралската корона?

— А ти не мислиш ли така? — Купата е на пода и Д'Алансон се изправя, крачи, неспокоен е като вързана мечка. Посяга към стената и се завърта, без да гледа. — Стария крал не я направи каквато е, но забеляза потенциала ѝ и го разви. Тя знае абсолютно всичко, което знаеше и той за битките и бойната чест. Той може и да беше луд, но беше велик рицар, страхотен ездач, невероятен тактик. Тя е всичко това, и то без да е луда. Все още не е изгубила нито една битка, освен ако не изгуби тази и ако я изгуби, то ще бъде, защото не ѝ беше позволено да нападне, когато армията беше най-силна. Ако беше мъж, досега да е на трона. Мъжът, който се ожени за нея, ако има кралска кръв, ако тази година поне веднъж е влизал в битка, ще бъде повече крал, отколкото онзи, който се крие зад робата на архиепископ и твърди, че иска мир с преговорите. Преговори! — Смехът на Д'Алансон може да смъкне кожата на краля, ако той беше тук.

— Така наречените му преговори дадоха на Бедфорд време да намери още хиляда човека и да укрепи защитата на Париж дотам, че сега е почти непревземаем. Ако бяхме нападнали през юли, когато светото миро все още беше влажно на кожата му, щяхме да превземем града без усилие. Сега... — Свитият му юмрук се забива в дланта. — Сега ще трябва да разчитаме на Жан-Пиер и артилеристите му, за да срутят портата на Сент Оноре утре, за да привлекат всички от Сен Дени, така че останалите да успеят да влязат. Казвам ти, ако не беше построил онзи мост, досега да сме...

На вратата се чука.

Разговорът прекъсва.

За миг надвисва сянката на срамна смърт; и двамата знаят, че това е измяна, че дори херцозите може да бъдат екзекутирани за по-незначителни прояви.

Томас се изправя. Възможно ли е да се чува през вратата? Според него, не. Тя е толкова стара, с такава плетеница от гравюри, че със сигурност е послужила като бариера за всички думи, освен за най-високо изречените.

Оръженосецът на Девата се поклаща от крак на крак на прага.

— Съобщение за милорд Д'Алансон. Дошъл е човек, който иска да разговаря с него.

— Зает е.

— Не и за това. Съобщението е от Рено дьо Шартр. Идва направо от краля.

Кралят се е върнал в Компьен, където е на сигурно място, защитен от възможно нападение. Никой не говори за тази страхлива проява. Не и на глас.

Д'Алансон е застанал край леглото, отпуснал ръце на раменете на спящата Дева, очите му обхождат лицето ѝ.

Томас се обръща към него:

— Милорд, трябва да си вървите.

Д'Алансон вдига поглед. Чувствата му личат в очите, в копнежа, в яростната, горда болка и желание.

Внимателно, сякаш в присъствието на непозната хрътка, Томас продължава:

— Рено дьо Шартр, милорд. Вървете при него. Разберете какво иска. Намерете начин да...

Той не намира думи. Колко пъти си е представял тъкмо това? А колко трудно му е сега. Много по-трудно, отколкото някога си е представял.

Замахва с ръка към вратата, безполезен жест. Д'Алансон разбира.

— Да, разбира се. Д'Улон, води ме.

Двамата тръгват. Томас сяда на мястото, на което е седял допреди малко Д'Алансон. Свещите трепкат в ъгъла, излъчват светлина с цвета на козя урина. Мангалът е почти угаснал. Той вдига ръката ѝ, отпуска я отново и покрива лице.

Чака възторгът да го завладее. Продължава да чака. Трябва да дойде, разбира се, защото това е моментът, финалната му хитрост, върховната точка на плана му.

Някъде в стая, недалеч оттук, Рено дьо Шартр, архиепископ на Реймс, седи и разговаря на четири очи с херцог Жан д'Алансон, човек с кралска кръв, стига до окончателната развързка, ножа в гърба, който ще довърши Девата и всичко, което тя олицетворява.

Мисли за моста си. Той не е инженерно чудо, а солиден, компетентно направен според съответните изисквания с места и в двата края, под които може да се скрие човек, дори двама или да остави бъчвичка с барут. Ако се взриви на тези две места, гърбът му ще се прекърши и ще се срути в реката. Искане му се да може да види този момент, за да разбере, че го е направил както трябва.

Девата се размърдва в леглото. Не е планирал нараняването ѝ, но то не означава, че той, Томас, архитектът на нейното падение, ще бъде човекът, който ще ѝ поднесе новината.

Той репетира думите наум: „Милейди, вие изгубихте всичко: и моста, и битката, и войната, вече никой не вярва, че сте пратеник на Бога. Армията ви се разпръсна. Кампанията ви приключи. Вие сте най-обикновена химера, момиче, което се облича в броня и се бие като мъж. Прекрачихте към ереста просто като ставахте от леглото всяка сутрин, а когато разкрият лъжите ви, краят ще е окончателен. Колко време ще мине, преди да ви изгорят?“

Все още не; тя продължава да спи, въпреки че лицето ѝ възвръща цвета си. Животът избуява на бузите ѝ. В главата му се роят образи, опитват се да излязат напред: Девата при Жаржо, смее се, след като падна; при Патай, преди нападението, скрита в бяла броня, вдигнала копие, радостта грее в очите ѝ. И още нещо: докосването на кралските особи, ум, оформен от истински крал.

Той мислеше, че тя е младият Хенри, който приближава към своя Ажинкур, и не беше съвсем на грешен път. Помни Троя, как запълваха рова. Той застава пред армиите на Бедфорд, струпани при Монтепилоа, и я наблюдава как упражнява зловния си кон и нито един рицар от цялата английска армия не смее да приеме отправеното от нея предизвикателство.

Той мрази Бедфорд. Нещо повече, презира го. Трябваше му известно време, докато осъзнае, че това чувство го завладява все по-убедително. Наистина мрази Бедфорд. Освен това вече не мрази Девата както преди.

Докато седи до нея, вдига ръката ѝ. Както и при Жаржо, сърцето му потръпва. За разлика от Жаржо той не се отдръпва. Брои минутите, които минават, и се пита докъде ли е стигнал Рено дьо Шартр, дали Д'Алансон вече знае, че всичко е приключило.

Ще се наложи да отпратят добрия херцог. Нормандия е подходящо място; подходящо е всяко място далече от Девата, така че двамата да не могат да правят конспирация. Д'Алансон я обича. Нима е чудо? Че кой мъж не би я обикнал, след като я види по време на война? Кой мъж не би я обикнал, след като е видял искрите ѝ на кураж? Кой мъж...

Сърцето му изведнъж става празно, боли, защото е нещастно. Той се чувства така, както Д'Алансон изглеждаше, и когато потрива бузата си, забелязва, че е мокра.

Избърсва нос с ръкава си. Стиска ръката ѝ. Вдига я, целува кокалчетата, докосва нежно с устни напуканата ѝ изранена кожа и е изгубен.

Докато поеме дъх, сърцето му се преобръща. Костният му мозък, който е белязан с имената на Бедфорд и Англия, се откъсва и свързва отново, а написаните имена вече не са английски.

Девата. Франция. Жана д'Арк.

Моята любов.

Усеща, че пропада; старото чувство се връща отново.

Преди много време, когато деветгодишното момче на име Томас дьо Сеграв си мислеше, че знае кой е баща му, преди да разбере значението на думата „копеле“ или как да се бие с онези, които я използваша като обида, преди да види как майка му умира, преди да замине от Нормандия за Англия и за по-добър живот, много преди да си пусне брада и да бъде наречен на нея^[1], по онова време, когато бе още невинен, той играеше с другите момчета по цяло лято, чак до зимата.

Една бяла зима, когато водата се превърна в камък и езерото стана твърдо като варовикови скали между хълмовете, момчетата си направиха кънки от изрезките на дърводелеца и се надпреварваха до единия край, после обратно, плъзгаха се като лебеди по млечнобелия лед под толкова съвършено синьо небе, сякаш Господ го беше изсипал.

Той не знае какво е да си нещастен, затова не цени щастието, но пее песента, която не баща му го е научил, и както се плъзга и се смее, стига до пропуканото място в леда.

Не го вижда. Не знае, че трябва да внимава за такива неща. Всичко се случва изневиделица; в един момент има слънце, небе, лед, топлина, блясък, веселие — а в следващия идват студът и черната вода. Тя е невероятно студена. Той не може да диша. Не може да мисли. Изпада в паника, паникьосва се, може да умре; знае, че се е случвало с някои момчета, които са пропадали под леда и не са могли да си поемат въздух.

Единствената му мисъл, която се захваща за паниката, е, че ако не мисли разумно, ще умре. Престава да се бори и остава неподвижен

във водата. Изплува, докато горната част на главата му се удря в нещо твърдо. Протяга ръце и открива, че лявата ръка докосва нещо живо; ръката на баща му (този човек не му е баща, но той не знае, а в този момент, дори да знаеше, щеше да му бъде все едно: обича го) протяга ръка от черната вода, за да го намери. Двамата преплитат ръце и той е изтеглен, за да не се удави.

И така отново е навън, под слънцето, но сега му е студено, вече е по-стар и по-мъдър. Прекрачил е граница, от която връщане назад няма. Ако трябваше да отбележи началото на естественото внимание, на нуждата винаги да мисли напред, на способността да потиска паниката си, той щеше да посочи онзи момент и дългото, бавно затопляне пред огъня по-късно.

Тук, сега, докато седи във вмирисаната странноприемница на една крачка от Париж, той отново се потапя от топлия огън в черния леден студ и този път е сам; няма кой да го изтегли.

Измъква ръка от нейната, но е много, много късно. Завърта се, доста тромаво заради шока и мъката, отваря вратата и се сблъсква с пажа Луи дьо Кут, чийто брат е мъртъв.

— Къде е милорд Д'Алансон? Намери го, трябва да говоря...

— Тук съм, Томас. Ето ме. — Д'Алансон е оживял; чудовище, върнало се от мъртвите, за да го измъчва с успеха на собствения му план. Херцогът е преbledнял, очите му са помръкнали. Ръцете му висят отстрани, безполезни са. Думите му са като от пепел.

— Свърши се. Кралят е заповядал армията да се оттегли. Нямаме позволение да продължим атаката над Париж. Томас, кралят на Франция е наредил на войниците си да взривят моста ти...

[1] Rustbeard (англ.) — ръждива брада. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Орлеан

Сряда, 26 февруари 2014 г.

06:30

За шестия пожар звънят в 06:09 в сряда след смъртта на Иън Холоуей. Целта са офисите на Орлеан! 24/7 и пожарът се предава на живо от Анри Обел и продуцента му, който успява да заснеме всяка крачка от излизането на персонала на улицата.

Всички водещи във Франция са на мястото много преди пламъците да достигнат зенита си, а останалите новинари по света са там, преди пожарът да бъде потушен. Този път телевизионните мрежи изпращат големите си играчи; мъже — и няколко жени — които обикновено предават от Сирия, Ирак, Южен Судан, Нигерия, а сега пристигат край Лоара и наблюдават как огънят докосва небето.

Пико е на местопрестъплението в шест и петнадесет. Световните медии се възползват от присъствието ѝ. Към девет изнасят факта, че Мариан Рош, една от стажантките, липсва и може да е вътре. Името ѝ обикаля света. Пико изпраща екип да намери родителите на младата жена и да ги защити, но те пристигат след тълпите репортери и трябва да си пробиват път със сила, за да се доберат до вече отчаяната двойка. Това е пиар катастрофа и може единствено да стане по-зле.

— Трябва да влезем — обръща се Пико към Мартин Евард.

— Не и преди да стане безопасно. В този са използвали запалителни вещества и искам да съм сигурен, че няма още, които само чакат да пламнат.

Сграда с капани ще разчупи всеки модел, но това не е причина да приемат, че няма да се случи. Тя чака. Камерите се въртят. Водещите на новини интервюират всеки, който е готов да застане на едно място достатъчно дълго. Пико не е сред мишените им.

Малко след десет и тридесет сутринта шефът на пожарната най-сетне ѝ дава разрешение да влезе. Картините, излъчени в новините на обяд, я показват в бял гащеризон, с каска и маска на лицето, застанала

до техника, чиято работа е да отвори вратите, които са се заключили, когато електричеството е било прекъснато.

Кани се да влезе, когато някой я подръпва за ръкава. Олюлява се и се обръща. Пред нея е застанала Труди, приятелка на Мариан. Розово русата ѝ коса е в сажди, половината ѝ бретон е черен, обгорял. Съвършените ѝ небесносини нокти са пречупени, лакът се е обелил. Червената ѝ рокля е мръсна. Плакала е и всеки момент може да ревне отново.

— Извинявай, но не можеш да влезеш — заявява Пико.

— Знам. Колин... говоря за господин Грейвс, помоли да си сложиш това. — Тя ѝ подава паяжина от жици с камера.

— Това камера за каска ли е?

Тя свива рамене. Усмивката е нещо като извинение.

— Има и микрофон. Така ще предава към нас всичко, което виждаш и казваш.

Пико поклаща глава, знае, че всеки неин жест и дума се предават по цял свят.

— Не мога.

— Казаха ми да ти предложи половин милион евро, които ще бъдат изплатени за благотворителната кауза, която ти посочиш.

— Не става въпрос за пари. Говорим за безопасност и разумно отношение, а не да превръщаме една катастрофа в риалити предаване. Нека спазим някакво приличие заради Мариан, ако изобщо е вътре.

— Вътре е. Бяхме заедно на смяна. — Сълзите вече са слепили миглите на Труди. Сега напират, готови са да потекат. Пико дава знак на Гарон, който е прекъснал наблюдението на Чиб Ясин и стои наблизо, чака да му възложат да свърши нещо полезно. Много добре се справя с опечалените; проявява изненадващо състрадание.

Тя се обръща към Труди:

— Почакай тук с лейтенант Гарон. Ще ти кажа веднага щом я открием.

— Камерата...

— Няма начин. Ако Колин Грейвс иска да обясня защо, кажи му, че е време да си намери нова работа.

Обръща се отново към мястото, на което чакат Мартин Евард и техниците. Вратата е отворена.

— Насам. — Гласът ѝ ехти през микрофона в каската. Тя се промъква покрай другите, влиза през вратата, а след това изчаква във фойето, докато вътрешната врата, която вече не съска и не въздиша, изпищява и се отдръпва, изтеглена бавно от макара и верига. Добре че нито един от репортерите не се опита да я последва вътре. Има полза от опасността.

Пред тях се е ширнал коридор, обгорял и черен, пълен с дим и изметнат метал. Подът се е огънал и напукал.

— Наляво, след това третата врата отдясно — сочи Евард.

— Къде отиваме?

— Към началото на огъня.

В представите си Пико вижда зелена стая, същата като във вторник сутринта. Мариан я въвежда, изпраща Труди за кафе, Сузан за списания. Естебан, гримьорът, се е заел с работата си. Вратът ѝ отзад настръхва, което ѝ подсказва, че онзи, който е запалил пожара, е знаел къде е била. Който и да го е направил, е поставил запалителното вещество на мястото, където е била. Всяка стъпка разсейва съмненията.

Тя иска да избяга, а може единствено да следва техническите лица. Пристъпват съвсем бавно, правят снимки на всяка крачка, докато не достигат до вратата и не я отворят със сила, за да попаднат сред счупени огледала и разтопени пластмасови столове...

— О, Господи!

Свити на пода се виждат останките от труп. Дрехите са изгорели, също и косата. Очите отдавна са били сварени и на тяхно място няма нищо. Дори не може да се каже дали е мъж или жена. Единствено че това някога е било човек.

Пико остава неподвижно по средата. Споменът ѝ за Мариан изчезва сред облак дим: формата на лицето, цветът на очите, зъбите, всичко изчезва. Спомня си единствено оживеното бъбрене, неутолимата жажда за живот.

Излиза. Зад нея Мартин Евард говори на онези, които слушат навън.

— Обадете се на Дюка. Съобщете му, че имаме труп. — Слуша известно време и свива бавно рамене под защитното облекло. — Да разправят каквото искат. Няма да имаме информация за тях през следващите двадесет и четири часа.

Пико е в коридора. Отварят със сила вратата към дамската тоалетна пред тях. Тя е вътре, когато тялото, притиснато към вратата се свлича в коридора.

— Мартин! — Тя коленичи, сякаш може да направи нещо полезно. Само че и този труп е изгорял до неузнаваемост. Тя обаче е готова да се обзаложи, че това е Мариан.

— Марти...

— Ето ме. — Той отпуска тежко ръка на рамото ѝ, облеченото в защитен гащеризон тяло я успокоява. — На стълбите ще настане страшна суматоха, ако видят, че изнасяме два трупа.

— Затова не им казваме. Наредете на линейката да даде на заден до вратата. Искам да покрием всичко, докато не разберем кои са тези двамата и защо са били в сградата.

Остава където е и звъни на Ерик, след това на Дюка и съобщава новината. По-късно, докато мига на дневната светлина, забелязва, че Гарон е успял да изтласка репортерите зад ограничителната лента. Сега те крещат въпроси в един глас и тя не може да се престори, че не чува.

Някой — Дюка? Люк? — е уредил ескорт за нея, за да може да се върне в управлението. По радиото съобщават за нова вълна от демонстрации, които се събират пред офиса на „Националния фронт“ от другата страна на реката. Те имат намерение да си пробият път по моста и да дадат воля на гнева на обсадена Франция, като подкрепят Кристел Вивие на всяка крачка до изборите.

Дотогава остават четири дена за най-напрегнатите кметски избори в историята на Франция. Невъзможно е човек да си представи, че дотогава може да се случи нещо по-лошо, единствено, че е почти сигурно, че то предстои.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Орлеан

Сряда, 26 февруари 2014 г.

11:30

— Началник Дюка! Истина ли е, че в Орлеан! 24/7 е открит отпечатък, който може да ви отведе до хората, които са извършили тази варварщина?

Истина е, че имат отпечатък. Един-единствен, съвършен, абсолютно ясен отпечатък. Вероятността да го свържат с местната база данни и да разполагат с име е деветдесет и осем процента. От пресата знаят за отпечатъка, но не и името. Надушили са нещо и нямат намерение да се откажат.

От хладната лаборатория на Ерик Пико наблюдава на широкоекранен телевизор как репортер от Би Би Си задава въпросите си. Камерата се спира на Дюка, притеснен, потен, застанал на стъпалата, които водят към кабинета му. Отправя усмивка и отговаря на съвършен английски:

— Истината е, че са открити сто и петдесет различни отпечатъка в сградата на Орлеан! 24/7. В полицията проверяват всички от персонала, от чистачите до изпълнителния директор. След като изключим работещите, ще започнем да разглеждаме онези, които са били поради някаква основателна причина там. Едва след като изключим и тях, ще можем да се усъмним, че има отпечатък на някой от извършителите.

— Началник! Истина ли е, че сте открили два трупа, не един и че един от подпалвачите е загинал? — Репортерът е от „Ди Цайт“, но въпросът е зададен на френски. Дюка сигурно може да отговори на немски. Досега, освен на френски и английски, той е говорил на италиански, холандски и скандинавски език, който според Пико е шведски. Няма представа как успява. Силно впечатлена е.

— Всички видяхте линейката. Не мога да коментирам нищо, преди да получа доклада от патологията. — Много умно. Не спомена

броя, така че по-късно никой няма да го обвини в лъжа.

— Нали открихте липсващата стажантка от Орлеан! 24/7? Мариан...

— Както вече казах, не мога да коментирам.

Лицето на Дюка е буреносно. Той не може да коментира, но те продължават да задават въпроси, могат да пуснат цялата биография на Мариан по новинарските канали, нейният Пинтерест, Инстаграм, Туитър и Фейсбук, страницата на Фейсбук, направена в нейна памет, а троловете вече дебнат да разширят границите и плетат паяжини от омраза.

Повече от когато и да било досега Пико работи в аквариума. Снимаха как съдебният екип влиза и излиза, а когато откриха отпечатъка от вътрешната страна на вратата, камерите с дълги обективи предадоха факта, преди те да имат време да получат потвърждение от управлението, въпреки че нямат представа на кого е отпечатъкът.

Междувременно тя очаква момента, в който някой ще попита: „Истина ли е, че капитанът ви от полицията е мишена на последните два пожара? Складът на Люк, а сега студиото, в което е давала интервю.“ Още не са напипали тази нишка, но се приближават.

На стълбите пред кабинета на Дюка въпросите продължават:

— Ще повдигнете ли обвинение срещу извършителите?

— Когато капитан Пико ми представи достатъчно доказателства за това.

— Може ли да се надяваме на информация по-късно днес?

— Можете да се надявате, както всички нас, пожарите да спрат и мирът да бъде възстановен. Всички работим с възможно най-бързи темпове, но нищо не е толкова лесно, колкото ни се иска. Сега, бихте ли ме извинили, имам работа.

Дюка обръща широкия си гръб и се шмугва през вратите на кабинета си. Никой не прави опит да го последва. Мъжете и жените от пресата вече не се страхуват от Фамилията или прокурора, тръпнат от страх за себе си. След като едно телевизионно студио може да бъде опожарено, всеки един от тях може да се превърне в следващата мишена. Сега момиче от техните редици е мъртво. Това се споменава във всеки репортаж.

Вратите се затварят. Прехвърлят се към студиото, където е пълно със сериозни хора. Пико натиска с лакът дистанционното, за да спре звука. Без него стаята шуми с далечно ехо, което се носи от бели плочки, неръждаема стомана и смърт.

Днес две обгорели тела лежат на съседни маси.

Ерик е застанал между тях, чист в бледосините си дрехи за кабинета. На екрани и от двете страни са включени рентгенови снимки.

— Трябва ни идентификация в най-скоро време. Дюка няма да успее да задържи акулите още дълго.

— На крачка сме. — Ерик сваля хирургическата маска. Тя виси от ушите му и се поклаща като хамак под брадичката. Изглежда уморен.

От лявата страна е положена бяла жена на около двадесет и пет години.

— Трябва да проверя зъбните отпечатащи, за да съм сигурен, но мога да се обзаложа на деветдесет процента, че това е Мариан Рош, липсващата стажантка. Ако ми дадеш още час, преди да изпратиш човек при родителите ѝ, ще имам и доказателство. Умряла е, докато се е опитвала да отвори вратата. Може да се каже, че е загинала бързо, след поглъщане на дим. Родителите ѝ ще имат нужда да го чуят.

Родителите ѝ, разбира се, вече са съсипани. Името ѝ беше съобщено от храбрия, но облян в сълзи Анри Обел, вече облечен в черно, защото скърби. Родителите са поставени под полицейска охрана в малък, специално избран, изключително дискретен хотел. Засега никой не ги притеснява. Трудно е човек да си представи, че ще продължи така.

Ерик се обръща към дясната маса:

— Този е вдишал голямо количество дим, но не е умрял от него. Първо го е убило нещо друго, чак след това е попаднал в сърцето на огъня. Това е сериозно поражение. Ако започнем с основната морфология, имаме...

— История за бодибилдинг още от млади години.

Ерик се кани да се развихри. Набива спирачки и я поглежда.

— Откъде знаеш?

Тя се усмихва.

— Баща ми беше на мнение, че образованието ми няма да е завършено, ако не мога да определя разликата между обучен рицар и селянин, който е ринал оборски тор. Ако не друго, то поне познавам признаците за натоварване преди спирането на растежа.

— Така. — Ерик отстъпва крачка назад. — Да виждаш тук нещо друго?

— Нищо важно. Не виждам какво го е убило.

— Нито пък аз, а с това се занимавах през изминалите два часа. Пуснал съм токсикологични тестове, но останалото зависи от аутопсията.

— Спирам да се перча, така че да ми кажеш какво си открил.

— Двадесетинагодишен младеж, метър шестдесет и пет, слаб, шестдесет и един килограма от северноафрикански произход.

— Мама му стара. — Отпечатъкът беше от един от братовчедите на Чиб Ясин. Тук се доближават твърде много, за да се чувстват комфортно. — Сигурен ли си за расата?

— Погледни сама. — Ерик се обръща към снимките на стената и обяснява: — Черепът, погледнат странично: виж размера на супраорбиталния ръб, кокалеста глабела, разширен, квадратен мастоиден процес и така нататък до безкрай. Що се отнася до пола, съмнение няма: този е мъж. Двадесетинагодишен, защото растежът на фемура е приключил, което означава, че е над двадесет, но стреловидният шев на черепа все още не се е затворил, което означава, че е под двадесет и шест. С расата е по-сложно, но зигоматичната дъга е по средата между бял и негроиден, а това се забелязва единствено при общностите в Северна Африка. Трябва да открием роднина за ДНК сравнение. Дотогава стреляме на тъмно.

— Значи има вероятност да е алжирец.

— Алжирец, мароканец, тунизиец... Какъвто и да е, се е озовал в сърцето на огъня, в най-горещата част, защото е много по-зле обгорял от Иън Холоуей. Ако искаш предположението ми на кого е случайният отпечатък, почти съм готов да се обзаложа, че е негов. Дали той го е оставил е друг въпрос.

Така е. Телефонът ѝ звънва: Дюка. Тя натиска с лакът зоната, която го включва.

— Началник, ти ме излъга. Камерите те обичат.

Дюка сумти.

— Вече имате ли идентификация?

— Момичето е Мариан Рош. Чакаме зъбните отпечатъци, но височината съвпада, възрастта — също, мястото — също. Другият... Ерик казва, че е от Северна Африка.

— Ами отпечатъкът?

— Отговаря на Тахар Амруш, един от многобройните братовчеди на Чеб Ясин и най-малкия от осем братя. Може да е оставен нарочно, но ако е от мъртвеца, тогава няма съмнение, че е присъствал, когато пожарът е бил подпален. Трябва обаче да не забравяме, че Иън Холоуей е присъствал, когато е избухнал пожарът в хотел „Каркасон“, но никой не мисли, че той го е подпалил.

— Това е то да си бял и да си завършил медицина. Да не кажеш на приятелчетата си от медиите, че съм го казал? Това тяло има ли разбит череп като на Иън Холоуей?

— Ерик не откри подобно нещо. Бил е жив, когато пожарът е пламнал. Може да не е бил жив.

Тя чува как Дюка барабани с химикалка по бюрото.

— Не ми приличате на жена, която е на път да направи голям пробив, капитан Пико.

— Защото не съм. Най-добрата ни следа беше Чеб Ясин и цяла нощ го наблюдавах. Имаме запис от Гарон, който е обозначен като време от девет и тридесет почти до полунощ, след което той си ляга и спи, без да издаде звук. Дватамата с братовчед му се уговарят за сделка с кокаин за следващата седмица. Предадох материала на Реми от „Наркотици“. Освен това говорех за пожарите и за „Националния фронт“ и колко бързо трябва да се изнесат от Орлеан, ако Кристел Вивие бъде избрана и Трой Кордие поеме кормилото. Обсъждаха дългосрочни планове за изпращане на АК-47 от Румъния до друг клон на семейството в Сирия. Бяха спокойни, открити, замислени. Не ми направиха впечатление на хора, които планират шестия от серия пожари няколко часа след като се разделят. Не са знаели, че един от техните ще умре. Готова съм да заложа работата си. Тези мъже са същите като семейство Бресар: семейството е всичко за тях. Не биха жертвали един от своите.

— Е, и...

— Чакам Ерик да ми даде причина за смъртта за неизвестния от снощи, но според мен той е жертва, не извършител. Ако е предизвикал

пожара, Чеб Ясин не е знаел, че е там.

— Амруш е дребна риба в аквариум с акули. Може да е решил, че е крайно време да се отдели.

— Не мисля. Ти ще си готов ли да станеш самостоятелен, ако големият братовчед ти предлага лесни пари, свободно използване на курви, когато алтернативата е да те вържат за стол и шестнадесетмилиметрова бормашина да ти пробие капачките на коленете? Аз не бих го направила. Чеб е все още най-добрата връзка. В момента е единствената. Трябва да го понатисна. Ако някой го топи, той може и да знае кой е и защо го прави. Трябва да го натисна, пък да видим какво ще направи.

— Ако имаш нужда да продължа разрешението за подслушване за повече от двадесет и четири часа, кажи ми.

Пико мига. Откакто работят заедно, никога не е имало случай Дюка да продължи разрешение за подслушване; а тя бе готова да моли.

— Ще бъде от голяма полза, благодаря ти.

— Чудесно. — Той говори бързо, остро и искрено. — Не прави нищо прибързано.

— Моите съболезнования за загубата ви.

Следобедът на горещ ден. Пико е сама, няма ги нито Гарон, нито Роло — нито антуража от пресата — докато стои в антрето на Чеб Ясин.

Онова, което видя досега от резиденцията му, е хибрид от съвременна Франция и древен Алжир. Ламперията е от светло дърво, с изчистени, почти скандинавски линии; светлото кожено канапе е ненатрапчиво, личи, че е скъпо, купено от „Мезон Лафайет“; подът е полиран паркет: всяко нещо тук спокойно може да бъде пренесено в един от многобройните домове на семейство Бресар и няма да стои никак зле.

Не са съвсем на място тежките копринени възглавници в синьо и златно с едно-единствено копче в средата, килимите, които висят по стените, широката арка, украсена с арабски букви в златно или синьо.

Във въздуха ухае на подправки и тютюн, носи се лек мирис на чушки. Пико отпива сладък, горещ чай от чаша. Чеб Ясин седи срещу нея, отпуснал бедра, подпрял се с една ръка на светлото дърво. Зад

него арката с надписите води към кухня и други стаи, които тя не може да види. Жените са там, невидими и притихнали.

Ясин е с дънки на „Ралф Лорън“ и морскосин суичър с качулка, каквито се носеха миналата година в Палм д’Ор. Златните му бижута са ограничени до дебела верига на китката. Гладко обръснат е, с момчешко, открито лице и съвършени зъби. Устните му са чувствени, плътни; на някой от кавказкия тип щяха да са доказателство, че си е сложил силикон и се е подложил на скъпа операция. Веждите му са хоризонтални. От него се излъчва добре заучена любезност, крехка като фин порцелан.

— С жици ли сте?

— Разбира се. Колегите ми записват всичко, което казваме. Така е по-сигурно и за двамата.

Леко кимване; той познава закона и онова, което има значение в съда.

— Мъртвият. Сигурни ли сте, че е Тахар?

— Не сме сигурни. Имаме нужда да вземем ДНК от най-близките роднини, за да сме сигурни, но мислим, че е много вероятно. Мога да ви покажа снимки, но може и да не искате да ги видите.

Той свива рамене и протяга ръка. Тя подава четири снимки с почернялото тяло, което Ерик Масон е принтирал. Тя не му каза, че ще идва тук; щеше да реагира по същия начин като Гарон и щеше да ѝ бъде по-трудно да се справи.

Зениците на Чеб Ясин се разширяват, докато оглежда остатъците от братовчед си; това е единствената реакция, но тя е искрена и когато той вдига отново поглед, тя заговаря:

— Моите съболезнования. Знаехте ли, че е изчезнал?

— Майка му позвъни тази сутрин. Изпратил съм трима да го търсят. — Умишлено бавно, той вади айфон от джоба си. — Ако позволите.

Тя кима. Той натиска едно-единствено копче. Не споменава име, не се представя, единствено казва на френски с акцент:

— Прекратете търсенето. Не, в пожара... Да, тук, сега. Не, няма нужда.

Той свива извинително рамене:

— Искат да дойдат и да ме защитят от вас. Аз съм в безопасност. Така им казах. Сега ми кажете защо сте тук. Можете да изпратите

някой друг.

Ползите от това да си медийна знаменитост са малко, но вниманието, което Чеб Ясин проявява към положението ѝ, е една от тях. Тя подбира думите си внимателно:

— Изглежда има хора, които искат да повярвам, че сте и водач на „Джаиш ал Ислам“ и главен подпалвач. В момента не съм склонна да повярвам нито на едното, нито на другото.

Той вади тънка, черна пурета, моли за разрешение с извити вежди и пали, след като тя кима.

— Ако „Джаиш ал Ислам“ съществува, ако аз го водех, щях ли да ви кажа?

— Не и с думи.

Той извива вежда. Мълчанието се проточва.

— И какво ви казах без думи?

— Че не знаехте, че братовчед ви е мъртъв. Който и да е предизвикал пожара, е знаел, че той е там, следователно вие не сте подпалвачът, нито пък сте го поръчали и не сте поръчали някой да остави тялото на Тахар на онова място. Освен това не мисля, че сте толкова глупав, че да позволите на някого да остави съвършени отпечатъци на входната врата на горяща сграда. Нито пък че сте толкова глупав, че да използвате автомобил, регистриран на името на някой от семейството ви, за да подпали предишния пожар, където шест охранителни камери работят над вратата на въпросната сграда. Не и след като онзи, който е предизвикал предишните пожари, е знаел за камерите и как и кога заснемат. Беше ни позволено да видим хондата. Едва ли позволението идва от вас.

Той не е свикнал някой да разгадава поведението му, нито пък да говори толкова открито с него. Поглежда към прозореца, сякаш очаква Гарон и Роло да седят отпред. Тъй като не са там, той се обляга на стената, пъха ръце в джобовете и мълчи цяла вечност.

— Той как е загинал?

— Патологът ни не е сигурен. Няма поражения по черепа. Мисли, че в сърцето му е бил забит стилет.

— Защо мисли така?

Последната забележка на Ерик, преди да си тръгне, бе изречена доста неубедително. „Защото е безкрайно трудно да се открие

постмортем. Плътта се стяга около раната и ако тялото е достатъчно обгоряло...“ Пико разперва ръце.

— Извършва хистология на левия вентрикуларен миокард, но...
— Как да го каже? — Огънят е бил горещ. Може и никога да не разберем със сигурност.

— Значи мисли така, защото не е открил нищо друго ли?

— Горедолу. — Това е мило. Всъщност Ерик мисли, че е бил упоен, но не и в безсъзнание. Това също е предчувствие, което ще докаже трудно, а тя не вижда причина това да стане обществено достояние. Тези неща ще бъдат покрити. Тя отпива от чая, оставя го да помисли и чака.

— Кой прави всичко това? — пита накрая той.

— Ако знаех, нямаше да съм тук. Имате ли врагове? — Тъп въпрос; заслужава изпепеляващия му поглед. — Имате ли врагове, които биха искали да подпалят шест пожара в Орлеан специално, за да ви натопят за хаоса, който се създава при максимална гласност?

Той се усмихва змийски.

— Всичките ми врагове използват зиг-зауери и стрелят, за да оставят рани, не да убиват.

„Зиг“ е любимото полицейско оръжие; Пико се е учила да се цели в дясното рамо, освен при крайна необходимост. Това не е сериозен отговор.

Тя чака.

Той отстъпва:

— Ако някой е искал да ми навреди, тялото на Тахар щеше да бъде оставено на прага ми и щеше да е повече от ясно как е умрял.

— Не със стилет, така ли?

— Нямаше да са толкова милостиви. — Той се замисля над нещо, премисля и продължава да мисли, а сетне, колебливо, сякаш се опитва да прецени как ще звучи, заговаря: — Има едни сомалийци от Марсилия. Смятат да установят нова база тук. Ако някой се опитва да ме сплани, то това са те. Не мисля обаче, че ще изгорят половин Орлеан за целта, но... — Той гаси пуретата. — Ще поразпитам. — Очите му обещаваат разни неща във връзка с естеството на тези въпроси, които той не би изрекъл, когато тя е с микрофон. По един или друг начин той ще получи отговорите и те ще бъдат истината. — Има ли номер, на който мога да се свържа с вас?

Тя му дава номера, който използват Патрис, Гарон и Ерик Масон. Никой друг го няма.

На вратата протягат ръце. Той стиска нейната.

— Ще кажете ли на пресата за Тахар?

— Не и докато не се наложи. По някое време трябва да им дадем име, но няма да споменем връзка с вас. Ще ми се да мисля, че няма да направят връзката, но не обещавам.

Връща се при автомобила и Гарон, който е в ужасно настроение, но се чувства неестествено лека, сякаш е направила пробив, докато в действителност тя не е напреднала от началото на пожарите.

Гарон не е където го остави. Няма го и Роло. Патрис спира точно когато тя започва да набира номер на мобилния си телефон. Отваря вратата и натиска газта. Тя се качва.

— Този трябва да го вържем яко. Къде са другите?

— Силви е в наблюдателницата и държи под око Чеб Ясин. Не можахме да проследим номера, на който звъня, разговорът беше твърде бърз, но имаме разговора. Ако той мръдне някъде, ще разберем.

— Къде са Роло и Гарон?

— Следят Моник Сусонг. Преди десет минути й позвъни отец Сенк Марс, асистентът на епископа, и я покани да се срещнат в базиликата „Клери Сент Андре“. Следят я; заминаха преди тридесетина минути. Ако си тръгнем сега, ще ги настигнем. — Той я поглежда. — Мислехме, че ще искаш...

— О, искам. Много даже. Благодаря. — Пико изпраща въздушна целувка към небето. Може пък да има Господ. — Ако някой знае защо Иън Холоуей е умрял, то това е Моник Сусонг. Време е да я приберем, а заедно с нея и свещеника.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ла Шапел „Сен Дени“

18 септември 1429 г.

— Внимателно. Мътните ви взели, внимателно!

Сламеникът е по негова идея, натъпкан с конски косми, закачен на носилка от зебло с дупки за двата пръта. Жан дьо Белвил, отец Юге и пиемонтският капитан Пиетро ди Кариняно са сред онези, които вдигат прътите. Останалите са избрани от въоръжените мъже, които са все още около Девата, половината от тях пиемонтци.

Останалите от армията ги няма, пръснали са се по команда на краля. В разкаянието си кралят е изпратил своя покрита каруца, за да превози Девата от Ла Шапел, която вече не е в безопасност, след като войската ѝ я няма.

Каретата се тегли от осем коня, до един черни. Той се замисли дали да не ги отпрати и да вземе волове, едри сиви товарни коне, животни, които не са черни, но има граница, която един свещеник не бива да пресича, за да не обиди краля, а и по-важното е Девата да бъде превозена в безопасност. Той все още не е сигурен дали ще му бъде позволено да отиде там, където мисли, че отиват.

По негови инструкции те я вдигат от влажната стая със спуснати кепенци, минават през празния вече лагер до каретата. Вътре закачва китки розмарин на харките и букетчета дребни жълти цветя, които е открил близо до брега на реката, когато отиде да скърби за разрушения си мост. Чул е, че цветът помага за балансирането на попадийката и бучиниша, а тя все още спи под тяхно влияние, въпреки че жлъчката от глиган свършва, а без нея не смее да ѝ даде останалото. Виждал е мъже да умират и не смее да поеме риска.

Даде ѝ половин доза на зазоряване и има още колкото да повтори дозата при пристигането, но това е всичко, докато се снабди с още в Реймс. В Реймс я обичат. Със сигурност отиват в Реймс или в най-лошия случай, в Орлеан. Кралят обаче може да се намеси.

— Положете я тук, от дясната страна, южната, докато пътуваме на изток. Поставете Светото писание до главата ѝ, а меча и бронята — от лявата. Тя не би искала да се разделя с тях.

Никога досега не е полагал толкова грижи за друг; нито за любовница, нито за майка си, нито за баща си, когато лежеше на смъртния си одър. Дори Д'Алансон пристъпваше предпазливо около Томас в дните, преди херцогът да бъде изпратен на север в Нормандия, отчасти заради настроението му и отчасти, защото знае неща, за които останалите нямат представа.

Ето я и поредната ирония: години наред Томас ненавиждаше баща си и набожните мъже, които прибраха нежелания младеж, който почука на вратата му. Сега всеки ден е благодарен за обучението им и приема цената, която е платил за напълно справедлива.

— Оставете ме с нея — настоява той и те послушно изпълняват.

Д'Улон язди пред каретата. Луи дьо Кут седи в задната част. И така, бавно и мъчително, конете им са вързани отзад — не и злобният кон, разбира се; някой нещастен коняр е поел грижата за него — те поемат на изток.

Тя се събужда по някое време следобед. Той стрива карамфил с гъша мас, за да направи мазило за раната и щом усеща, че тя се размърдва, вдига поглед. Тя го наблюдава или поне така му се струва. Сигурен е, че когато оставя хаванчето и чукчето, очите ѝ проследяват движението на ръцете му.

— Милейди? — Дали тя знае? Дали е чула нещо от нощната ожесточена врява край леглото ѝ? — Милейди, мога да ви дам...

Тя стисва китката му.

— Не. Стига вече. Трябва да се изправя. В Реймс ли отиваме?

— Да, в Реймс — кима той. — Освен ако кралят не нареди друго. Може и това да стане. Не сме го виждали. — Той се освобождава от хватката ѝ. — Милорд Д'Алансон получи нареждане да замине на север. Той ме помоли да...

— Той ти е отказал. Защо? — Значи е чула снощния конфликт в мрачната, влажна стая, в който той, Томас дьо Сеграв, се опита да оправи злото, което бе изтъкал, и Д'Алансон, рицар с кралска кръв, отказа да се отърве от съпругата си, да се ожени за Девата и да застане начело на преврат срещу краля.

— Каза, че не е негово задължение да разбива Франция заради собствените си амбиции. Нито заради моите.

— Не и заради моите очевидно. — Черните ѝ очи се плъзват настрани от него, към ръцете ѝ. Тя стиска юргана, открива златна нишка и я изтегля. — Някой чу ли?

— Все още съм жив.

Бледа усмивка, кимване, очите ѝ трепват и се затварят. Устните ѝ са посинели. Кожата ѝ блести неестествено. Той посяга към торбата си, открива бучиниш, попадийка и мак. Може би, ако намали пропорциите и открие корен от мандрагора...

— Прибери ги, Томас. Повече няма да пия.

— Милейди, кракът ви...

— Не е ли чист?

— Тази сутрин не беше.

Всеки ден на зазоряване и залез той маха превръзките и оставя миризмата да се вдигне, проверява знаците за изцеление, червената плът за издайническата миризма на миша урина, която е напреднал предвестник на гангрена. Все още не. Все още има време. Ако тя остане чиста, той може отново да намери Господ.

Тя размърдва глезена си, интересен експеримент. Наблюдава как цветът избива по лицето ѝ, как потта се стича по слепоочията ѝ. Мисли, че тя ще спре, но тя опира длани на юргана.

— Милейди, не! Моля ви, лежете неподвижно. Не бива да се изтощавате.

— Тогава ме повдигни. Омръзна ми да гледам нагоре.

Тя е отслабнала. Той не си е върнал формата, за да може да се бие, но дори сега е два пъти по-едър от нея. Може да я повдигне с една ръка. Използва и двете внимателно, отнема му много минути, докато тя сяда, подпряна на възглавници от три страни, скръства ръцете ѝ на гърдите, гледа назад. Тя е стиснала зъби, кокалчетата на ръката ѝ са побелели, докато стискат страниците.

Кралят е изпратил тежка коприна за завивките. Той я намята с една през раменете; синя със златисти цветове.

— Мога да ви направя...

— Не.

— Розмарин, валериана и бъзов цвят. Доверете ми се. Само това. Ще видите как ги слагам във водата и я загревам.

Той има мангал за път, каквито използват в морето. Поклаща се с всяко поклащане на каруцата. Загрява водата, пуска изсушен розмарин и непълна шепя бърз, малки кафяви пращинки и валериана, стегната на топчици. Разбърква ги в посока на часовниковата стрелка и изрича три пъти на глас „Аве Мария“ в бавна последователност над въртящата се течност, налива две чаши, оставя я да избере едната и изпива другата пръв.

— Майка ми ме научи на това. Помага, кълна се.

Наблюдават се над парата. Тънка бръчка се връзва между очите ѝ. Виждал я е и преди, когато е обмисляла някаква стратегия. Чака. Добър е в чакането. Когато тя заговаря, казва нещо, което той не очаква.

— Казал ли си на Бедфорд коя съм?

Какво? За малко да преобърне мангала.

— Бедфорд ли, милейди?

Тя го наблюдава. Никога досега не се е страхувал от жена. Рядко се е страхувал и от мъж. Освен от Хенри, разбира се, покойния крал, но всички се страхуваха от него.

Тя го гледа гневно. Стиснала е устни.

— Ти знаеш коя съм. Откога знаеш? — пита тя.

Той усеща как стомахът му го присвива, но е дал обещание пред себе си. Изпъва рамене, все едно е в битка.

— Честно ли? Не бях сигурен до деня на коронацията на краля.

— Кани се да спомене Клодин, но Клодин е мъртва, а той не знае каква отговорност носи за това. — Знаех и преди това.

— Как разбра?

Среща погледа ѝ.

— Някога виждали ли сте предишния крал на Англия? За Хенри питам?

Тя свива устни още повече. Замаяните ѝ очи се свеждат, след това се ококорва.

— Бях в Троя, при подписването на примирието. Той не знаеше коя съм.

— Били сте прислужница в свитата ли?

— Служех като оръженосец на стария крал.

Разбира се. Той започва да изпитва тайно уважение към стария крал на Франция, човек, който направи всички на глупаци, докато те

мислеха, че глупакът е той. Потиска смеха си, който се кани да избликне висок и нервен.

— Какво мислите за него?

— За Хенри ли? Беше арогантен. Исках да го убия. Наскърбих се, когато умря рано и не можах да го убия аз.

— Арогантен ли? Да, но имаше причина. Той беше най-добрият воин, който Англия някога е виждала.

— Аз съм по-добра.

— Затова разбрах, че сте обучена от краля.

— Не ме ласкай, Томас. Вече минахме това.

— О, милейди, надявам се. — Той стиска ръце над лактите, смутен като чирак.

— Милейди, наблюдавал съм и двама ви по време на война. Вие сте поне толкова добра, колкото Хенри. Не сте обаче по-добра. — Честност. Като изключи Клодин, той си е обещал това.

Тя преглъща забележката затваря очи, пита се дали това я държи будна след това ги отваря отново.

— Не ми отговори на въпроса Бедфорд знае ли?

Слънце в заледена черна вода. Ако има още, той ще престане да диша. Поклаща глава след това я обхваща с ръце, притиска пръсти на слепоочията, за да стегне черепа си. Чувал е за мъже, които изрязват кръгове в черепа, за да изпуснат парата. В момента си мисли, че трябва да има предвид подобна възможност.

— Казах му, че сте повереница на краля. Не съм му казал, че кралят ви е обучил в изкуството на войната.

— Защо не си?

Може би, защото след Монтепилоа се научих да го презирам. Защото, докато строях моста с места на които може да бъде разрушен, част от мен се надяваше да видиш. Защото дори след като падна и кралят направи всичко, което планирах, ако успеех да накарам Д'Алансон да се ожени за вас и да завземе трона Франция щеше да бъде на мястото, на което всички искаме.

Защото, струва ми се, те обичам по-дълго, отколкото си давам сметка.

Колко мъже я обичат? Изобщо ли не я интересува това? Той намира виното, което е донесъл, изпразва чашите, налива, добавя щедро вода и пие.

— Вие как разбрахте? Кога?

— Че си Томас Ръстбиърд ли? — Тя свива рамене. — Винаги съм знаела.

— Толкова ли е очевидно?

— Бих се редом с теб при Жаржо и гръб до гръб при Мьон. Няма по-голяма интимност от това?

Може и да е права въпреки че в този момент, при близостта в каруцата той не иска да ѝ повярва.

— Значи сте ме познали, когато се върнах. При Троа?

— Разбира се. След като беше стигнал дотам, че да инсценираш смъртта си, значи си имал основателна причина. Каква друго можеше да бъде тя, освен че си агент на Бедфорд? След това поръчах да те следят. Бертран искаше да те убие, но аз съм научена никога да не изпускам враг от погледа си, стига да е възможно.

Томас свежда поглед към задната част на каруцата. Пажът не е помръднал. Може да не ги е чул. Трябва да вярва, че е така.

— Кой друг знае? Освен Бертран?

— Жан дьо Мец, който ме доведе от Шинон с Бертран. Лейди Маргьорит дьо Валоа, разбира се, тя знае. И годеникът ѝ, Дьо Белвил. И Юге, свещеникът.

Лейди Маргьорит. Имаше време, когато му се струваше, че е влюбен в нея; той не знаеше какви дълбини може да премери сърцето му. Разбира се, че всички са знаели. Разбира се.

— Сега ще ме убият.

— Не и ако не им кажа. Отговори ми: защо не си казал на Бедфорд? Той би използвал тази информация, за да ме съсипе. Рене дьо Шартр със сигурност би го сторил.

— Тъкмо затова. — Стиснал е длани между коленете. Раменете са така стегнати, че може да смажат гръдния му кош. — Милейди, сгрехих. Дадох верността си на хората на татко, когато сърцето ми я дължеше на мама. Сега вече го знам: обичам Франция. Ще работя, за да върна целостта ѝ. Не очаквам прошка, няма и да моля за нея, но ще отдам живота си, за да поправа стореното зло.

— Знаеше ли, че ще разрушат моста ти?

— Милейди, аз поръчах да бъде разрушен, преди още да го построя.

Тя затваря очи. Той мисли, че е припаднала, и започва да се тревожи. След малко тя продължава с равен глас:

— Томас, някои неща не могат да бъдат поправени.

— Въпреки това ще посветя живота си на опити. Първо обаче трябва да оздравеете, но се страхувам, че лечителите на краля няма да се грижат за вас, както бихте искали. Трябва да ви отведем в Реймс, при Маргьорит, която ви обича. Може би ще успеем да повикаме тъщата на краля Йоланда Арагонска. Тя знае истината за вас, поне така ми се струва. Да, значи с нея, Дьо Белвил и отец Юге, всички, които ви познават от дете, ще ви опазим и ще оздравеете отново. Ако можете...

Този път обаче тя не го чува. Пръстите ѝ лежат бледи върху синята коприна, главата ѝ се люшва на една страна върху възглавницата. По бузите ѝ избива цвят. Той взема чашата и я оставя, преди да се разлее, пъхва ръката си в нейната и остава да седи така с нея през целия ден, за да разбере кога ще бъде следващото ѝ събуждане.

По обяд каруцата завива на юг. Той се изправя и се приближава напред, наднича през покривалото.

— Това не е пътят към Реймс!

— Отиваме на юг — отвръща Д'Улон. — Кралят ни е наредил да отидем в Жиен сюр Лоар.

Триднешно пътуване. Той се пъхва отново отзад, на сянка. Шарл, по воля на Господа, крал на Франция, планира да даде Реймс на Бедфорд. Чувства, че е така, уверен е до мозъка на костите си. Магистратите ще бъдат обесени за предателство. Всички веселяци, всички деца, заченати от радост, ще бъдат съсипани.

Когато Девата се събужда и той ѝ казва, тя бързо се предава на треската. Той ѝ дава остатъците от бучиниша и мака и изпраща хора напред, до Жиен за жлъчка от глиган.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Жиен сюр Лоар

18 октомври 1429 г.

Тук, в Жиен, имат друга наета стая, по-висока от кутийката на Ла Шапел, по-широка, с по-добра миризма. Между стените има дванадесет свещника, пълни с венецианско масло, което гори с ярък пламък, без дим, а на леглото има дюшек с гъши пух, застлан със сатенени чаршафи в синьо и златно.

Навсякъде има синьо и златно, навсякъде се виждат лилии: на таблата на леглото и по масите; по плочките на пода, по вградения шкаф от орех, който дадоха на брат Томас, за да държи лековете си; по машата, по чаршафите, по купата, в която има зарасличе за компреси. Навсякъде личи ръката на краля, знакът на Валоа. Тя е моя. Моя. Аз съм крал. Девата ми принадлежи.

Томас иска да изхвърли всички, ала не може. Девата не се интересува от гоблени, но реагира на затворничеството, както мечка реагира на клетка.

— Той никога няма да ме пусне, нали? — Тя крачи в стаята, радиусът на кръговете ѝ е различен в зависимост от броя на хората около нея. Сега е малък, защото тук са Томас, Йоланда Арагонска. Маргьорит дьо Валоа, Дьо Белвил и Юге Роберж, всички са дошли по негово настояване, за да се грижат за нея.

Те заедно съставляват клика от двора на краля. От време на време стаята на болната потъмнява, защото се появява друг, от друга клика, Рено дьо Шартр и Жорж дьо ла Тремоай, който носи ябълки, набодени с карамфилчета, и ароматни мазила и двамата застават като вампири над леглото.

— Как е Девата, уважаеми съветнико? Цветът ѝ по-добър ли е?

— Така ми се струва, достопочтени архиепископе. Грижите на краля ѝ се отразяват добре. Струва ми се, че трябва да остане под наблюдение поне още месец.

— Но тогава сезонът за боевете ще приключи.

— Нищо. Как ще се бие, след като няма армия?

Тя спи, докато те са тук, или поне така изглежда и се буди, след като си тръгнат, за да реди ругатни и бълва жлъч над чаша разрежено с вода вино, така че да не осквернява въздуха.

Приятелите ѝ идват по-често, носят дарове. Томас винаги чува Йоланда, преди да я види, въздишка от коприна и сатен. Подушва я, също така: лек цветист аромат на цитрус, лавандула и розова вода и натрапчива нотка на нещо остро и сладникаво, което не може да назове.

Днес тя е огряна от сухото октомврийско слънце, по-висока и от най-високия мъж, протегната към него с помощта на сложна система от воали и тел, така че се приближава до Господ с височината си, за да може да измоли от него благоволение.

Тя идва, подготвена за битка, облечена в тъмносиня дамаска, накичена с искрящи накити и злато. Очите ѝ са тъмни езера, отразяват хиляди точици пъстроцветна светлина. Той така и не успява да види лицето ѝ от целия блясък.

В контраст Дьо Белвил остава пример за скромност. Докато останалите от двора са натруфени, той е облечен в жакет и чорапогащник от почти черна английска вълна (в някои отношение Англия няма равна на себе си), с риза от батиста и жакет от бежова коприна, с твърда яка и маншети от белгийска дантела и италиански перли. Ботушите му са от телешка кожа, прилепнали, с остри носове.

Маргьорит с алабастровата кожа и черната коса е нещо средно между двамата. Воалите ѝ не са прекалено високи, брокатът ѝ е красив, но не и изключителен — италиански, поне така му се струва — в ненатрапчиво златно и много тъмносиньо, с лилии, пръснати тук и там, но ги няма нито скромността на съпруга ѝ, нито великолепието на Йоланда.

Веднъж на Томас му се струваше, че тя проявява слабост към Юге, но сега вече има шанс да вникне по-дълбоко и да разбере, че когато Девата се събужда, Маргьорит винаги седи край леглото, освен ако Девата не е на крака и не търси местата, на които да крачи необезпокоявано; тогава я следи с поглед. Независимо кои са вътре, тя се обръща към Девата, търси прегръдката на Девата. Никой друг не е от значение.

Те бяха *така*. Нали това бяха думите на Клодин, когато преплете пръсти. Клодин мразеше близостта им. Клодин беше...

Престани. Погледни Девата. И тя не вижда останалите в стаята, когато Маргьорит е вътре. Двете се смеят над нещо, което споделят тайно.

Томас улавя погледа на Дьо Белвил. Двамата свиват едновременно рамене. Какво може да се направи, след като заровете са били хвърлени, когато са били още невръстни деца. Абсолютно нищо. Живеем с това, също като тях. Томас стиска ревността за гушата и я праща в тъмните ъгли, където да прашасва и да загине от глад. Това е неговото наказание. Има много грехове, които да изкупи. Няма да подхранва и ревността.

— Какво да правим? — обръща се Маргьорит към Девата. — Ти ще си изгубиш ума, ако останеш затворена тук още месец.

— Още един месец ли? Ще започна да вия срещу луната, ако до седмица не мога да изляза да поюздя.

Усмива се, докато говори, говори меко заради присъстващите, но през изминалата седмица той се разкъсваше от съмнения за умственото ѝ равновесие. Предлага идеята, която се оформяше в ума му още откакто каруцата пътуваше от Париж.

— Кралят няма да ви позволи да се биете срещу враговете на Франция, но може да ви разреши да нападнете враговете на приятелите му. Ако не друго, то тези приятели могат да се превърнат в гласове, които да го убедят в обратното.

— Кои приятели? Кои врагове? — Йоланда е събрала върховете на пръстите си, наклонила е леко глава и късното слънце я озарява. Тя е същата като Бедфорд, притежава бърз ум, остър и манипулативен, интелигентен. Тя е най-добрата надежда за превръщането на краля от безгръбначна кукла в монарх, който заслужава титлата.

Затова той се обръща към Йоланда:

— Перине Гресар. — Името сякаш пуска олово в океана, пропада право надолу. Нищо не се случва.

Всички са впили погледи в него, с изключение на Девата. Нейният поглед е наградата му. Тя престава да крачи, сяда на един стол. Той не е за тук, за отявлената, очебийна грозота на странноприемницата, нито пък за Ла Шапел. Мебелите на краля са

елегантни, с крака като чашки, които сякаш издигат онзи, който седи на тях на малък престол.

Девата обяснява:

— Перине Гресар води свои хора. Средствата му идват от Бургундеца.

Томас я поправя:

— Милорд Бургундски го финансираше до скоро, сега е сам, води сам битките си, завзема градовете, които му харесват. По-точно завзема земите на Жорж дьо ла Тремоай. Съветникът на краля, така разбрах, е силно разстроен, че губи приходите от данъци. Оплаква се непрекъснато на краля, който поне засега не е направил нищо.

Дьо Белвил се намесва:

— Дьо ла Тремоай може ли да поиска от краля да му върнем земите?

Девата е крачка напред.

— Най-добре е предложението да дойде от Рено дьо Шартр, който трябва да повярва, че нареждането идва от Бедфорд.

— Как ще стане това? — пита Герит.

Сърцето на Томас полита. За това е роден. Той се покланя изящно.

— Оставете тази работа на мен.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Клери Сент Андре“

Сряда, 26 февруари 2014 г.

16:15

— Готови ли сме? — обръща се Пико към Патрис, докато той шофира към „Клери Сент Андре“.

— Абсолютно — отвръща Гарон, седнал в автомобила на Роло пред базиликата и чака нареждане от Пико.

Патрис минава покрай него, завива надясно и паркира на стотина метра по-надолу на пътя.

— Все още ли носиш насочения микрофон от снощи? — пита Пико.

— Вече е готов.

— Мяркала ли се е Моник Сусонг?

— Колата ѝ е жълтото „Клио“ тройка пред моята. Току-що влезе вътре. От свещеника няма и следа, но може вече да е вътре.

Следва момент, в който Роло обръща автомобила и подкарва към парка, така че да не се вижда зад ъгъла. Тя не прекъсва линията. Гарон мърмори:

— Спипах те.

Чува се стържене на пластмаса в пластмаса, докато гласи мобилния си телефон на стойката до насочения микрофон.

По линията съска тих разговор, твърде далечен, прекалено неясен, за да се чуе.

— Чакайте — обажда се Патрис и вади мини юесби от чантата си, свързва телефона ѝ с лаптопа си и задейства софтуера.

Чува се съскането на бял шум и гласът на Моник Сусонг се разнася от мъглата. Звучи приглушено, сякаш говори през газова маска, но е достатъчно ясен, за да се разбере смисълът, и Патрис записва всяка изречена дума.

— ... че не е умрял напразно. Не очаквам да разберете науката или нуждата историята да бъде предадена правилно, но очаквам да

разберете, че един човек *загина* заради това. Не е ли това смисълът на религията ви? Човек загинал за каузата.

— Нашият Господ е умрял заради греховете ни. И вашият, както и моят. — Свещеникът говори със сух, дрезгав шепот, също като човек, който е изгубил гласа си или тъкмо си го връща.

Може да му минава настинка, но Пико е чувала тази дрезгавина и преди и патологията в нея беше много по-ужасна от най-обикновен вирус.

Тя иска да види човека, който говори по този начин. По нейно настояване Патрис вади снимка от Интернет и я качва на половината екран.

На нея отец Сенк Марс е слаб, жилав, изненадващо млад. Косата му е тъмна, тънка и стига точно под ушите. Профилът му е ъгловат и гневен.

Звучи като човек, който няма време за губене.

— Какво искате?

— Искам да видя онова, което Иън Холоуей е видял, заради което е започнал да се страхува за живота си.

— Невъзможно.

— Да ни бе да предпочитате да се обърна към полицията?

— Не става въпрос какво предпочитам, а дали е възможно. Онова, което доктор Холоуей видя, вече не съществува. Изгорено е.

— Унищожили сте човешки останки, защото някой с недостатъчна квалификация иска да погледне? *Изгорили* сте ги, така ли?

Значението на този чудовищен акт се блъска в стените, прогърмява в микрофона на Патрис и се изкачва до червения край на скалата. Пико и Гарон се отдръпват назад в двата автомобила и притискат ръце към ушите си.

Вътре в базиликата отец Сенк Марс не отговаря, мълчи, продължава едва след малко:

— Някои неща е най-добре да бъдат оставени каквито са.

— Искате да кажете, че църквата иска да е така?

— Не само църквата; цяла Франция. Няма да позволим манията на един човек — или на една жена — да съсипе наследството ни.

— Та това е... вандализъм... — В гласа на Моник Сусонг се прокрадва примирение. Вътре в базиликата се чува шумолене на

дрехи, сякаш жена с добри възможности е вдигнала чантата си и я е метнала на рамо.

— Какво възнамерявате да правите? — пита свещеникът.

— Онова, което възнамерявах така или иначе: да открия защо умря Иън.

— Полицията вече се занимава с този въпрос.

— Не. Полицията търси кой е причинил пожарите в Орлеан и не успява да го хване. Те не се интересуват от човека и от смъртта му.

— Докато вие се интересувате от смъртта му, но не и от пожарите.

— Опитвам се да убедя себе си, че един свещеник от църквата не е предизвикал шест пожара в Орлеан единствено за да убие определен човек.

— Тогава трябва да успеете, защото ви давам дума и се кълна в Господ, че ние никога не сме подпалвали пожари, нито пък сме убили приятеля ви. Не знам кой го е сторил.

— За първото ви вярвам единствено защото пожарите са започнали много преди Иън Холоуей да дойде във Франция. Ако бях на друго мнение, досега да съм отишла в полицията.

— Благодаря ви, че мислите разумно...

Кратко мълчание. Може би са си подали ръце.

— Ще се върна.

— Мога единствено да кажа, че очаквам новото ви посещение с нетърпение и радост и най-искрено ви пожелавам успех в търсенето.

Двамата се разделят.

— Да я арестуваме ли? — пита Гарон в микрофона.

— Все още не. Проследете я. Ако отиде в Орлеан, приберете я. Ако ли не, искам да знам къде отива и... мама му стара...

Патрис търсеше нещо в мрежата и е изтеглил една от най-забележителните снимки на Моник Сусонг, заместник-редактор на модните страници във „Вог Париж“. Тя е на цял екран, висока, чернокожа, великолепно облечена — и съвсем не прилича на жената, която сега излиза от западната врата на базиликата. Структурата на лицето е достатъчно подобна, за да ги объркаш; двете жени може да са братовчедки или сестри, но не са една и съща жена.

— Роло, Гарон, тя не е онази, за която се представя. Проследете я и я приберете пред хотела. Патрис, продължавай да записваш

разговорите ѝ. Искам да знам на кого се обажда и какво казва.

Жената, която се нарича Моник Сусонг, е облечена в алено и черно. На сивите зимни улици на Клери Сент Андре тя изпъква като „Вог“ сред вестници. Пико я наблюдава в страничното огледало, докато се връща към автомобила си „Клио“, сяда в него замислена, след това потегля и се отправя обратно към Орлеан. Скоро след това Гарон докладва, че двамата с Роло са зад нея. Пико слиза от колата. Обръща се към Патрис:

— Остани тук. Ще ти позвъня, ако имам нужда от теб.

— Къде отиваш?

— Да говоря със свещеника.

Намира го в далечния източен край, зад олтара. Не е нужно да показва полицейската си карта, за да докаже коя е, телевизията се е погрижила за това. Той кима вместо поздрав, сякаш двамата отдавна са се разбрали да се срещнат.

— Моник Сусонг — започва тя. — Коя е тя в действителност?

Той проявява достатъчно интелигентност и не се преструва на изненадан. Изглежда уморен.

— Любовницата на Иън Холоуей ли е?

— Това е само едната страна, струва ми се. — Гласът му е все още дрезгав, но тя беше права, не става въпрос за обикновена вирусна инфекция. У него има смътна прилика с човека на онлайн снимката. Макар да не е професионално, Пико забелязва, че ноктите на пръстите са пожълтели, с надлъжни резки, лицето е сбръчкано, косата е значително по-рядка, отколкото на снимката, и съсипана от радиация или лекарства; той е бил на смъртно легло и може никога да не се оправя.

Забелязва, че тя го наблюдава.

— Ларингален карцином. — Отправя ѝ лека усмивка. — Двамата с баща ви имаме една болест. Подозирам, че сме имали слабост към едни и същи цигари в младостта.

— Имате ли белодробни метастази?

Погледът му се плъзват настрани.

— Все още не ми е дошло времето да се изправя пред създателя.

Баща ѝ премина през съвсем същото; ремисии и реадмисии и напразни надежди, които бяха по-добри от съвсем никаква надежда и

представляваха малък оазис на здравия разум, докато рухваше окончателно.

— Какво е видял Иън Холоуей, което по-късно сте унищожили? — пита тя. — Не, сериозно... — Тя вдига ръка. — Чух какво казахте на Моник Сусонг. Тя може и да приеме думите ви, но не и аз. Ако се налага, ще представя файл на прокурор Дюка още днес следобед и довечера ще свикам пресконференция на стълбите пред кабинета му. Достатъчно е само да подхвърлим, че имате нещо общо с пожарите, и ви уверявам, че пресата ще преобърне остатъка от живота ви.

Той я наблюдава. Склерите на очите му са жълти от жълтеница. Въпреки това в тях има огън, дух. Той прехапва устни. Когато тя посяга към телефона си, той заговаря:

— Видя колекция от кости, кости, за които се предполага, че са на монарха Луи XI и съпругата му.

Луи XI: син на Шарл VII, кралят, издигнат от Девата. Нещо дълбоко в ума ѝ се събужда.

— Предполага се, така ли?

Свещеникът разперва ръце.

— Не бива да забравяте, че нацията ни е изстрадала много в революции и смутни времена. Англичани, испанци, хугеноти, революционери, нацисти; какви ли не времена, мъже, въоръжени с огън и брадви, са вилнели в тази църква. Всеки път свещениците са спасявали най-важното, а именно тленните останки на мъжете и жените, погребани тук. Камъните, тухлите и мраморът са оставяли на онези, на които им доставя удоволствие да рушат. В този процес човешките останки не са били винаги обозначавани както ни се иска. Онези, оставени на нашите грижи, се твърди, че са от кралската гробница — той посочва мраморното чудовище край северната врата — но човек никога не може да бъде сигурен.

— Защо тогава ги изгорихте?

— Като предпазна мярка.

— Да не би да са истински.

— Може и така да се каже.

— А вие какво казвате? — Започва да ѝ омръзва. Сигурно ѝ е проличало. Той свежда поглед към краката си.

— Ще кажа, че доктор Иън Холоуей беше много настойчив, фокусиран и амбициозен човек; че имаше цел и щеше да я преследва

до самия край; че щеше да нагласи фактите така, че да отговарят на намеренията му, а неговите факти нямаше да са от полза за Франция.

— Кои факти?

Свещеникът свежда очи. Тя чака; ако се налага, може да чака цял ден. След известно време той продължава:

— Докторът беше човек, за когото идентифицирането на древни останки беше призвание. Затова му беше предоставен нечуван достъп до костите на кралски особи, отчасти за да установи самоличността им и връзките. Той оформи теории, които отговаряха на неговия интерес. Не се основаваха на историческа достоверност. Капитане... — Той протяга изкривената си ръка. — Повече няма да кажа и дума и които и да са били те някога, въпросните кости вече ги няма. Можете да вдигате шум колкото пожелаете, но накрая преследването на един умиращ човек няма да е от полза за имиджа на съпруга ви. Изборите са в неделя и за всички здравомислещи хора е важно Кристел Вивие да не спечели. Не увеличавайте шансовете ѝ. Вместо това направете онова, в което сте добра: намерете подпалвачите, които горят Орлеан. И знайте, че никой в тази църква не е отговорен за смъртта на Иън Холоуей. — Той отстъпва крачка назад и се подпира с дясната ръка на Светото писание, оставено на олтара. — За това имате думата ми.

Поне за първата част е прав; не е нужно човек да дава воля на въображението си, за да види заглавията, които ще разтръбят, че е завлякла умиращ свещеник в полицейското управление и го е обвинила в... какво? Унищожаване на древни останки с неизяснен произход ли? Първо ще трябва да докаже, че са съществували. Вече чува смеха на Дюка.

— Къде мога да ви открия? — пита тя. — Освен тук.

Той вади малка визитка от вътрешния си джоб, надрасква на нея мобилен телефон.

— Искрено се надявам никога да не ви се налага да го използвате.

Тя звъни на Гарон, докато Патрис излиза на пътя за Орлеан.

— Сусонг все още ли е пред теб?

— Три автомобила напред. Връща се право към Орлеан.

— Добре. Прибери я.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Орлеан

Сряда, 26 февруари 2014 г.

17:38

Поредната демонстрация пълни улиците. Младежите на Орлеан не просто обсебват нощта с името на „Националния фронт“, ами и дните.

Засега преминават по улиците мирно, но създават ужасно задръстване във вечерния трафик. Патрис и Пико се озовават в огромна опашка, когато Гарон им звъни, за да каже, че двамата с Роло са арестували Сусонг и ще я държат в неведение, докато Пико не се прибере.

— Най-добре влез отзад — съветва я той. — Цялата френска преса се е закотвила пред главния вход и чака да те задуши в медийната си любов. Знаят, че си се виждала с Чеб Ясин. Дори преди да мислеха, че си националната ни героиня, сега вече са убедени, че е така.

— О, Боже, по дяволите! — Тя блъска таблото с юмрук. — Откъде са научили? Гарон, ако си им казал...

— Приличам ли ти на човек, който иска да носи топките си на гердан? — Тя си представя усмивката му. Отношението му е малко по-топло. — Повярвай ми — продължава той, — искам да приберем Ясин, а като съобщя на медиите, ще е най-бързият начин да го накараме да избяга от страната. Залагам на бившия ти съпруг. Медийната машина на Бресар знае всичко.

— Който и да го е направил, ще го убия.

— Зад теб сме, шефке.

Тя пъхва телефона в джоба си.

— Майната им на всички.

Патрис забелва очи, но включва мигач и се престроява в лявото платно. Поне се движат напред, когато телефонът ѝ звънва отново. Люк.

Тя е готова да изкорми някого и сега има съвършената мишена.

— Какви играчки играеш? Кой ти каза и защо, по дяволите, си се раздрънкал пред пресата?

— Не съм казвал нищо на никого, Инес. Разбрах от бюлетина на Ду-Катр. Не трябва да...

— Люк Бресар, ако дори само си помислиш, че имаш право да ми казваш какво трябва или не трябва да правя, ще ти счупя...

— Извинявай, извинявай. — В гласа му се прокрадва паника, което е нещо ново. Бил е раздразнен, нацупен, мрачен, възторжен, игрив и щастлив, но никога досега на ръба на паниката. — Моля те, повярвай ми, не съм казал нищо на никого. — Той преглъща. Тя го чува как си поема дъх, за да се успокои. — Не искам да те изгубя.

Тя няма какво да отговори на тези думи.

— *Безценното ми-и-и...* — шушне до нея Патрис.

Тя се старее да не прихне.

— Защо звъниш?

— За да оправя нещата. Не отивай в полицейското управление; там цари истинска лудница. Ако можеш да стигнеш до хотела, където проведохме пресконференцията, ще се постареем да отклоним пресата. Най-малкото двамата с теб можем да организираме малко събитие и да ги успокоим.

— „Малко“ означава сто и петдесет мъже и жени в трапезарията с телевизионни камери на всяка стена. Я стига. Веднъж може и да се съглася, но никога повече.

— Моля те, помисли си. Ще бъде съвсем незначително. Ще излезем на стълбите отпред, а Ландис ще държи нещата под контрол. Няма да кажем повече от изречение две. Инес, те са уплашени и искат някой да ги спаси, а в момента ти си тяхната героиня. Готови са да те коронясат за спасителката на Орлеан, а ти знаеш какво следва после. Тук цари истинска лудост. Някой трябва да направи нещо.

— Майната ти!

Тя затваря.

— Майната му! Майната му и пак майната му! Майната му и на него и на скапаните му играчки. Мразя този тип, мразя цялото му семейство. Казвала ли съм го преди?

— Не с думи, но езикът на тялото ти е доста красноречив. — Патрис маневрира между спрелите автомобили, без да се отклонява от

пътя си към управлението. — Дали да не резервираме полет към някое безопасно място? Може би Ирак? Или пък Сирия? Ще ти се наложи да се обличаш в черни чували с прорез за очите, а на мен ще ми отрежат ръцете с тъпа ножица, задето съм с неподходящ цвят на косата, но пресата вероятно ще реши, че си има по-интересни занимания, вместо да те преследва.

Невъзможно е да останеш дълго ядосан в неговата компания. Пико се подпира на стъклото и отпуска глава на юмрука си, обръща се към прозореца.

— И да оставя онази, която се представя за Моник Сусонг, да се измъкне? Няма да стане. Отиваме в...

Телефонът ѝ звънва отново. И този път е Люк.

Този път отговаря предпазливо:

— Откажи се, Люк. Няма да участвам в друга пресконференция, малкото и да ме молиш, така че направи услуга и на двамата...

— Инес, моля те. На мен ми е точно толкова неприятно, колкото и на теб, повярвай ми. Но ти не можеш да се върнеш в управлението. Над сто папараци чакат отпред, а са напълно полудели. Ще те смажат на стълбите, след това ще те завържат на кол на пазара. Ако дойдеш в „Мезон“, ще те пазя, обещавам.

— О, Господи... — Тя поглежда към Патрис, той свива рамене и прави маневра в трафика.

— Идваме — отвърща Пико и прекъсва напрегнатото мълчание.

Паркират две пресечки на юг от хотел „Жана д'Арк“ и продължават пеша. Пико сваля коженото яке и го мята на рамо; не се получава както с Анелиз, но е по-добре от нищо.

Получава се, поне докато приближават стълбите пред „Мезон дьо ла Рюсел“, но там е застанал телевизионен екип, който не изпуска шанса си. Пико ги забелязва късно, частица от секундата след като те са я видели.

— Капитане!

— Капитан Пико! Истина ли е, че сте ходили...

— Инес! — Разнася се женски глас, приятелски, уверен. — Насам!

Звукът я притегля към тясна врата от лявата страна: входът към музея на „Мезон Жана д'Арк“, където се твърди, че е стояла Девата,

когато е вдигната обсадата. След катедралата това е втората най-известна сграда в Орлеан.

Патрис е плътно до нея. Вратата се затваря. Ключалката щраква. Остават на тъмно за секунда. Лиз Бресар пали лампа.

— Много се извинявам. — Братовчедката на Люк е облечена в рокерско яке на „Сен Лоран“ за пет хиляди евро, което с нищо не прилича на това на Пико, но ѝ отива.

Тя е ядосана, кипи, което, колкото и да е странно, също ѝ отива, особено след като Пико няма намерение да стовари гнева си върху нея.

— Инес, цялото ми семейство трябва да бъде изправено до стената и разстреляно. Кълна ти се, че ако се измъкнем невредими, ще депортирам Люк и Ландис в наказателна колония.

— Май вече не са останали такива. — Пико е развеселена, колкото и да не ѝ се иска. — Излезли са от мода преди последната война.

— Тогава ще създам нова. Американците ще ми помогнат; те знаят как става. Междувременно, може ли двамата да почакате тук и да ми се доверите, ако ви заключа? Знам, че ще ви се стори като затвор, но вратата е достатъчно дебела и ще задържи пресата вън, поне за известно време. — Тя се усмихва. — На връщане ще ти донеса главата на Люк на поднос.

Пико и Патрис се смеят, когато тя излиза. След това стават сериозни. Вътрешността на „Мезон“ се оказва къс, зле осветен коридор с рецепция и изложбена зала с дъбова ламперия, където светлината е символична. Стълбище отвежда към края на коридора, но там са прокарани въжета и Пико си казва, че едва ли ще има нещо по-интересно, отколкото тук.

Тук е музеят, сравнително скромно място в прослава на спасителката на града. Кратък филм тече непрекъснато на английски и френски — *вие избирате езика!* — и описва мита за селянчето, което имало видения за светци и ангели, които ѝ наредили да спаси Орлеан, след това и Франция, от набезите на англичаните. Следва описание на живота и смъртта ѝ и всичко произтекло от това.

— Могли са да направя и нещо по-добро. — Патрис обикаля стаята, взема предмети от стената, вглежда се през тънките стъкла към макетите на Орлеан под обсада. До един от тях са показани образи на светицата, както са я възприемали след смъртта ѝ: винаги слаба, в

лъскава броня, яхнала едър кон. Единствено косата ѝ се променя: понякога е дълга, понякога къса, понякога тъмна, понякога светла. Както Кристел Вивие изтъкна, никой никога не е твърдял, че е червенокоса.

Пико се обляга на стената и се свлича на пода до входа. Патрис я наблюдава ококорен, след това се обръща отново към картините.

— Приликата е съвършена.

— Я се гръмни.

— Просто казвам.

Весел, както винаги, той обръща гръб на изложбата и се смъква на пода срещу Пико. Кожата ѝ настръхва по начин, който почти е забравила. Настава момент на спокойствие, който се проточва, докато тя си припомня други случаи, когато са били сами, както сега. В колата очевидно, но това не се брои; тогава и двамата наблюдаваха пътя.

Тя се опитва да измисли какво да каже. Той не ѝ се притичва на помощ, докато мълчанието не става прекалено дълго. След това извива вежди, после ги отпуска (скубе ли ги? Според нея не, твърде гъсти са) и вади лаптопа от чантата си, поставя го върху коленете и се залавя за работа.

След десетина удара по клавишите, живи, ярки цветове — вишневочервено, яркосиньо, смарагдово, лимоненожълто — хвърлят калейдоскопични образи по лицето му и металически синята му коса. Призрачна музика изпълва малкото помещение.

Днешната тениска тръби: „ИСТИНСКАТА МУЗИКА Е ВЪРХЪТ“ над снимка на дългосок рокизпълнител — може и жена да е, Пико все още не е решила — който изпълнява движение, което противоречи на всички закони на физиката.

Пико се мръщи.

— Да не би да се предполага, че това е истинска музика?

— Извинявай. — Патрис натиска копче. Шумът спира. Каскадата от цветове си остава същата. — Джуълкрафтинг дейлис.

Казва го на английски. Няма никакъв смисъл, когато умът ѝ го пренася на френски. Той ѝ помага.

— Уоркрафт.

Смехът ѝ прозвучава задавено.

— Играеш на компютърна игра тук? Това не е ли светотатство?

— Не е истинска игра. По-скоро като поддръжка на дома. Приключих. — Той натиска още няколко клавиша и цветовете преминават в бледо, перленобяло.

Той гледа този екран известно време и от време на време натиска по някой клавиш.

— Мненията в Трипадвайзър направо сриват това място. „Най-скучний музей в Европа.“ Да добавим ли нещо за по-пикантно?

— По-голямата част е отегчителна.

— Да! — Усмивката му може да бъде измерена в мегаватове.

Пико се прави на незаинтересована.

— Когато живеехме в Брюксел, имах учителка по английски, която мислеше, че „Пътеводителят“ е по-добър начин да научиш английски от четенето на Шекспир или Дикенс.

— Сега ти завиждам за учителката. Ние четяхме Шерлок Холмс. Не е същото.

— Но те вкара в полицията, нали?

— Това беше по-скоро дело на баща ми, за да не ме тикнат в затвора.

— Искам ли да знам подробности?

— Всъщност не. — Той написва две думи зашеметяващо бързо.

— „По-голямата част е отегчителна“ е написано.

Със замах изключва и затваря капака. Цветовете в стаята помръкват. Дивата му коса с цвят на рибарче днес не е сплетена. Той маха ластика, разтърсва я и прокарва пръсти през нея, след това отново я прихваща с ластик. Движенията му са напълно естествени. Забелязва, че тя го наблюдава. Тя се чувства като натрапница.

Той ѝ отправя усмивката, която тя вече познава.

— Можем да си говорим за учителите по английски или...

— Или да разберем каква е била манията на Иън Холоуей. Свещеникът каза, че си имал свои планове. Може би не това го е убило, но трябва да разберем какво, преди да говорим с Моник Сусонг. В колко форума се е включвал? С какво друго се е занимавал?

— Бил е един от осемте хиляди, които са свалили труда на баща ти, когато той го е пуснал в нета.

— И как го разбра?

Усмивката му е тъжна, предпазлива.

— Имам приятел, който работи за ОСД, известен още като Операции за специализиран достъп, елитния хакерски екип на АНС.

— Искаш да кажеш, че е хакер — уточнява тя. — Също като теб. Патрис клати глава.

— По-добър е от мен. И разполага с ресурси, за които ние можем само да мечтаем. Той знае почти всичко, което се случва с всички, навсякъде. Важното е да знаеш да зададеш правилния въпрос.

— Толкова ли е страшно, колкото звучи?

— Технически сме на една и съща страна и не бива да ни подават информация, за да водим войната си срещу тероризма. Така че, не, няма от какво да те е страх. Освен ако Кристел не влезе във владение на полицията, след което ще трябва да свикнеш с гледката... — Дългите му пръсти показват овал около очите.

Тя избухва в смях.

— Ирак ли?

— Ще бъде по-безопасно от всяко друго място в Западна Европа. Или в САЩ. Или в Канада. Или Австралия. В Норвегия може и да е добре, поне за известно време.

Казаното от него не е съвсем на шега. Пико покрива лицето си с ръце.

— Значи Иън Холоуей е свалил материала на татко.

— В който пише, че ако сведенията за живота ѝ са били точно предадени и преценени, доказва, че Девата е била напълно обучен рицар, но през петнадесети век никой не е могъл да приеме този факт, затова са я представяли като чудо. — Патрис я наблюдава внимателно. — Мислиш ли, че е бил прав?

— Той ми беше баща. Запозната съм с тази теория още преди да прохода. Така че, да, мисля, че е бил прав. Мога да споря по подробностите, ако искаш, но не това е смисълът. Важното е, че, изглежда, Иън Холоуей е вярвал в правотата му. Дошъл е във Франция. Прекарал е много време в базиликата. И е загинал. Свещеникът се закле, че църквата няма нищо общо с пожара, така че...

— Това не стеснява полето кой знае колко. Кой изпращаше смъртни заплахи на баща ти?

— Трой Кордие. Или поне човек от персонала му. Те не бяха сериозни. Кордие може и да е политическа акула, но няма да подпали Орлеан.

— Някой полага невероятни усилия и нито един от нас не мисли, че виновникът е Чеб Ясин. — Той се намества така, че да е точно срещу нея, и подметките на обувките му притискат леко нейните. — А някой близо до дома те е издал на пресата. Някой вътрешен човек е знаел, че си ходила и си им казала.

— Дюка. — Вече е мислила над този въпрос. — Той мрази семейство Бресар и това е начинът му да подложи крак на плановете им.

— Не ги мрази чак толкова, че да навреди на теб. Той ти е фен.

— Дюка ли? — Та прихва. — Не мисля.

— С кого друго е делил пресконференция? Има ли такъв случай?

— Не си достатъчно стар, за да знаеш какво е правил Дюка.

— Достатъчно стар съм, за да изгледам архивните му записи.

— Гледал си записите на Дюка? Патрис, кога намери време?

Той свива рамене малко напрегнато. Неочаквано двамата са твърде близо и въздухът не им стига. Пико се изправя. Няма къде да отиде, освен в коридора, а там се чувства твърде открита, твърде близо до хуните от пресата. Обикаля стаята. Това не помага времето да минава.

Патрис кръстосва крака и проверява есемесите на телефона си. Едва когато тя се връща, той вдига поглед.

— Добре ли си?

— Супер. — Сяда. — Ако не е Дюка, тогава кой?

— Първата ми мисъл беше, че е Роло — признава Патрис, — но той иска да спипат Ясин не по-малко от Гарон. Така че сега съм готов да заложа на Реми.

— Реми от „Наркотици“ ли?

— Същият.

— Защото го плюя ли?

Той кима енергично.

— Той е отмъстителен гадняр в най-добрите си моменти, а Гарон само налива масло в огъня, като му натрива носа с онези приказки за Девата. Сега пък ти си ходила при Чеб Ясин, а там е негова лична територия. — Той се обляга назад и преплита пръсти зад главата си. Фигурата на тениската му наистина е жена. Сега тя се протяга върху

ребрата му към надвисналия надпис за рока. — А на Реми не му пука за теб, както на Роло и Гарон.

Той за втори път споменава, че някой го е грижа за нея или пък обратното, а в погледа му се появява нещо ново. Може би тя вижда различно.

Някъде дълбоко в нея нещо прещраква и светът добива смисъл, въпреки че я разтърсва. Тя започва да диша с усилие. Дланите ѝ стават горещи, след това се вледеняват. Тя потиска желанието да стане и излезе.

Патрис прави гримаса.

— Сега вече не си супер.

— Патрис, ти на колко години си?

Той се мръщи.

— На двадесет и девет. Ами ти?

— Не съм достатъчно стара, за да съм ти майка. Не и законно.

Патрис клати глава.

— Била си на девет, когато съм се родил. — Тя го поглежда. — Рождената ти дата е на уики страницата ти.

— Имам уики страница, така ли? — Шокът ѝ е неподправен и разбива момента. Тя се пита така ли е трябвало да стане.

Патрис се ухилва.

— Да не би да си въобразяваш, че семейство Бресар ще те оставят така? Те си имат свои пиари, които работят без почивка. Снощи, в два и половина след полунощ пуснах пост, в който написах, че не искаш съпругът ти да стане кмет. Просъществува петнадесет секунди.

— Свети Боже...

Би трябвало да избухне в смях, но не може. Може и да е забравила как. Патрис също го е грижа, при това много. Несериозното отношение е просто маска, която е забравил да смени. Отдолу стават неща, които дори не иска да назовава. Гърлото ѝ пресъхва. Сърцето ѝ е прекалено голямо за гръдния кош.

Мълчанието става прекалено дълго. Трябва да го наруши:

— Патрис...

— Знам. Не е нужно да го казваш. — Той не помръдва, но лицето му става сериозно.

— Не! — Тя протяга ръка и отпуска пръсти върху неговите. — Не си отивай. — Само един пръст поддържа контакта.

— Не искаме да усложним живота ти още повече — заявява той. Тя успява да се засмее през болката.

— Нима това е възможно?

— Можем да си тръгнем.

— И трябва, да.

Той не се смее. Нито пък тя.

— Нощите, когато не си у вас, у Ерик ли оставаш?

— Толкова ли е очевидно?

— Просто познах. И това ли е „сложно“?

— Ни най-малко. — Пико се отпуска назад. — Това е сред малкото неща, които не са. Той има свободно легло. Аз го използвам. Използвах го. Сега съм си у дома.

Той изглежда уязвим, а тя не го познава в такава светлина. Няма представа как му изглеждат нещата: съсипани, сигурно; разкъсани, изтъркани, стари.

— Патрис...

Той рови в чантата на лаптопа, скъсва лист тъмносива хартия, която не е хартия, защото отлепя по-бледа лента от гърба и се надига, обикаля стаята, докато говори:

— На стените има три охранителни камери: една... горе; една зад теб... тук; една зад мен... тук. — Залепва лепенките на стените: три черни квадрата по два сантиметра широки. — Сега вече не могат да ни виждат, но основното правило е, че не онези, които виждаш, са проблемът. — На устните му трепва усмивка. — Мислех, че го знаеш.

— Правилно. — Сега може и да са слепи, но тя нямаше да забележи, че са тук. Вярва му. Има му доверие, което се случва рядко и затова е нещо забележително. Изправя се. Може да вкуси метално електрическата му близост. — Пука ли ни?

— Не мен никак, ако не теб не ти пука. — Той протяга ръка. Тя го посреща, дланите им се докосват, пръстите им се преплитат.

Има значение, че са равнопоставени в това. Няма никакво значение дали някой гледа.

Пръстите му са по-дълги от нейните и по-внимателни. Отнася се грубо, невнимателно с тениската му, с дънките, със своите, когато той е

твърде бавен; с кожата му, с устните му; смазва ги. Зъбите им се удрят. Тя иска да ухапе, да вкуси кръв и трябва да се овладее.

— Недей.

— Извинявай. — Тя се отдръпва.

— Не. — Той я привлича отново към себе си. — Всичко е наред. Отпусни се. — Търсещите му ръце откриват гърдите ѝ. Тя едва чува през пулсиращата в главата ѝ кръв. Пръстите му я проследяват цялата, сантиметър по сантиметър. Дъхът му е неин. Думите му се увиват и сгъват здравия ѝ разум.

— Не спирай. Всичко е наред. Честна дума. Довери ми се. Всичко е наред.

Всичко е наред.

Всичко е...

Телефонът ѝ изпищява, докато си поема дъх.

Тя застива.

Той изругава и използва думи, които тя никога не го е чувала да произнася. Напипва телефона си. Есемесът е от Лиз.

Свобода след три.

Патрис чете над рамото ѝ. Застанал е неподвижно, хапе устни. Зъбите му оставят следи.

— Казах ти, че онези, които не виждаш, са проблемът. — Той е задъхан. Може би се смее. Според нея не е това.

— Люк не може да...

Напротив, би го направил, и двамата го знаят. Патрис отстъпва назад. Тя усеща жарката топлина, която се излъчва от него. Сега тя изругава, отрицва дълъг порой от тихи, убедителни ругатни. Той прихва, не се контролира напълно.

Тя стиска ръката му.

— Обещай да не се изключваш за мен.

Погледът му обхожда лицето ѝ.

— Ако мислиш, че мога, значи нещо не е наред.

Тя свива рамене. Тя е по-възрастна. Исква да каже, че е била тук преди, но не може да си спомни кога. Била е близо и познава предателската природа на човешките реакции.

— Всичко може да се случи.

— Добре. — Той ѝ целува ръката. — Значи се разбрахме.

Тръгват към вратата, оправят дрехите си, косите, лицата. Тихи стъпки наближават от външната страна; Лиз е, не Люк; тя ги различава. Това обаче не означава, че Люк не е гледал. Тя се приближава и го целува по устните.

— Майната им на всички. В неделя ще се отърсим от тази гадост.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На път към Сен Пиер льо Мутие

26 октомври 1429 г.

— Разкажете ми за стария крал. Какво представляваше? — Кралят на небето. Кралят, който ти е заповядал да помогнеш на сина му. Той не е знаел, че синът му ще се обърне срещу теб. Може и да е знаел, но просто не го е интересувало? Кралете са удивително целеустремени, когато обърнат очи към властта.

— Мил. Винаги беше мил. — Яздыт един до друг, Девата и брат Томас, който вече е единственият ѝ изповедник, неин лечител, придружител, докато пътуват на юг, за да нападне враговете на кралските съветници.

Злият ѝ кон го приема, донякъде поне; може да язди до него почти без да се тревожи, че животното ще извърне глава и ще откъсне ухото му или пръстите на ръката му.

Малцина други могат да се приближат толкова много, освен ако не са рицари в доспехи, а в тази кавалкада няма нито един. Това само по себе си е доказателство за намеренията на краля: не е изпратил нито оръжия за дълга обсада, нито доспехи за бърза победа. Въпреки това е изпратил нещо като армия и Девата напредва, както през пролетта, в бялата си броня, с брадва в лявата ръка и нов меч в дясната, дар от Йоланда Арагонска. Нещата не са каквито бяха, но достатъчно близо.

И тук, под бурното небе, докато вятърът накъсва думите, те могат да разговарят, както нямаха възможност след каруцата от Ла Шапел, без да рискуват някой слуга да лежи на покрива и да подслушва или иконом да се крие зад завесите.

Той знае, че е привилегирован. Тя може и да му няма доверие, но какво зло може да причини след всичко сторено досега? Тя мисли, че той е казал на Бедфорд и колкото и да отрича той, нищо няма да се промени. Но досега не е арестуван, не е обвинен в предателство или ерес, а тя е все по-спокойна, с всеки изминал ден, така че той може да се приближи до въпроса, който го измъчва и денем, и нощем: Коя си

ти? Откъде си се взела? Защо кралят на Франция те е избрал сред останалите, за да те обучава: не сина си, не децата на братовчед си, не синовете на благородниците, с които е бил заобиколен?

Защо теб?

— Кралят кога те научи да яздиш? — пита предпазливо.

— Когато бях малка. Не бях от кралските деца. Нямах нито частни учители, нито накити, нито изискана храна, нито коприна. Не ме отделяха от краля, както останалите. Знаеш ли, че веднъж попитаха Шарл, който сега е крал, кога за последно е виждал майка си. Той отговори, че било преди три месеца, а аз се съмнявах, че вижда баща си по-често.

Кралят се виждаше с мен всеки ден, стига той да искаше, а той искаше. Разхождаше ме на коня си, обикаляхме провинцията. Бях момиче, копеле, а той беше крал; защо да не прави с мен, каквото пожелае?

Момиче, копеле. Значи поне това е общото помежду ни, че сме родени копелета. Тя поглежда напред, но не вижда нито изровения път, нито тръните от двете страни; конят ѝ я води, а тя го оставя и задава въпроси на призрак. Томас не може да го чуе, дори да отговаря.

Чувства, че е на ръба на откритие, и се страхува, че ако натисне в грешната посока, ще разбере, че е затръшнал завинаги вратата, която иска да отвори. Това е ухаждане на девица. Той никога не е ухаждал толкова деликатно или толкова бавно.

Внимателно, когато му се струва, че тя се е върнала, той пита:

— Помниш ли ездата? Сигурно те е обучил добре.

— Не. Опитвам се, но... не. Не и ранните дни. Нито първия път, нито дори втория. — Тя прокарва ръка по хълбока на коня. — Руан — продължава бавно. — Помня Руан. Бях на осем, валеше. Невинаги вали в Руан, но винаги валеше в детството ми, а това беше последният и единствен път, който помня: Руан, дъжд и края на невинността.

— Денят на Ажинкур ли?

— Да. — Тя се стряска. — Ти откъде знаеш?

— Клодин ми каза. Биели сте се в двора. Вие с Жан дьо Белвил и свещеникът Юге. След това Матю и Клодин дошли, също Д'Алансон, който бил на четири. После дошъл и ангелът — дъщерята на краля. Накрая самият крал.

— Ангел ли? Така ли я е наричала Клодин? — Тя се усмихва. — Той ме заведе да яздя Посейдон, най-добрия кон, който някога е имал. Дядото на този. — Ръкавицата гали злобния кон. Той сякаш се източва и става по-висок. — Падала съм толкова пъти. Мислех, че съм си счупила всяка кост в тялото. Мислех, че никога повече няма да прохода. Но се научих, онзи ден се научих да слушам с костите си стъпките на коня, докато се движи. Научих се... след това дойде вестносецът и кралят така и не разбра, че съм научила.

— Вестносец ли?

— От Ажинкур.

Тя потъва в мисли. Ако той заговори сега, ще разруши нещо безценно. Затова мълчи.

Най-сетне тя започва да си спомня:

— Беше с шапка с пера, знак, че съобщението е от херцог Д'Орлеан, който водеше армията ни. Първоначално кралят не го видя; той внимаваше как яздя и се смееше. След това го видя и смехът му секна. За пръв път го виждах такъв. Знаехме, че се води важна битка за честта на Франция, но в продължение на повече от час бях забравила. Кралят обаче не беше. Пристъпи към човека, сякаш отиваше на собствената си екзекуция.

Помислих дали да не го последвам и тъй като вече си го бях помислила, го направих. Посейдон пристъпваше плавно, юздите бяха като коприна в ръцете ми. Бях работила цяла година, за да почувствам това, а сега се страхувах да се зарадвам, бях прекалено заета да наблюдавам как кралят чупи печата и чете.

Томас знае какво е било съобщението. Присъстваше, когато херцог Д'Орлеан го написа, задържа пламъка под восъка, притисна охлаждащата се капка с пръстена си и го подаде на вестносеца, който със сигурност щеше да се върне и да се предаде в плен. Битката беше приключила, законите на рицарството бяха задействани. Само че не напълно.

Той се мрази. Тя продължава.

— Открай време знаех, че думите притежават власт. Онзи следобед под късното слънце открих, че са в състояние да пречупят духа на човека. Кралят прочете писмото до края. Лицето му посивя, очите му се изгубиха в свят на ужаси. Не можеше да говори. Подаде

ми съобщението и тъй като не всички учители бяха отишли да се бият, аз успях да го прочета.

Знаех си! Учили са те да четеш и да пишеш. Клодин, готов е да се обзаложи, не е била научена. Коя си била ти? Кое те е направило специална? Той все още не може да попита, но може би скоро моментът ще настъпи. Съвсем скоро.

— Затова научих, че се е водила битка, почти случайно, срещу малката, поразена от болести армия на Хенри от Англия, тъкмо когато той се е опитвал да избяга с хората си до Кале, научих, че са предизвикали ужасно разрушение.

Прочетох за битка водена без пощада, за английски главорези, които изклали френските рицари без милост, без дори да се замислят за законите на рицарството. Научих за стъпкването на цвета на Франция, за адмиралите, уредниците, херцози, графове, рицари. Всички велики воители на Франция бяха мъртви; приятелите на краля; гръбнакът на нашата нация. Как щяхме да се бием отново без тях?

Притиснах писмото в ръката му. Смъкнах се от коня и сложих юздите в ръката му и двамата заедно поехме обратно по алеята, през черната порта, за да отнесе той новините на мъжете и жените, които чакаха и се готвеха за победа. Франция не просто изгуби най-добрите си мъже в онзи ден; тя изгуби и сърцето, и репутацията си. В представата на цяла Европа името ѝ бе синоним на поражение.

Какво можеше да каже? Аз, Томас Сеграв, се бих на онова поле и убивах мъжете, за чиято смърт си скърбила. Присъствах, когато Шарл д'Орлеан бе пленен. Аз бях един от онези, които настояваха да бъде държан в Англия, докато младият крал Хенри VI стане пълнолетен и реши сам дали е безопасно да го пусне.

Може да каже всичко това, но предпочита да премълчи. Мълчанието се проточва дълго. Тя го поглежда. Той усеща докосването на погледа ѝ. Нима е чудо, че обича Франция? Че мрази Англия? На нейно място нямаше ли да изпитва същите чувства?

Мълчанието не може да задържи всичко това. Тя се отърсва като хрътка от вода и стиска устни, обръща се към него и търси утеха по друг начин.

— А теб кой те научи да яздиш? Баща ти ли?

— Баща ми ли? — Той иска да се изсмее, но сега не е моментът. Тя не го познава; въпросът е зададен съвсем невинно. — Баща ми беше

епископът на Бордо, макар да не го знаех, докато не станах по-голям от теб в деня на битката при Ажинкур. Все си мислех, че съм рожба на английски стрелец, заселил се в английските земи близо до Бордо с малко злато и земя като дар от краля, дребен земевладелец от добро семейство; от старата гвардия, които патрулирали около блатата в Англия по времето на Черния принц^[1]. Някога били наричани Червените мъже и се издигнали почти до рицари. Гордеех се с него. Мислех, че и той се гордее с мен.

— Как разбра, че не си негов син?

— Чух мама да му крещи. Двамата се караха, както мъжете и жените се карат. Той не беше... не беше създаден за жени. Само че аз не знаех, че подобно нещо съществува. Мислех, че всеки мъж се чифтосва с жена, че всяка жена си има с кого да се чифтосва. Също и мама, струва ми се, когато той се съгласил да се ожени за нея. Тя имаше съпруг, а можеше да се срамува. Той имаше дете, което наричаше свое и макар да съм се появил по-рано от девет месеца след сватбата, никой не беше с лошо мнение за тях.

— Освен теб.

— Той ме лъжеше. Също и тя. Как да не ги презирам? Останах още година, но ми се струва, че всички знаеха. Осакатих момче, което ми се подигра заради тази работа, и тогава дойде време да си тръгна. Издирих истинския си баща. Вече му бяха дали нова епархия, Ексетър, в Англия. Мислех, че той ще ме посрещне с отворени обятия.

Той си мисли, че това е краят, но половин километър по-нататък Девата заговаря:

— Децата често вярват разни неща за света, които по-късно откриват, че са грешни.

— Така е.

— Но той те е обучил да бъдеш духовно лице, говоря за истинския ти баща.

— Не и той. Направиха го онези, които приемаха заповеди от него. Те не бяха недоволни, че съм отишъл. Бях червенокосо момче със светла кожа, високо за възрастта си.

— Красив ли беше?

— Така ми казваха.

Стигат до трудна част на пътя. Денят е бурен; облаците се блъскат за място пред лицето на слънцето, разпрачат сенки, които

плашат конете. Има завой, обгърнат в мрак и опасност, трябва да убедят злия кон на Девата да мине оттук, а след това и червеникавокафявата кобила на Томас. Когато продължават по-късно и се отдалечават от злото, той за пръв път усеща, че тя пристъпва предпазливо около него, както и той около нея, опипва колко може да попита и какво има нужда да научи.

Най-сетне се престашава.

— Ти... ставал ли си баща?

Колко често са му задавали този въпрос? Рядко е чувал въпроса, зададен толкова деликатно. В гърлото му клокочи смях и излиза по-остър, отколкото възнамерява.

— Питаш дали свещениците не са ме заразили с покварата си ли? Не. Предпочитам жените пред мъже и момчета. Но не съм баща на копелета. Знам какво означава да растеш с този позор. Отнасям се внимателно към жените си. Не е нужно всяко лягане да завършва с дете.

Той обръща поглед настрани, към профила ѝ. Нещо се е променило; взните на доверието ѝ са се наклонили мъничко в негова полза. Хрумва му, че за да спечели пълното ѝ доверие, може би трябва да се покаже достоен.

Рискува и казва:

— Бил съм в компанията на милорд Белвил. Той, струва ми се, не предпочита жени.

Тя не се обръща към него, но отговаря:

— Ако мъж легне с друг мъж, както с жена, ще гори за това си деяние.

— Така е. Затова да не говорим за отец Юге, свещеникът на семейство Дьо Белвил, който, ако съм разбрал правилно Клодин, познава милорд Белвил още от момче. Струва ми се, че честта на Маргьорит е в безопасност, омъжена за такъв човек.

Тя не отговаря. Той мисли, че е изгорил мостовете си, че тя няма да му проговори никога повече. Двамата преминават в мълчание малък поток, кладенец, въглищар в колибата си, сладък дим се вдига на валма към небето. Угарът е все още стегнат от утринния мраз.

Когато минават покрай колибата, тя заговаря:

— Ако кажеш това на Бедфорд, ще изкореня всяко дърво във Франция, за да те намеря. Ако умра, преследването няма да спре. И ти,

и всичко, за което те е грижа, ще бъде заличено от земята по начин, за който ще се говори поколения наред.

Господи. Ако Бедфорд го беше казал, той щеше да се усмихне сухо и да е сигурен, че е истина. Защо обаче не се усмихва сега, при това не изпитва никакво съмнение.

— Милейди, никой няма да го чуе от мен. Кълна се върху всичко, което ще ви накара да ми вярвате.

Тя се обръща към него, очите ѝ са черни, веждите — събрани.

— Но такова нещо няма, нали, Томас? Няма нищо свято за теб, на което да положиш ръка, за да запечаташ клетвата.

Той иска да каже: твоята ръка, твоето коляно, бронята ти, всяка част от теб е свята и ще запечата клетвата ми. Тя няма да му повярва. Той е нещастен. През останалия път до нощния лагер яздят мълчаливо.

[1] Едуард от Удсток, първороден син на Едуард III и Филипа дьо Ено, се проявява в битката при Креси, побеждава и пленява френския крал Жан II Добрия при Поатие. Наричан е Черния принц заради цвета на бронята му. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сен Пиер льо Мутие

6 ноември 1429 г.

— Ще го убия.

Ноември е, два месеца след обсадата на Париж, половин година от вдигането на обсадата на Орлеан. Девата крачи по бедната, разкъсана земя пред шатрата. Бронята ѝ е лъсната до болезнен блясък.

Томас вижда образа си на бронята на гърдите и на по-близката ръка. Изглежда по-слаб, отколкото досега; остатъците от Тод Ръстбиърд отдавна ги няма. Вижда как главата му се поклаща.

— Милейди, не ви трябва да рискувате обвинение в предателство по този начин. Ще изглежда така, сякаш милорд Алберт е разкрил дълбочината на невежеството си. Погледнете, идва, за да разговаря с вас.

Ноември не е най-неподходящото време за битки, но съвсем не е и подходящо. Това им е известно, и на Томас, и на Девата, но да изоставят двора бе преценен риск. Бърз преход на юг, бърза битка, още по-бързо приключване на делата и обратно при краля и съветниците му, които ще се окичат с блясъка на победата. Кралят обеща да я посвети в рицарство на Коледа. Каква по-добра прелюдия?

Затова хората ѝ шляпат през калта. Вдигат лагер — все още вдигат лагери — в мокри палатки, наблюдават как брони и ризници ръждясват пред очите им. Яд от студена, слузеста храна със синкава плесен и се скупчват над пращящи огънове. Спят облечени и се будят със схванати врагове и измръзнали крака, с гъбички между пръстите.

Правят го от обич към нея. Те са нейните мъже, но тя не може да им даде нареждания. Кралят е предал командването на Шарл д'Албрет, полубрат на настоящия съветник Жорж дьо ла Тремоай, чийто земи трябва да освободят от бандита Перине Гресар.

Тя няма нищо против Д'Албрет, но той не разбира нищо от военно дело. Досега пропиля девет дена, всичките им запаси от барут, като го използва срещу стените на Сен Пиер, и то без видим ефект.

Той и свитата му от лордове в дантелени одежди са утайката от Ажинкур; мъже, които или не са се били, или са избягали без наранявания, което казва предостатъчно за тях и разкрива онова, което трябва да знаеш. Те си въобразяват, че ще спечелят единствено със силата на барута и Жан-Пиер като техен талисман.

Грешат. Сен Пиер може и да не е голям, но има яки стени, наскоро ремонтирани, а Жан-Пиер няма оръдие Рифлар или някое от големите му братовчеди. На Жан-Пиер са дали няколко кулверини, различни като размери, но нито едно от тях не е в състояние да изстреля камък по-голям от зелка. Сега вече, командващите са наясно, че дребният артилерист не е бил срамежлив, когато е казал, че няма да стане.

Шарл Д'Албрет, дори да е срамежлив, не го показва. Той държеше нещо блестящо на коронацията в Реймс и оттогава се държи така, сякаш е брат на краля. Когато се обръща към Девата, дори не се покланя. При други обстоятелства това щеше да бъде смъртоносна обида.

— Милейди, мислим, че е най-добре да нападнем директно града.

— Как?

Той докосва върховете на пръстите си в ръкавици от козя кожа, сякаш е застанал пред дете.

— Мъжете ще нападнат.

Господи. Ще го убие, ако продължава в този дух. Томас се пита дали може да се пъкне между Девата и лорда, но не иска да умре заради мизерник като Д'Албрет.

Тя накланя глава на една страна.

— Отново питам, как? Ровът е три дължини на копие широк и копие дълбок. Ако тръгнат със снаряжение, ще се удавят. Ако ли не, стрелите отгоре ще ги убият. Ако дадете подобна заповед, капитаните ще подпишат с кръг.

Д'Албрет се мръщи. Сред армията е обичай заповед, подписана с кръст, да бъде следвана, докато друга, подписана с халка или кръг, да се пренебрегва. По всичко личи, че горкият човек няма представа.

Девата определено няма намерение да му обяснява. Спира точно пред него.

— Милорд, няма ли да е по-разумно да се нападне Сен Пиер по начина, по който кралят нападна Троя? Все пак ситуацията беше много подобна. А успехът забележителен. Кралят беше особено доволен.

В очите на Д'Албрет нещо проблясва. Той не е бил при Троя. Очевидно подробностите около нападението не се обсъждат в двора на краля; не и с почти брата на съветника, който няма представа какво е правено и кога.

— Да, наистина — отвърща той. — Точно така. Наистина.

Девата се старее да не прихне. Добре поне, че не го наръга.

— В такъв случай е редно да поговоря с мъжете и да повтора заповедите от Троя. С ваше съгласие, милорд.

— Разбира се. Върви. Направи, каквото е направено при Троя. Това е нашата заповед.

Сен Пиер льо Мутие

8 ноември 1429 г.

— Независимо от всичко искам да го убия.

— Няма да се наложи. На него не му стиска да влезе в такава кал.

Бяха необходими три дена, докато съберат дърва, които можеха да бъдат събрани по пътя и донесени с тях, стига някой да си беше направил труд да разпита за защитата на Сен Пиер льо Мутие. През тези три дни времето се влоши и дъждът заплющя. Отначало беше слаб, малко петънце на хоризонта, нещо като гъста мъгла, която оставяше следи като от пот по ризници и брони, но на осмия ден от месеца се превърна в река, излята от Господ върху земята.

На деветия мъжете пълнят рова. Минават по дървата и отварят портите на Сен Пиер, обзети от неовладяна ярост и желанието да се изсушат. Същата нощ спят в легла, под солидни покриви, но не са забогатели, нито са задоволили желанията на плътта — нито на стомасите, нито на слабините. Не е извършена нито една кражба, нито едно изнасилване, нищо не е плячкосано; победната армия не получава абсолютно нищо. Девата отговаря, а тук не е Лоара. Тя казва на мъжете, че трябва да са сигурни, че Господ е с тях, а Господ не оправдава жестокостта над жени, нито кражбите от честни французи.

Тя трябва да застане на прага на църквата „Свети Петър“, за да не им позволи да я разграбят. Те мърморят, но какво им остава да

направят, освен да се оттеглят и да си намерят друга плячка. Тя не им е казала да не ядат, а в града има предостатъчно храна.

След като те си тръгват и не се връщат повече, Томас влиза след нея вътре и коленичи до нея, докато тя се моли. Не е за пръв път, но днес у нея има нов плам. Тя преплита пръсти, вдига поглед към небето. В нея забелязва копнеж, напрежение в раменете.

Томас я наблюдава с нови очи. Не я е виждал да се моли от Париж, не и по този начин. Вече е сигурен, че през всичкото време тя е задавала въпроси за единствения човек, на когото може да се довери; кралят в небето, който я води, поне я водеше до Реймс. Той също така вярва — и това го тревожи много повече от мисълта, че тя разговаря с мъртъв монарх, че тя вече не чува отговори.

Независимо от всичко тя е изключително компетентен командир и войниците ѝ са в добро разположение на духа. След победата при Сен Пиер, те поемат на юг към Мулен, където е приятелска територия. Шарл д'Албрет вече не се преструва, че контролира нещата. Маршал Дьо Бусак пристига с петдесет въоръжени мъже. Докладва директно на Девата. Планират нападението над Ла Шарите, високия укрепен град, където се е настанил Перине Гресар и развява знамето си с три прозорчета и лента през тях.

Ла Шарите е укрепен от стария крал. Не е Париж, но не е и много различно. Трудно му е да намери време да остане насаме с нея. Томас трябва да чака до службата, когато изслушва изповедта ѝ. Имах зли помисли към Д'Албрет. Страхувам се, че може и да не превземем Ла Шарите. Нямам вяра.

Сякаш вече са обсъждали подобни неща, той пита:

— Какво казва кралят в небето?

Тя свива рамене. Трябва да приемем нещата.

Той иска да попита дали старият крал ѝ е казал това. Ако наистина го е казал, може ли той да обясни как предлага да се направи, след като вече нямаме нито барут, нито стрели, нито гюлета. Без храна и бучиниш и мак; без кожа за ботуши и вълна за тъкани, как да стане?

— Томас, няма да позволя да се каже, че сме изгубили, защото не ни е достигнал кураж. Напиши следното на хората от Риом:

Скъпи, добри приятели,

Знаете как град Сен Пиер льо Мутие бе завзет с нападение и с Божията помощ, възнамерявам да разчистя другите места, които са срещу краля. Тъй като бяха използвани твърде много барут, стрели и други военни материали преди този град, тъй като и аз, и лордовете пред града сме останат почти без провизии, за да обсадим Ла Шарите, накъдето се отправяме скоро, ви моля, от обич към добруването и в чест на краля и останалите тук, веднага да изпратите за обсадата барут, селитра, стрели, лъкове и други военни материали. Изпратете достатъчно, така че денят да не се окаже къс заради липсата на барут или други материали и никой да не може да каже, че сте били небрежни или неуслужливи. Скъпи, добри приятели, нека Господ Бог ви закриля.

Написано при Мулен на деветия ден от декември.

Жана

Д'Албрет е силно разтревожен: няма слава, няма богатство, няма чест. Той открива онова, което вече е известно на Томас, че войната през зимата е нещо ужасно, студено и оплескано в кал. Всички незначителни лордове и графове са се оттеглили в топлите си, сухи замъци. Те не изпращат храна на армията, която са изоставили, нито пък лекове, нито барут, стрели или коне. По този начин съсипията, започната от краля, довършва Девата. Бедфорд може и да има пръст, но истината е, че няма нужда да прави каквото и да било повече. Момчето Валоа е сложило кръст и няма да й позволи да просперира.

Хората от Лоара обаче имат вяра; те изпращат на Девата всичко, което могат, но истината е, че могат да отделят малко, а то е недостатъчно. Армията продължава към Ла Шарите.

Ла Шарите

14 декември 1429 г.

— Нека всевишният Исус Христос ви закриля и отведе до вечния живот.

Палатката се състои от кожи, защити към загнили пръти, и едва осигурява покрив и три стени. Суграшица се сипе върху замръзналите хора, конете, оръдията, заседнали в блатото, което някога е било пасище. Всички мръзнат, мокри са, прегладнели, всеки е тласнат до смъртта, откъдето едва ще намери сили да се върне.

Вътре, измръзнали, мокри, прегладнели са онези, които нямат сили да се върнат. Тук Томас шепне причастия над умиращите, докосва със свето масло дланите на умиращи, слепоочията, гърдите. Поставя нафората в едва дишаща уста и подава кръста напред, където умиращият може да го види, без да обръща глава.

Умиращият се казва Александър. Той държи ръката на Девата. Очите му не се откъсват от лицето ѝ и когато изповяда последните си грехове пред Томас — искам да избия англичаните, отче, но хранех посилна омраза към онези, които ни изпратиха тук; искам да смъкна краля от трона и да го дам на човек, който ще властва честно и справедливо, а не по прищявка на хора, които нямат понятие от война — насочва кървясалите си очи към нея и се опитва да намери думи.

— Разкажете ми за краля в небето. Ще бъда ли при него тази нощ?

Кралят в небето ли? Всички ли знаят? Томас усеща как стомахът го присвива и му прилошава от болка.

Девата не трябва да плаче. Не бива да беснее, иначе ще отприщи ужаса на това място, самотата и отчаянието. Томас не може да ѝ даде нищо, освен присъствието си. Пристъпва напред, притиска рамо към нейното.

Тя стиска ръката на Александър: вдървени от студ пръсти, никаква топлина. Тя задържа погледа му. Думите се леят, а кой знае цената?

— Кралят седи облян от златна светлина на небето. Вижда всички. Познава всички. Грижа го е за всеки един от нас. Освен това обича Франция. Много обича Франция...

— Милейди, свърши се. Отдръпнете се.

Самият Томас не е мъжът, който беше, здрав и як, смел, с широки рамене, закръглен. Пристъпва към нея с превити рамене. Костите на лицето му образуват пещери на бузите и кожата виси над тези сенки. Отвърща се от този образ, отразил се на бронята ѝ.

— Кой? — пита тя. — Кой е следващият?

— Гияр.

Гияр падна и си счупи китката преди три дни. Костите щръкнаха бели от кожата; единственото бяло, което са видели от месец насам. Скоро покафеняха от мръсотия, а сетне позеленяха.

Тя се обръща и се мръщи. Той я наблюдава как се опитва да си припомни кой е Гияр, откъде е, какво е направил, за да може да го спомене пред него, да го похвали, така че той да отиде при създателя с нейно одобрение. Завърта се и не може да го види и...

— Милейди... — Ръката на Томас я кара да спре. — Късно е вече. Него го няма. И следващия. — Той я обръща към себе си. — Чуйте ме. Не можем да останем тук. Освен ако не искате да обречете още триста души на същата смърт като тези. Вината е моя. Не трябваше да се доверяваме на краля, че ще изпрати провизии. Това не го предвидих. Много се извинявам.

Само че извиненията не срутват стени и не помагат на мъжете да оживеят.

Тя затваря очи. Вижда как тя посяга за помощ и забелязва отчаянието, когато не получава отговор.

Защо мъртвият крал не я спохожда сега? Да не би да съществува някаква бариера след провала пред Париж, която ги държи раздалечени? Довел я е чак дотук, шепне призрачни, окуражителни думи, а сега я изоставя. Ако някой може да нападне мъртвец, той, Томас, е готов да го издири в рая или в ада и да извие кльошавия му, наполовина смахнат врат.

Девата отваря очи. Томас е застанал като паднала скала. Суграшицата се сипе по раменете му.

Среща погледа ѝ.

— Ако си тръгнем, ще кажат, че Девата се е провалила — заявява той. — Затова го направиха; за да ви пречупят, да докажат, че не сте изпратена от Господ, защото Господ не би ви оставил да се провалите. Армията ви го знае. Всеки мъж тук е готов да умре в калта за вас, попитайте ги. Аз обаче не мисля, че тяхната смърт ще докаже, че сте права и кралят греша.

Двамата с Девата се вглеждат отвъд палатката. Мъжете стоят в редици, сломени, извърщат очи. Минал е месец, откакто са били сити, още по-отдавна не са пили. Опитаха се да разграбят Сен Пиер, но тя не им позволи; мислеше, че Господ иска френските мъже и жени да бъдат

оставени на мира; мислеше, че баща ѝ ще иска, че ще ѝ проговори, ако ги накара да се въздържат.

Мъжете я послушаха, защото ѝ вярваха, убедени бяха, че след като тя го иска, значи и Господ го иска, че не трябва да пипат жените, златото, кадифето, конете, оръжията, снаряжението, всички удобства и богатства, които войната носи.

Сега извързват очи, преструват се, че ѝ осигуряват усамотение наред вонящото поле. Тя вдига поглед към небето, откъдето навремето идваше славата ѝ. Томас също вдига глава и вижда единствено облаци и още суграшица.

— Прибираме се — изрича го първа, сякаш да изпита как звучи, след това го изкрещява, толкова високо, че да достигне стените. — Прибираме се у дома! Оставете оръдието. Оставете всичко, от което нямате нужда. Погрижете се единствено за конете.

Застаналият до нея Томас надава детински вик и стиска ръката ѝ.

— Няма да ви заловят. Няма да позволя.

Той, разбира се, греша. Рено дьо Шартр със сигурност планира как Бедфорд да я залови. Само че онези, които ги е грижа за нея, няма да улеснят задачата му, а Томас е пръв сред тях.

Жаржо

Коледа 1429 г.

Девата е спасителката на Жаржо, тя освободи града от английските окупатори. Хората я приветстват в нейния град на службата, сякаш е прероденият Исус. На нея и хората ѝ дават стаи, чисто бельо и дюшеци от гъши пух, топла храна. Има катран за крака на Ксенофон и горещо ленено семе, сварено до каша, за да се възстанови. Предлагат ѝ параклис, водят я на служба.

Тя е унищожителят на Жаржо. Тя водеше обсадата, насочи оръдия срещу стените им. Тя не задържа армията както при Сен Пиер. Не е останало семейство незасегнато от грабежите, които бяха извършени, след като се предадоха.

Благопожеланията им звучат озлобено, извързват очи, когато тя и Томас говорят за война и Англия, за примирията, които кралят все още се надява да склучи с братовчед си в Бургундия. Страхуват се, че също като градовете около Париж, градовете по Лоара ще бъдат върнати на

англичаните, а английските наказания ще ги сполетят отново, задето са се осмелили да отворят портите за Франция, заради всичко, което са направили насила. Много по-зле е положението на онези градове, които са отворили порти по свое желание: сега треперят при всяко писмо, което си разменят кралят и братовчед му.

Девата има свое писмо, написано от граф Дьо Бурбон, който на свой ред пише по нареждане на краля. Томас го прочита в тишината на жилището им, над супата от заешко и боб. Тя е все още слаба. Всички са слаби.

— „В желанието си да изразим благодарност за множеството ползи и божествена слава, която ни споходи от действията на Девата, Жана д'Арк, ние даряваме от този ден насетне...“

— Той ви провъзгласява за рицар, милейди.

Тя е рицар. Потомците ѝ ще бъдат рицари, независимо дали са момчета или момичета. Ако се омъжи. Ако има деца. Той не може да си го представи. Нито пък кралят. Само че баща ѝ, братята ѝ, тяхното потомство, ще бъдат сред френските благородници и ще носят лилията на ръцете си. Обещанието ѝ от лятото се осъществява. Той помни онзи грубиян Жак от Домреми в порутената къща, презрението в гласа на Девата.

— Той ме прави рицар. Трябва да съм благодарна за тази велика чест, но аз съм рицар още откакто Жан д'Алансон ми даде кон и кралят плати за доспехите ми. Рицар съм още откакто премазах англичаните, които излизаха от укреплението Де Опостен пред Орлеан. Рицар съм откакто падна Жаржо и Мьон и всички градове чак до Троя. Аз съм рицар, каквото и да разправя кралят; но нямам собствен доход, нито злато, което да раздавам. Завися от човек, на когото му се струва забавно да дава издръжката ми на Тремоай.

Настанени са при брата на съпругата на Тремоай. Хората са мили. Носят ѝ броениците си да ги благослови и не приемат, че те самите могат да ги благословят не по-зле от нея. Като се изключи това, тя е поставена под домашен арест.

С Томас е по време на службата и заедно посрещат новата 1430-та година. На петия ден от януари той оседлава червеникавокафявата кобила и заминава по ужасните зимни пътища за Шинон, където се намира Йоланда Арагонска.

Хрумнала му е една последна идея и не знае дали е възможно да бъде осъществена. За целта е нужно Пистро ди Кариняно да остане верен на думата си, което може и да не стане, но той е длъжен да опита.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Орлеан

Сряда, 26 февруари 2014 г.

19:00

— Имате два избора: казвате ни истината или ви обвиняваме за всичко, включително за убийството на доктор Иън Холоуей.

Пико е добра в работата си.

Килиите се намират в мазето на управлението: студени, влажни и неприветливи. Моник Сусонг не крие облекчението си, когато я качват на горния етаж в стая за разпит, но това чувство много скоро изчезва. Тук няма прозорци, стените са боядисани в мрачно, облачно сиво, тръбите за вода се виждат, подчертани в убито червено, също като открити вени.

Гарон е оставил дигитален касетофон точно до айпада си и си води бележки с ентузиазма на новобранец.

Пико се привежда над масата.

— Коя сте вие?

Кафяви очи срещат безизразно нейните.

— Искам адвокат. Имам това право.

— Единствено, ако ви обвиним. Ако ни помогнете с разследването, не ви е необходим. Ако, разбира се, настоявате, можем да направим всичко много по-официално. А за да го направим, трябва да знаем името ви. Истинското ви име. Не... — Пико плъзва напред снимка от нета, пусната от лазерен принтер. — *Това е Моник Сусонг, която работи като асистент на модния редактор на „Вог Париж“...*

Тя чака.

— Йонита Маркос.

— Йонита ли? — Пико усеща, че светът ѝ се събужда. Тя поглежда надясно, към камерата, която подава образи към екрана, пред който се намират Патрис, Роло, Силви и Дюка. Помества айпада на масата. — Бихте ли го написали.

Пръстите на жената пробягват бързо по клавиатурата. Първата буква е достатъчна.

Йонита Маркос.

Пико повдига айпада към обектива.

— Можем да престанем да търсим Джонатан, който работи за „Корнел“. — Обръща се отново. — Коя е Моник Сусонг?

— Сестра ми. Мога да мина за нея, ако не се вглеждате.

— Тя знае ли, че използвате самоличността ѝ?

— Не, идеята беше на Йън. Той реши, че така ще ме предпази.

— А предпази ли ви?

— Все още дишам.

— Това невинаги е най-добрият признак за безопасност. Нито единственият.

— Не. — Йонита Маркос поглежда съвършените си тъмнопурпурни нокти и отново вдига глава. — Какво искате да знаете?

Пико се обляга назад и оставя Гарон да срещне погледа ѝ.

— Започнете от началото — моли тя. — Разкажете ни откъде познавате доктор Йън Холоуей и защо дойдохте във Франция миналата седмица, за да се срещнете с него.

Така научават, че жената, която не е Моник Сусонг, е молекулярен инженер, преподавател в университет „Корнел“ в щата Ню Йорк, която специализира в извличането на ДНК от стари или замърсени мостри.

Запознала се с Йън Холоуей в Босна, докато работели заедно над идентификацията на тела от масови гробове, и общият им интерес прераснал във връзка, която поддържали от двата бряга на Атлантика. Тя говори безупречен френски, защото пастрокът ѝ бил французин. Баща ѝ е грък, почти не го помни.

Дошла във Франция, защото Йън Холоуей я помолил, но пристигнала в събота следобед, а тогава той бил неузнаваем. Между четвъртък вечерта, когато се обадил за пръв път, и събота вечерта, когато кацнала в Париж и му позвънила от летището, той се бил променил от човека, завладян от това разследване, в човек, който се страхува за живота си.

Когато пристигнала в хотела му, погледът му минал през нея, без да я вижда, сякаш никога не са се срещали. Единственият им контакт била бележка, пхнатата под вратата.

— Пазите ли бележката?

— В чантата ми е. Вашите офицери я взеха. — Гарон става, без да каже и дума, и отива да я донесе.

Пико продължава:

— Над какво работеше Иън Холоуей? Защо е имал нужда от помощта ви?

— Не знам точно. Беше... потаен. Понякога имаше мании, после ги зарязваше и се захващаше с нещо ново. Тази... знаехте ли, че си кореспондира с баща ви?

Пико вдига вежди.

Жената обяснява предпазливо:

— Вашият баща. Шарл Пико. Който...

— Пенсионира се.

— Да, разбира се. Иън му пишеше. Той имаше теория. Баща ви изглежда я хареса. Иън беше неестествено доволен; също като дете, което получава награда на първия изпит по правопис в училище. Той... — Тя преглъща и свежда очи към ръцете си. — Той не беше нито опасен, нито груб. Само че мразеше хора, които не мислеха трезво. Това ще рече почти всички. Освен баща ви.

— И вас ли?

— Много се стараех. Невинаги успявах. — Тя разперва ръце. — Наистина не знам с какво се занимаваше този път.

— Знаели сте достатъчно, че да отидете при свещеника в „Клери Сент Андре“.

— Единствено, защото така пишеше в последната му бележка до мен.

— Ами имейлът?

— Какъв имейл?

Пико поглежда надясно.

— Патрис, в теб ли е имейлът от чипа?

Сега вече е съсредоточена. Може да разговаря с него, без да има чувството, че зад очите ѝ разцъфва цвете.

Айпадът ѝ тананика, за да извести за пристигнал мейл. Пико го отваря.

— Кога получихте имейл от Иън Холоуей за последно?

— Изпрати нещо в неделя вечерта, около час преди началото на пожара. Видях го чак в понеделник, но ми се стори напълно

неразбираем.

— Така ли? — Пико завърта айпада. На екрана се вижда недешифрираният хекс файл, който Патрис откри на юесби чипа.

— Това е! — ококорва се жената. — Как го изтеглихте?

— Доктор Холоуей ни е оставил юесби чип с кодирани файлове. Отворихме само един. Ключът беше списък с имената от гроба, над който сте работили и двамата в Босна.

Пико прехвърля на нова страница.

— Ето и превода.

Джон — Толкова много трябва да кажа, а времето е съвсем малко. Да знаеш, че те обичам и където и да отиваме след смъртта, ще те чакам там. Не бързай.

Като подарък за теб от гроба — и с извинение, че не е по-вълнуващ — ти изпращам две мостри. А е от Iii (бележка от Р: не съм сигурен дали това е правилно, но го проверих), Б е от предмета. Готов съм да се обзаложа, че са свързани. Ако се окаже, че съм прав, ще съм ти благодарен, ако кажеш на колкото е възможно повече хора: кажи на целия свят. Наречи го моето наследство или нейното, и в единия, и в другия случай ще бъдеш в безопасност, когато стане публично. Дотогава... има хора, които са готови да убиват, за да опазят тази тайна. Стой на безопасно място. Не се доверявай на никого.

Бъди добре, любов моя. Не скърби за мен; просто бъди себе си.

Обичам те: ИХ

На миглите на Йонита Маркос се събират сълзи.

— Съжалявам — прошепва Пико.

— Няма защо. Предпочитам да знам. Той беше толкова... предвидлив. Мил. Внимателен. Грижовен. Все си мисля, че ще си взема телефона и ще има есемес от него и всичко ще се окаже една шега. — Тя затваря очи, след това ги отваря бавно. — Какво искахте да кажете с това, че ви е оставил чип?

— Исках да кажа, че е глътнал юесби чип, преди да умре. Беше единствената ни следа към онова, с което се занимава. Всичко останало е било откраднато.

— Но защо? *Защо?* Той беше добър човек.

Тя много се старее да запази самообладание. Пико трябва да стисне ръце, за да не се протегне през масата и да я прегърне. Ако Патрис умре сега...

Тя продължава.

— Не знаем. Ако успеем да открием какво има на другите два файла, може и да успеем да разберем, но междуременно работим с онова, с което разполагаме. Има ли смисъл? — Пико обръща екрана на айпада и маркира **A** е от **III**. Какво означава **A е от III**?

— Наистина не знам. Повярвайте ми, щях да ви кажа, ако знаех. Навремето, преди да се запознаем, е работил във Виетнам. Може да е на виетнамски. Може да е име.

Пико дори не поглежда към камерата. Не е нужно и да погледне към айпада си; чува гласа на Патрис, който казва: „Заемам се“.

Оставя този въпрос и вместо това заговаря за друго:

— Казва, че ви е изпратил мостра. Може да е била обозначена по-ясно. Възможно ли е към нея да има бележка с обяснение?

— Дори да има, не съм я виждала. Нищо не е идвало, откакто заминах от „Корнел“ в ранните часове на събота сутринта, така че каквото и да има, няма да пристигне в лабораторията преди понеделник сутринта.

— Той е звънял в „Корнел“ в неделя вечерта. Германец, гост на хотела, го е чул.

— Сигурно е звънял на техниците да очакват онова, което е изпратил.

— Някой ще го отвори ли във ваше отсъствие?

— Възможно е. Но едва ли ще знаят какво да правят с него. Ако ми дадете телефона, ще пусна есемес на главния техник и ще разбере.

— Заповядайте.

На вратата се чука и Гарон се връща. Пико кима и той плъзва чантата по масата, а Йонита я отваря. Вади айфон в розов калъф и лист.

— Пъхнал е това под вратата ми в събота вечерта.

Ma cherie,

Не идвай в стаята ми. Не ме поглеждай. Не ме познаваш. В момента не е безопасно да си сред познатите ми. Утре трябва да се преместим в друг хотел. Ако имаме късмет, това ще отшуми и можем да пийнем по нещо и да се посмеем над параноята ми. Ако обаче се окаже прав и се случи нещо неприятно, иди при отец Сенк Марс в „Клери Сент“ и му кажи, че аз те изпращам. Може да се наложи да го убеждаваш, но той знае за какво става въпрос. Дано си в безопасност и помни, че те обичам.

Завинаги твой:

Иън.

PS Остани под името Моник Сусонг. Те не знаят това име.

Иди при отец Сенк Марс в „Клери Сент Андре“...

— Вие отидохте там. Той какво ви каза?

Жената пише есемес, стиснала език между зъбите, а палците ѝ трескаво работят. Клати глава, без да вдига поглед.

— Нищо полезно. Той е скапан малък гадняр, който нямаше никакво намерение да ми каже нещо, което вече не ми е известно. Най-добрият му съвет беше да си замина и повече да не се връщам. Повече не мърсете прага ни. Нещо такова.

— Значи свещеникът знае нещо повече.

— Очевидно Иън е мислел, че знае.

— Очевидно. — Очите ѝ се плъзват към постскриптума.

— Колко човека във Франция знаят, че двете с Моник сте сестри?

— Съпругът ѝ. Синът ѝ. Нито един от тях не знае, че съм във Франция. Двете с Моник нямаме много общо. Дори тя не знае.

— Но сте с нейната шофьорска книжка.

— Не съм. Имам европейска книжка, която Иън ми уреди в Босна.

— Фалшива ли е?

— Това престъпление ли е?

— Ако решим да ви задържим, ще свърши работа. Защо ви беше?

— Не всички искаха да открием имената на мъжете в гробовете. Имаше смъртни заплахи... Разчитахме на защита, но Йън каза, че може да ми се наложи да изчезна бързо. — Тя се усмихва. — Очевидно се получава...

Гарон, чиято отговорност е да проверява документацията, се изчервява в грозно алено.

— Ако доктор Холоуей — продължава Пико — е бил прав, то тогава е в интерес на вашата сигурност да продължите да се представяте като Моник Сусонг, докато сте в Орлеан. Ще можете ли?

— Стига никой да не погледне банковите ми карти. До една са на истинското ми име. — Отваря чантата, пъхва ръка в джоб с цип в основата и вади платинена „Американ Експрес“ и дебитна карта на „Банк ъв Америка“, и двете на името на Йонита Маркос.

— И досега не ви хрумна да ни кажете всичко това?

— Не знаех дали мога да ви имам доверие. Йън не каза кой го заплашва.

Пико отваря вратата.

— Благодаря ви за помощта. Очевидно не мога да ви накарам да останете в Орлеан, но...

— Ще остана. Искам да разбера какво се е случило с Йън не по-малко от вас. Ще ви потърся, когато дойдат резултатите от лабораторията. Ако открием генетично звено между мострите, тогава какво ще стане?

— Тогава ще говорим със свещеника — отвръща Пико.

По-късно, в офиса, кафето е горещо, горчиво, съвършено. Пицата е тънка и добре нарязана.

Моник Сусонг взе такси до хотела си, а Гарон, който я последва, твърди, че е в безопасност в ресторанта. На връщане е купил пица.

Патрис, Силви, Роло, Дюка и Ерик Масон влизат в празния офис. Тя седи на бюрото си, опряла коляно в коляното на Патрис. Той е погълнат от лаптопа си, а тя от пицата. Мястото, на което коленете им се докосват, е живо, но никой не поглежда накриво и тя разбира, че са в тази поза от доста време и дори не е забелязала.

— И така. — Тя посяга към кафето и притиска чашата до гърдите, където то вибрира с ритъма на сърцето ѝ. — Кой от вас ще ми

каже защо отне двойно повече време да внесете чантата на Моник в стаята за разпит?

Патрис откъсва очи от екрана, мига веднъж към Дюка, който гледа втренчено през вратата.

— Клонирах телефона ѝ.

— Мислех, че клонирането е умряло с аналоговите телефони.

— Добре, де, копирах данни.

— Защото...

— Защото мислех, че един от предишните ѝ имейли може да е ключ към документа на юесби чипа. Очевидно Иън Холоуей е искал да работим с нея. Тя е важна за кодирането и има копие от имейла. Затова изглежда възможно другите им имейли да са ключовете, които търсим и те да отворят останалите два файла.

— А така ли е?

— Все още не. Тествам всеки имейл, а след това комбинация между тях. Ще ти кажа, ако попадна на златна мина. — Патрис навежда глава. — Ти имаш ли лаптопа на баща си? Ако успеем да погледнем кореспонденцията му с Иън Холоуей...

— Татко реформатора хард драйва, преди да почине.

— Няма значение. — Патрик се е ухилил срещу нея. Пред други хора. Това е много опасно. — Данните са все още там и мога да ги извадя. Довери ми се.

Тя му се доверява. Само че...

— Дадох го.

— Дала си го?

— На погребението. Семейство Бресар привикаха почти цялата фамилия. Те са над хиляда, засвидетелстваха солидарност. Говорех с...

— Тя стиска очи. — Не помня. Братовчед на шестнадесети братовчед. Той е на четиринадесет и не е богат като останалите. Дадох му лаптопа. — Тя вдига ръка, за да спре изпълнения с недоверие поглед.

— Ще пусна есемес на Люк и ще видя дали мога да си го върна. — Телефонът е в ръката ѝ. Номерът излиза по-бързо, отколкото ѝ се иска. — Заемам се, Патрис. Не ме притискай.

Въздухът губи заряда си. Дюка се възстановява от краткото състояние на глухота и се обръща към стаята. Трудно е да се определи по кое време е престанал да бъде враг и се е превърнал в съюзник, но

това определено се е случило. Ако не друго, за пръв път е в офиса ѝ за кафе и пица.

Пико изпраща есемеса.

— Началник Дюка, искам да арестувам свещеника, отец Сенк Марс. Имам ли разрешение?

— Абсолютно. Той е заподозрян в убийството на Иън Холоуей. Заплахата за обвинение в убийство би трябвало да го накара да се разприказва.

— Той умира от рак на гърлото. Въпреки това трябва да пробваме. След това... — Тя допива кафето и поглежда Гарон. — С какво разполагаме за Чеб Ясин?

— Не е напуснал къщата си — уверява я Гарон. — Имаше трима посетители, до един от алжирски произход, всички известни. Двама са наркодилъри, третият е от Марсилия и от полицията мислят, че е наемен убиец. Почти сигурни са, че е убил четирима словенци, които били на крайбрежието, но не могат да докажат нищо. Сега го наблюдават Силви и Роло. Аз поемам от полунощ.

— Значи продължаваме наблюдението над Ясин и продължаваме да следим Моник Сусонг; Силви, за теб е. Продължаваме да я наричаме с това име, поне засега. Може да е в опасност от онзи, който е убил Иън Холоуей; само защото все още не е набелязана, не означава, че няма да бъде. Искам въоръжена охрана за нея, готова да се намеси, ако се появи опасност. Гарон, Роло, не искам вие да се занимавате, но искам да го организирате. Патрис, ако получа лаптопа на татко, ще ти го изпратя по куриер. Да вървим, хора. Чака ни работа.

Пресконференцията на стъпалата на хотел „Жана д’Арк“ си е свършила работата; никой не спира Пико на улицата, не я следват до апартамента.

Замисля се дали да не пусне на Патрис есемес, че се прибира, и може би да го покани. Здравият разум я спира, както и страхът снимката му да не се озове до нейната в утрешните вестници. Но самото обмисляне на възможността прави деня по-ведър.

Заспива с мисълта, че светът ѝ не е празен. Още три дни до изборите. След това още един, за да преброят бюлетините и да съобщят резултатите. И така, четири дни до свободата и живот, който вече ѝ се струва много по-хубав. Противно на всички очаквания тя е щастлива.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

07:00

Пико е преполовила второто си сутрешно кафе, когато на вратата се звънва. Колкото и да мрази експедитивността на Бресар, фанатичното им внимание към всички детайли ѝ дава възможност да отвори панел на кухненския перваз и да види образите на двете скрити камери, които заснемат всичко на входната врата, три етажа по-надолу.

В момента показват Чеб Ясин. Тя натиска копчето за микрофона.

— От пресата знаят ли, че сте тук?

— Не виждам никого, но може вече да разчитат на по-добър камуфлаж, отколкото преди. Не е препоръчително да стоя тук прекалено дълго. Може ли да вляза?

Дюка ще полудее. Люк ще припадне. Патрис ще... сигурно ще избухне в смях. Тя натиска копчето, за да отвори вратата.

Той тича леко нагоре. Тя застава на отворената врата, стиснала нокията си в ръка.

— Мога да повикам дванадесет офицери, които ще са тук до четири минути.

— Знам. — Той е добре трениран, дори не се е задъхал по стълбите. Поглежда навътре, към апартамента. — Парите на Бресар ли са играли тук?

— Със сигурност не е полицейската ми заплата. — Тя отстъпва, за да го пусне и го повежда към кухнята. Той приема кафе, но отказва да седне. Заглежда се през прозореца.

— Какво имате? — пита Пико.

— По-важно е какво нямам. — Той се обляга в ъгъла най-далече от вратата. По този начин стената е зад гърба му, прозорецът е от лявата страна. Преставя да оглежда навън и среща погледа ѝ. — Вчера ми се стори, че ще разберете, ако кажа истината.

— Не мога да гарантирам.

— Тогава решавайте дали казвам истината или не. Ще ви кажа онова, което вярвам, че е така. — Той притиска ръце, поглежда отново навън, а след това към нея. — Няма нито една група, свързана с исляма, нито с джихадистите, нито дори светска групировка, която използва религията за фасада, нито джамиите, нито имамите, нито жива душа, която да се свърже с подпалвачите в Орлеан. „Джаиш ал Ислам“ няма нито един член в мюсюлманската общност на този град. Въпреки това всички се боим какво ще се случи с нас в резултат на пожарите. Вече виждам какво би могло да бъде в демонстрациите и че скоро тези демонстрации могат да прераснат в бунтове, в които ще бъде изгубен животът на невинни хора. Не мога да го докажа, но не вярвам тези хора да ме лъжат.

Ако я лъже, много е добър. Тя обаче не се отказва.

— Според тях кой стои зад пожарите?

— Кой ще извлече най-голяма полза, ако ниzakлеймят като престъпници? Коя искаше да бъде новата Дева на Орлеан, преди вие да вземете ролята.

— Да не би да мислите, че Кристел Вивие ще тръгне да пали пожари в собствения си град?

Усмивката му е тъжна. Оттласква се от плота и тръгва към вратата.

— Ще ви оставя да мислите защо първият ви инстинкт е да повярвате, че това е нейният град повече, отколкото моят или че е по-важно за нея да го изгори заради политическите си цели, докато не е толкова важно за мен или хора като мен да го изгорят поради религиозни причини. — На прага се обръща. — Пожелавам ви успех в намерението да изправите виновните пред съда, но братовчед ми умря от ръцете на хора, които са готови да ни изгорят всички, не само мен. Или вас. *Au revoir*, капитан Пико.

Когато звънецът долу започва да звъни настойчиво скоро след като той си е тръгнал, тя решава, че той се е върнал, че папараците са по петите му, че Кристел Вивие е насъскала хрътките от „Националния фронт“ по него.

Тя включва екрана, който отваря очите на скритите камери. Патрис я гледа от една от тях, покрил е с ръка втората камера, така че тя да не се обърка от множеството образи. Не се смее. Дори не се усмихва.

— Пусни ме да вляза.

Тя го пуска.

Мислеше, че Чеб Ясин е бърз. Патрис обаче прескача през три стъпала и е на вратата, когато тя отваря. На тениската му пише: „ЕДУАРД СНОУДЪН ПРЕЗИДЕНТ“ над маската на Гай Фокс. Той се втурва вътре и се обръща към нея:

— Какво, по дяволите, търсеше тук Ясин? Не ми клати глава. Видях го, когато влезе.

Това е нов Патрис, побеснял. Тя отговаря на въпроса с въпрос:

— Той къде отиде?

— В бърлогата си. Къде му е бил умът? Ами твоят?

— Искаше да ми каже, че издирва убийците на братовчед си и че ще се справи преди мен. Ти изобщо спал ли си?

— Сънят е за смотаняци. С изключение на присъстващите, разбира се. — Той въздиша, съска през зъби и поглежда към кухнята. — Кафе?

— Сигурен ли си, че имаш нужда точно от това?

— Не, но съм сигурен, че нямаш „Ред Бул“. — Отправя ѝ напрегната усмивка и тя се отпуска и започва да мисли.

— Да не би да си дебнал Чеб Ясин цяла нощ?

— Не, според инструкциите Роло и Гарон са се заели и или не знаят, че е идвал тук, или знаят, а аз не знам кой вариант е по-лош.

— Ще им звънна по-късно.

Той присяда на висок стол пред плота за закуска. Слънцето го оцветява в златно и живачно. Коремът ѝ се свива от близостта му. Тя му подава чаша кафе. Пръстите им се докосват. Той вдига ръката ѝ, целува дланта и свива пръстите. Кръвта ѝ е като електрически заряд. Усмивва ѝ се извинително. Промените в настроението му са светкавични. Люк щеше да ври и кипи седмици наред, ако беше ядосан.

— Нали не сме скарани?

Тя прокарва пръсти през косата му. Вече ѝ е позната.

— Не и ако Гарон и Роло ни заварят тук.

— Дойдох да ти кажа нещо за твоя безопасност. Съветът ми е, че ако искаш да си в безопасност, последното, което трябва да правиш, е да пускаш Чеб Ясин в апартамента си.

— Защо не, след като той ме пусна в своя, но не искам да се караме. Да не би да си разбил поредния шифър на Холоуей?

Той спира, както е поднесъл чашата към устните си.

— Как разбра?

— Защо иначе ще идваш? — Неин ред е да се усмихне. — Можеш ли да ядеш в това състояние? Или просто си инжектираш чист кофеин?

— Какво имаш?

По-малко, отколкото, докато беше съпруга на Люк, това е сигурно. Има хляб, но той е отпреди Иън Холоуей да умре. Сиренето е още по-старо, но е в по-добро състояние. Тя ги слага заедно и Патрис яде, сякаш опитва храна за пръв път от дни, и говори с пълна уста.

— Ключът към един от текстовете е номерирането на писмата от последните три имейла, които Иън Холоуей е изпратил на Моник Сусонг. Взех мейлите от нейния лаптоп, докато тя говореше с теб. Взети заедно са по-голямата част от шифъра, но не напълно. Дори тогава нямаме текст. Преди час разбрах какво е изпратил. Екзиф файл.

— Патрис!

— Извинявай. Денят беше дълъг.

— Още няма седем и половина.

— Изключително дълъг ден. — Той се смее, навежда се напред, избърсва троха от страни на устата ѝ и целува пръста си.

— Екзиф е трансферен протокол за смартфон образи.

— Значи файлът е снимка. — Това никак не я изненадва.

— Не каква да е снимка. Череп. Виждаш ли? — Той отваря лаптопа си и го завърта. На екрана се показва цветна снимка на череп, позеленял от плесен с липсващи фрагменти около едната очна орбита, иначе непокътнат. Отдолу се виждат няколко цервикални прешлена, подредени, а под тях е черно-бял маркер за размер и малка стъкленница, от онези, в които медиците изпращат мостри в лаборатория.

— В имейла на Иън Холоуей се казва, че изпраща мострите в лабораторията на Моник Сусонг. — Патрис барабани леко по екрана. — И воала! Стъкленница с мостра.

— Женски череп. — Пико установява, че формата на назалните кости е определено женска.

— Ще приема казаното на доверие. Значи това е от образца на Иън Холоуей.

— Пас. Едно име щеше да свърши по-добра работа.

— Ако е знаел всичко, е щял да го включи в последния файл; нищо лесно, в случай че лошите започнат да разбиват шифрите. Сигурно не си намерила лаптопа на баща си.

Беше забравила за него.

— Не, Люк пусна есемес, докато Чеб беше тук. — Отваря телефона, обръща го.

Извинявай. Отдавна е в ибей. Той беше от далечен клон на семейството, „Г“.

— Какво е това „Г“.

— Всички имена започват с „Г“: Гийом, Жерар, Жорж^[1]. Нали разбираш? Семейна практика. Затова Анелиз се нарича Лиз. Клон „Л“ очевидно е върхът на пирамидата. — Тя свива рамене. — Те са от Лион.

— Тези са нещо психясали.

— Докато си вътре в нещата, ти се струва напълно разумно.

— Не ти вярвам. — Сега вече Патрис яде по-бавно, хапка след хапка, отново е стъпил на земята. Въпреки това Пико усеща как кожата му излъчва топлина, сякаш метаболизмът му е задействан на нечовешки стойности.

Той е, ако това изобщо е възможно, твърде жив и я наблюдава, прекалено запален от възможности. Тя преброява наум крачките оттук до спалнята. Тялото ѝ запява при тази мисъл.

Пълни чайника, изчаква го да заври.

— Изпратил ли си на някого снимката?

— Освен на теб ли? — Не го е направил, но се заема. Снимката е получена на телефона ѝ.

— Изпрати я на Ерик, за да потвърди, че е на жена. След това... — Самоконтролът ѝ е ужасен. Тя е прекосила стаята и е застанала зад него, пръстите ѝ вплетени в косата му, притиска устни към главата. Вдишва аромата му като наркотик, издишва горещина и нужда.

Той престава да се храни. Много внимателно оставя хляба, мести чинията и се обръща на стола. Очите му са на нивото на гърдите ѝ.

Дъхът му е огнен, изгаря сърцето ѝ. Тя не се страхува от тази болка.

— Ако искаш да си тръгна, сега е моментът да кажеш — изрича той.

Тя хваща главата му и го привлича. Устните ѝ очертават скулите му, клепачите му. Преплита пръсти с неговите, остава така. Отстъпва назад крачка, след това още една, привлича го след себе си и така, без да каже и дума, го повежда по тридесетте крачки до спалнята.

Един-единствен пръст на гърдите му е достатъчен, за да го събори назад, на леглото. Той пада върху кувертюрата. Очите му не се откъсват от нейните, той протяга ръка и стиска китката ѝ, привлича я върху себе си.

По-късно, без дрехи, задоволена, тя лежи върху него. Ухото ѝ е притиснато до гърдите му. Забавеният ритъм на сърцето я посреща. Краката му са върху задната част на коленете ѝ. Той гали дланта ѝ с палец, проследява линията на живота с език и продължава към лакътя.

Тя обръща глава и вижда часовника: осем и половина. Вече е закъсняла за работа, а не е закъснявала от деня, в който почина баща ѝ. Не закъсняваше дори в началото, когато беше с Люк и да се измъкне от леглото му, бе все едно да свали собствената си кожа. Да мисли за това сега е светотатство, а не може да мисли за друго, освен за изминалия час и дивото извисяване, което прилича на катаклизъм. Същото ли беше с Люк? Не помни да е било така.

Патрис притиска устни към челото ѝ. Тя затваря очи и се насилва да мисли за нещо различно от вкуса му, от усещането. В ума ѝ се прокрадва мисъл. Изрича я, преди да реши дали няма да си навлече неприятности.

— Татко имаше сметка в „Дропбокс“. Може да е държал имейлите си там.

Тя усеща как той се напъва под нея и сяда. Тя го отблъсква, целува го по гърдите и усеща как се размърдва.

— Не мога да повярвам.

— Достатъчно е да споменеш имейл. — Той я повдига, целува я по главата. Не е съвсем несериозен. — Кажи ми, че знаеш как да влезеш.

— Всичко е запечатано в ума ми. — Тя се навежда над леглото, намира телефона си сред хаоса от дрехи и пише с една ръка: crp@gmail.com/margueritedevalois

Телефонът ѝ сигнализира за изпращане и есемесът пропява на телефона на Патрик. Той протяга ръка.

— Пасуърдът е една дума, всичко с малки букви ли?

Тя кима.

— А коя е Маргьорит дьо Валоа?

— Незаконната дъщеря на Шарл VI. Татко вярваше, че тя е най-вероятният претендент за Жана д'Арк. Единственият проблем е, че тя е живяла до 1458 г., така че не е възможно. Той пропускаше подобни незначителни детайли.

Тя го привлича, целува го по очите, усеща различни слоеве на напрежение и изтощение в тялото му.

— Патрис?

— М-м-м?

— Ако ти кажа да се прибереш у вас и да се напиш, ще го направиш ли?

— След като току-що ми даде ключа ли? — Той вдига глава към нея. — Ти шегуваш ли се? — Очите му блестят с огън, който тя не може да си обясни.

— Имейл адресът ли е ключът?

— Не, паролата. Не е текст, но ще има нещо на тази база, чувствам го. — Той се надига на лакът и търси дънките си.

Тя стиска ръката му.

— Патрис, имаш нужда от сън.

Той се отдръпва от нея със смях.

— Не мога.

— Патрис! — Тя обаче не се смее. — Моля те.

Той я вдига и я прегръща, целува я по челото.

— Предлагам сделка. Дай ми шест непрекъснати часа работа и ако не успея да разбия шифъра дотогава, ще спя, обещавам.

— Защо не обратното?

— Най-добре работя, когато съм напрегнат. — Навежда се за тениската и я навлича през главата. — Повярвай ми, мога да се справя. След това ще спя.

Тя вдига ръце.

— Шест часа.

— Ще ти се обадя в три с онова, което имам. — Той е на вратата. Умът вече я е напуснал. Той се опитва да се съсредоточи. — Ти какво ще правиш?

— Ще посетя отец Сенк Марс и ще проверя дали заплахата за обвинение в убийство няма да му развърже езика. Ако извадя късмет, може да намеря отговорите преди теб.

[1] Двете имена на френски се пишат с G. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сюли сюр Лоар

16 март 14:30

— Напиши следното до жителите на Реймс:

Скъпи, добри приятели, знайте, че усещаме липсата ви и че Девата е получила писмата ви, в които твърдите, че живеете разкъсвани от страх от нападение и обсада. Трябва да знаете, че подобно нападение няма да има, а ако се случи така, че не пресрещна нападателите ви и те нахлуят, тогава затворете портите, защото аз ще дойда бързо при вас. Ако са там, ще ги накарам да оставят копията толкова бързо, че няма да знаят как да ви нападнат.

Друго няма да ви пиша, освен за да кажа, че трябва винаги да сте покорни и лоялни. Моля се на Господ да ви пази и закриля.

Написано в Сюли, този 16-ти ден от март.

Ще ви изпратя допълнително новини, които може и да ви развеселят, но се страхувам, че писмата може да бъдат откраднати по пътя и враговете ни да изопачат тези новини.

Жана

Промяната сега е в чувствата на Томас.

Сърцето му не е спокойно. Нощите му са потни, тъмни, изгубени в невъзможни желаниа и твърде възможни кошмари. Усукан във влажни чаршафи, той сънува огънове, които изяждат Девата жива, а той не може да направи нищо.

Кралят я върна. Направил я е рицар, но не ѝ позволява да се бие. Държи я на къс повод. Тя трябва да остане под неговия покрив, част от

семейството му, готова, поне на теория, да даде съвета си на негово Величество, само че никой не търси съвета ѝ.

През март дворът се мести близо до Сюли сюр Лоар, за да види по-добре как нападат англичаните; по-точно от капитан наемник, Франкет д'Арас, който изнасилва жени, коли момчета, краде коне и всичко това се прави уж за да помогне на Бедфорд да си вземе обратно земите, които Девата е отвоювала.

Кралят наблюдава. Той не се намесва. Девата крачи нервно в покоите си.

Баща ѝ вече не я тласка напред, вече няма обещания, няма неизпълнени клетви, останало е единствено отчаяно, горящо желание да се качи на Ксенофон, да вдигне меча и да препусне към полето. Тази нужда я изяжда жива; всеки ден става все по-слаба, по-напрегната. И така, противно на вътрешния си глас Томас е намерил начин това да се случи. Сега. Тази вечер.

Той търси Маргьорит, сама, преди да дойде време за раздяла. През изминалите седмици тя бе единствената, която успяваше да успокои Девата; носеше ѝ дребни неща за ядене, които отклоняваха вниманието ѝ. През изминалите дни тя също настояваше, че Девата трябва да бъде отведена на безопасно място, не при опасността. Никой друг не се осмеляваше да го каже. Тя говореше, ала мнението ѝ беше отхвърлено. Чистотата ѝ го пронизва, също и болката ѝ.

Иска да ѝ каже, че съжاليا, но няма да е истина. Не може да срещне погледа ѝ.

Статуетка от порфир, висока тридесет сантиметра, е поставена на масата. Изобразява Света Катерина от Сиена, която не се омъжва, за да се отдаде на Исус и живее, поне известно време, единствено на нафора. Очите ѝ са очите на Маргьорит, ръцете са ръцете на Маргьорит.

— Вие ли позирахте за нея? — пита той.

— Не. Не бих се представяла за светица.

Напротив. Той е прозрял нейния плам, начина, по който устните ѝ се разтварят, когато свещениците говорят за мъченичество. Забелязал е, че е вярна на тази светица, закрилница на младите момичета, които гладуват до смърт.

В края на четиринадесети и началото на петнадесети век имаше епидемия от гладуващи до смърт момичета и никоя не намери

разрешение за тридесетте години Велик Разкол. Изглежда, че след като съществуваше повече от един мъж, който твърдеше, че е непогрешим в името на Господ, младите дами в Европа бяха принудени да търсят стабилност в глада. Сега, разбира се, след като има един папа, те започват да се хранят отново, но не и Маргьорит. Тя изглежда болезнено слаба. Струва му се, че не се е хранила през изминалите дни, откакто планът му се избистря.

— Съжалявам — казва той и в този момент е искрен.

— Не го казвайте. Тя иска да е така. Страхува се, че кралят ще върне Реймс на Англия като доказателство за „добрата му воля“. Вече е наредил Компиен да се предаде на силите на Бедфорд.

— Компиен няма да се предаде — отвръща Томас, — независимо какви нареждания дава кралят.

Маргьорит свива рамо.

— Може да се случи, ако Девата не разбие тази негова решителност. Затова вие ще я заведете.

Той кима.

— Ще я заведе.

— И ще я пазите, докато свърши онова, което трябва, и направи Франция отново цяла.

— Добре. — А след това ще я доведе при теб. Кълна се. Той коленичи. Тя поставя ръка на главата му. Дланта ѝ е хладна, докосването изненадващо стегнато.

— На добър път, Томас. Направи, каквото можеш. Не давай обещания, които не можеш да изпълниш.

По-късно в същата стая двете жени се прегръщат: и двете мургави, слаби, дребни. Биха могли да са сестри, само че Девата е по-висока, с по-широки рамене, притежава арогантността на рицар.

Зад тях пламти огънят в камината и по-слабата светлина на стенните свещници. Въздухът около тях пропуква от съжаление, загуба и копнеж и това не се излъчва единствено от Маргьорит; Девата изглежда така, сякаш сърцето ѝ е разбито, вид, в който Томас не я е виждал. Минават минути, може би дори часове, а те не разполагат с време. Той пристъпва напред.

— Милейди, време е за тръгване. Стражите на краля са разсеяни за кратко.

В момента кралските стражи слушат доклада на съгледвач за последните действия на бандита и какво е сторил. Девата не е поканена на този съвет, нито на който и да е друг кралски съвет. Не ѝ е позволено да излиза да язди с него. Изобщо не ѝ позволяват да излиза да язди, въпреки че от Коледа насам се измъкваше по веднъж на седмица. Тя просто се побъркваше от бездействие.

Сега се обръща към Томас:

— Нямах доверие на Пиетро ди Кариняно, така ли?

— Имам му точно толкова доверие, колкото и на всеки друг, който се предлага за наемник.

— Платили сме му.

— Именно. Затова повтарям, че трябва да тръгнем бързо, докато има време и преди той да промени мнението си.

Стъпка по стъпка, той отвежда Девата, привлича я към вратата. Споменът му за Маргьорит е като за цвят и светлина, потекли свещи, които хвърлят отблясъци върху зелената дамска, косата ѝ се стели по раменете, кожата ѝ е нежна, очите ѝ пламтят.

Тя наистина е ангел. Част от него изпитва болка, че ще я напусне. Тя му се усмихва през сълзи.

— Грижи се за нея, Томас.

— Ще направя всичко по силите си. Господ да ви пази. — Той се покланя. Съпругът ѝ го няма. Той е сам, без придружител с две жени, но нали е свещеник; никой не се интересува. Той отстъпва и затваря черната дъбова врата.

Тук няма стражи. Той няма представа колко време ще отсъстват. Мята торбата на рамо; носи тъмни наметки и други неща, от които ще имат нужда, ако нощта премине успешно. Освен това носи малка оловна фласка, в която пази дестилат от бучиниш за всеки случай.

— Насам, милейди. — Той вдига фенер от калай и тънък, прозрачен волски рог, който разпилява бледа светлина като на лютиче през лятото. Свил е длани, за да пази пламъка, също като кепенците. Току свива и отпуска ръце, може да остави светлината да се процежда между пръстите му, недостатъчно, за да се разбягат плъховете, но достатъчно двамата с Девата да не настъпят някой. Стъпва върху нещо бяло като белтък, изритва подтичваща опашка и продължава.

— Томас, притеснен си. Не си ли взел нож?

— Взел съм два, милейди. Само че, ако убием хора на краля, ще умрем заради това, при това смъртта ни няма да е бърза. — Тя може и да е рицар, но той е срещал такива като тях; ще я убият като селянка.

Тя знае. По всичко личи, че не я е грижа.

— Графът на Солсбъри изгуби челюстта си при случаен изстрел пред Орлеан през зимата, преди да освободим града. Трябваша му девет дена, докато умре. По-дълго ли ще бъде?

Едва ли. Не съм сигурен дали ще изглежда като благословия. Той отново заговаря:

— Не сме тук, за да избиваме стражи. Трябва да се измъкнем и да се махнем, преди да разберат. Сега наляво и надолу. Ще минем под стената.

Изглежда, всеки град във Франция има тунели под стените. Този тунел би трябвало да ги отведе в безопасност. Отвън е прокопан друг, за да пресрещне този. Той не е проверил. Това е единственият недостатък на плана му; не е единственият, но засега е най-големият. Ако Пиетро ди Кариняно е излъгал, ако е казал една-единствена лъжа по отношение на плана, Томас ще го изкорми.

Като мисли за това, в стомаха му пламва огън, докато тунелът се стеснява и таванът става все по-нисък. Те имат избор или да пълзят, или да клекнат, но Девата отказва да пълзи, затова се превиват и пристъпват едва-едва.

Въздухът е спарен, мирише на ужас и миша урина. Той никога не е имал слабост към тунелите: без срам е готов да признае, че никога не е имал кураж. Никога не се е бил и под земята, макар други да са го правили.

Двадесет крачки и пред тях се изпречва препятствие. Тунелът се стеснява, така че има място за един човек. Той подава фенера на Девата и я пусна да мине напред. Сърцето му блъска.

— Завийте надясно, милейди.

Още тридесет крачки и той усеща как студът започва да хапе, вятърът да вие. Стомахът го присвива.

— Милейди, фе...

Тя вече е помислила. Едно бързо обръщане и те са в мрака, опипват, пръстите им попадат на кал, дърва, камъни...

— Стоп.

Гласът ѝ прозвучава досами ухото му. Той застива на място, усеща нов тунел под краката си. Това поне се свърши. Някой е разчистил тунела, който излиза изпод стената.

Той търси звезди, луната, светлината от нечий очи: каквато и да е светлинка. Ръцете му се плъзват под ръкавите. Ще зареже тази преструвка със свещеничеството; не му се отразява добре. Стиска и двата ножа са в готовност. Ще ги хвърли, стига да може да види нещо, по което да хвърли.

— Томас... — Тя стиска рамото му. — Насам.

Тук, ако направи четвърт завъртане наляво, има звездна светлина, колкото да се огледа. Ето го и Пиетро ди Кариняно, пристъпва безшумно, лицето му е потъмнено със сажди, усмихва се.

— Милейди. — Той не е едър мъж, наполовина е колкото Томас, една глава по-нисък, с тъмна коса, мургав, жилав. Държи меч уверено. След ада при Ла Шарите, той се е връщал у дома и е събрал мъже, за да се бият за Девата, поне така е казал.

Нито някой дава пари, нито се искат пари. Тези мъже уж са тук заради честта да се бият заедно с Девата, въпреки че има уговорка да плякосват и въздържанието от Сен Пиер няма да се повтори.

От тази вечер насетне Девата повече няма да се бие за краля на Франция. Тя е капитан на наемници, не по-добра — но и не по-лоша — от Перине Гресар, с когото се би в зимната кал и когото не успя да победи.

Томас не забелязва знака на пиемонтците. Как да скриеш двеста мъже на ливадите пред Жаржо? Да не би да лежат, без да помръдват на меката пролетна трева? Ами къде са Жан д'Улон и Луи дьо Кут, за които бяха изпратени хора под предлог да намерят ковач, способен да подкове Ксенофон, без да бъде убит? Те отведоха коня, разбира се; това беше смисълът, така че е възможно двамата да са мъртви, а конят да го няма вече. Не иска да е близо до нея, когато разбере какво се е случило.

— Милейди, насам.

Пиетро ди Кариняно е безкрайно любезен. Това доставя удоволствие на Девата. Тя го следва толкова близо, че дъхът ѝ докосва врата му. Томас подтичва след тях по хълма, после отново нагоре. Превалят хълма. В ниското се виждат скупчени брони и оръжия, цари мълчание. Конете потръпват нервно. Миризмата им е като твърда земя,

по която преминава: топла, наситена, мека и същевременно остра. Едър кон в сиво и бяло вдига издължената си глава и сумти за поздрав, без да издава друг звук. Ксенофон е твърде добре обучен.

Тя се втурва напред. В почти пълния мрак Девата изтичва към коня си. Той се радва, че Маргьорит я няма, защото, ако види това, сърцето ѝ ще се пръсне.

Някакъв мъж преплита пръсти, за да ѝ помогне да се качи. Друг пали факла и разпилява димен пламък над събралите се. Трети подава на Девата горната част на бронята и шлема. Д'Улон все пак е тук, също и Луи дьо Кут. Наблизо са двамата братя Д'Арк. След Коледа те са вече рицари и селото им е освободено от данъци завинаги. Те обаче остават с Девата; искат да продължат да се бият.

За Томас, нейния свещеник, мъжете са довели безличната червеникавокафява кобила. Той е доволен; харесва добичето. Качва се на нея. Сега е моментът да даде донесеното. Отваря торбата, вади дара си, навит, вързан с панделка от синя коприна. Дори на тази светлина златото блести.

— Милейди — подава го той.

Тя го поглежда за момент.

— Безопасно е — уверява я той. След това е безопасно.

Тя избухва в смях, той също, защото е взела дара и го е разгърнала: наметка в златно. Не е същата, с която беше на коронацията: кралят си я е взел. Тя знае това. Веждите ѝ се свиват; задават въпрос.

Сред хората са. Трябва да бъдат предпазливи. Томас заговаря високо, така че всички да чуят:

— Тъканта е дар от хората в Реймс. Сестрата на краля Маргьорит дьо Валоа го уши собственоръчно за вас. Лейди Йоланда мисли, че трябва да го носите, също и аз. Нека хората да ви виждат каквато сте.

Той вижда неочакван блясък в очите ѝ, заискряват сълзи. Тя е нагласила горната част на бронята си. Сега оглежда наметалото, слага си го, връзва го умело, уверена след цял живот практика.

Двама мъже донасят запалени насмолени факли. Тя е истинско видение в златно. Поглежда към мъжете, преценява броя им. Двеста пиемонтци плюс двеста верни французи, събрани от Жан дьо Белвил.

Когато Монморанси пристигна с един ден закъснение в Париж той доведе петдесет въоръжени мъже и всички го смятаха за силен

командир. Сега тя разполага с осем пъти повече.

Тя кара коня си да отстъпи три крачки назад, за да се отдели от останалите, и вдига ръка като свещеници и крале, отпуска гласа си, студен и ясен.

— Когато сте в опасност; няма да избягам. Докато се биете, ще се бия редом с вас. Когато спите, ще бдя над съня ви.

Това е рицарска клетва. Те не могат да я приветстват, не и тук. Остриетата съскат юздите припяват. В тишината четиристотин мъже вдигат мечовете в жълтата светлина и той, Томас, не може да заговори, защото гърлото му се стяга. Хенри беше такъв. Никой друг след него не можа да достигне величието му.

Той пропъжда сълзите. Тя обръща коня си към него. Усмихва се както не я е виждал да се усмихва отпреди Париж. Два месеца планиране се изплащат в миг.

— Е, Томас, накъде да тръгнем, за да могат мъжете да се прославят и забогатеят?

— Където са най-ожесточените боеве, милейди; където Бедфорд се опитва да завладее отново френски градове. На север, струва ми се, към Компьен. Лапи сюр Марн ни е на път. В този град има хора, които ще ви помогнат, независимо колко мъже водите.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дани сюр Марн

29 март, 14:30

— Напред!

Неочакван край на чакането. Копие, меч, лък, брадва застиват. Четиристотин мъже — хората на Девата — са до един въоръжени, на коне, целеустремени, свободни.

За момент Томас също вкухва свободата. Той няма копие, никога не е имал, никога няма да има, но в този момент се доближава максимално до възможността да е рицар. Той е на един кон разстояние зад Девата, когато тя избира мишената си: наперен ездач на породист жребец със синя кадифена наметка и лебедови пера в шапката, който крещи на мъжете от двете му страни, вдига меча и обикаля по посока на часовниковата стрелка, така че няма никакво съмнение, че това е Франкет д'Арас, капитанът на бандитите, когото кралят е дошъл чак тук, за да залови. Само че кралят не го е погнал. А Девата го видя. Д'Арас също няма копие, а стрелците му се борят неумело с тетивите и той е притиснат между потока и живия плет и няма накъде да бяга.

Притежава кураж обаче; през последните три крачки вдига щита си; червени и сребърни квадрати, шахматно разположени, без други знаци. Тя насочва копието си към центъра. Уловен на място, където времето е станало като сироп, Томас вижда как насочва върха, забелязва напрежението, съдържания дъх, който няма да попречи на удара.

Дишането му спира. Конят му се стяга. За него всичко това е ново, но се учи бързо. Двамата ще преминат през удара и няма нито да трепнат, нито да се отклонят.

Копието на Девата е създадено за война. То не се счупва, но противникът се прекатурва през задницата на коня.

Д'Арас не е в пълна броня: горна част, набедреници, щит, ръкавици; тежестта му не е голяма. Може да се вдигне и го прави, но

срещу него е Девата на гърба на Ксенофон. Тя няма намерение да го подмине и да се заеме с друг.

Спира коня, вдига предницата, завърта го на задните крака и когато се обръща към него, вече е хвърлила копието на оръженосеца си и е изтеглила меч, новия меч, подарък от Йоланда. Този няма да се счупи.

В другата ръка стиска брадва; няма щит. В този момент врагът ѝ разбира, че с него е свършено. Захвърля и щита си, вдига своя меч, но се оказва бавен и военната песен запява във вените ѝ.

Нейният меч избива неговия и спира на гърлото му. Кожата се разтваря и от раната се процежда тънка струя кръв.

— Предай се. — Ясна, остро изречена дума се понася в полето.

— Ти ли си Девата?

Разбира се, че тя е Девата. Кой друг би яздил със златно наметало върху бронята и флъор дьо лис на щита? Кралят може да си го позволи, но има ли изобщо вероятност кралят да се изправи срещу въоръжен рицар.

— Да — отговаря протичко тя. Изтегля меча назад, колкото да го убие, ако реши да замахне.

— Предавам се. — Той вдига меча си и го задържа върху дланите. — На теб. Единствено на теб.

Така е пленен Франкет д'Арас, бандитът, който тероризираше околността месеци наред. Той не е едър човек и макар да не се е доказал като достоен противник във войната, мечът му е най-добрият на бойното поле. Тя му го взема, пробва баланса, после го пробва в ножницата отстрани и го предпочита пред своя.

Това прилича на знамение. Кралят я е направил рицар, но тя със собствените си действия дава на хората си плячка и чест. От този сблъсък те ще получат откуп и коне, оръжия и брони, на стойност петстотин ливри^[1].

Девата може да поиска откуп за Д'Арас. На него това ще му допадне; говори се, че бил дошъл единствено за да премери сили с Девата на бойното поле и сега може да си плати откупа, и да си върви по пътя.

Тя обаче има друга идея. Обръща се към Луи дьо Кут. Пажът ѝ е пораснал през почти пълната година, в която ѝ служи и не само със смъртта на брат си. Сега вече е млад мъж, не момче.

— Изпрати съобщение на херцога на Бургундия. Кажу му, че ще разменя Франкет д'Арас за Жаке Гийом, който водеше бунта в Париж през зимата.

В Париж имаше и такива, които не искаха Девата да се откаже от нападението над града им. Те се обединиха и се опитаха да вдигнат бунт отвътре, но един от тях бе заловен и издаде имената им на палачите на Бедфорд. Бунтът бе смазан още преди да започне, а лидерът пленен. Девата не без основание се смяташе отговорна за неговия живот.

Пажът изпълнява. Хората на Девата чакат в Лани сюр Марн, ядат, пият, разказват си истории. Девата се моли бургундците да се отнесат с пажа ѝ като с вестносец, не като с предател. Вдига поглед към небето, очаква знак от баща си, но той така и не идва.

На третия ден Дьо Кут се връща слаб, предпазлив, докато Девата разговаря с магистратите от Лани. Сега градът, след като кралят отново е заминал на юг, е предложил легла и храна за всичките ѝ четиристотин войници. Пажът се покланя пред Девата и поставя ръка на сърцето си. Той е добро момче, набожно. Младеж. Млад мъж.

— Милейди, херцогът ме изпраща да ви кажа, че Жаке Гийом е умрял като предател в Париж.

Той преглъща. Очите му се стрелкат наляво и надясно. Спират се на Томас. Какво да кажа? Той кима. Кажу истината. Кажу онова, което ти е поръчано да предадеш.

Момчето си поема дъх. То наистина е добро момче, набожно.

— Трябва да ви предам, че същото чака и вас, когато ви заловят.

Мечът на Д'Арас е на бедрото ѝ. За момент му се струва, че тя ще отиде при него и ще го прободне в яростта си, не заради заплахата, която ѝ е отправена, а заради смъртта на Жаке Гийом.

Томас отпуска ръка върху нейната.

— Милейди, има и други, за които може да бъде разменен. Трябва да попитаме парижани кой от другите е все още жив, за да...

— Не. Милейди, ако решите, нека да го задържим заради хората от Лани сюр Марн. — Главният магистрат на Лани пристъпва напред. Той е як, чернокос баща на шест деца, почита краля и ненавижда бургундците. — Този мъж, Д'Арас, е предател на Франция. Преди да дойдете, той извърши много злини сред нас. Убиваше синовете ни, изнасилваше дъщерите ни, остави жените ни вдовици, децата

сирачета. Крадеше конете ни, оръжията ни, храната ни. Милейди, ако ни зачитате, ще ни го предадете, за да покажем, че кралското правосъдие се спазва в Лани също както в Тур и Шинон.

Какво може да направи тя, освен да им го предаде.

Съдът се събира. Вкарват Франкет д'Арас. Без доспехи той прилича на най-обикновен крадец, заловен да краде хляб. Готов е да моли, но има гордост. Освен това е наясно, че няма смисъл.

Хората от Лани го осъждат по тяхна преценка, по свой си начин го сочат за виновен в предателство, кражба и убийство. Девата не участва, не вметва нито едно изречение дори когато го обесват на зазоряване на следващата сутрин.

Те напускат Лани и се насочват на север, към Компиеен. Кралят на Франция е наредил на жителите на града да се предадат на врага, на Бедфорд или на васала му, на „нашия братовчед от Бургундия“.

Хората от Компиеен са отказали любезно — изключително любезно. Гражданите ще останат французи. Те предпочитат да са поданици на краля, наскоро коронясан пред очите на Господ в катедралата на Реймс, стига това да му е угодно.

Това обаче не му е угодно. Предайте се на Бургундия. Това е нашето желание. Кралят ги заклеява като предатели, задето му се опълчват. Огромната армия на Бургундия нараства с всеки изминал ден и гражданите събират барут и стрели. Това ще бъде следващият Орлеан и ако Девата иска да спечели богатство и благоволение за наемническата си войска, ако Девата иска да смаже Бедфорд и да направи Франция цяла от ново, тогава Компиеен е мястото, към което трябва да се отпрати.

[1] Стари френски сребърни монети. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

08:30

Гарон и Роло са в наблюдателницата в северното гето и нямат никаква представа, че Чеб Ясин е излизал рано сутринта. И двамата се стряскат, когато чуват новината, че е ходил при Пико и се е върнал под носовете им, но това, че са смирени, не нарушава наблюдението им.

Пико привиква Силви и екипът започва да обмисля начини за повнимателно наблюдение.

— Нещата може и да са зле, но ако той започне да отмъщава на Кристел Вивие, изминалите няколко седмици ще ни се сторят като ваканция. (Ясно ли се изразих?) Искам да знам кога си чопли носа, кога целува децата, кога пише имейли. Освен това искам да знам какво казва на хората си.

— Ако Патрис следи имейлите му, можем... — започва Роло.

Това е опасно: дори името му кара стомахът ѝ да се свива.

— Патрис работи над неразбитите шифри. Ще се върне утре. Днес ще се заемем със старомодна полицейска работа.

Пико взема Силви за посещението при свещеника. Тя усеща тежкия прогарящ поглед на Гарон, докато излиза.

Пътуването на запад показва, както нищо друго досега, че от пресата най-сетне са я оставили на мира. В „Клери“ Пико паркира пред северния вход на базиликата и оставя Силви в колата.

— Наблюдавай дома на свещеника. Каж ми кой влиза и кой излиза.

— Ти ще бъдеш ли в безопасност сама?

— Сенк Марс умира от рак на гърлото. Едва стои на краката си. Ако не мога да се справя с него, крайно време е да си намеря друга работа.

Базилика „Нотр дам на Клери Сент Андре“ е празна, както и всеки път, когато е идвала.

Тя има телефонния номер, който свещеникът написа на картичка предишния ден. Той отговаря на третото позвъняване:

— Сенк Марс. — И последните искрици живот са напуснали гласа му. Ако призраците можеха да говорят, щяха да звучат по същия начин. Пико си поема дъх, оглежда сивите камъни, грозната мраморна гробница досами входа.

— Прокурор Дюка ви изпраща поздрав — започва тя в тишината. — Да дойда ли у вас, за да ви арестувам? Дали не предпочитате да се срещнете с мен в базиликата, за да ми кажете истината?

Той се колебае, колкото тя да реши, че е затворил, след това отвръща:

— След пет минути ще бъда при вас.

Тя чака.

Силви ѝ изпраща есемес.

Свещеникът пристига. Живее отсреща. Не виждам друг.

Пико застава край гробницата, която е копие на копието на онази гробница, която Луи XI е направил за себе си, преди да умре.

Луи XI.

На английски 11. Пико изпитва онова неповторимо чувство, когато частите се свързват, когато размазан образ излиза на фокус. Тази сутрин мисли по-ясно, отколкото от месеци наред. Цялата картина ѝ убягва, но поне е направила крачка напред, а това е по-добре от нищо. Значително по-добре е от нищо и тя иска да сподели. Отваря телефона и пише есемес на Патрис.

Lii=Луи XI?

* * *

— С какво мога да ви помогна, капитане? — Стъпките на свещеника са като перца. Появява се зад нея, слаб като сянката си; наострен, с прозрачна кожа, която да отива на гласа му. Очите му са хлътнали, косата изглежда сякаш окапва на всяка крачка.

Носи нещо в две ръце и за кратък, напрегнат момент тя решава, че е оръжие, но той пристъпва към светлината и се оказва флашка, от която се вдига лоша миризма.

Той се усмихва.

— Китайски билки, които се приемат в трудни моменти. И преди да попитате, да, вкусът е същият като миризмата.

— Мислех си, че вашият Господ не одобрява нищо не френско и нехристиянско.

— Не и според новия папа. Според нас онова, което Господ създава, не може да се отрича.

— Вие обаче не бързате да се срещнете лично с него, говоря за вашия Бог.

— Той ще ме призове, когато има нужда от мен. Дотогава дългът ми е да остана тук, където да върша работата Му. Защо се усмихвате?

— Искане ми се баща ми да беше все още жив. Щяхте да му допаднете.

— Да разбирам ли, че няма да се срещнем в отвъдното?

— Поне единият от двамата ще остане силно разочарован, ако се срещнете.

Той се старее да покаже, че му е забавно.

— Животът ми е по-беден, след като не съм имал честта да се запозная с него. А пък онова, което следва, ще ни изненада всички. Все повече време отделям на тази възможност, отколкото в младостта.

— А мислите ли над това, че като възпрепятствате полицейската работа, светът става по-добър?

— Капитан Пико, не съм ви излъгал.

— Но не ми казахте цялата истина.

— Казах ви двете неща, които трябва да знаете: не съм убил Иън Холоуей. Не знам кой го е направил.

— Но знаете защо е бил убит. Знаете, че находката е коствала живота му.

Тя чака. Той свежда поглед, извърща очи, после я поглежда.

— Възможно е, да.

— Нещо, което е открил тук, във вашата базилика. Нещо, свързано с Луи XII ли?

— Да.

Тя чака. Той чака. Най-сетне мълчанието е нарушено.

— Трябва да ми кажете какво е.

Отец Сенк Марс оглежда пода известно време и го забърсва със стъпало.

— Предполагам знаете за нюрнбергската защита.

Пико се обляга на стената със скръстени ръце.

— Изненадана съм, че един свещеник се опитва да направи паралел между църквата си и нацистка Германия.

— Не се каня да правя подобно нещо. Но колкото и неприемливо да изглежда, съществува една забележителна прилика: аз имам заповеди и те ограничават онова, което мога да ви кажа.

— Не. — Пико застава точно пред него. — Нищо подобно. Църквата няма власт над гражданските закони, както сигурно ви е известно от скорошните случаи на тормоз на деца в различни страни. Или ми кажете тук, или ще ми кажете, след като предявя обвинение, но така или иначе, ще ми кажете. Освен ако не предпочитате да се обърна към епископа. Ако предположим, че той дава заповедите.

— За съжаление не можете.

— Ще откриете, че нещата, които не мога, са много малко.

— Епископът току-що бе издигнат за кардинал. Той е в колегията на кардиналите в Рим. Беше призван миналата седмица от светия отец и замина двадесет и четири часа преди Иън Холоуей да срещне Всевишния. Освен ако не искате да призовете папата, ще трябва да се задоволите с мен до края на седмицата.

Изключително удобно, но дори Пико, атеистка и дъщеря на атеист, не вярва, че църквата ще направи някого кардинал единствено за да го изтегли от Франция.

— В такъв случай...

Той отново е забол поглед в пода и когато вдига очи, е по-възрастен, личи, че го боли повече и е много по-уморен.

— Капитан Пико, аз съм човек, за когото всеки момент е ценен. Какво да направя, за да ви убедя да ме оставите на мира?

— Можете да ми разкажете — в подробности, без да изпускате нищо — защо Иън Холоуей е идвал тук и защо си е тръгнал толкова

бързо. Можете да ми кажете какво е открил, което доведе до смъртта му, защото, който е бил достатъчно заинтересован да го убие, по всяка вероятност пали пожарите, които съсипват Орлеан, а аз бих искала да открия кой е, преди друг да изгори.

Той се замисля за момент, сякаш задава въпрос на своя Бог, после сочи пейките. Тя иска да знае какви отговори е чул.

— Да седнем — е единственото, което казва той.

— Вие седнете. Аз предпочитам да остана права. Така е най-лесно да се движа бързо, ако се наложи.

Той намества болезнените си стави. Когато я поглежда, тиха усмивка озарява лицето му.

— Харесва ли ви да живеете в това състояние на напрежение?

Никой досега не ѝ е задавал подобен въпрос, но отговорът идва с лекота и не е никак изненадващ:

— Разбира се. — Нали затова е на тази работа, защото е на ръба.

— Тогава... — Той се намества удобно, отпива от билковата смес. — Вие сте професионалист, това е работата ви, така че няма да се изненадате, ако ви кажа, че Иън Холоуей има международна репутация на човек, който може да изгради лице по череп на значителна възраст, дори черепът да не е цял.

— А вие имате Луи XI, който слага край на Стогодишната война, а догодина има годишнина от Ажинкур, най-известната битка по време на тази война. Той ли предложи да дойде или вие го поканихте?

— Знаете ли, този въпрос трябва да зададете на епископа. Знам само, че той пристигна и аз бях инструктиран да бъда в негова услуга. Не беше...

— Не сте знаели, че умираше.

— Мислех, че може да ми се размине, което не е същото. Както и да е, Иън Холоуей очевидно притежаваше артистичност, дори ще кажа, че проявяваше състрадание, с което нито една компютърна програма не може да се похвали. Помолихме го да пресъздаде за нас лицето на Луи XI, кралят, построил отново нашата базилика, спасил я от изоставяне и разрушение. Както правилно отбелязахте, годишнината от определена битка е почти дошла и в тези времена на студенина и икономически трудности искахме да възродим интереса към църквата ни. Наблюдателна сте. Сама виждате, че можем да се възползваме от известна... щедрост.

И още как.

— Не е като в катедралата — отбеляза тя, доколкото е възможно тактично.

— Не е. — Усмивката му е мека и тъжна. — И така, Иън Холоуей имаше репутация, че се справя успешно с останки, с тела, чиито части може да са разместени, може би дори смесени с други, от различ... — Той се закашля, а след като престава, започва да плюе в кърпичката си.

— Доктор Холоуей е можел да събере човек с него самия ли? — уточнява тихо тя.

— Точно така. С него или с нея. Това е забележително умение. Както споменах при предишното ви посещение, гробницата зад нас не е оригиналната и костите на мъжа и жената, на които е посветена, вече не са вътре.

През годините са били местени често, за да бъдат съхранени, и всяко преместване е отнемало по нещо. Костите са били разделени, скелетите — раздробени и смесени с други от неизвестен произход. Направих всичко по силите си, за да събера частите, които вярвам, че са от едно лице.

— Не се ли получи?

— Капитан Пико, моля ви, оставете ме да ви разкажа всичко по моя начин. Старая се да ви кажа истината, както пожелаете, като следвам клетвата си, а това не е много лесно. Представих му костите, които вярвах, че трябва да са заедно — череп, челюст, части от гръбнак — и доктор Холоуей се зае с ентузиазъм, който го обсеби през първия ден. На втория повдигна въпроса за естетиката.

— Кралят не беше ли който искахте да бъде? Или костите изобщо не са били на краля?

— Със сигурност бяха на краля, само че... — Той докосва устните си. — Казват, че снимката струва повече от хиляда думи и в този случай модел на главата на мъртвия крал може да спести и на вас, и на мен безценно време. Елате.

Той я повежда към малкия параклис от лявата страна на главния вход. Първоначално изглежда празно, но там, в сумрака зад вратата са разхвърлени кутии, сред които черно памучно покривало скрива нещо, което е на нивото на гърдите.

— Това ли?

— Да. Бихте ли свалили покривалото?

Черни очи, лъскаво кубе, маркери за дълбочина, пръснати и изпъстрени с пластмасови мускули. Орбитите са тук, около стъклени очи с широки кафяви ириса и строги линии около устата, начало на буза. За момент тя си мисли, че е открила нов ключ към пъзела, но това не е черепът от снимката на Иън Холоуей; прекалено чист е, прекалено цял, твърде бял.

— Това ли е кралят?

— Да.

Той не е приветлив мъж. Пико го обръща към слабата светлина от прозорците. Стъклените очи изглеждат приятелски, но са уловени под неприятно намръщено чело, което никак не е облагородено от мускулите без кожа около тях. Носът е неприятно дълъг, а брадичката е хлътнала към ларинкса. Съвсем не е довършен, но се вижда достатъчно от Луи XI, за да стане ясно, че не е бил красавец.

Естетика, а?

Тя заговаря предпазливо:

— Очевидно красотата не е била задължително условия за успешно царуване през средните векове.

— Не — усмихва се отец Сенк Марс. — В нито един от разказите от онова време не се споменава, че Луи е бил красив. Това не е задължително да е дефект; дори днес малко мъже са истински красиви, а онези на власт още по-малко. Но докато Иън Холоуей вдъхваше живот на покойния крал, и на двамата ни се струваше, че според съвременните стандарти, според които преценката се прави на базата на външни белези, Луи най-малкото започва да изглежда неистински. Както виждате, има дълъг нос и слаба брадичка и прилича, както се изрази доктор Холоуей, на човек, който ще ти избоде очите и ще ти ги продаде за сума, с която не разполагаш. Попита дали искам да му трепне ръката, така че да възстанови част от достойнството на нашия крал за сметка на правдоподобността.

— Това не прилича на човека, когото започвам да опознавам. Той не е бил лъжец.

— Въпреки това беше щедър по дух, може и да сте го разбрали вече. Искаше да отпразнуваме величието на миналото ни. Луи XI е постигнал велики дела, в това няма съмнение; Франция възвърнала целостта си по време на управлението му. На фона на лудостта на дядо му и малодушието на баща му той е бил крал, към когото всички

можем да изпитваме уважение. За съжаление съвременето е толкова повърхностно, че виждаме единствено повърхността. Така че, да, Иън Холоуей ни предложи малка, невинна лъжа. По-къс нос, по-хубава брадичка, не чак толкова куполообразен череп, по-благородни очи.

Беше свършена достатъчно работа и човек можеше да си представи подобренията. Кралят нямаше да се превърне в Люк, нито дори в Патрис, но... Мисли за нещо друго. Мисли за изгорелия Иън Холоуей и защо се е случило.

— Приехте ли предложението му?

Свещеникът прави гримаса.

— Не е в моя власт да приема подобно нещо. Казах му, че трябва да се консултирам с епископа.

— А пък епископът е станал кардинал в Рим.

— Не тогава, не. В момента обаче го нямаше. Разполагахме с време, а съм сигурен, че вече знаете, че дяволът намира работа на незаетите ръце.

Той млъква.

Пико няма какво да каже. Не може да си представи нито този човек, нито Иън Холоуей да извършат нещо лошо.

Свещеникът продължава по-бавно, сякаш спомените усилват болката му:

— Тъй като доктор Холоуей разполагаше с предостатъчно време, предложи да направи лице на кралица Шарлот безплатно. Вярвахме, нали разбирате, че тялото ѝ е положено с това на краля, съпругът ѝ. Тя не се славеше като голяма красавица, но това щеше да добави известна нежност. Отне ни време, докато я открием; костите, които се пазеха в църквата, не бяха на едно място. Ако погледнете надолу, наляво от плинта на краля...

Кутията е стара и разръфана, използвана е за други неща. Мирише на плесен и прах. Вътре е поставен втори череп върху същата дървена основа, но няма пластмасова пръчка, която да го държи, а по-скоро мрежа от тънки жици, които го задържат на място или не му позволяват да се разпадне. Трудно е да се каже кое, но и в единия, и в другия случай времето не е оставило на потомството много от Шарлот, кралица на Франция.

Пико внимателно пренася черепа до олтара. Едва се държи; някога е бил разбит през носа и лявата половина липсва, останали са

по няколко зъба на всяка челюст.

Този също не е от кодирания имейл на Иън. На Пико ѝ хрумна, че свещеникът е излъгал поне веднъж и тя държи доказателството в ръце.

— Казали сте на Моник Сусонг, че сте изгорили костите, над които Иън Холоуей е работил.

Той среща погледа ѝ с ококорени очи.

— Как бих могъл да изгоря нещо такова? Та това е наследството ни.

Кого тогава си изгорил?

Той все още не ѝ казва истината; Пико долавя многозначие то в гласа му, но с течение на годините се е научила, че ако остави лъжците на мира, ще научи повече, отколкото, ако се опитва да последва своя усет към истината. Тя оставя черепа на пода до краля.

— Каза ли Иън Холоуей, че това е кралицата на Франция?

Свещеникът я стрелва с поглед.

— Мислите, че не е ли?

— Ако го е направил, значи е бил по-некомпетентен, отколкото сте предполагали. Това е мъжки череп.

— Много добре. Много добре, наистина. Някой добре ви е обучил. Сигурно баща ви. Или поне човек добър в работата си. — Свещеникът скръства ръце. Добре, той не каза, че това е кралицата на Франция. Посмя се, след това мило ми поднесе новината, че в ръце държа череп на мъж, умрял на преклонна възраст, докато ние търсехме млада жена, която е умряла по време на раждане. Доколкото знаех, кралят и предполагаемата му съпруга са били положени близо един до друг и са лежала така близо четири века. Не бях много горд от наученото.

Отец Сенк Марс допива остатъка от билковата смес, преглъща, потиска очевидното желание да повърне и поставя флaskата между двата черепа.

— Вероятността, че сме изгубили Шарлот, беше прекалена, затова продължихме да търсим сред останките жена, която е била на тридесетина години, дребна, родила много деца. Ако свалите капака на кутията от дясната ви страна, ще ви покаже какво открихме.

Тя вдига капака и отново търси черепа от снимката на Иън Холоуей. Не го намира.

Затова пък попада на жена, дребна, с липсващи зъби и следи от гризачи.

— Това ли е кралицата? — Тя отново поглежда свещеника.

— Така вярваше доктор Холоуей. Възрастта и тялото са правилни, поне така ми беше казано.

Тя поставя черепа в кутията. Около него има колекция от други кости. Някои са на бойци, рицари. Тя познава удебеляването на дългите кости, ъглите на феморалните глави, специфичен артрит на коляното и бедрото, на което баща ѝ я научи още докато беше тийнейджърка, когато все още намираще манията му за чаровна.

— Какво каза Йън Холоуей за тези?

— Беше като дете в сладкарница. През повечето време подреждаше костите. Вечерта бе убеден, че може да идентифицира шест отделни лица, единият на дребна жена умряла на тридесетина години, и ние решихме, че е кралица Шарлот. Сред тях имаше още една жена, два пъти по-възрастна от Шарлот към момента на смъртта си.

Пико поглежда кутията. Вътре има три черепа, до един мъжки. Дланите я засърбят.

— Тя не е ли тук?

— Изгорихте ли я?

— Да.

— Защо?

— Нюрнбергската защита, капитан Пико: така ми беше наредено. Не знам защо. Ако Йън Холоуей ми беше казал истината, то е, защото вярваше, че е открил тленните останки на Маргьорит дьо Валоа, която е...

— Жената, която баща ми вярваше, че е била Девата. — Устата ѝ е пресъхнала. Кръвта пулсира в ушите ѝ. — Баща ми го е изпратил тук, за да ги открие.

— Не може да бъде...

Очевидно. Татко обаче получаваше смъртни заплахи само заедно изтъкна, че тя не е безпомощна девствена селянка, така че... Значи някой му е поварвал.

— Не знам. Йън Холоуей прекара последното си утро тук — петък — и снимаше, мереше и си говореше сам. По обяд настоя да разговаря с епископа, който се канеше да замине за Рим. Говориха час.

Гласовете им бяха повишени още от самото начало. Каквото и да мислите, аз не съм нечестен човек: постарах се да не слушам, но дочух обвинения в клевета и унищожение и безчестие за Франция и църквата, потенциално влияние върху изборния процес.

— Коя друга, освен Девата? Но дори така да е, „Националният фронт“ са я приели за свой талисман.

— Като се опитвам да си припомня, може и да сте права, но това не го знаех навремето, кълна се.

— Какво стана?

— Иън изскочи от църквата. Епископът ме привика на мига и ми нареди съответните кости да бъдат изгорени, че цялото това „вмешателство“ трябвало да се прекрати. Освен това ми казаха, че доктор Иън Холоуей се връща в родната си страна и повече няма да мърси Франция с присъствието си.

— Наистина ли изгорихте костите? Защо, за Бога?

— Моля ви, нека не спорим за авторитета. Някои заповеди трябва да спазвам до последната буква и тази беше една от тях. Наистина ли трябва да питате защо? Вече изтъкнахте какво се е случило с баща ви. Минало е по-малко от век, откакто тя бе станала светица, героиня на Франция: най-голямата ни, най-обичаната, най-известната жена. Имаме нужда тя да е която е. От същото имат нужда и различните политически партии, които твърдят, че Девата е само тяхна. Ако търсите убийците, има много извън църквата, които би трябвало да бъдат първите ви... — Свещеникът се завърта рязко. — Коя е младата жена до вратата?

— Силви. От моите хора. — В стъпките ѝ прозира напрежение и притеснение. Пико се втурва към вратата. Силви я пресреща; очите ѝ блестят от паника.

— Не ми казвай, че е поредният пожар.

— Не. Чеб Ясин е изчезнал отново. И никой не може да открие Кристел Вивие.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

10:00

— Мама им стара, ще ги одера живи.

— Кого?

— Онези, които подават всичко полезно на скапаната преса.

Дори Пико да си беше въобразявала, че пресата е полудяла преди, сега разбира, че е била абсолютна наивница.

Докато си пробива път през тълпата, която блокира пътя ѝ към входа на полицейското управление, тя открива, че колкото и да са уплашени от последното развитие на нещата, те имат срокове, в които трябва да се вместят, и редактори, на които играят по свирката и нищо не е в състояние да ги озапти, след като някой идиот им е изтропал два факта: първо, че Чеб Ясин се е измъкнал на хората, които го наблюдават, и второ, че Кристел Вивие е изчезнала и може да възвърне изгубената роля на Девата на Орлеан, особено ако я открият мъртва.

Ако я открият мъртва в пожар, тогава няма да има никакво съмнение: ще се превърне в мъченица на „Джаиш ал Ислам“ и партията ѝ ще пожъне небивал успех на изборите. Това не би трябвало да е проблем на Пико, но тя е дала обещание на някого и той е тук, господинът, който много скоро ще ѝ бъде бивш съпруг.

— Инес, урните отварят в *неделя*. Ако Кристел е била отвлечена, те или ще отложат изборите, или хората ще гласуват от жалост и симпатия, което ще ни остави с пръст в устата. Трябва да я намериш.

Люк почти е рухнал. Кожата му, доскоро толкова бронзова, толкова гладка, е обсипана с червеникави петна около очите. Изглежда разпасан, което допринася за сюрреалистичната атмосфера на този ден.

Още по-лошо е, че представителите на пресата вече не изпитват към него досегашния респект. Мъже и жени с микрофони и слушалки го блъскат, също както блъскат Гарон и Роло и, Господ да ги пази,

прокурор Дюка, в опитите си да се доберат до Пико, да я снимат и да я накарат да ги захапне по някакъв начин, за да има какво да излъчат в следващия бюлетин, следващия блог, следващия доклад.

Дюка е като буреносен облак. Хрътките от медиите нямат представа как гневът му може да се стовари върху тях или че всеки момент ще пристъпят границата. Всъщност Пико няма точна представа какъв гняв таи той, единствено че ще стане ужасно и на нея много ѝ се иска той да се развилнее. Сега моментът би бил съвършен, за да може тя да се вмъкне в управлението, да поговори с екипа си и да си състави някакъв план.

Добира се до входа и вратата зейва, преди тя да я натисне. Очаква Патрис да я поеме. Не, оказва се, че пред нея е Реми от „Наркотици“.

Усеща как лицето ѝ се напруга. Тя самата може да бъде образец за гняв, ако се налага.

— Ако ти, по дяволите, си им казал, че Чеб Ясин...

— Чакай. — Той вдига ръце, за да я спре. — Аз извиках всички. Мислех, че имаш нужда от помощ. — Лицето му е изтъняло. Очите му се стрелкат насам-натам. Той е издайникът: готова е да заложил хубава кръгла сума. — Мир, става ли? Не можем да им позволим да ни мачкат по този начин. — Това е и признание, и извинение, две в едно. Днес очевидно е ден, в който нормалният ред на нещата е експлодирал. Той протяга ръка. — Става ли?

— Добре. — Стискат си ръцете. Дланта му е влажна. Уплашен е и му личи. Тя усеща как я сграбчва ужас. — Кой друг липсва?

— Шестима алжирци от Марсилия; онзи, който е посетил вчера Ясин, и още петима, които са пътували снощи и са пристигнали тази сутрин. Това е хит отрядът му. Нямаме доказателство, нищо, което Дюка — той кима към вратата, където прокурорът удържа наплива, — да ни позволи да използваме в съда. Той обаче планира отмъщение за братовчед си. Абсолютно сигурен съм.

— *Мамка му!* — Десет сутринта е и Пико вече се чувства така, сякаш за втори път преживява същия ден. — Ако той нападне „Фронта“, ще избухне улична война. — Тя вади телефона си. — Събери всички в моя офис. Не само че трябва да се справим с това, ами трябва и да оправим нещата.

До офиса ѝ има два етажа. Тя се втурва по задното стълбище, избягва асансьорите, които са пълни с уши, готови да подслушват. Звъни на Чеб Ясин в движение. Наречете го интуиция, попадение в мрака: получава се.

— Капитан Пико, какво мога да направя за вас? — Той е в автомобил, прозорците са отворени, тя чува шума от трафика и радиото, настроено на арабска станция.

— Кажете ми къде сте. Кажете ми, че не се каните да използвате внесени от чужбина алжирски биячи, за да поведете война срещу „Националния фронт“. И преди всичко ми кажете къде да намеря Кристел Вивие.

— Изгубихте ли я? — В гласа му няма капчица хумор. Той не е глупав човек. Веднага разбира какво означава това.

Тя обяснява:

— Трябва от време на време да слушате и станции на френски. Пресата вече я превърна в мъченица, загинала в ръцете на алжирски ислямисти. „Националният фронт“ трупат точки за идващите избори.

Той не отговаря, но и не затваря. Тя чува бърз, отсечен говор на арабски, тихо изречена ругатня и пищене на гуми, които вземат остро завой.

— Не знам къде е — отговаря той, — и не искам и да знам. Каквото и да ѝ се е случило, не съм отговорен аз. Извинявам се, че разстроих лейтенанти Гарон и Роло, като заминах, но трябва да разберете, че съм невинен и освен ако прокурор Дюка не ви е накарал да предявите обвинение, не съм длъжен да ви съобщавам на вас или на когото и да било какво върша. А то не противоречи на закона. Давам ви дума.

— Ами алжирците от Марсилия?

— Тук са, за да ме опазят да видя утрешния ден. Съветвам ви да си намерите хора от същия калибър, които да се погрижат да останете в добро здраве.

Той затваря. Тя стига третия етаж. Реми е надминал себе си: всички офицери, които не са в отпуска по болест, майчинство, в чужбина, са тук, в открития офис около аквариума, който е нейният кабинет. Патрис е единственият, който отсъства, но той спи. Поне така се надява тя. Би трябвало да има някакъв лимит колко „Ред Бул“ може да изпие човек и да запази здравия си разум.

В офиса на Пико няма място за разрасналия се екип, затова пет пъти повече са се събрали наоколо. Правят й път да мине, чакат мълчаливо, сякаш тя може да отговори на всички въпроси. Тя се качва на един стол, за да я виждат и чуват по-добре.

— Чеб Ясин се намира близо до главната гара. Чух съобщение за влак, докато говорехме. Намира се в голям автомобил, вероятно неговата тойота „Хайлукс“: регистрирана е на негово име и я държи в гараж на две пресечки от дома си. Ако Кристел Вивие е при него, тогава знае, че сме по петите му, и ще действа скоро. Искам регулировчиците да започнат да се оглеждат за автомобила веднага. Проследете го, но не го арестувайте без мое разрешение.

Отдел „График“ се състои от осем човека. Тя им кима и те вадят ръкавици от джобовете си, проверяват телефоните и излизат. Тя насочва вниманието си към останалите.

— Така: първото, което трябва да знаете, е, че Иън Холоуей е мислел, че е открил тленните останки на Девата. Всички знаем, че това е невъзможно, но аз разговарях със свещеник, който мисли, че това е причината, поради която е мъртъв, и може и да е прав. Който и да прави това, трите неща са свързани: пожарите, смъртта на Иън Холоуей, а сега изчезването на Кристел Вивие. Не можем да изключим и мениджъра на кампанията й. Може да е замесен. Кой знае къде е била за последно Кристел?

— Аз. — Обажда се Роло, който е изпуснал Чеб Ясин и сега се опитва да компенсира. — Закусвала е с Трой Кордие, който е мениджър на кампанията й и може да е замесен. Двамата са били в хотел „Жан-Жак Русо“ близо до катедралата, а след това са се разделили.

— Кордие останала там, за да координира днешните снимки с пресата. Колата на Кристел я е взела пред хотела в осем и четиридесет и пет и е трябвало да я закара в една ясла, приблизително в девет и двадесет и пет, а в и половина трябвало да е готова за снимки с децата. Тъй като не отишла, от яслата позвънили на Кордие, който изпратил свои хора да я търсят. Обади ни се в десет и шест минути. Каза, че лично е минал два пъти по маршрута й, а от Кристел и автомобила й няма и следа.

— Така. — Пико притиска палци към основата на носа в опит да мисли по-ясно. — Трябва ни наш автомобил, който да провери

маршрута. Търсете следи от сблъсък: счупени фарове, следи от гуми по асфалта. Знаете за какво да гледате. Роло, Гарон?

Те кимат и се приготвят.

— Силви проверява мобилния ѝ телефон и този на шофьора. И двамата са ги изключили, когато са излезли от хотела, така че не ни вършат работа, освен ако не ги включат отново и тогава ще знаем времето и мястото. Искам всички новинарски канали да млъкнат, мама им стара. Ако не го направят, следващото най-добро е да отправят призив към всички, които са я виждали, да позвънят в полицията. Реми, би ли определил някой да се заеме? Благодаря ти.

Телефонът на бюрото ѝ звъни. Силви вдига слушалката вместо нея.

— Обажда се Ерик Масон. За снимка на череп.

— Ще му позвъня.

— Искам всички останали да отидат в хотела и да се разгърнат оттам. Идете с автомобилите си и дръжте останалите в течение. Шансът да я заварим да се разхожда по улицата е почти нулев, въпреки това ни трябва масирано полицейско присъствие, така че всички да разберат, че търсим. След три дена има избори и който спечели, ще ни притежава. Ако е заместникът на Кристел Вивие, който и да е, не искаме да разправя, че сме си клатили краката, докато са я изгаряли жива. Докладвайте на всеки петнадесет минути. Никакви почивки, никакви кафета и абсолютно никакво пушене. Ако видя дори една снимка в новините на офицер, който си почива, въпросният човек остава без работа. Разбрахте ли ме? Тръгвайте.

Стаята се изпразва със завидна бързина. След малко вътре остават единствено Пико и Силви.

— Какво ще правиш? — пита Силви. — Освен да успокоиш съпруга си, за да не му изпуши главата.

— Майната му, той си има Лиз за тази работа. А пък чичо Ландис ще иска отново да ми набие ум и разум в главата. Ще отида до хотела, за да говоря с Трой скапан Кордие, който не спира да се дуе „имам си вила в Швейцария и пентхаус в Хампстед“. Да видим какво знае. — Някъде в бюрото има пакетче дъвка за дните, когато не може да спре да яде. Бюрото ѝ е подредено, но дъвката я няма. Тя тъкмо изтегля чекмедже и е готова да го обърне наопаки, когато Силви вдига на първото телефонно обаждане.

Дъвката се оказва в дъното на второто чекмедже и пакетчето е много по-ново от онова, което е сложила там. Това не е почти пред изтичане. Вероятността някой да е откраднал старата дъвка е почти никакъв. Изключение прави единствено Гарон. Значи си е вземал и я е възстановявал. Тя я е поставила в дланта си и преценява тежестта ѝ, когато Силви идва, стиснала телефона в ръка.

— Обажда се Трой Кордие от хотел „Жан-Жак Русо“. Шофьорът на Кристел Вивие току-що е позвънил, за да съобщи, че са в яслата, и пита защо няма хора от пресата, които да отразят събитието.

— *Какво?* — Нещо остро и горещо детонира зад очите на Пико.
— Ако цялата тази работа е била измама...

— Не е. Там е работата. Училището, в което е трябвало да отидат, е от южната страна на реката, недалече от болницата. В момента са в училище на половината път до Тур. Шофьорът се кълне, че е отишъл на адреса, който му е записан в графика. Казва, че му е бил програмиран предварително. Сега са там. Искат си снимките. Да им позволим ли да повикат пресата?

— Мамка му! — Пико прокарва ръце по лицето си. — Не можем да ги спрем. Не, чакай; можем. Кажим им, че прокурор Дюка вече се е разбрал с пресата и е направил нужните уговорки. Аз ще позвъня на Дюка. Той може да изясни, че не могат да се ебават с нас така. Ти започни да звъниш на екипите. Щом приключим, двете с теб отиваме в хотел „Жан-Жак“, за да си поприказваме сериозно с Трой Кордие. Или нещо се е скапало с комуникацията му, или той се опитва да направи нещо много хитро, което трябва да спрем, преди да се развихри. Или пък някой — най-вероятно той — се опитва да ни разсее от нещо наистина важно. Това означава, че не можем да си позволим да бъдем разсейвани. Искам максимално полицейско присъствие във всички части на Орлеан. Кажим на всички, които могат да ходят или шофират, да излязат на улиците. Ако предстои нов пожар, искам да сме там, преди димът да е стигнал до коленете.

— Ще се срещнеш ли с Трой Кордие?

— Абсолютно. И ти идваш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Компиен

22 май 1430 г.

Девата е в Компиен.

Градът все още не се е предал на Бургундия, съответно на Англия и по нищо не личи да има подобно намерение, но кралят все още не е стигнал дотам, че да изпрати армията си срещу тях: Бедфорд върши това достатъчно добре. Девата е сред онези, които са дошли на помощ на сънародниците си.

Тя не е сама. През зимата славата ѝ е стигнала до далечните краища на континента. Папата в Рим е написал одобрението си. Шотландците я обожават. Италианците са във възторг.

Много по-важно е, че всеки ден към нея се присъединяват нови въоръжени мъже. Откакто тя е свободна, самата тя капитан наемник, постигнал успехи, те се стичат към долините около Компиен, за да се бият под нейното знаме.

Единствено онези, на които кралят изрично е забранил, не са с нея. Д'Алансон го няма, нито Ла Ир, но сред привържениците ѝ има рицари от тяхната величина. По начина, по който се развиват нещата, до лятото Бедфорд ще трябва да се изправи срещу армия, пред която миналогодишните нападения по долината на Лоара ще приличат на група подивели ученици на следобеден излет.

Затова той е изоставил нападението над Реймс. Ще трябва да си го отвоюва, ако възнамерява да миропомаже сополанкото, на когото е регент, но никой няма да повярва, че Господ ще миропомаже двама крале точно сега. Шарл VII е монарх в очите на Бог, доведен от Девата, която действа като дясната ръка на Всевишния. Ако Бедфорд иска племенникът му да сложи френската корона, той трябва да унищожи мъжа, когото Девата е издигнала, а за да го стори, трябва да унищожи самата Дева.

Тъй като не може да разчита на помощта на Тод Ръстбиърд, той е изоставил подмолните операции и се е върнал към повсеместно

насилие. Дал е на херцога на Бургундия всичките си топове. Съгледвачите казват, че артилерията се състои от пет огромни оръдия колкото Рифлар или дори по-големи, два топа вьоглер, едно голямо и едно малко, безброй кулверини с какви ли не размери и две машини, които мятат камъни и могат да убиват. Всичко това той е струпал пред град, който навремето мислеше за непревземаем.

Компиен е добре защитен. Река Оаз служи за крепостен ров. Обиколката на стените е километър и половина, достатъчно дебели, за да издържат на обстрел. Ниски и високи кули бдят от всички страни, а подвижният мост е смазан и готов за вдигане. Той е само един. В единия край има малко стражево укрепление, а от другия започва булевард.

Градът има нов комендант, сир Гийом дьо Флави, любимец на краля, назначен наскоро. Той е едър мъж, корав, водил е много кървави битки, вражди и неуредици, които е удавил в насилие. Освен това е личен приятел и довереник на Рено дьо Шартр, архиепископ на Реймс.

На Томас това никак не му харесва. Не му стана приятно и когато чу, че Дьо Флави е бил назначен, нито когато самият Дьо Шартр се появи, за да се присъедини към Девата.

През изминалите десет дена архиепископът е станал неин постоянен спътник. Никой не е казал, че той е платен шпионин на Бедфорд, но всички знаят, че миналото лято той се посвети на поредица от безсмислени съглашения с Бургундия, които не дадоха никаква възможност на Девата да нападне Париж, когато можеше да го превземе.

В очите на света, ако има архитект на нейния провал, то това е Рено дьо Шартр, но сега той твърди, че е осъзнал грешката си.

Вече не мрази Девата. Със сигурност не вярва, че тя е измамница. Напротив, тя е спасителката на Франция и е негов дълг да бди над духовното ѝ спокойствие. Той се присъедини към нея на първия ден от месеца и я следва както сръндак не се отделя от сърна. На Томас му е неприятно.

Сега е в трапезарията на коменданта в Компииен, където ги въведе сънен шамбелан. Момчета тичат да донесат подпалки и цепеници и скоро огънят започва да пращи и въздиша и да се протяга към комина.

Над камината червени отблясъци вдъхват живот на прашни гоблени, на Мойсей, докато разделя морето; на Йосиф, докато тълкува сънищата на фараона, на Лазар, докато възкръсва. Хората на Девата се събират, най-близо е архиепископът. Застанал е с широко разперени ръце, обърнат с лице към пламъците и топлината. По косата му има кал, петна от мъх по лактите. Орловият му нос е посинял от страх от тъмните духове, които се таят в гората, докато те преминават с конете си; тогава не е бил никак щастлив. Не е доволен и сега, но поне му е топло.

— Пожелавам ви лека нощ, поне онова, което е останало от нощта. — Той пъхва ръце в ръкавите. След това изглежда му хрумва нова мисъл. — Има ли момче със светлина? Фенер, нещо друго? Има ли кой да запали камината в моята стая? Тя е високо в кулата; близо до Господ, но там е и по-студено, струва ми се.

Разбира се. Всичко за архиепископа. Викат момчета с кошница подпалки, кремък, дърва. Заедно излизат от стаята. Самият комендант отива за греяно вино; за архиепископа нищо не е прекалено. Дьо Шартр се покланя отново и тръгва за стаята си високо в замъка.

— Отиде си — заявява с тежка въздишка Томас. — За да измисли как да ни предаде. — Мисли по този въпрос от дни, но тази нощ е сигурен; може да е инстинкт, може да са сенките около очите на архиепископа, може да са възродени спомени, не е сигурен откъде се появява, но е сигурен. — Бедфорд и бургундецът знаят прекалено много за действията ни и е най-вероятно той да им съобщава. Ако комендантът му помага, всичко става много лесно. Ако ли не, тогава е намерил друг начин да извлича информация.

Следва кратко, експлозивно мълчание.

— Гийом дьо Флави обича този град. Той внимава, прави онова, което Дьо Шартр иска и нищо повече — обяснява Пиер д'Арк, застанал отстрани на камината, където седи с гръб към стената, притиснал коляно към гърдите. Остарял е от деня, когато Томас се запозна с него край една река; станал е по-добър ездач, по-добър боец; сега вече е мъж, който се ориентира правилно в политиката, не е зелено селянче.

— Той ще направи онова, което Дьо Шартр му каже. Не можем да имаме доверие нито на единия, нито на другия. — Това е Жан

д'Улон, оръженосецът на Девата. Той също с пораснал през изминалите дванадесет месеца.

Преди година оставаше шокиран, ако някой мъж умреше пред него. Сега е готов да убие архиепископа с голи ръце, стига някой да го поиска от него. Наблюдава Девата с надежда в очите, но знае много добре, че тя не може: кралят се прави, че не забелязва присъствието ѝ тук. Цената е да търпи Рено дьо Шартр.

Затова тя прави онова, което прави винаги: игнорира архиепископа и се съсредоточава върху начините за нападение над Бургундия, съответно Бедфорд.

Заговаря, както се е облегла на стената.

— Трябва да разкъсаме обкръжението или те ще ни обсадят и градът няма да издържи. Бургундците държат Мария благодарение на Бодо дьо Ноел. Жан от Люксембург е на три километра нагоре по реката при Клероа, а Монтгомъри държи Венет за англичаните на същото разстояние на юг. Трябва да завладеем и двете, ако искаме да ги пречупим: Марни, Клероа, Венет, в този ред.

Обръща се към Д'Улон:

— Намери някой буден, който познава терена, и ми го изпрати.

Томас я поглежда. Умът му е необичайно празен, същевременно може да мисли ясно, макар че е уморен.

— Все още е нощ. Не искате ли да поспите, милейди?

Сега може да я попита, двамата са достатъчно близки.

— Не. — Тя е разсеяна, мисли за твърде много неща. — Тази вечер сънят няма да ме споходи. Трябва да планираме за утре. — Тя се навежда напред и го докосва по ръката. — Ще отида в параклиса да се помоля. Ще дойдеш ли с мен?

Разбира се. Той е готов да я последва в ада и след това обратно; тя го знае. Влиза след нея в малката студена църква, коленичи на студения камък, мълви студени молитви към един Господ, който може все още да слуша. През всичкото време наблюдава Девата. Мислите ѝ може да са много, но изглежда щастлива, спокойна. Тя се бие. Води хората си. Тъкмо за това е родена.

По-късно тя разговаря с мъжете, които Д'Улон е довел, които познават местността и започват да правят планове: Марни, Клероа, Венет. Как да ги завладеят, с какво и кога.

* * *

Топове. От оръдията на войната въздухът навсякъде почернява. Те заглушават всичко, удавят в тътен църковната служба. След това Томас и Девата се качват на стената и поглеждат. Д'Улон и Пиер д'Арк го следват.

Нито един от тях не е спал. Сега нямат нужда от приказки; Томас знае във всеки един момента от какво има нужда Девата, какво иска и какво може да й даде.

Той я следва и те застават заедно на върха на кулата, гледат на юг, към река Оаз. Тръните в полето са прецъфтели. Цветчета капят, приличат на снежни преспи с всяко прокашляне на оръдие, а днес е истинска снежна виелица. Небето над тях тръпне в отчаяно синьо. Гарваните вече се събират. Предусетили са кръвта, която ще се лее.

От търбуха на бургундските линии тежко оръдие трещи и грухти. Те наблюдават как гюлето се издига безтегловно, виждат го как разбива стена и тя цялата потръпва. Камъкът под краката им се огъва.

Пиер д'Арк отива при тях. Двамата с брат му не са свикнали с топовете. Той трепери пред тази проява на мощ и преди да се е възстановил, следва нов залп, а след него още един. Вчерашните бомбардировки не бяха и наполовина толкова страшни. Той затиска уши с ръце, проверява дали са все още прикачени за главата.

— Със сигурност знаят, че сте се върнали, милейди.

— Нали? — А как биха могли да знаят, освен ако някой не им е съобщил?

Снощи Рено дьо Шартр поиска стая в една от най-високите кули и Томас така и не разбра защо. Отдаде го на липсата на сън и на цяла нощ, в която се опитваше да види къде стъпва; отдаде го на небрежност или глупост, но така и не се сети да изпрати човек да провери дали не проблясват светлини през последните часове на мрака. Тази сутрин бе готов да заложи живота си, че ако не е имало светлини, то тогава някое момче е минало през задната порта със съобщение. Един архиепископ може да изисква лоялност само с усмивка.

Няма смисъл да го казва. Стореното сторено, но тя го наблюдава, докато той се вира към кулата, и в очите ѝ прочита въпрос.

— Милейди, Рено дьо Шартр си остава ваш враг — заявява той.

— Ще ме предаде, ако може — кима тя с усмивка. По-късно той си припомня тази усмивка и болката в нея.

Сега нещо остро пробощда гърдите му. Той е като Жан Д'Улон. Една дума от нея и ще блъсне архиепископа от върха на кулата.

— Какво ще правите — пита той.

— Ще се бия. Какво друго мога да направя? Трябва да се въоръжим. Днес, струва ми се, ще бъде по-тежко. Трябва да пробием бързо.

Архиепископът е в трапезарията, свил ръце зад гърба си, наблюдава подготовката с неприкрит интерес. Стиснал е здраво плащ от кожа на катерица, за да се спаси от утринния хлад. Сто катерици са загинали, за да му осигурят комфорт; меката козина от коремчетата им блести на ивици между черното на гърба и хълбоците. Той е застанал близо до огъня, също както и снощи.

Залата е осветена от восъчни свещи с благовонни масла. Светлината им топи сенките на кръв и кехлибар по раменете му. Щом вижда, че Девата влиза, той накланя глава, притиска пръст към бузата си.

— Милейди, златен плащ! — Така говори напоследък, с досадни възклицания.

Докато тя минава, той посяга към гърдите ѝ. Ако тя не беше в броня, жестът щеше да е крайно неуместен и някой трябваше да го предизвика. Томас, под прикритието на свещенослужител — трябва да подмине това, а отчаяно му се иска да се бие — не може да го докосне. Д'Улон е оптимист; това може да е шансът му. Той извива вежда, накланя глава към нея. Тя му дава сигнал с поклащане на главата.

Архиепископът сякаш се опитва да пониже плътта, да стигне до белите кости и да се добере до сърцето ѝ, но само докосва тъканта на наметалото и го потрива между пръстите си.

Усмивката на Дьо Шартр е змийска; грехът ѝ гордост ли е или арогантност? Той не казва.

— Какво величие! Може би, когато приключите с нея някой ден... с тежката работа... ще ми кажете откъде е. Може да поръчам същата за краля.

Тя наклонява глава на една страна.

— Ще ви кажа още сега; беше дар от хората в Реймс, задето заведох краля им за коронясването. Сигурна съм, че те с радост ще му дадат същата, ако преценят, че има къде да я използва.

— А-а. — Проблясък. Реймс, откъдето е архиепископът, прави дарове за Девата. Строгост проблясва в очите му. Той може да говори, но огромното оръдие зад стените кашля отново. Дори тук, в сърцето на цитаделата, те усещат как стените потръпват. Пиер д'Арк се прекръства. Архиепископът не.

Девата посочва вратата с глава.

— Може би сега бихте искали да излезете и да кажете на бургундеца, че на всяка цена трябва да се присъедини към Франция. След това всички ще си отидем у дома, ще засеем посевите и ще се радваме на лятото в мир.

Какво може да каже той? Дьо Шартр свива рамене с огромно съжаление.

— Милейди, знаете къде е сърцето ми. Ако беше възможно...

— Щяхте да го направите, разбира се. Така жестокостта на бургундеца трябва да бъде отбита по други начини. Няма да позволим Компьен да падне. Това е ясно. Разбирате ли?

Бургундеца. Няма „милорд“, нито „херцог“, нито „граф“; тя говори за него като за равен. Доближава се все повече до момента, в който ще се нарече кралска особа. Дьо Шартр, винаги прежълтял, пребледнява като урина от плъх, но думите ѝ не са за него, а за Гийом дьо Флави, коменданта, който е влязъл през странична врата. Градът е негов, гоблените по стените са негови — Мойсей, Йосиф, Лазар — негова е болката от нападението и тя става двойно по-силна, защото Девата е тук. Сигурно се разкъсва, след като Дьо Шартр е негов закрилник, но градът му е поверен. Къде трябва да е насочена предаността му?

Девата се обръща към него:

— Започнаха ли оръдията ви да отвърщат на огъня?

— Милейди, правят врага на сол. — Той е солиден, прям, твърд.

Тя му кима.

— Ще отида при тях, има неща, които можем да направим, за да осигурим безопасността им.

Мъжете следват насоките ѝ и преподреждат оръдията на Компьен както пред Жаржо. Три изстрела и местят, след това един и

местят, следват два; никога повече от четири и без фиксиран ритъм; хвърлят зарове за броя, а ако се падне пет или шест, хвърлят отново. Отбелязват няколко попадения срещу големите оръдия и са щастливи.

Късно следобед слънцето е ярко и ниско и Томас е изпратен да предаде нови заповеди на мъжете от града. Той вика стрелци и артилеристи и ги изпраща на северната стена, както и на баржите по реката.

Мъжете навсякъде проверяват лъкове и арбалети, яхват конете и товарят военните машини. Стрелите са готови. Тетивите са изпънати, също като лицата зад тях. Цял ден са стреляли, но сега, когато трябва да убиват от разстояние, не се чувстват по-комфортно, отколкото от последствията. Как само им се иска Девата да накара врага да се приближи достатъчно, че да могат да уцелят. На подвижния мост макарата скърца.

Томас се провиква към Луи дьо Кут:

— Подготви коня на милейди!

Другите пажове се отзовават на мига.

Когато стигат моста, сиво-белият дяволски кон на Девата го няма.

— Къде е Ксенофон?

— Куц е, милейди. Стъпи на камък и си рани копитото. — Пажът държи юздите на втория ѝ кон, тъмен жребец. Достатъчно едър е, добре обучен, но му липсват огън и желание да прави номера.

Тя прехапва устни.

— Милейди, ако решите да останете, ще изпратим лорд...

— Не. Тръгваме. Ти остани, ако искаш.

— Никога, милейди. — Неприятно му е, че тя може да каже подобно нещо.

Качват се на конете. Тя поглежда мъжете. Те са около двеста, до един на коне. Над Луи дьо Кут се вее Фльор дьо лис в златно върху бяло. Тя е злато. Конят ѝ би трябвало да е бял, вместо това е с цвета на стара кръв. Не бива да е така.

— Скъпи добри приятели. — Гласът ѝ се понася наоколо. — Мъжете от Бургундия прекараха цял ден зад оръдията и са уморени. Влязоха в схватка на полята и сега отведоха конете си у дома с нареждането да бъдат нахранени и напоени. Това е шансът ни да ги

забием в земята, да покажем на херцог Филип, че си играе с Франция на своя отговорност. С мен ли сте?

— Да!

— С мен ли сте — провиква се по-високо тя.

— Да!

Провиква се отново, най-силно:

— Ще се справим ли заедно?

— Да!

След това се отправят по моста към широкия насип, който води към влажните ливади и бургундските позиции.

Камъкът пее под копитата на конете. Слънцето докосва шлемове и ръкавици, брони, щитове и копия. Това е мощта на Франция. Девата се обръща да поздрави Гийом дьо Флави. Томас се обръща с нея, вижда как ръката на коменданта се вдига за поздрав, след това вижда бялото и черното облекло на застаналия до него Рено дьо Шартр. Казва си, че нещо не е наред. Милейди, милейди, нещо не е наред. Вече е твърде късно да заговори на глас, защото са поели и той трябва да мисли в перспектива, да гледа напред и само напред, все още не препускат в галоп, трябва да напредват уверено и ето — отпред — видяха ни! Благодаря на Господ, че бургундците ни пресрещат.

— За Франция!

За пореден път се чува как прииждат конски копита. Вижда проблясък на доспехи. Ето я и гората от копия, металните върхове не трепват. Скоро настъпва моментът, когато тя набелязва жертвата си и навежда копието. Щитът му е разделен на четвъртини, в червено и зелено, има и още нещо, което Томас не вижда добре — дали не е лъв? Половината англичани имат лъвовете на гербовете си и това може да се окаже английски рицар с две червени четвъртини.

Изпуска въздуха, стяга се, следва тръпката от сблъсъка, остър удар, трошат се кости, разкъсва се плът, когато гърдите на врага са смазани. Нейният кон поема силата на удара. Той не притежава качествата на сиво-белия дяволски кон, въпреки това е един от най-добрите в битката.

Тя се приближава, отминава, вижда как светлината угасва от преbledнялото лице. Томас е след нея, търси останките на току-що издъхналия. По лицето забелязва изненада, не страх; бърза смърт, без болка. Затова се бият, както французите, така и мъже от други нации: с

надеждата да умрат по този начин, обгърнати в слава, заобиколени от приятели.

Той си дава клетва, че тази вечер пред всички ще захвърли одеждите на ордена и отново ще стане войник. Може и да не е рицар, но е добър като братята Д'Арк, дори по-добър.

Врагът се пръсва пред мощта на Франция, пред копитата на френските коне. Те са прегазени, но е важно да не навлизат прекалено навътре във вражеска територия, защото там има засади и провал.

— Събери се!

Войската се втурва обратно към редиците белосан камък и дърво, от които е изграден Марни. Отрядът на Девата се събира, скупчва се, всички вдигат длани в безмълвен поздрав. Не са изгубили никого.

Зад тях се издига хълм; слънцето блести. Томас забелязва нещо.

— Наблюдават ни.

Той е с най-остро зрение от всички. Присвива очи и се вглежда още по-надалече.

— Четирима мъже — уточнява той. — Единият току-що потегли, язди бързо на север.

— Ще повикат Жан дьо Люксембург от Клероа. — Девата обръща коня и го вдига на задните крака. — Отстъпваме. Нека те излязат отново. Ще нападнем отново, преди да пристигнат подкрепленията им.

Второто нападение е повторение на първото. Девата изтласква бургундците към техните позиции, убива неколцина, смазва духа на останалите.

— Още веднъж. Само още веднъж и ще ги пречупим! — Тя е във възторг, като сокол, полетял от нечия китка. Тя е тъкмо онова, което всеки мъж би искал да бъде, да удържи, да обича. На Томас му се иска да вдигне юмрук и да извика: „Това е Франция! Виждате ли? Вижете! Това е истинската Франция!“ Господи, ако само Д'Алансон беше оставил съпругата си, за да се венчае за Девата...

Другите виждат нещо различно.

— Милейди, трябва да се оттеглим. — Д'Улон е до лакътя ѝ. — Вижете там. Това са хората на Люксембург.

Той е прав. Подкрепленията са тук; отряд на коне, които препускат с всички сили. На не повече от пет минути са; сред тях има

рицари, някои са вдигнали копия, други са лъконосци.

— Можем да се справим с още едно нападение. Можем...

Томас я прекъсва:

— Не, милейди, погледнете наляво.

Мъже. Твърде далече са, за да видят цветовете им, но те са във вихъра си, три, може би четиристотин, някои от Венет или от друго близко място.

— Милейди... — Оръженосецът ѝ се осмелява да проговори отново; приятелството ѝ му дава тази сила. — Трябва да се оттеглите. Върнете се в Компиеен.

— Не! Те бягат. Можем да ги изтласкаме оттук. Можем...

Те обаче се оттеглят, нейните рицари и войници, отстъпват, конете се промъкват между съхнещите флагове и не знаят дали нападат или се оттеглят.

Д'Улон остава. Също и Луи дьо Кут. Също и момчетата от семейство Д'Арк, най-вече Пиер. Може би шестима, скупчили се около нея, нямат желание да си тръгнат.

— Милейди, моля ви, върнете се. — Луи дьо Кут дръпва юздите ѝ. — Много ви моля. Прекалено много са. Всички останали се връщат. Тук ще ни заловят. Те искат вас повече от всичко друго. — Ококорил се е от страх. — Как ще се отрази на онези вътре, ако ви заловят?

Вече не са на пътеката, застанали са в мочурливата ливада. Пред тях са силите на бургундците, зад тях и от лявата им страна са англичаните, които могат да дадат знак на други в радиус от осем километра. Шумът е достатъчно силен, че да привлече гарваните от небето и останалите птици, които се хранят от мърша, а пък воините от армията на Бедфорд са дори по-гладни от гарваните.

От съвсем неочаквана посока Томас чува познат глас, който излайва заповед. Не може да бъде сбъркан. Не чува думите, но ужасът го завладява. Трескаво завърта коня. Той наблюдаваше врага, англичаните, люксембургчаните, бургундците, но врагът, разбира се, е отзад: Рено дьо Шартр, който налива отрова в ушите на коменданта.

— Милейди, затварят моста! Жана!

Никога досега не е изричал името ѝ. Тя се завърта рязко, когато го чува. Вижда моста към Компиеен, лъконосците скачат от лодките си; артилеристите вече са минали по моста. Мъжете махат с ръце, с лъкове, с други оръжия.

Някъде високо е Гийом дьо Флави. Те чувстват думите му, макар да не ги чуват. Бързо, бързо, защото архиепископът ми нареди да затворя вратите, а той е по-висш от мен, също както слънцето е над свещта. Не мога да се опълча на заповедта му. Побързайте, преди да е станало късно. Милейди, елате. Влезте!

Бургундците тичат откъм Марни, усетили възможна победа след ден на загуби. Вържени мъже се събират от всички страни.

— Милейди, трябва да...

— Трябва да изпратя хората си в безопасност. Няма да оставя онези, които се биха за мен, да умрат, докато аз се спасявам: първата отговорност на капитана е към хората.

— Мили Боже, жено. Ще те изгорят!

— Първо трябва да ме хванат. — Тя се усмихва широко. Сърцето му ще се пръсне.

— Влизай, Томас. Ще те последвам. — Тя поглежда пажа си. — Вкарай знамето вътре.

Дьо Кут не помръдва.

— Не, милейди, ще остана с...

— Върви! В името на майка си. Заради мъртвия си брат, моля те, върви. — Той би останал, но как да го стори, след като тя намеси тях двамата? По лицето му се изписва мъка, но той се обръща и тогава Девата насочва вниманието си към Томас:

— Ти също. Върви.

— Милейди, няма да...

— Нарещам ти. Ако Дьо Шартр иска да умра, няма да му дам и твоя живот. Сега знаеш достатъчно, за да се увериш, че Франция е цяла. Освен това ти не можеш да се биеш, не и в този вид. Няма да ти позволя да ми се пречкаш. Върви!

Той няма достатъчно воля, за да ѝ се опълчи. Просто... няма. Обръща се и за последно вижда Д'Улон и мъж, който не е брат ѝ, Пиер д'Арк, който не е обърнал коня си, а се е ухилил дивашки, размахва меч и крещи.

— Елате, мръсници! Да не би да мислите, че сте ни сломили?

До моста не е далече, можеш да го преминеш бързо. Гийом дьо Флави е там, посивял, пребледнял, разтърсен. Независимо какво е казал или направил Дьо Шартр, комендантът държи на Девата.

— Тя защо не влиза? Трябва да затворя портата. Трябва. Бургундеца каза, че ще ни изгори всички: и мъже, и жени, и деца. Не мога да ги пусна вътре. Ще настане клане. Тя защо не побърза?

— Иска всичките й хора да са в безопасност.

— Кой е останал?

— Аз съм последният, почти. — Само че не е, навън са все още шестима, които се бавят, не искат някой да каже, че са я изоставили; все мъже, които не знаят как да изпълняват заповеди. Мъже с повече — или по-малко — кураж от него.

Гийом дьо Флави плаче, но едва вдигнал ръка, я отпуска. Чува се писък на възгата и желязо. Десет удара на сърцето, тридесет, шестдесет и мостът е вдигнат, но за Томас е твърде късно да промени мнението си, иначе би смъкнал робата и би изтичал навън гол, стиснал в едната ръка меч, щит в другата. Не може да остане на портата. Втурва се към върха на стената, прескача през три стъпала. Горчилка пълни устата му, пари зъбите.

Тя препуска. Погнали са я войници. Тя е наситено златна на фона на тяхното алено, убито сиво и зелено. Наблюдава я как забива копието си в мека почва, взема си брадвата и изтегля меча, който е взела от Франкет д'Арас.

Втурват се към нея отляво и отдясно, добри хора и от двете страни: Д'Улон и Пиер д'Арк. Добри са, но съвсем не са най-добрите. Тя държи здраво коня — Господи, как само му се искаше дяволският кон да е с нея; Ксенофон щеше да я пази. След това го оставя да препусне.

Свободна е както никъде другаде и по никое друго време, настава *mélée a outrance*, за което живее всеки рицар. Той вижда как тя се отърсва от всички задължения, от титлата капитан. Това е животът: открито поле с рицари и въоръжени мъже и стрелци и пиконосци и единственото, което може да направи, е да убива. И да оцелее.

Но те са толкова много. Защо не се обърне и не бяга? Срецу нея са се изправили триста и тя се губи сред човешкото море, замахва наляво и надясно, докато мъжете се протягат към стремената. Те я познават. Виковете им се носят по вятъра. Девата! Девата! Вещицата!

Думите се носят до височините на Компьен, стигат до Томас дьо Сеграв, който плаче. Мечът й пее, докато тя реже ръцете, които я

сграбчват. Бравата ѝ участва в хора, желязо до желязо, до тъкан, до броня. Конят ѝ танцува, опитва се да намери плът, но не е най-добрият.

Върху нея връхлита рицар в пълна броня, напредва с щита си. Тя изправя коня на задните крака и лицето на рицаря се пръсва в локва кръв. Тя се завърта, замахва, сече, рита, изправя коня на задните крака, висок скок на място, ритник със задните крака. Друг мъж пада, но има още много, които прииждат отвсякъде.

— Върнете се. Милейди, върнете се. — Томас се е качил на един камък, но все едно е на бойното поле. Крещи, но тя не слуша. Не може да предположи, че не го чува.

— Това е гадната мръсница. Хванете я!

Някой подръпва ръката ѝ от лявата страна. Тя завърта коня и мъжете се пръсват като разпилени ябълки, реже надолу и нагоре, замахва назад, един отпред, ръка е стиснала наметалото от дясната страна и тя се завърта.

— Хванах я! Някой да хване скапания кон!

Ръце стискат юздите, конят не е зъл, но е готов да убива, защото не понася никой да го докосва и тя се извива настрани, следва момент, когато може да се отскубне, но след това се отпуска назад и...

— Жана!

— Падна! Хванете я!

Пиер д'Арк крещи с провинциалния си акцент:

— Гадове, назад! Оставете я! Дръпнете се! Дръпнете се!

Конят ѝ пръхти от болка, защото мъжете дърпат и теглят юздите. Нечие лице се навежда над нея.

— Моя си, предаваш ли се?

— Жана!

Томас тича надолу по стълбите. По дяволите, моста, има и други начини да се излезе от това противно място. В ръце стиска и двата си ножа. Опитва се да се справи с портата. Изтеглят го отзад.

— Недей, Томас. Не отивай. Тя не го иска.

Гийом дьо Флави беше в Реймс, когато коронясаха краля. Би се с англичаните при Руан, при освобождаването на Сен Вартен льо Гаяр. Той е рицар също като Потон дьо Сентрай, като Ла Ир. Плаче, също като Томас. Само че той няма да отвори портите на града, след като четиристотин, може би петстотин бургундци са навън и още повече се изсипват в полето всеки миг.

— Не отивай. Не отивай. Няма да ти позволя.

Томас не вижда как я пленяват. Не вижда момента, в който тя коленичи и предава мечата си. Той се намира от неподходящата страна на десет сантиметра дъб, отпуснал се е на колене и вие.

След това се изправя и по тишината вътре и доволните викове навън разбира, че не му остава нищо.

Може би само едно.

— Къде е Рено дьо Шартр? — Ножовете са в ръцете му. Кръвта му бушува, той е готов. За това има кураж. — Къде е?

Никой не знае.

Търсят и продължават да търсят, ала не го намират. Рено дьо Шартр вече не е в града. Докато са пленявали Девата в полето при Компие, архиепископът на Реймс се е изнизал. Никой не се съмнява, че е успял да се измъкне, че ще мине през английските и бургундските територии недокоснат.

— Какво ще правиш сега, Томас? — Гийом дьо Флави е посинял от студ и страх. Той много добре знае върху кого ще се стовари вината за случилото се. Бургундците няма да се спрат, докато не накажат Компие, задето е приютил Девата. Сега вече и от двете страни името му е проклетие.

— Ще отида при краля. Разчитаме на Талбът, Съфок, Скейлс. Половината английски благородници са в нашите затвори, тя ги е тикнала там. Ще ги размени за нея. Трябва. Не може да откаже.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

11:15

Хотел „Жан-Жак Русо“, център на кампанията на „Националния фронт“ в Орлеан, се намира на една пресечка източно от катедралата в уличка, чийто северен край датира от петнадесети век.

Хотелът е първата от сградите, строени в края на четиридесетте, на юг от линията на бомбардировките. До съвсем скоро беше чист и спретнат, но неугледен; напомняше за лишенията след войната. Пари, отпуснати от Европейския съюз, го преобрази в едно от най-търсените места в Орлеан, а фактът, че Стария Рене е направил няколко подигравателни забележки, че с отпуснатите средства нацистите се опитвали да успокоят чувството си на вина, съвсем не е спряло изборните координатори на Кристел Вивие да го използват за щаб.

В обикновен ден Пико с удоволствие би отишла пеша от полицейското управление, но репортерите продължават да висят на стълбите отпред и със сигурност са се инсталирали и пред хотела. В отсъствието на Лиз Бресар, която би могла да ги отклони от следата, тя няма почти никакъв избор, освен да изтича до колата си. Силви тича до нея в новите си маратонки „Найки“. Двете потеглят, а моторизираните репортери ги следват като овце.

Вътре в хотела декорът е все още свеж след обновлението. Безупречни подове с плочки се срещат с мраморни стени, пред които са изправени огромни вази, пълни с лилии, от които Пико започва да киха. Асансьорите са безшумни, освен съскането на гладкото изкачване.

Пресофисът на Кристел Вивие е в пентхаус на шестия етаж, където на три от четирите страни има огромни прозорци от пода до тавана, а въздухът е така наситен с аромата на кафе, че главата на Пико

започва да се върти още с влизането. Групи млади мъже и жени в строги костюми спират работата си, за да я зяпнат.

Трой Кордие, по-висок от останалите и забележително рус, се отделя от група в края на апартамента и прекосява дванадесетте метра по снежнобелия килим към нея, протегнал ръка колкото да я спре да влезе по-навътре, толкова и за поздрав. Белите му зъби блестят.

— Капитан Пико. Дължим и на вас, и на колегите ви искрено извинение. Моля ви, бъдете сигурна, че уведомихме вампирите от медиите, че грешката си е наша, а откликът ви е бил забележителен.

Тя го е виждала по телевизията. Виждала го е и във фоайето на Орлеан! 24/7, преди да се превърне в местопрестъпление. Никога досега обаче не е стискала ръката му. Тя е хладна и стегната, също както и останалото от него. По-млад е, отколкото мислеше, по-скоро към четиридесетте, не към петдесетте, но тенът му, характерен за човек от юг, и призрачните очи зад лъскавата платинена коса му придават вид на застаряващ декадент.

Днешният му костюм е съвсем бледосив, връзката е сребристоросия, за да отива на очите; той определено е най-добре облеченият мъж в стаята. Акцентът му е парижки, от висока класа и в това отношение не е единствен. Всички до един от екипа на Кристел говорят така, с изключение на Стария Рене.

Той е тук, героят от войната, в смачкана риза с разкопчана яка и панталони, които като нищо може да се окажат реликва от войната — пълно противоречие на останалите от екипа. Освен това пуши, за разлика от другите присъстващи. Ръчно свита цигара дими между останалите палец и показалец, върхът е извит така, че едва не прогаря дланта му. Когато дърпа, бузите му хлътват от усилието. Издиша и обръща бавно очи към Пико.

— Какво мисли офицерът? Красавецът ли е виновен?

— Дядо, недей. Капитан Пико е дошла да ни помогне. Няма нуждата да...

Кристел се е върнала в офиса, което означава, че някой се е задействал бързо, след като са я открили. Човек би казал, че е разстроена или поне малко ядосана, но тя е поруменяла, със стиснати устни и всеки момент може да се разплаче. Макар да се чувства неудобно от очевидната омраза на дядо ѝ към Трой Кордие или

присъствието на Пико, или просто неуспеха от тази сутрин, трудно може да се определи кое точно я е разстроило.

Очевидно е, че цигареният дим не ѝ е приятен. Държи се настрана от синкавите валма около Стария Рене, сложила е ръце на кръста и така скъсява разстоянието с Пико или просто вдига бариера.

— Няма нищо — обажда се Пико. Обръща се към Стария Рене: — Ще знаем дали някой има вина и ако има, не знаем чия е. Затова сме тук, за да разберем.

Каквото и да мислят Кристел и дядо ѝ, Трой Кордие иска да разкара Пико час по-скоро. Усмивката му е десет вата, блестяща и широка.

— Както прокурор Дюка вече отбеляза — заявява той, — стават грешки. Ще се справим с тях. Не е нужно да губим повече от времето ви.

Пико също може да отправя блестящи усмивки, когато се налага, но в момента ѝ е все едно.

— Ако някой се опитва да внесе напрежение — обяснява тя, — не е загуба на времето ми да разбера кой го прави и как, а най-важното е защо. Трябва да разпитаме шофьора и искам да видя всичко, изпратено на лаптопа му, което означава, че ми трябва достъп до сървъра ви, за да проверя данните и бекъпа. — Тя дава знак на Силви да влезе и да вземе участие в разговора. Тя е блондинка, русо бяла, също като Трой Кордие, но косата ѝ е подстригана късо, стърчи и е обработена с гел, гримът ѝ за очи е готически, над тениската подрънкват вериги, което съсипва арийския ѝ вид.

Сега вече усмихната, Пико продължава:

— Това е лейтенант Остаймер, техническият ни специалист. Ако ѝ осигурите нужното, по-скоро ще ви оставим на мира. Междувременно бих искала да видя маршрута ви за деня.

— Той е поверителен — мръщи се Кордие. — Позволете да подчертая, капитане, но вие сте съпруга на главния ни опонент.

Пико въздиша.

— Напълно съм в състояние да разделя работата от личния живот. Ако сте на друго мнение, обърнете се към прокурор Дюка. Както целият свят знае, много скоро ще бъда бивша съпруга на опонента ви.

Насочва се към компютъра на дъбово бюро до стената. Трой Кордие застава пред нея. Толкова е висок, застанал е толкова близо, че тя трябва да извие врат, за да го погледне и да присвие очи.

— Покажете ми охраната за училището и какво точно сте изпратили на шофьора.

— Двете неща са идентични. Беше му наредено да откара мадам Вивие до начално училище „Свети Франциск от Асизи“ в девет и тридесет, където пресата ще ги чака и ще снима мадам Вивие, докато разговаря с децата.

— Трогателно. Вместо това къде я е отвел, при положение че не са отишли на правилното място?

— До начално училище „Свети Франциск от Асизи“. Само че училището, включено в маршрута, е в Орлеан, а онова, до което той я е откарал, е на час път с кола. — Кордие свива театрално рамене. — Изпратен му е бил грешен адрес. Човек лесно може да допусне подобна грешка.

— Ако е било грешка. Кой му е изпратил данните?

— Личната ми асистентка му ги е пуснала по имейла снощи.

— Може ли да говоря с нея?

— Дадохме ѝ свободен ден.

— Искате да кажете, че е уволнена ли?

— В момента решаваме. Не можем да си позволим подобни грешки.

— Тя оставила ли е лаптопа си?

— Разбира се.

— Проверихте ли дали е изпратила онова, което шофьорът е получил?

— Че как иначе? — пита учудено той.

— Господин Кордие, вие нямате представа какво може да направи някой изобретателен хакер с данните ви. Не мога да ви обясня точните подробности, но сигурен източник ме уведоми, че като се пресрещне имейлът, може да се подмени всяка информация, колкото и да е тривиална. Какво ще кажете да погледнем лаптопа на асистентката ви заедно?

Лаптопът е заключен в шкаф в бюрото, опряно на северната стена. Кордие го отключва, след това вади лаптопа и настанява Пико на малко бюро до най-далечния прозорец.

Тя остава с гръб, докато той вкарва кодовете и включва имейла.

— Не ми трябва нищо друго, освен онази част от имейла, свързана с училището.

— Заповядайте. — Той плъзва лаптопа по бюрото. На екрана е включен един-единствен имейл.

От: офис на кампанията на Кристел Вивие
CVNF@mailscore.fr

Предмет: КВ/шофьор маршрут 30-ти април

Дата: 29 април 2013 г., 18:58:38

До: Ив Перуз YP@mailscore.fr

30 април

08:00 — вземане автомобил, проверка на гуми, гориво, вода.

08:15 — Пристигане в Х „ЖЖР“. Вземане КВ.

08:45 — Тръгване от Х „ЖЖР“ към начално училище „СВЕТИ ФРАНЦИСК ОТ АСИЗИ“, РЮ ДЪО ЛА ФОНТЕН, ЮЖЕН ОРЛЕАН.

Паркиране пред задния вход. Подробностите са вече вкарани в сатнава^[1] ти.

09:15 — Среца с мадам ЛАСКАЛ, ДИРЕКТОРКА. Запознанство с избрани ученици.

09:30 — пресата пристига за фотосесия в училището. Постарайте се да няма чернокожи.

09:50 — най-късно репортерите си тръгват.

10:15 — Връщане в Х „ЖЖР“. КВ има обедно интервю с...

— Обедното интервю е отложено — намесва се Кордие. — Останалото, разбира се, е лично.

— Разбира се. — Пико кима на Силви. — Провери интернет доставчика и сървърите. Провери какво е влязло и излязло. — Обръща се към Кордие: — Може ли да видя копието до шофьора.

— Няма такава. Всичко е на телефона му.

— Тогава трябва да разговарям с него. Той тук ли е или... — Тя разбира по изражението му. — И той ли има свободен ден? Кажете ми,

че сте запазили телефона му.

Кордие се оглежда. Единадесет от дванадесетте помощници клатят глави. Дванадесетият, млада жена с кестенява коса и прави, неоформени вежди, отива до бюрото, в което беше лаптопът. Телефонът е заключен в най-долното чекмедже. Облекчението е понаситено от цигарения дим, който бълва Стария Рене.

— Усещам, че идват повишения — отбелязва Пико. — Може ли някой да отвори на входящата поща? Тази, която е свързана с училището.

Става нещо различно. Истината се изписва по лицата на всички. Потресеният Трой Кордие обръща телефона, за да може тя да прочете.

От: офис на кампанията на Кристел Вивие
CVNF@mailscore.fr

Предмет: КВ/шофьор маршрут 30-ти април

Дата: 29 април 2013 г., 18:58:38

До: Ив Перуз YP@mailscore.fr

30 април

08:00 — вземане автомобил, проверка на гуми, гориво, вода.

08:15 — Пристигане в X „ЖЖР“. Вземане КВ.

08:45 — Тръгване от X „ЖЖР“ към начално училище „Свети Франциск от Асизи“, Рю Дьо Ла Фонтен, Сюри о Боа. Най-бърз път: източно покрай D2060 и после по D909. Училището се вижда при влизане в селото. Паркиране пред задния вход. **Този път НЕ забравяйте да изключите мобилните си телефони. НЕ ИСКАМЕ ТЕЛЕФОННИ РАЗГОВОРИ НА ЖИВО ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА.**

09:15 — Среца с мадам Верние, директорка. Запознанство с избрани ученици.

09:30 — пресата пристига за фотосесия в училището. Постарайте се да няма чернокожи.

09:50 — най-късно репортерите си тръгват.

В напрегнатото мълчание прозвучава гласът на Кордие:

— Кой би направил подобно нещо? И защо?

Поне не пита как е станало.

— Кой ще се облагодетелства най-много от тази очевидна грешка? — обажда се Стария Рене от ъгъла си. — И кой е инвестирал най-много в разни там технологични новости и хората, които се занимават с тях?

Кристел Вивие е застанала до притеснените помощници. Тя стрелва дядо си с гневен поглед.

— Сигурна съм, че капитан Пико не вярва семейство Бресар да направят подобно нещо.

— Капитан Пико — отвърща Пико — ще повярва на фактите. В момента екипът, зает с кампанията ви, е заподозрян точно толкова, колкото и другите.

— Ние ли? — ахва Кордие. — Че защо ни е...

— Вие сте тези, които гледате да отскочите напред с резултатите. Освен това вие може да пожелаете някой да умре, защото е убеден, че е открил останките на Девата.

— Какво?

Ако знае нещо по този въпрос, то тогава той е превъзходен актьор. Пико е склонна да вярва, че не е. След като е стигнала дотук, се налага да обясни:

— Преди да умре, Иън Холоуей е открил кости, за които е бил убеден, че са нейните. Той е жертвата в хотел „Каркасон“...

Трой Кордие застава пред нея и изпъва гръб, за да изглежда максимално висок.

— Капитан Пико, втурвате се към същата фантазия като баща си. Ако продължавате да прецаквате кампанията ни, ще помоля прокурора да ви отстрани...

— Тъкмо затова няма. Най-официално заявявам, че трябва да сте безкрайно тъпи, за да пипате собствения си сървър. Но пък семейство Бресар имат нужда от много основателна причина. На последните избори резултатите ви бяха постигнати на базата на симпатия към Кристел. Бресар може да очакват ответен удар, но след като остават само два дни до изборите, това е високорискова стратегия, а те не са споменали и дума за дейността на семейството си през войната. Казвам го с голямо уважение към дядо ви. Ландис не е от хората, които поемат ненужни рискове.

Срещат се погледи и всички избягват нейния. Стария Рене се намесва:

— Без да споменавам, че Фамилията предаде цялата съпротива, този човек е най-долната змия.

— Дядо...

Трой Кордие се отправя към вратата.

— Моля да ни извините, че семейство Бресар са все още на първо място в списъка ни със заподозрени. Разбираме, че имате нужда от доказателства, и ще ви помогнем да съберете всичко, което може. Въпреки това ще уведомим пресата.

— Не. Все още не. Моля ви. И без това имаме ограничено време, в което да проследим кой го е сторил. Ако разберат, че сме ги надушили, ще изтрият всичко, така че информацията няма да може да бъде възстановена и ще изгубим малкото предимство, което може би имаме.

— Не можем да им позволим да мислят, че вината е наша. Това ще навреди на резултатите от изборите...

— Знам, че са в неделя. Но ако съобщите, че по всичко изглежда, че е станала типографска грешка, това ще бъде достатъчно. Утре можем да разкрием всичко, ако нямаме напредък. Дайте ми двадесет и четири часа. Ако се окаже, че са семейство Бресар, кълна се, че ще ги преследвам точно като Чеб Ясин.

Трой Кордие стиска ръката ѝ на вратата.

— Беше удоволствие.

— Не беше никакво удоволствие, но срещата ни може да се окаже полезна в търсенето на подпалвачите. Поне така се надявам.

* * *

Когато се връщат в колата, повечето от репортерите са се пръснали. Историята не е от най-интересните. Не ги следват нито мотори, нито фотографи. Когато завиват, тя се обръща към Силви:

— Трябва ли ни Патрис?

— Не, ще се справя.

— Благодаря. — Пико поглежда часовника си; дванадесет и двадесет е. Ръцете я сърбят. Много ѝ се иска да му позвъни, да чуе

гласа му. Но притежава достатъчно самоконтрол. Наистина. Обръща се към Силви:

— Ще те оставя в полицията, за да провериш сървърите и да направиш списък с дейността. Виж дали не можеше да откриеш къде са бекъпите. Ако извадим късмет, ще има отбелязан и часът, така че ще разберем кога са направени промените.

— Ти къде отиваш?

— Да говоря с Ерик Масон за един череп.

[1] Сателитна навигация или система, satnav е система, която използва сателити за осигуряване на автономно географско пространствено позициониране. Б.ел.кор. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

13:00

На масата в лабораторията на Ерик лежи млада бяла жена на двадесетина години със следи от убождания по вътрешната страна на ръцете и глезените.

— Свръхдоза ли е взела? — Пико се привежда над жената и оглежда най-прясното самонараняване: дълго е около осем сантиметра, червена следа, почти изгубила се в бледата, синьо-сивкава плът с коричка там, където е бил прокаран върхът на иглата. Момичето е слабо като всички пристрастени към хероина, косата е изгубила блясъка си, гърдите са плоски.

Ерик Масон е приключил с дисекцията и затваря разрезите на гърдите и корема.

— Тя откъде е? — пита тихо Пико. Очевидно не е от Орлеан, иначе щеше да знае. Дори в ден като днешния щеше да чуе новината, че някой е умрял от свръхдоза хероин.

— Тур. Открита е мъртва тази сутрин. Баща ѝ е някакъв големец в градската администрация, затова са изпратили тялото за аутопсия тук. — Ерик връзва последния възел и сваля ръкавиците. — Наркоманка е от седем години и той се кълне, че не е знаел, докато не я открил снощи.

Той е съвестен човек. Покрива тялото с чаршаф и изтласква носилката сам до номерираните боксове. Когато се връща, Пико е смляла кафе (етиопско на „Фортнъм и Мейсън“, което обещава експлозия от плодови аромати и необикновен какаово бананов привкус) и е пунала през филтъра първата чашка.

— Получи ли снимката на черепа?

— Да. Не съм и помислял, че Патрис би ми изпратил снимки на реликви, но този е просто невероятен.

Той побутва мишката, за да изчисти скрийнсейвъра, и тя вижда черепа отново, увеличен на екрана, който заема половината стена. Зелената плесен, счупеното място отзад, тя познава всяка линия като стара приятелка.

— Това е от чипа на Иън Холоуей, нали?

— От втория файл. Очевидно той е мислел, че това трябва да е Девата.

— Тя е била изгорена.

— Знам. Затова трябва да разберем защо интелигентен човек с мания за детайли е решил, че може и да не е невъзможно.

Кафето е готово. Пият го черно, защото Ерик мисли, че да добавиш мляко и захар е варварско, също като да добавиш вода в скоча си. На Пико ѝ отне почти две години, докато свикне устата ѝ да не тръпне от желание за мляко, но сега вече е на мнение, че си е струвало. Тя затваря очи за първата глътка и почти усеща лекия аромат на банан. Усмивва се и забелязва, че Ерик я наблюдава.

— И така — започва тя, — кажи ми за черепа. На жена е. Поне това ми е ясно: формата, очите... Трите цервикални прешлена изглеждат загрубели, сякаш е имала артрит на врата, затова ми се струва, че е била поне на петдесет, може би дори повече.

Ерик изглежда така, сякаш иска да я прегърне, почти го прави, но се отказва.

— Учиш се. Не мога да ти кажа колко щастлив ме правиш. Да, наистина е имала артрит на врата, което в комплект със зъбите — всичките ѝ зъби са били на място, което е много добре, въпреки че бяха разхлабени — означава, че е минала средна възраст, когато е починала. Ако мога да гадая, бих казал, че е била над шестдесетте, но ни трябват още части от тялото и опитен съдебен антрополог. Тук вече не съм във вихъра си. Подходящият човек ще прочете това нещо като книга.

— Да имаш някого предвид?

— Направих предварително проучване и попаднах на някой си доктор Иън Холоуей, което е интересно, ако не и полезно. Ще ти намеря човек още днес следобед, ако има значение. Казвай.

— Има голямо значение. Каквото и да е открил, готова съм да заложа кариерата си, че Иън Холоуей е умрял заради това, което означава, че някой някъде е искал да му затвори устата. Склонна съм

да повярвам на свещеника, че не са били хора от църквата, но въпреки това остават предостатъчно хора със скрит интерес, които държат да опазят мита за Жана д'Арк, селянчето с виденията от Лоара.

— Ще намеря човек.

— Намери. Благодаря ти. Патрис каза, че ще има отговори от чипа до три. Ще ти ги изпратя, ако има нещо свързано. — Тя си налива кафе в чаша за път. — Сега трябва да разследвам бъркотията, дето скапала кампанията на Кристел днес сутринта. Някой ни прати за зелен хайвер и възнамерявам да откроя кой, защо и как. Пожелай ми успех.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Реймс

9 юни 1430 г.

Кафявата кобила на Томас всеки момент ще рухне. Той я е пришпорвал прекалено, а почвата е твърда като гранит. Усеща неравната ѝ походка, когато е все още на пет километра пред Реймс, но продължава да я насилва, поддържа скоростта, наблюдава как по врата ѝ избива черна пот, усеща смрадта, острия мирис на болка, чува стоновете ѝ, как потръпва, когато си поема дъх, въпреки това я пришпорва отново и отново.

Тя куца и с двата предни крака, когато той се привежда, за да мине през арковидната порта на Реймс. Най-сетне спира, отпуска юздите, скача на земята. Кралските конюшни — по-точно конюшната, която използваша хората на краля, когато бяха в града — се падат от лявата страна, тридесет и пет бокса, разположени като квадрат около фонтан в центъра, от едната страна с помещение за амуниции, а от северната са разположени стаите за конярите. Той подръпва торбата си, докато преминава тичешком под арката. Тъмнокосо конярче излиза, за да го посрещне, заслонило очи от слънцето.

— Кобилата отвън... получаваш сребърна монета, ако я оправиш. Тя трябва да бъде изчеткана и напоена, иска и храна. Трябва ми друг кон като нея, за да продължа утре. Скоро тук ще дойдат четирима мъже и ще докарат бойния кон на Девата. Пригответи боксове за пет коня. Намери ми стаи за четирима мъже. И... — И намери един щавач, който се нарича Стефан, но това Томас трябва да свърши сам.

Момчето е слабо, жилаво, с бистър поглед. Белите зъби се впиват в долната устна. И тя ли е била същата някога, Девата? Дали в миналото е помагала на хората да си намерят подходящ кон, а след това ги е отпращала?

Сянка трепти под слънцето. Плениха я преди девет дена. Томас не иска да мисли какво са направили с нея оттогава досега.

Подхвърля монети на момчето, парите се стрелват към него и той ги улавя.

— Искате ли храна, милорд?

Сега пък стана милорд. Захвърлил е свещеническите одежди, облякъл е жакет и чорапогащник, чиста ленена риза, ботуши от телешка кожа, сериозен е, точно както би изглеждал Жан дьо Белвил; или пък Девата, ако не е в доспехи.

— Да, храна за петима. И хубаво вино.

Денят е горещ. Когато отива в града, си слага връхна дреха единствено за да спази приличието, не за топлина. Вълната е фламандска, боядисана в тъмно, ненатрапчиво синьо; сега вече не иска нищо английско. Насочва се на изток от портата, към таверните, които познава, и започва да задава въпроси тихо, разпитва мъже, чието приятелство е спечелил при предишното си идване.

Час по-късно се намира във воняща странична уличка. Това не е щавачница — би било непоносимо — но дори тук вонята е едва поносима.

— Стефан?

— Насам. — Той изглежда още по-дребен, по-прегърбен, лицето му по-сбръчкано. Освен това се усмихва. Излиза от вратата, където се беше приютил. — Бедфорд е доволен. Чака те рицарско звание, ако си изиграеш правилно картите.

— Значи да вървя при него. — Това е шега и Стефан реагира като на шега; никой не ходи при Бедфорд просто така, за да си поиска рицарското звание. — Той къде е?

— Сега трябва да е в Кале, струва ми се. Цяла Европа е научила за Девата. Процесът срещу нея трябва да си остане съвсем френски: заловена е от французи, разпитвана от французи, екзекутирана от французи за ерес и тогава какво ще стане с измисления ѝ крал? След като тя е еретичка, значи и той е същата стока, а коронацията му миналото лято е лъжа и измама. В деня, след като тя изгори на кладата, Бедфорд ще доведе Хенри от Англия в Реймс, за да бъде миропомазан със светото масло. Дотогава ще се държи настрана.

— Ами ако френският крал плати откуп за нея? — Томас говори така, сякаш това е нещо голямо.

— Няма. Тази врата е затворена. Няма дори да предложи откуп за нея, а в замяна херцог Бургундски ще обмисли много сериозно

„мирните договори“, които кралят иска още от миналото лято.

— Които няма да стигнат доникъде. — Разбира се. И той би планирал същото, ако все още планираше развоя на събитията.

— Както кажеш. — Стефан вдига длани, самото олицетворение на съжаление. — След много месеци на преговори, за съжаление Бургундия ще продължи войната с Франция и ще нападне техните укрепления, поне онова, което е останало от тях. Мръсницата обаче ще бъде мъртва дотогава.

Рено дьо Шартр, той е сътворил тази работа. На Томас му се губят първите дни след залавянето на Девата, докато преследваше архиепископа и така и не успя да го открие. Един ден...

— Какво ще правиш? — Стефан се отгласква от стената и пристъпва напред в уличката. Мястото едва стига и за двамата, а тук светлината не достига дори в слънчев следобед като днешния.

Томас свива рамене.

— Работата ми е приключена. Отивам при Бедфорд да си искам рицарското звание.

Преструва се на безразличен, но вече не е толкова добър, колкото едно време. Усмивката на Стефан не трепва, той не присвива очи, ръцете му не помръдват, за да сграбчи ножа, който със сигурност крие в ръкава. Нищо не е различно, освен това, че смъртта дебне в уличката, а допреди малко я нямаше.

В миг Томас се замисля за смъртта; спокойствието, благословеното освобождение, да не лежи буден още една нощ, широко отворил очи, защото в мрака както винаги пламти огън, а в неговото сърце е Девата.

Оказва се, че оръжието е тел, не нож. Томас вижда примката, едва забележима, като обсипана с капчици паяжина на зазоряване, между пръстите на дребосъка.

Той отстъпва назад. Двадесет крачка по-назад е началото на уличката, но това е далече, също както в Англия. Две остриета, по едно във всеки ръкав, но това не е свещеническото расо: маншетите на ризата са по-тесни и не успява да бръкне лесно. Уличката е празна; няма камъни, въжета, нито метла, нито тояга, нито дори дебела сопа. Стефан е избрал мястото, той познава Реймс; много е вероятно сам да е почистил преди срещата. Томас постъпи безразсъдно, като позволи това да се случи, и сега не може да допусне нов риск.

Мила моя... докато си жива, няма да умра.

Навежда се, което е рисковано, след като телта търси врата му, но той се извива наляво, където има ниша, вероятно нужник, но не рискува да падне, защото това е маневра, въпреки че иска всичко да изглежда естествено и — получава се! — ръцете на Стефан се протягат напразно, телта пее за смърт между двамата и Томас се извива надясно, ръцете му също са протегнати и търсят; той няма тел, но в момента се чувства така, че няма никаква нужда от тел.

За частица от секундата вратът на дребосъка попада между пръстите му, след това се изплъзва отново, стрелка се настрани, също като пъстърва в зимна вода.

Добре че вече не се преструват. Стефан се подсмивва. Между преструвките не мълчат.

— Бедфорд знае, че ти... не си негов.

— Ако знаеше, щеше да изпрати повече мъже и повече оръжия.

Поредният пропуск, но този път е по-близо; ръцете му са изтръпнали от силното дръпване, когато Стефан изтръгна вълнената си туника.

— Защо са ти, след като мога сам да те убия? Просто трябваше да се уверя.

Това е лъжа. Бедфорд няма нужда от сигурност, за да го тласне към убийство; дори само сянката на съмнение би била достатъчна.

Поредната подвеждаща маневра. Бърз отскок и този път Томас усеща как телта изсъсква покрай лицето му. Той се смее, задъхан е и пристъпва бързо напред. Спъва се в протегнатия крак на Стефан и пада в мръсотията на уличката, която тук не е засъхнала, тъй като слънцето никога не огрява.

Паднал е по очи, а това е фатално. Лявата му ръка е притисната под него. Замахва сляпо с дясната, сграбчва крак, може да дръпне, но не го прави, замахва към чатала, който не е далече — Стефан е дребосък — и сграбчва в шепа висящата плът.

Изтегля, извива, следва писък...

... превърта се на лявата си страна, използва захвата, за да се вдигне на крака. Щом се изправя, стъпва върху свито коляно, настрани, костите се изплъзват под него в посока противоположна на сътворената от природата. Усеща как пропуква ставата, чува приглушен вик.

И чак тогава сграбчва с ръце другия за гърлото. Телта се омотава на краката му. Може да посегне към нея, но това е най-близкото до убийството на Бедфорд с голи ръце. Сърцето му пее с припева от смазан хрущял, плът и кръв, които пулсират между пръстите му.

Обзет от злоба и радост, той наблюдава как вените се издуват и пръскат в бялото на очите; усеща как врагът размахва ръце и крака, рита и се опитва да се измъкне... и умира.

Твърде бързо. Твърде бързо. И съвсем не е достатъчно.

Той разтваря пръсти. Тялото се свлича в краката му.

Алеята в далечния си край е буннице. Той повлича тялото и го натъпква под стари кости от риба, глава на шопар и мъртво куче. Сеща се за нещо и вади нож от левия ръкав, навежда се и отрязва члена на дребосъка — универсалният знак за прелюбодеец.

По-късно в конюшната той посреща Луи дьо Кут. Жан д'Арк също е тук. Неговият брат е заловен заедно с Девата, която нарича своя сестра. Придружават ги двама пиемонтци, които са доказали, че имат опит с конете и могат поне да водят злия кон на Девата, въпреки че не се осмеляват да го яздят.

Томас им купува храна и вино и им разказва какво е научил, а след това ги изпраща: Жан д'Арк и Луи дьо Кут тръгват към Шинон, за да намерят Йоланда Арагонска; другите двама продължават с него на запад, към Белвил ан Поату, където са Дьо Белвил и Маргьорит дьо Валоа, сестрата на краля.

Белвил

Деветнадесет дена по-късно

Отведоха я в Болио льо Фонтен с Д'Улон и Пиер д'Арк. Затворили я в мазето, сама, но близо до другите, така че тя ги чувала. Ударила стража, който ѝ донесъл храна и той паднал в несвяст. Почти успяла да освободи другите двама; бургундците успели да я хванат единствено защото друг тъмничар дошъл и я заварил как се опитва да отвори вратата. Сега се канят да я преместят далече от мъжете. Мисля, че ще я отведаат в Боревоар, седалището на Люксембург: това е

безопасна територия, не е френска и сега я притежава Жан от Люксембург, чиито хора са я заловили.

Новините на Томас са посрещнати с ужасено мълчание. Той не споменава, че сигурно са я измъчвали, че са взели доспехите ѝ и са ѝ вързали краката, че са ѝ се нахвърлили; там е имало само мъже, а тя е била сама жена, която ги е разгневила. Той е сред интелигентни хора; не е нужно да говори за тези неща.

Мълчи, както и останалите, чака. Срещата се провежда в библиотеката в Белвил, една от малкото стаи в замъка на домакина, която не се обновява и обзавежда. Навсякъде другаде са вдигнати скелета, чува се блъскането на чукове, подсвиркване, носи се мирис на прясно дърво и боя.

Тук е тихо и солидно, също като зимна мъгла. Книгите създават тази атмосфера. На полиците има писания, създадени преди векове, хиляди часове упорит труд.

От лявата му страна, *Roman de la Rose*^[1] се бори за надмощие с *Tract contra* на Жан Жерсон^[2]. От дясната му страна Херодот, Омир, Хораций са подредени по азбучен ред. Думите им се измъкват от фината хартия, сгушват се в ъглите, спорят и се заравят в прахта. Тук цари ерес. Тук цари благочестивост. Кой мъж може да разгадае мислите на бог? Коя жена?

На столовете с високи облегалки от двете страни на камината седят Маргьорит и Дьо Белвил, и двамата не са спали. Дамата има петна по полата, личи, че е коленичила често и дълго, за да се моли. Пръстите ѝ са изранени от прехвърляне на броеницата, от докосване на икони, кожата ѝ е прозрачна от постите.

Присъства и Юге Роберж, но той е застанал прав малко наляво от господаря си; тук е и Йоланда Арагонска, тъщата на краля. Томас не я е викал — обикновен човек не може да повика кралица — затова Луи дьо Кут и Жан д'Арк са отнесли едно и също съобщение: ако искаме да спасим Девата, трябва да действваме заедно. Ще се срещнем в Белвил. Ще очакваме с нетърпение присъствието ви.

Затова Йоланда е тук, слаба и висока, облечена в коприна и сатен. Тя крачи из стаята и пред камината. Всеки път, когато е в нейната компания, Томас си мисли, че ако тя беше мъж, нямаше да има нужда от Девата.

Тя спира пред него.

— Може ли да кажем нещо?

— Милейди. — Покланя се леко и ѝ дава думата. Има какво да се желае от етикета му, но той е пристигнал съвсем скоро. Стоя цял четвърт час, докато един от прислужниците атакуваше ботушите му, наметалото и чорапогащника с остра четка, за да смъкне наслоената по време на пътуването кал. Все още се поклаща с ритъма на дорестия жребец, който язди. Сменя конете девети път след като замина от Реймс.

Обляга се на полицата над камината и слуша.

— Познаваме лейди Люксембург; ще ѝ пишем. Тя има известна власт. Докато дамата е жива, Девата няма да бъде предадена в ръцете на враговете си. Само че тя е възрастна дама и здравето ѝ е разклатено. Ако умре, тогава защитата за Девата ще умре с нея. Не можем да разчитаме на това.

— Не можем да разчитаме на нищо. Бедфорд няма да позволи тя да бъде оставена в дамска компания. Трябва да попречим на процеса. — Дьо Белвил става, приближава до огъня и свива ръце отзад. — Кой ще го води?

— Пиер Кошон от Университета в Париж. Току-що е ескортирал младия крал Хенри от Лондон до Руан. Той е толкова английски настроен, сякаш е роден на брега на Темза. Няма как да му повлияем.

— Тогава трябва да променим мнението на другите мъже, от чийто услуги ще се възползва. Юге? На кого можем да разчитаме?

Юге Роберж взема думата, техният експерт по църковно право.

— По закон тя трябва да бъде съдена там, където са я обвинили в „ерес“, а именно там, където е била заловена, пред Компиеен или в областта на обвинителя, а именно на Пиер Кошон. Компиеен е в ръцете на французите и там не е сигурно, а Бове е същата работа. И на двете места можем да организираме нападения, за да я отвлечем. Така ще потърсят по-безопасно място, но за целта се налага да променят закона. Кошон няма правомощия извън Бове.

— Руан — намесва се Томас. — Там държат английския крал. Там имат голям гарнизон. След падането на Троя той е най-английският град във Франция, дори повече от Кале.

— Тогава на Кошон му трябва авторитет там, а в момента не може да разчита на него. Може и да ви се струва нещо незначително, но законът си е закон. Ще трябва да накара добри хора да си затворят

очите, задето иска да го пренапише, а съвестните са достатъчно и няма да участват в подобна клевета и злословие. Можем да му вгорчим живота.

Намесва се Йоланда:

— Ние ще пишем до инквизитора в Руан. Ще пишем и до рицарите в кралството, до Д'Алансон, Ла Ир и всички останали, които я поддържаха. До един са френски лордове, които познават френското право. Няма да останем сами.

— Тя не е сама — заявява Маргьорит от мястото си край камината. — Господ е с нея. Той няма да търпи онези, които действат против нея. Епископът трябва да разбере това.

При думите ѝ останалите се споглеждат. Как да ѝ каже човек, че ако Пиер Кошон желае Господ да мрази Франция и да обича Англия, да презира Девата, тогава той ще направи нещата така и никой няма да се осмели да му се противопостави.

— Мила моя... — Кралицата прекосява стаята. Отпуска ръка на рамото на Маргьорит. Двете преплитат пръсти, две жени и ако погледнете внимателно, кръвната връзка личи в челюстите, дългите, тесни лица, цветът на косите, доколкото може да се види под воалите, в изскубаните, високо извити вежди.

На врата си Маргьорит има белег по рождение, с който Шарл Безумния е белязал всичките си деца, но иначе двете спокойно могат да минат за майка и дъщеря или най-малкото за братовчедки.

— Ние ще сторим каквото можем — обещава Йоланда.

— Ако се провалим, тя ще умре. — Томас е пътувал деветнадесет дена и ако е видял нещо от земите, през които е препускал, той само е успял да го мерне. Не може нито да яде, нито да пие, освен ако не си постави за цел, защото няма да ѝ бъде полезен с нищо, ако рухне. Исква да каже това на Маргьорит, ала не намира думи. Тя мисли, че Господ е затворил Девата в тъмница, че постите ще променят мнението му.

Дьо Белвил знае. С усилие откъсва сивия си, сериозен поглед от годеницата си и го насочва към Томас дьо Сеграв, който вече не е свещеник. Промяната не изненада нито един от присъстващите. Исква му се да се беше превърнал в боец по-рано. Може би щеше да успее да я спаси или поне да бъде заловен заедно с нея.

— Томас, ще направим каквото можем, но трябва да ни насочваш. Познаваш англичаните по-добре от нас. Какво може да се направи?

— Трябва да се доберем до нея. — През изминалите деветнадесет дни той не е мислил за почти нищо друго. — Там, където армията не може да премине, сам човек може и да успее. Ще отида при Бедфорд в Кале. Той е убеден, че съм негов агент. Ще отида при него, ще го убедя във верността си. Ще намеря начин да го накарам да ме изпрати при нея. Тя има нужда от приятел и аз ще бъда този приятел, връзката ѝ с външния свят. Двамата ще намерим начин да я измъкнем.

[1] „Роман за розата“ е средновековна френска поема, написана под формата на алегорично съновидение. — Б.пр. ↑

[2] Френски теолог и философ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кале

Юли 1430 г.

Поредният изгрев, поредната конюшня. Конярчетата са изпъдени, докато ринат боксовете. Конските екскременти, урината и прясно окосената трева стигат човешки бой. Бедфорд влиза, минава покрай купа, нащрек, оживен, готов за нови победи.

— Томас, станал си още по-слаб от последния път, когато разговаряхме. Не ми казвай, че си се затръшкар за малката военнoлюбкa.

— Онази, чието падение предизвиках ли? — Той се е упражнявал, защото животът му зависи от това да бъде по-добър, отколкото когато срещна Стефан в уличката в Реймс. По лицето му се изписва изражение на задоволство и неприязън. — В Лент ядох развалена риба и все още дрискам вода. Не съм се затръшкар за никого.

— Чух, че си се зарекъл да намериш и убиеш Рено дьо Шартр, след като я е предал при Компьен.

— А доколкото знам, все още е жив.

— Така е. Същото му казах и аз: ако Тод Ръстбиърд искаше да си мъртъв... Така. Той би трябвало да знае. Знае, разбира се. Затова се страхува от теб.

Така и трябва.

Сега Томас мисли по-ясно, не е дрипав както преди. Ще дойде време, когато Рено дьо Шартр ще умре бавно и мъчително в клетка, докато плъхове изядат очите му, серат в устата му, танцуват по тестисите му. Моментът обаче все още не е дошъл. Не и докато Девата е жива и Томас има нужда да е близо до нея.

— Чух, че била в Боревоар с дамите от Люксембург. Това безопасно ли е? — пита той.

— Колкото и ако беше в Лондон. Французите не могат да стигнат там. Няма достатъчно голяма армия, която да се приближи повече от

ден път. Дори Жан д'Алансон. Той много се надува за незначителен благородник без пари. Само защото се е оженил за братовчедката на краля, не му дава право да изпраща писма с изисквания... за това и онова...

Сигурно е искал англичаните и френските им марионетки да се съобразяват с църковните закони.

Въоръжен със знанията на Юге за църковните закони, притиснат от Йоланда, ако Д'Алансон е написал едно писмо, то сигурно се равнява на сто; френският крал може и да го е заточил в Нормандия, но не може да го спре да пише в помощ на жената, на чиято страна се е бил.

Писмата, разбира се, не променят света. Ако кралят е написал писмо или може би папата, би било друго, но кралят не би сторил подобно нещо, а папата умира и никой не се помръдва, за да спаси момиче, наречено еретичка от най-влиятелните мъже в християнския свят.

Томас се обляга на стената на един от боксовете и се насилва да погледне Бедфорд, притиска върховете на пръстите си, също като свещеник.

— Три жени живеят в Боревоар, всичките са свързани с херцога на Люксембург. Леля му, съпругата му и доведената му дъщеря; и трите се казват Жана. Доколкото разбрах, са обикнали подопечната си. Наистина ли мислите, че е безопасно да я оставите там?

— Чуваш неща, за които останалите мъже нямат понятие.

Той свива рамене. Нали затова му се плаща... и той е платил.

След като и двете страни му плащат, напоследък той разполага с предостатъчно средства, за да се оттегли. Само че няма никакво намерение да се оттегля.

— Какво би направил на мое място? — пита Бедфорд.

— Изпрати шпионин.

— Теб ли?

— Кой друг?

— Сега как ще се доближиш до нея? Тя си мисли, че си французин, а е пленена от англичаните. Да не би да си въобразяваш, че стражите ще те пуснат?

— Ще ѝ кажа, че съм се внедрил сред англичаните, както съм го правил и в миналото. Че вие ме мислите за ваш човек и сте ме

изпратили да я разпитам, докато истината е, че съм предан единствено на нея.

— Това ли е истината сега, Ръстбиърд? — Сивосинкавите очи търсят неговите. — Ти не си същият човек както когато замина.

— Все същият съм си. Девата е останала без приятели в замъка на врага. Ще ми се довери. Мога да измъкна от нея каквото пожелаете. Просто ми кажете какво да бъде.

Той е твърде отчаян. Усеща, че чувството се процежда от костите му. Бедфорд може и да е страхливец на бойното поле, но чете хората по-добре от всички други.

Този път има късмет. В този момент Бедфорд не го наблюдава, а сивата кобила, която Томас язди в момента. Тя е подарък от Йоланда Арагонска, не е добра като червеникавокафявата, която Девата му подари, въпреки това е от породата на покойния крал. Бедфорд има непреодолима слабост към конете и веднага познава качественото животно, когато го види.

Бедфорд влиза в бокса и прокарва длан по гърба на кобилата, мачка мястото пред холката, което я кара да се протегне, да оголи горните зъби и да отпусне задница. Говори замислено:

— Искам признание. Искам да приеме всички обвинения, които повдигне Кошон. Искам да подпише за собственото си изправяне на кладата.

— Тогава ме изпратете в Боревоар. Ще намеря начин да вляза.

— Тод, тя е мръсница, която е нахлузила доспехи. Тя е потъпкала всички правила, написани от Господ, но не е луда. Наистина ли мислиш... — Пред вратата се чуват стъпки. Главите и на човека, и на кобилата се врътват. Животното отпуска глава върху рамото на Бедфорд. Предател.

Ездач препуска покрай мъжете, чието задължение е да не го пропускат. Той е млад, слаб, поклаща се с ритъма на коня, от който е скочил. В конюшната може да мирише, но въздухът носи сладост в сравнение с онова, което внася той: воня и горещ хаос.

Обляга се на касата на вратата. В присъствието на Бедфорд не успява да остане прав, а Бедфорд не нарежда да го нашибат с камшици. Минал е малко повече от час след изгрева. За да пристигне в подобно състояние, значи е яздил през цялата нощ, а търпение и

разбиране се проявява единствено към мъже, които са изтърпели подобно нещо.

Бедфорд щрака с пръсти. Конярчетата, които не са били далече, се втурват напред, за да се погрижат за коня, да му свалят седлото и да го завият, да го потопят в студена вода, за да опазят сухожилията му, да намерят храна и слама. Момче с бяло руса коса се втурва с кана вино и черпак.

Бедфорд премерва и лично подава черпака на вестоносеца.

— Милорд... — Той е добър, добре обучен; говори, преди да отпие. — Девата на Франция. Качила се е на покрива на замъка Боревоар. Опитала се е да избяга. Паднала е.

Мили Боже. Той е виждал Боревоар. До рова има двадесет метра. О, Боже! О, Боже, Господи. *Господи...*

— Мътните да я вземат дано! — Бедфорд удря стената е юмрук. Кобилата отскача назад. — Няма начин да избяга от мен. Няма да го допусна. — Врътва се, овладява се, потиска избухването си все едно притиска главата на своенравен кон. — Мъртва ли е?

Вестоносецът е затворил очи, сякаш току-що се е озовал в рая и му се иска да остане там. От това далечно място отговаря:

— Казват, че не, милорд, не. Счупила си е ребрата и не може да диша добре, но е жива.

Томас е чел за вулкани, за бавното клокочене, преди планината да избухне, да избълва огън, скали и дим. Никой не оживява, никой, който е бил някъде наблизо. Той мисли, че ще бъде разумно да се отдалечи от Бедфорд, да измисли друг начин, по който да се добере до Девата. Може да промени цвета на кожата си, да си сложи перука, да промени акцента си. Италиански. Това става. Томазо ди Карзоли, лечител на принцеса; преди е бил такъв, в Полша. Брада. Ще си пусне къса, остра брадичка, както е модата в Италия, ще я боядиса в черно. Ще...

Бедфорд го стиска за ръката.

Той се обръща бавно. Съвсем не е сигурен дали онова, което изпитва сърцето, не личи в очите.

— Милорд?

Бедфорд е поаленял, дори на брадичката кожата му е бледа, както и на слепоочията.

— Върви при нея. Изцери я. Отведи я в Руан. Доведи я жива. Да е достатъчно добре, за да може да бъде съдена. Направи каквото е

необходимо, за да се оправи. Ако трябва да убиеш Рено дьо Шартр за целта, пет пари не давам. Погрижи се обаче тя да оживее, докато я изгорим, иначе ще изгоря теб на нейно място.

Девет дена по-късно той е до леглото ѝ. Тя е с превръзки на гърдите и челото. Буди се бавно, объркана е.

— Томас? Как те пуснаха.

— По заповед на Бедфорд.

По лицето ѝ преминава облак. Тя изглежда спи, но той знае, че е будна. Не знае обаче колко я боли, но вижда, че е бледа. Пулсът ѝ, когато го усеща, прескача. Според него болката е ужасна.

— Какво си направила?

— Бягах. Това е мой дълг.

— Как избяга? Да не би да си решила да полетиш?

— Спусках се по стената. Бях на половината път. — Усмивката ѝ грейва за кратко, също като слънце. — Слизането е винаги по-трудно, отколкото изкачването. Жан дьо Белвил ме научи, че е така. Въпреки това...

— Ти реши, че ще успееш. — Тя е луда. Той обожава лудостта ѝ.

— Трябваше. Той ще ги унищожи.

— Кой ще унищожи кого?

— Бургундеца ще унищожи Компиеен. По заповед на Бедфорд той ще нахлуе в града и ще изколи всички: мъже, жени и деца. Ще ги избие до един, а онези, които не успеет, ще изгори.

Готов е да каже, че вината не е нейна, но може би е изцяло нейна. Вместо това казва друго:

— Компиеен се държи. Губернаторът няма да ги пусне. Стените са дебели, а това е просто един град. След време англичаните ще се откажат.

— Бедфорд няма да се откаже. — Зад полуспуснати клепахи погледът ѝ е притеснително остър. — Дамите тук се опитаха да откупят свободата ми.

— Знам.

— Кралят може да плати за мен, Шарл. Той държи Талбът, Съфок, Скейлс. Може да ги размени всичките за мен.

— Знам.

— Не иска обаче да го стори.

— Милейди, дори да искаше...

— А той не иска.

— Дори да искаше, Бедфорд нямаше да му позволи. Той иска да бъдете осъдена като еретичка, за да докаже, че Шарл не е на трона по Божията воля.

— Глупак.

Това може да се отнася за него, за Бедфорд или за Шарл; или пък за тримата.

— Много се извинявам.

— Вината не е твоя. Уби ли Рено дьо Шартр?

— Все още не.

— Той се е провалил.

Тя заспива.

На следващия ден отказва да го види, също и на по-следващия. През август обаче може да сяде, разговаря с него, прави планове за защитата си, за приоритетите си, как да остане жива, а ако не това, как да не посрами краля си и да не стовари върху плещите му товара на ереста. Едва през декември лекарите се произнасят, че е достатъчно добре, за да предприеме пътуване.

На Божията служба тя е в Руан, град напълно във властта на англичаните, държат я в неотопляема килия в кула, окована във вериги.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

14:00

Утрото се е сляло със следобеда и Пико е в стаята за разпит в управлението. Гарон ѝ е донесъл сандвич, както правеше преди.

Хлябът е пресен и хрупкав и тя отхапва, докато разпитва Робер Жуно, шофьор на Кристел Вивие. Очаква по-възрастен човек, ветеран от поне десет кампании, но се озовава срещу поредния от пластмасовите помощници, чиято единствена отличителна черта е, че очевидно си пада по личната асистентка на Кордие — по-възрастна, която се представя за целеустремена без всякакво усилие — но тя очевидно не отвърща на чувствата му. Като изключим това, разказите им съвпадат, а нито един от тях не е чак толкова грамотен в техническо отношение, че междувременно да промени имейл от лаптопа си до телефона му.

Точно три е, когато Пико приключва интервюто. Патрис все още не ѝ е изпратил есемес.

Горе, в офиса на Пико, Силви използва компютъра на Пико. Пико прихваща стол с крак, обляга се назад и поглежда към екрана.

— Какво откри?

— Задънени улици. — Силви вади три страници на три отделни екрана. — Влязох в двата бекъпа на Вивие, от двата края на мейла, но не мога да проследя какво всъщност е било изпратено на шофьора: изглежда съвсем същото, а не е възможно, освен ако шофьорът не го е променил сам.

— Мислиш ли, че го е направил?

— Защо му е да го прави? По-точно как? Той няма такива познания. Според мен някой друг е бил там, но това е просто инстинкт.

Все едно вървиш през стая и усещаш аромата на друг човек. Просто нещо не е наред.

— Дюка няма да приеме виртуалната миризма за улика.

— Знам. — Силви захапва нокът. — Не ми е приятно да го кажа, но ни трябва Патрис.

— Добре. — Пико набира номера му, знае го наизуст и не може да определи откога го знае. Не звъни. Тя хвърля телефона си възмутено. — Няма сигнал. Можеш ли да му пуснеш имейл?

— Невъзможно.

— Защо? Всички имаме адресите му.

— Не, искам да кажа, че не е възможно телефонът му да няма сигнал. Патрис има начин да се свърже с всеки ретранслатор в Европа. Никога не остава без сигнал.

Пико включва телефона си на спикър.

— Ти пробвай.

Силви пробва. Пак няма сигнал. Тя връща апарата и стиска носа си.

— Значи или е извадил батерията, или е увил телефона си в алуминиево фолио, за да не можем да се свързваме с него.

— Нищо, пусни му имейл.

Силви пише имейл. Чакат. Отговор няма. Пращат есемес. Отговор няма.

— Може да е легнал да спи — предполага Силви.

— Той не би си изключил телефона. Аз ще отида. Ти продължавай. — Пико се старее да изглежда напълно спокойна. Не е сигурна, че успява. Погледът, който Силви ѝ отправя, може да е кол кого изпълнен с разбиране, толкова и извинителен.

— Проверих адреса му — казва Силви. — Ти знаеш ли, че той живее в Блоа?

— Мама му стара. — Това е на един час път. — Мислех, че има апартамент тук.

— Не. Блоа. Не е просто в Блоа. Той е в стария град, от страната на замъка. Струва над пет милиона евро просто да имаш покрив над главата там. — Веждите на Силви се свиват. — Мислиш ли, че все още живее с родителите си?

Пико дръпва якето си от облегалката на стола.

— Ще го доведе. Ти продължавай да работиш над сървърите.
Пусни ми есемес, ако имаш пробив. Ще се върнем преди пет.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

*Шато „Дьо Боврьой“, Руан
Февруари 1431 г.*

— За теб, Ръстбиърд, за всички неприятности.

— Нямаше никакви неприятности. Винаги съм готов да служа на ваше благородие.

Поредната среща, поредната лъжа. Този път срещата с Бедфорд не се провежда в конюшня, а в леденостудена стая без прозорци в кулата на цитаделата в Руан. Светлините от факлите трепкат по стените. Сенките са по-плътни дори от формите, които ги заобикалят. Ако вдигне поглед, може да си представи снежни преспи между наклонените покривни греди.

Кесия от свинска кожа е поставена на масата, голяма колкото човешки юмрук, стегната здраво с метална тел: заплащането му в сребро, задето е довел Девата в Руан цяла, жива, готова да моли, да говори — и да умре. Той не е сигурен, че е постигнал всичко това. Много сутрини си мислеше, че смъртта ще бъде благословия, като знаеше как я пазят. Все още не е намерил начин да я измъкне, нито дори да намали ужаса от затворничеството ѝ.

— Милорд, ако я обвинят в ерес, трябва да я пазят духовни лица, жени, посветили се на Исус, не мъже, които...

— *Трябва ли?*

Томас застива неподвижно, поти се в студа. Ръката му се отпуска на масата, все още не смее да посегне към кесията със сребро. Ножът на Бедфорд е забит в дървото, юмрукът му лежи зад него, лицето му се доближава, мирише на кисело, очите са кървясали като на див глиган. Дори преди да е бил близо до смъртта, сега е още по-близо.

— Така ще подкопаем основите на процеса, ако някой каже, че към нея не са се отнасяли съобразно със закона.

— Ръстбиърд, прекаляваш. Епископ Кошон е свещеник. Той е от университета в Париж. Щом казва, че мръсницата трябва да бъде държана в килия, охранявана ден и нощ от английски воители, аз няма да

се намеся. А ти никога не ми казвай какво трябва или не трябва да правя.

Винаги е било така и винаги ще бъде така. Бедфорд, разбира се, не може да се държи далече от цялата тази работа, най-големият театър на поколението му, но много се стареа да е далече от съдебните процедури. Французите се занимават с тях. А французите пречупват църковните закони както им е угодно за целите. Те пренебрегват всички законови прецеденти. Открито може да се каже, че французите са станали за посмешище.

Бедфорд изтръгва ножа от масата. Той се освобождава с пукот като от счупена кост.

— Тя вече изповяда ли се пред теб?

— Вече ви съобщих какво ми е казала. Не ми казва нищо повече от онова, което е изрекла пред инквизиторите. — Все по-трудно става да се намерят инквизитори. Заместник инквизитор вече се извини с важни дела другаде. Процесът не върви както му се иска на Бедфорд.

— Ще я преместиш в нова килия, на външна стена. Отдолу има стая, в която човек може да се скрие и да подслушва. Ще чуеш изповедта ѝ, преди да започне процесът. Тя ще говори с теб. Има ти доверие. А ние ще научим всичко и ще го използваме срещу нея.

Сведени очи. Ръце, прибрани зад гърба. Той е предан слуга.

— Кой ще бъде отдолу, за да записва, милорд?

— Свещеник. Свещеник, на когото можем да се доверим в това гнездо на пепелянки. Намери ми такъв човек.

След тези думи Бедфорд излиза.

По-късно, когато са сами в неугледната килия, в която са я настанили, където през непокрит прозорец влиза суграшица, дъжд и сняг, тя се е свила на леглото, увита в наметка, носят ѝ е станал червено-син, тече, пъхнала е ръце в ръкавите, за да се топли, краката ѝ са свити. Прихванати са от железни окови, а те са свързани с верига, която се спуска от греда и надолу до дъбов пън, който трима мъже едва преместиха.

Ако тя се помести, те чуват. Ако иска да ползва тоалетна, трябва да ги моли за помощ. Четирима английски стражи спят в килията ѝ. Толкова са близо, че могат да я докоснат, да дишат над нея, да пърдят около нея. Те са гнусни мъже, мръсни, наричат я курва и пикаят в

храната ѝ. Сърцето му се къса. Той не може да позволи това да се случи.

Донася ѝ дървена купа с гореща яхния. Сяда на леглото и я гали по гърба, докато тя се храни. Стражите навън сумтят и мърморят, но Бедфорд им е казал, че брат Томас ще спечели доверието ѝ, че трябва да го допускат като неин приятел.

Той шепне до ухото ѝ:

— Господарят епископ казва, че ще бъдете съдена публично в стаята за обличане на официални одежди в кралския параклис. Там ще бъде по-топло.

— Ти ще присъстваш ли?

— Мога да присъствам, но не, милейди, няма да ми позволят да съм до вас.

— Ще имам ли съветник за защитата си? Орлеан ще плати, струва ми се.

— Половината Франция е готова да плати. Трябва да имате най-добрия съветник, който може да се купи със злато, повече мъже, отколкото Кошон се кани да изправи срещу вас; но те знаят това и няма да го позволят. Настояват, че вие искате да се вслушвате в съветите от небето и не желаете земен съветник.

— Не биха се държали така с мъж.

— Не биха се държали така и с куче.

Тя дояжда храната. Той взема купичката и я оставя настрана, поема ръцете ѝ в своите, за да ги стопли.

Сега вече тя е достатъчно добре, поне доколкото Томас може да направи нещо. Железата се впиват в глезените ѝ, но той е направил каквото е могъл, за да ги подплати. Останалата част от оплакванията ѝ са свързани с падането от високо в Боревоар. Наистина е високо, двадесет метра, той провери. Тя е паднала почти от върха, докато се е опитвала да избяга. Никой не би казал, че е скочила. Самият опит за самоубийство е ерес.

Ребрата ѝ са се счупили при падането и все още я болят. От време на време има заслепяващо главоболие. Той мисли, че баща ѝ се е върнал. Понякога през месеца, когато беше в полусъзнание, след като той отиде при нея, тя гледаше покрай него към някого, който не присъстваше в стаята, който ѝ осигуряваше по-голямо облекчение от

който и да е друг жив. Понякога млъква и когато се върне при него, е по-силна, по-самоуверена.

— Томас, не се тревожи чак толкова. Няма да им позволя да ме подведат.

Мили Боже.

А утре се започва. Той пуска ръцете й.

— Нека сега те изповядам. — Казва го на висок глас, така че Юге, който е долу, да чуе всичко и да са сигурни, че разказите им съвпадат.

Тя знае за човека долу, но няма представа кой е. Юге е неговата тайна: че той е там, а Маргьорит го придружава. Те са сред стотиците, които са дошли в Руан, за да станат свидетели на цирка, в който ще се превърне процесът.

— Какво ще ме питат?

— Не знам. През първия ден ще искат единствено клетва, поне така си мисля.

Тя му отправя студена усмивка.

— Това ще бъде достатъчно.

Сряда, 21 февруари 1431 г.

— Ти, Жана, която се нарича Девата, кълнеш ли се, че ще казваш истината на всички въпроси, които ти се задават?

Не е случайност, че първият ден от публичния й процес е първият ден от великите пости, 21 февруари 1431 г. Кошон иска да подчертае нещо, макар да е съмнително дали тя е Христово чедо, преследвано от римляните, или те са агенти на Исус, които изправят еретичка пред съда.

И в единия, и в другия случай, както бе казал Бедфорд, дворът се е събрал в кралския параклис на замъка Боврьой в Руан. Витражи оцветяват светлината, разпрацат по пода ивици дръзко синьо, червено и зелено и жълто като на лютиче.

Тя е облечена в жакет и чорапогащник. Късо подстригана е. Изглежда съвсем мъничка в това огромно пространство, изправила се срещу четиридесет мъже, четиридесет умни глави, решени да я унищожат.

Учените глави от Париж са до един облечени в черно и бяло, с качулки от раирана катерица, хермелинови якички в бяло и черно. Одеждите им са толкова наситеночерни, че светлината не стига до тях. Те са пъстри свраки, кълват душата ѝ, а Пиер Кошон, епископът, английски слуга от Бове, е най-великият, най-гладен от тях, най-гневен.

Още от самото начало знае, че върви в погрешна посока, и това го дразни. Той е потъпкал и променил толкова много правила, за да я докара тук, сам си е дал правомощия да води процеса ѝ. Той се мята в напразни опити да открие нещо, в което да я обвини, и след като е минала три четвърти от годината, той все още не е намерил свидетел и обвинения.

Той дори не може да докаже, че тя не е дева. На два пъти я е проверявал, единият път от съпругата на Уоруик, английския комендант в Руан, която потвърди, че е девствена. Той не може да оспори думите на толкова известна дама, макар да му се ще да се разкрещи, че това е лъжа. Би я пробвал сам, но в какъв ще се превърне тогава? Никога няма да може да вдигне глава след това.

Обзет от отчаяние, той търси начини да впримчи жертвата в мрежата на собствените ѝ думи. Срещу нея не са повдигнати обвинения, освен неясно формулираното в ерес, за което няма абсолютно никакво основание. Засега тя не е казала нищо нередно, нито в изповед, нито пред хората, нито когато е била сама. Това е безпрецедентен случай. Ако успее да я обвини, че е твърде добър рицар, тогава може и да има казус, но откога това се смята за ерес?

Кошон не е на себе си, а процесът едва започва.

— Кълнете ли се?

— Не знам какво ще искате да ме попитате, а има неща, за които ме посъветваха да не говоря. Готова съм да говоря за баща си и майка си и всичко, което съм правила, след като дойдох при краля в Шинон. Ще говоря за постиженията, които извоювах с оръжие, и за войната срещу англичаните. Няма обаче да говоря за нещата, които засягат мен и моя крал и Господ.

— Трябва да се закълнете.

— Не мога.

— Трябва.

— Не мога. И не искам. Не притежавате власт да ме принудите.

— Както сама ще разберете, това не е вярно.

— Милейди, внимавайте. Вие не разбирате: това са четиридесет от най-опитните умове във Франция и те ви мислят за селянка. Ще се отнасят с вас, сякаш сте глупачка, а нямате представа колко много власт им дава това.

— Трябва да се закълнете.

— Ще се закълна да говоря за нещата, за които мога. За останалите може да разбере по-късно дали мога или не мога да ви кажа.

Най-сетне донасят Библия: огромна книга, дебела, с образа на Христос в Неговата страст в златно, светците Йоан и Мария, украсени с гранати и смарагди, сапфири и перли, истински рай на скъпоценните камъни. Поставят я пред нея. Тя коленичи и се кълне в Божието име да отговаря искрено на въпросите, свързани със съдбата ѝ; нищо повече.

Това не е достатъчно, съвсем не. Кошон се приближава, привежда се. Дори за Томас, седнал три реда по-назад, той мирише на стар тамян и наскоро избила пот. Мирише на битки, които му предстои да води, също и на чесън.

— Ще кажете ли Патер Ностер^[1]?

Да не би да мисли, че е неин свещеник, нейният черен гарван, който размахва криле? Това е нападение над всички структури на църквата. Само заради това Томас може да го убие от мястото си с един-единствен метнат нож. Може да го удуши, както удуши Стефан в уличката. Сини вени се гърчат като бавни червеи по ръцете му. Пулсът на врата му се издува под хлъзгавата кожа. По ритъма му не само Томас, но и целият двор може да разбере колко го гневи тя. В момента вибрира като струна, а сбръчканата като пергамент кожа под очите е тъмна като мастило.

Тя поглежда Кошон в очите. *Внимавайте, милейди.*

— Чуйте ме, докато се изповядам, и тогава с радост ще кажа „Отче наш“.

Вените му ще се пръснат и ще оплискат лицето му.

— Заклевам ви да не бягате, защото, направите ли го, така ще се заклеймите сама за еретичка.

— Това не е вярно, господине. Не съм давала клетва да не бягам, нито възнамерявам да дам. Дълг на всеки военнопленник е да избяга. Ясно заявявам, че искам да избягам и ще се възползвам от всяка възможност. Само че вие се посрамахте, като ме оставихте в ръцете на

най-долни грубияни. Би трябвало да ме пазят жени, в манастир, както е редно.

В този момент той може да умре от ярост.

— Отведете я.

Този ден Томас помни най-добре; първият и в много отношения най-лесният. Кошон не знае как да се справи с нея. Кълнете ли се? Кълна се да ви кажа онова, което ми е позволено да ви кажа.

Тя не променя мнението си, но и не може. Те са четиридесет, а тя една и те я прекъсват, когато отговаря, прекъсват се един друг, говорят един през друг, задават въпроси, въпроси, въпроси, без всякакъв ред, без тема, така че тя не разбира накъде бият. Всички тези въпроси, които Томас искаше да зададе, на които така и не получи отговор: кой е баща ти, коя е майка ти? Той знае, че Жак д'Арк не ѝ е баща, но не знае истината и се моли да не я научи тук, на открития процес.

Докато я разпитват, тя разкрива с известно нежелание подробности от детството си: имената на кръстниците си, на братята и сестрите си, говори за нападение на бургундците над селото ѝ. Не помни дали е получила пръстена с надписа Исус Мария от майка си или баща си. Не помни точната си възраст. Кълне се, че не е пасла крави, докато свидетелите се кълнат, че е пасла. Ако възнамеряваха да я уличат в лъжа, че е пасла добитък, досега да са я качили на кладата. Но те не искат това. Независимо дали е пасла крави или не, тази информация няма да свали краля.

Тя не спира да се обръща към съветника си, гласа, който чува. Подиграва им се с него. Ако бяхте достатъчно добре информирани за мен, щяхте да искате да се отървете от мен. Не съм направила нищо, освен да се държа открито и честно.

О, милейди.

Той не спи. Почти не се храни. Девата е спокойна. Тя заговаря тихо в килията си:

— Томас, ти направи всичко, което можа. Тази битка не е твоя. Не рискувай живота си заради мен.

— Искате ли да изгорите? Не разбирате ли какво ще сторят с вас?

— Разбирам и със сигурност не го искам.

— Тогава...

Тя лежи в леглото, вдигнала е ръце над главата, наблюдава го. Сега е по-слаба и очите ѝ изглеждат по-големи. Той не може да прочете нищо в тях.

— Върви, Томас. Намери Маргъорит. Кажи ѝ повече да не идва; прекалено опасно е.

— *Какво?*

— Беше в съда, нима не я видя? Най-отзад, близо до вратата. Беше заедно с Юге. Не бива да са тук, не е безопасно. Кажи им да си вървят у дома и да не скърбят.

Все едно да накараш щуката да не ловува, сърната да не бяга, соколът да спре да убива. Естественият език на Маргъорит е молитва, ала Господ не отговаря. Той не позволява на Девата да се освободи, не поражавя веригите ѝ, нито враговете около нея. При това положение не остава нищо друго, освен да се скърби или човек да се остави на безсмислената ярост.

Маргъорит кипи, а не е създадена за подобни чувства. Тя е твърде изтънчена, твърде крехка. Томас, който я наблюдава внимателно, също като Девата, вижда как яростта се трупа.

Ако човек остане близо до нея, ще бъде опарен от яростта ѝ. Той копнее да я прегърне, да я притисне до себе си и да я целуне по косата, да ѝ върне усмивката, да види отново лъчезарната жена, която се грижеше за него по времето, когато собственият му замисъл му счупи лакътя. Не може. Сърцето му се къса — и за Девата, и за Маргъорит. Обича и двете. Не може да има нито едната, нито другата.

Маргъорит пости отново, ако изобщо е яла нещо от миналия май. Сигурно нещо поне е хапнала, предполага той, но тъмните кръгове под очите са станали по-дълбоки, по-тъмни дори отколкото на Девата. Ако тя беше окована в килията, едва ли щеше да изглежда по-зле.

— Какво правиш, за да я измъкнеш? Трябва да има начин.

— Дори да имаше, милейди, трябва да ми повярвате, че щях вече да съм опитал. Дори ако трябваше да я ударя по главата и да я изнеса, докато спи, щях да съм опитал.

Чува подигравателно сумтене. Извитата ѝ вежда го прорязва по-дълбоко от всичко, което Бедфорд е правил. Мисли си, че е добре, че тя му е приятелка, иначе щеше да е съкрушен.

— Постарай се повече — нарежда тя.

Той си тръгва и на следващия ден от процеса тя е там, слуша свидетелските показания и осигурява подкрепа с присъствието си.

Той може да направи същото. Ден след ден нищо не се променя, освен че въпросите стават все по-нелепи, а отговорите са в унисон. Скоро присъстващите се смеят повече с Девата, не срещу нея.

— Разкажете ни за ангелите, които ви съветват, в какви дрехи са облечени?

— Не съм споменавала ангели. Имам си съветник.

Той я чака да каже „кралят в небето ми говори“, но тя не е глупава; нищо подобно.

— Значи ангелите са голи?

— Да не би да мислите, че Господ не е в състояние да облече ангелите си?

Нов смях. Вените на Кошон стават по-дебели. В задни стаички из града хората залагат дали ще доживее да я види на кладата. Доколкото Томас знае, съотношението е деветдесет на едно.

Те са вманиачени на тема ангели и светци и многобройните свидетелства за начини, по които свещеници могат да определят дали миряните мъже — и жени — които твърдят, че са били посещавани от свети фигури, не са подведени от дявола.

Томас си мисли, че това е начинът четиридесет учени мъже, след като са решили какви ще бъдат правилата, според които един ангел може да танцува на главичката на карфица, ще разпитва други за пощекотливите въпроси около тези правила, докато ги крие и пази в тайна. Цялата работа е истински позор, но той не може да го изрече на глас, а и никой друг не е склонен да го изтъкне.

Кошон е убеден, че Девата е виждала ангели, и колкото и пъти да повтаря: „не е имало никакви ангели, никакви светци, получавала съм единствено съвети“, той не приема думите ѝ. Той трябва да знае с какво са били облечени, каква е била косата им, как са се държали, как са говорили.

Когато в края на тежкия ден тя казва „Свети Михаил ми даде малка утеха“, той я захваща като хрътка окуцяла сърна.

— Къде ти беше умът? — пита я Томас в килията. — Той никога няма да подмине тези думи.

— Съжалявам. — Тя е пребледняла, напрегната, отпуснала се е в леглото, кръстосала глезени, пъхнала ръце под главата, но сега вече не му се смее. Изтощението е изпило цвета от кожата ѝ, превърнало е тялото ѝ в безтегловно. Ако успее да се измъкне от оковите, той ще я отнесе. Косата ѝ се е залепила за главата, спечена от изсъхнала пот. Когато изглеждаше така преди, тя имаше главоболие, от което повръщаше. Той ѝ намира вода, дава ѝ да пие и я придържа, докато преглъща.

— Свети Михаил е закрилник на Валоа. Те ще разберат, че старият крал те е обучавал.

— Томас, цял ден слушам същите въпроси, до един ми ги задават, по три или четири наведнъж, докато главата ми не започне да се върти. Мислех, че ще спре. Мислех, че ще го накарам да... Не мислех. Просто заговорих. Постъпих глупаво. Съжалявам.

— Той няма да го подмине.

— Знам. — Полуусмивка, изтощение. — Кой трябваше да кажа?

Той мисли. Просветлението идва: изпито лице до леглото му, устните оформят думи на благочестие, което често е докосвало живота му.

— Маргьорит на кого се моли?

— Света Катерина от Сиена. Света Маргарита. И двете са девиси: сигурни, добри, мили светици, подходящи за жени.

— Тогава спри се на тях. Говори за тях.

— И ще стане вълнуващо. С какво според теб е облечен светецът? Как носят косата си? Как звучат гласовете им? Не си чел Жерсон. Не познаваш темата.

— Не и скоро. Не и по този въпрос.

— Жалко.

На десети март престават да я разпитват пред публика. Унижението е твърде голямо. Оказва се, че са „прекалено заети“, за да идват в голямата зала и вместо това ходят в помещението под килията ѝ: Кошон, Жан дьо Фонтен, Никола Миди, Жерар Фьойе и други, плюс трима нотариуси, които записват разговорите всеки ден и ги преписват

на чисто вечер. Кошон ще докаже, че процесът е справедлив в цялата си несправедливост.

Томас ще напише свой разказ за събитията, по-точен, но ще го видят и тогава какво извинение ще даде? Милорд Бедфорд иска да получи честен разказ, защото вашият е гнил, така ли? Никой няма да му повярва; Бедфорд не иска абсолютно нищо, освен един голям, буен огън, а накрая да му се разчисти пътят към Реймс и бавно, много бавно, криво изречен въпрос след друг криво изречен въпрос, една грешка, един изтръгнат, неочакван, полуироничен отговор, който може по-късно да бъде изобличен и раздробен по начини, за които никой не е предполагал, Кошон му го дава.

— Виждате ли телата на ангелите?

— Видях ги с двете си очи, точно както виждам и вас, а когато ме оставиха, плаках и ми се искаше да са ме отнесли с тях.

Това е истина, поне така мисли той; тя се придържа почти към истината и ще я запомни по-добре посред тяхното грачене.

— Вие знаете ли, че Света Катерина и Света Маргарет мразят англичаните?

— Те мразят онова, което Господ мрази, и обичат, което той обича.

— Нима Господ мрази англичаните?

— Нямам представа дали той обича или мрази англичаните, или какво ще прави с душите им. Знам обаче, че ще бъдат прогонени от Франция, освен онези, които са загинали тук, и че Господ ще изпрати на французите победа над англичаните.

— Каква подкрепа и каква помощ очаквате от Господ, след като носите мъжки дрехи?

— По този въпрос, както и за други неща, които съм направила, не искам никаква друга награда, освен спасението на душата ми.

Мъжки дрехи. Това ли е най-лошото, което са успели да изровят, че се облича в жакет и чорапогащник? Никой не я попита как става така, че умее да язди кон по-добре от повечето мъже. Никой не пита как е успяла да насочи копието си на Възнесение Господне, откъде знае как да разположи оръдията към Жаржо, как е успяла да унижи цяла Англия при Монтепилоа. Те не искат тези въпроси в съдебните процедури, но ще дрънкат до безкрай за мъжките дрехи.

— Гласът, който чувате, ли ви накара да облечете мъжки дрехи?

— Всичкото добро, което съм направила, се дължи на съветника ми.

По-късно Томас чува, че Кошон е поръчал да бъде направена метална клетка, така че тя да бъде поставена вътре права, без да помръдва и да може единствено да се храни и пие от ръцете на други.

Все още не я е използвал, но тя съществува и той ѝ съобщава за нея преди началото на следващия разпит.

На сутринта тя казва още неща, които не би трябвало.

— Видях как един ангел държеше корона над краля на Франция в деня на коронацията му.

Маргьорит излиза от съда след това. Томас я вижда. Решава да не я следва; няма какво да се каже.

[1] Отче наш (лат.). — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шато „Дьо Боврьой“, Руан

Март — април 1431 г.

Има един въпрос, за който Томас мислеше, че никога няма да научи отговора, но се оказва, че греша.

Отговорът идва в края на март, в късния следобед.

Девата лежи и чака старият крал да ѝ се покаже, обичайното ѝ занимание, когато предстоят дълги дни.

Томас чува след това как се е случило, как е лежала там, как денят се е точил; дъждът, след това оскъдното пролетно слънце. Тя вече му е казала, че измерва времето по промяната на сенките на перваза, където тесният прозорец улавя слънцето. Светлината пада косо върху камъка в късния следобед, когато някой отново отключва вратата.

Тя си мисли, че моментът е настъпил, че идват да я изгорят. Томас, къде си? Изправя се и се отдръпва, докдето позволяват веригите. Желязото тегли глезените ѝ. Усеца отнякъде мирис на кръв, свежа преди настъпващата буря.

Вратата изскърцва на пантите. Влиза рицар: ризница и наметка с герб на четвъртини в червено и черно, с три английски лъва на червения фон и замък с кули на черния. Орнамент във формата на обърнато V издава, че е по-младият син от известно семейство. Не е Бедфорд; той е от рода Ланкастър и неговият символ е розата. Да не би пък да е Уоруик? По-малък брат на човек, който е сразил уелсеца Оуин Глиндор?

— Така... — Той е едър като бик, заковава се на място точно на прага и пъхва палци в колана. Катарамата е сребърна, дебела като мъжки юмрук. Наметалото му е като на войник, тежко след дълга кампаниа, изцапано с кал по ръба. Ботушите му са износени на пръстите. От тях по пода пада кал.

Тя решава, че е бил на лов; ето откъде се носи мирисът на кръв, на коне (о, Ксенофон, какво ли са направили с теб?), на ужас и болка и

на жестоката радост от клане. Сигурно е било едро животно: елен или глиган: този мъж не би си губил времето, като преследва сърни. Той се е изправил срещу най-едрите и най-добри екземпляри и сега идва, за да се докаже пред Девата, която е тероризирала Бедфорд, Уоруик и цялата английска армия.

Затваря вратата и дръпва ръкавиците.

— Тъпа френска курво. Мизерният епископ разправя, че си твърде чиста, за да заговорничиш с дявола. Що не го кажеш на Солсбъри? На брата на Талбът? На Скейлс. На Съфок. На защитниците на Мьон и на Жаржо. На лъконосците при Патай. Как е възможно една тъпа курветина да размаже истински мъже, ако не с помощта на дявола?

При всяко име той прави крачка напред през килията, захвърля ръкавиците настрана, докосва върховете на дебелиите си пръсти. С гърди я изтласква назад. Тя е притисната между него и стената, не може да мръдне, защото той е огромен. Тя е като спънат кон, няма как да избяга. Не ѝ достига дъх, за да повика помощ; въздухът ѝ е отнет от неговата тежест.

— Не мога да повярвам, че онези червеи, които се наричат мъже, не са те накарали да облечеш рокля. Трябва им англичанин, за да им покаже как да подчинят някого.

Той завира лице в нейното. В ъглите на устните му блести слюнка. Дъхът му я пари, горещ от ярост. Не е пиан, освен ако крайната похот и удоволствието от убийството не са неговото вино, но той би я сломил със сила, ако можеше.

Зъбите му са до бузата ѝ, притискат, смачкват, блъскат главата ѝ в зида, изсмукват дъха ѝ. Той се затруднява с четиридесетте точки, където е завързан чорапогащникът ѝ; както винаги тя е завързала двойно повече места и това създава трудности.

Той се олюлява назад, за да погледне, и това е шансът ѝ. Тя вдига коляно, доколкото ѝ позволяват оковите. Забива свития си юмрук в гърлото му. Същевременно крещи:

— Помощ! Изнасилване! Помощ! Талбът! Томас! Помощ!

— Милейди! — По една щастлива случайност Томас минава наблизко, но той е отвън и трябва да влезе в шатото. — Пуснете ме! Не, не викайте Уоруик! Всъщност вървете да повикате Уоруик, но първо ме пуснете.

Нагоре по стълбите, към помещението на стражите, където петима мъже свиват рамене с неудобство, защото един лорд им е дал нареждане, така че те няма какво да правят. Биха искали да помогнат. Живели са в нейната компания пет месеца и вече не пикаят в храната ѝ. Той е свещеник; притежава достатъчно власт, за да бъде над незначителния втори син на някакъв дребен лорд. Праща ги за Джон Талбът, братовчед на един от пленените от французите, който е положил ръка върху Библията и се е заклел да я защитава.

— Ще позволиш ли да те превърнат в човек, който потъпква клетвата си?

В килията тя все още отблъсква нападението.

— Млъквай! — Нападателят е бърз, коляното ѝ така и не успява да достигне частите, в които се цели. Юмрукът му попада в брадичката ѝ, главата ѝ се блъска в стената. Тя си прехапва езика, усеща вкуса на кръв, а след това носът ѝ пропуква и от него също рухва кръв.

Тя пада, размахва ръце, опитва се да сграбчи дреха, плът, все едно какво, за да удари и причини болка, защото няма да позволи да изгуби целомъдрието си. Няма да му позволи да я нарича курва. Не може: единствено девиците са неподвластни на дявола. Ако не е девица, значи веднага може да бъде изгорена.

Той пада върху нея. Нужните места да отворени. Той се бори, тласка. Тя усеща твърдия край на члена му като бутало до чорапогащника си. Той ще го пробие, ако не успее да го отвори. Ухапва го по носа. Той я удря. През всичкото време грухти.

— Курва! Курва! Курва! Ще те разчекна, малка френска мръсница. Ще...

— Не, милорд, няма. — Томас стиска ръката му, пръстите му се забиват в плътта.

Джон Талбът стиска раменете му.

— Сър, трябва да престанете. Не ви прави чест. Матю, хвани ръката му. Томас, предавам затворничката на твоите грижи. Ако бъде наранена, ти ще носиш отговорност. Изпрати човек до стаята си, за да донесе от мазилата ти.

След малко остават сами. Томас е приготвил ведро студена вода и парцал за компрес, но носът ѝ е счупен, а устната ѝ е с размерите на брадичката, по бузите има следи от ухапано, синини с размерите на човешки юмрук. Вони на пот и ярост.

— Милейди, лежете мирно. Нека да...

Той разтваря яката на ризата ѝ, за да почисти издраното, което стига под ключицата. Тогава го вижда: червения белег като ягода под дясното ѝ ухо, съвсем същият като на Маргьорит. Знакът, който са получили всички деца на краля.

Светът му, вече пропукан, се пръсва. Ръката му не може да помръдне. Водата капе от парцала.

— Томас?

— Ти си дъщеря на краля. На стария крал. Не си била просто негова повереница. Била си негова дъщеря.

Тя е твърде разтърсена, за да се усмихне, твърде изранена, но той забелязва искри в очите ѝ. Тя облизва устни, опитва се да заговори. Спира. Пробва отново.

— Ще кажеш ли на Бедфорд?

— Милейди... — Той се отпуска на колене до нея и стиска ръцете, без да обръща внимание на раните. — Можете да си го мислите за мен... — Тъй като е с отворено съзнание, мислите му политат в какви ли не посоки. — Вие сте Герит!

Тези думи най-сетне я карат да се усмихне.

— Татко не беше глупав.

Никога не се е замислял над това. Безумец, очевидно, но не и глупак. Нарекъл е дъщеря си „малка война“, защото тя е била неговият воин. А на нея прякорът ѝ лепва като ръкавица. Тя наистина е Герит, и телом, и духом.

След това...

— Коя е Маргьорит? Кралят е имал една-единствена дъщеря.

— Не, две, но се е говорело само за едната. Аз бях призната, защото майка ми беше Малката кралица. Сестра ми беше от камериерка, ако питаш млекарките, но ако питаш камериерките, беше дете на млекарка. Не знам истината, но тя е продукт на един от пристъпите му на лудост. Майка ѝ починала при раждането. Моята майка бе готова да я вземе, но... ти нямаш представа какво е в двора. Тя е била в по-голяма безопасност, като е израснала с близките на майка си. Идваше ни често на гости. Мама бдеше над нея, също и Йоланда. Всички дами се отнасяха добре с нея. Беше толкова красива, толкова невинна. Все още е така.

Значи е имал две дъщери, а едната е била войник. Другата... той си спомня Клодин. „Наричахме я принцесата. Дъщерята на краля. Незаконната дъщеря на краля. Почти не я виждахме, а когато я виждахме, беше с Малката кралица...“ Каква умница е била Клодин.

— Клодин ме остави да вярвам в онова, което вече бях убеден, че е истина. Тя не ви предаде — споделя той.

— Радвам се. Ти ли я уби?

— Не. Бил е агент на Бедфорд. Удуших го и зарових тялото му с отрязан член в купчина боклук.

Тя се смее през болката:

— О, Томас. Благодаря ти. Ан ще остане доволна. Тя харесваше Клодин.

Ан. Името е изречено със същата топлина, която долови в Реймс вечерта след миропомазването на краля. И така, последните частици си идват по местата, а разкъсаната история е вече цяла.

— Маргьорит е Ан? — Разбира се. Точно така. Двете са близки като преплетени пръсти. Клодин не е била част от тази близост. Толкова много неща си идват на мястото.

Тя го наблюдава, Девата, която е дъщеря на краля. В очите ѝ искри смях.

— Всъщност тя е Жана. Аз взех нейното име, а тя моето. Трябваше да сме максимално близо до истината, така че, ако някой — когато някой — започнеше да задава въпроси, щяха да открият онова, което искаха...

Тя е жадна колкото за болка, толкова и за думи. След малко поглежда настрани.

— Рано или късно щеше да се стигне дотук.

— Не! Не... — Причините са много. — Само ако кралят беше... Свети Боже, та той е ваш брат!

— Тъкмо затова не може да ме приеме; жена, която се бие, когато той дори не се сражава. Няма начин. Йоланда разбра още от самото начало, че ще стане така.

— Тя ли направи всичко такова, каквото е? Йоланда Арагонска?

— Тъщата на краля. Точно така. — Отправя му суха усмивка. — Горкият ми брат е заобиколен от жени, които го управляват. Трябваше да чакам, докато мама почине, но тогава Йоланда беше готова и ние планирахме, тя, аз и Маргьорит, че когато Маргьорит дъо Валоа се

върне в двора по средата на зимата, няма да е същото момиче, което е заминало от Шинон четири години по-рано. Никой не забеляза. На мен не обръщаха никакво внимание, когато бях малка, освен това бяха твърде заети да опазят местата си на фаворитки в обкръжението на новата принцеса, така че не задаваха въпроси. Тя изпълнява ролята много добре, не мислиш ли?

— Сякаш е родена за нея. Вие обаче не сте селянче.

— И никой не пита. Татко го предвиди.

— Ако твърдиш, че Господ е на твоя страна, ще те питат за това, не за конете и мечовете. — Очите ѝ се затварят. — Нито един от тях не попита. Нито веднъж през тези пет месеца не попитаха как мога да победя Бедфорд при Монтепилоа и да го уплаша толкова, че да го накарам да побегне.

— Не смеят. — Човекът, който посмее да превърне лорд регента в посмешище, ще бъде хвърлен в реката.

— А пък аз ще изгоря на кладата.

— Не, милейди! Баща ти не те ли е успокоил, че ще бъдеш освободена преди края? Нали сама ми го каза? Мили Боже, та ти дори призна пред Пиер Кошон, че гласът ти е обещал свобода преди края.

— Наскоро не го е казвал. — Тя затваря очи и се отдалечава от него.

Той притиска парцала към врата ѝ, задържа го така известно време, топва го в кофата, изцежда го, след това се отпуска на колене и поставя ръка върху нейната, на място, където няма синини.

— Кълна се, че няма да им кажа. Няма да кажа на Бедфорд. Няма да кажа на Кошон. Няма да кажа на абсолютно никого. Кълна се в живота ви, който за мен е много по-скъп от моя.

През изранени устни и счупен нос тя успява да се усмихне.

— Благодаря.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

16:00

По време на пътуването на Пико покрай Лоара към Блоа като по чудо няма придружители. Кристел Вивие вече не е новина, следователно и Чеб Ясин не е повече новина и Пико трябва да изтърпи славата.

Изключително освобождаващо е, въпреки че я тормози усещането, че ще стане нещо голямо, нещо разрушително, нещо, заради което си е струвало да хакнат сървърите на Кристел Вивие. Нещо някъде ще докаже, че е служило, за да отвлече вниманието на цялата орлеанска полиция.

Тя преповтаря всяко изречение от разговора си с отец Сенк Марс в базиликата, с Трой Кордие в хотел ЖЖР, с Моник Сусонг вчера, със Силви, Гарон, Роло. Нищо не подкопава стените на подсъзнанието ѝ, а чудовището продължава да дебне, но поне не е губила време да мисли за усложненията около влюбването си — ето, каза го — влюбена е в мъж, който живее с родителите си.

В Блоа оставя навигаторът да я преведе през града и нагоре по хълма към замъка. И тук е идвала за последно като ученичка на едnodневна екскурзия, за да види декадентството на френското роялистко минало или трагедията от загубата; самите учители не знаеха кое от двете.

Баща ѝ беше съвсем ясен; тя все още помни как рецитира кървавата литания от огромни средства, похарчени за злато и диаманти, за изгубен живот, за живот без значение, за незначителни принцове, които са объркали историята на Франция заради суетата си; мрачната необходимост от революцията и кървавата баня, в която се е превърнала.

Силви е права. Тук, където къщите са от времето, когато Англия е притежавала тези земи, където пътищата не са строени за

автомобили и тя трябва да изостави своя на паркинг и да продължи пеша към къщите, построени върху плетеница от тъмно дърво, с бели стени и покриви с черни плочи... тук собствеността е на семейства с богатство, което може спокойно да се мери с това на Бресар. Никога не си е представяла Патрис в подобна къща.

Тя се надява да се покаже дупка в дългата поредица от великолепно средновековни къщи, да зърне нещо друго, слугинска хижа може би, вкопана на неугледно място специално за дигитални манажи.

Тя следва пътя към адреса, който Силви ѝ е дала, и къщата е същата като останалите: на три етажа, с два фронтоната отпред, бял камък, черни плочи. Боядисаната в черно врата е на самата улица. Кепенците на прозорците са бели. Тя наднича през най-близкия прозорец и вижда притеснително украсен шезлонг в комплект с два предреволюционни стола, обърнати към широкоекранен телевизор. Сърцето ѝ се свива.

Спира пред вратата. Звънците са повече от един — три, монтирани един над друг отстрани на медна табела, на която с типичната за семейство Бресар арогантност са гравирани три имена: *П. Лакроа, В. Тавел, С. Сарл*.

Куражът е създаден за подобни моменти. Преди да продължи, тя вади ръце от джобовете и натиска звънеца. През черната входна врата не се чува нищо и тя няма представа дали са я чули. Брой бавно до сто и пробва отново, този път натиска звънеца по-дълго. След това отново.

Пет минути по-късно, след като се обляга на звънеца за цели десет секунди и отговор няма, тя пробва следващото име: *В. Травел*. Този път има отговор.

— *Oui* — разнася се женски глас. На млада жена е, може би на двадесетина. Звучи приятно, интелигентно, приятелски и това личи от една-единствена дума.

— Полиция. Търся Патрис Лакроа. Няма неприятности, просто имаме нужда от помощта му. — Планира тези думи през петте минути, докато чакаше. Трябва да има причина, поради която Патрис държи работата и дома си толкова отдалечени, а причината може да е, че хората, които живеят лук, дори не знаят с какво се занимава.

— Кой е?

— Полиция. От Орлеан.

— Това вече го казахте. Вие коя сте?

— Пико. Капитан Инес Пико.

Следва кратка пауза, след това се чува бръмчене, което дори тук, където камъните на терасите са на повече от шестстотин години, показва, че се отключва врата.

— Качете се на втория етаж — обяснява женският глас.

Вътре е просторно, мирише приятно на старо. Светлите камъни в коридора са се поизтрили с вековете. Пико се качва по спираловидно стълбище, което се вие нагоре и наляво. Високи прозорци пропускат почти лятното слънце и превръщат в бяло кремавите стени. Всичко е свежо и чисто, и болезнено ярко.

Докато тича нагоре, Пико се опитва да си представи как Патрис се спуска по гладкия дъбов парапет или фучи със скейтборд по сивото мраморно стълбище; нещо — каквото и да е — което да наруши буржоазната атмосфера на това място.

Тя стига до втория етаж и се оказва на малка площадка, преди стълбището да продължи да се извива нагоре. Вратата е оставена откритата. Тя тъкмо вдига ръка, за да почука, когато една жена отваря и излиза; дребна е, с къса, синьо-черна коса, в бяла ленена риза, точно до над коленете, стегната с колан от телешка кожа. Металносиви очи оглеждат Пико от главата до краката, опипват дънките и маратонките, и коженото яке, което не е достатъчно старо, за да е винтидж, и недостатъчно ново, за да е шик.

Тя протяга ръка.

— Валери Травел. — Усмивва се. — Патрис е говорил за вас.

Акцентът ѝ е канадски, старият френски в Монреал. Затваря вратата с босия си крак и кима нагоре по стълбите.

— Имам резервен ключ. Мисля, че ще ви пусне вътре.

Двете се качват към последната площадка от спираловидното стълбище. Нищо не се променя, но Пико има чувството, че е минала през някаква статична мембрана, че светът е по-опасен от тази страна, отколкото докато беше долу. Слънцето е все още твърде ярко. Тя не си е взела пистолета. За пръв път си казва, че е постъпила неразумно.

Вратата към апартамента на Патрис е съвсем същата като на останалите в къщата: солидна — забележително солидна — дъбова, боядисана в бяло, с медни дръжки. Ключът на Валери я отваря.

— Чакайте. — Пико я спира тъкмо когато натиска вратата, за да я отвори. След като не живее с родителите си, това е последният ѝ момент на невежество. След като не... това може да е още по-притеснително. — Кога го видяхте за последен път? — пита тя.

— Тази сутрин, около девет и половина. Беше идвал да се срещне с вас. Беше... беше много щастлив. Изключително доволен от себе си. Мислеше, че вие сте доволна от него.

Наистина беше доволна. Каза ли му го? Не може да си спомни и се чувства зле. Всичко тук ѝ се струва объркано.

— Каза ли, че ще спи? Каза ли, че не иска да го безпокоят?

— Не. Единственото, което каза, беше: „Животът е прекрасен!“ и изтича горе. Тук.

— Кой друг живее тук?

— Ние със Себастиан.

— Не, тук, при Патрис. В този апартамент.

Валери мръщи чело.

— Никой. Само ние.

Значи той не живее с родителите си. Какво облекчение. Ще се зарадва по-късно.

— На кого е тази къща? — пита Пико. Този апартамент струва повече от годишната му заплата, ако е под наем, и повече от заплатите му за цял живот, ако реши да го купи.

— Наша е. Моя, на Трис и Себ — усмихва се широко Валери. — Мислите, че е невъзможно ли?

От Пико няма да излезе добър играч на покер, защото тъкмо това си мисли. Пита се дали тримата не са братовчеди и не са наследили къщата от бездетен пращичо. Искане да беше прочела повече за семейството на Патрис. Спомня си, че баща му е работил във военното кибер разузнаване, нищо повече. Не знае дали има сестра. Нито пък любовница. Майка му, поне така мисли, е починала отдавна.

Валери Тавел отваря вратата на апартамента.

— Заповядайте, влезте.

Вътре е... Първото, което Пико забелязва, е, че вътре царят приятен сумрак в сравнение с ослепителното слънце навън, поне докато очите ѝ не се приспособяват. Тогавата започва да ѝ се струва колкото естествено, толкова и странно. Никога досега не е влизала в хол с копринени тапети, нито в коридор с дебели килими, също като в

хотелския апартамент на Кристел Вивие. Вместо това попадна в стая, в която стъпките отекват, дълго помещение, от единия до другия край на къщата, която се оказва по-голяма, отколкото си представяше отвън.

Това не е един апартамент в една къща, ами заема цялата редица къщи. Докато брои високите прозорци, тя е сигурна, че стаята се простира в четирите залепени една за друга къщи; всичките вътрешни стени са отстранени, а носещите са подменени от стоманени напречни греди. Така се получава помещение от шестдесет метра дълго на петнадесет широко. Тук спокойно може да кацне самолет, да се скрият хората от половината революционно движение. Вижда се една-единствена самотна врата от лявата страна на входа, която по всяка вероятност води към баня.

Подовете в главната стая са обикновено дюшеме, изциклено, лакът е матов, а стените са в същия кремав цвят като долу, но са покрити с постери на скейтбордисти, сноубордисти, бейзджъмпинг^[1], маунтин байкинг, спортно катерене, капоейра, бушидо, крав мага, уинг чун... всичко младежко, бързо и опасно е тук и ако изисква ловкост и умения, мускули и маркови спортни дрешки, още по-добре.

Тук има повече светлина, отколкото ѝ се стори в началото, тя се процежда през муселина на прозорците, който смекчава силното слънце и така е по-лесно да се работи на компютър, поне така ѝ се струва. Или пък да се играе.

Основната част от стаята е превърната в скейтбординг трак, с вградени скейт танци. Преди да стигне до нея, Пико минава покрай двойно легло на далечната стена. Не е нищо особено; просто матрак, върху който е метната черна памучна кувертюра. Хубава изработка.

От лявата страна се намира кухнята, под един от първите прозорци. Тук няма следи от закуска, от недоядена храна, неизмити чаши кафе. Не е и помисляла, че Патрис е претенциозен чистник, но като се връща назад, не може да си спомни случай, когато не си е измил чашата или е оставил бюрото си неподредено.

Продължава напред, подминава скейт шанцата и стига до колекция от компютърни джаджи, които биха накарали Ерик Масон да заплаче от завист.

Шест суперширокоекранни HD екрана са монтирани на полукръгло бюро, разположено около гладиатор, свързан с какви ли не платки, вентилатори и топло отвеждащи радиатори, които изглеждат

домашно производство и много мощни. Огромни колони са поставени между екраните, а зад тях се мъдри лазерен принтер. Три айпада и „Самсунг Галакси“ са поставени на квадратна подложка на една маса сред реликви от отминала епоха: „Епъл Лайза“, „Атари“ „Амстрад“, „Би Би Си Майкро“... стари имена от век, когато компютрите са били нещо ново и паметта се е измервала в килобайти, а записите са се правели на касети.

Всеки екран има стикер на рамката, на който пише „Джи Ти Ес Текнолъджи“. Има и листа със същото лого, което е виждала веднъж на тениска.

Пико сочи:

— Какво е това?

Валери се колебае:

— Ще има ли неприятности Патрис, ако работи на повече от едно място?

— Гарантирам, че Патрис няма да има неприятности. Кажете ми какво е това?

— Ние сме директори на технологична консултантска фирма. Фирмата притежава сградата.

— Цялата ли? — Пико не може да повярва. — До самия край ли?

— Беше на много изгодна цена.

Ако е под десет милиона, ще бъде истинско чудо.

— С какво точно се занимавате?

— Тестваме дигиталната сигурност на хората, намираме слабите места, откриваме начини да ги оправим, преди хакерите да се вмъкнат. Не се притеснявайте — Патрис прекарва по-голямата част от времето си над полицейската работа. Не съм го виждала да му отнеме повече от половин час да кракне нещо, което ни е изпратено.

— Чакайте да видя дали съм разбрала правилно. Вие тримата изкарвате милиони евро за половин час работа, така ли?

Валери се усмихва срамежливо.

— Опитът си има цена. Все едно да разбиваш автомобили: каквото и да правят производителите, винаги има някой, някъде, който е една стъпка пред тях. Трябват ви хора, които могат да отворят всеки автомобил така, все едно имат ключ.

Гарон може да го прави. Едно време това впечатляваше Пико неимоверно много.

— За кого работите? — пита тя.

— За всеки с достатъчно пари. Преди пет години, когато започнахме, повечето ни клиенти бяха от Щатите. Сега повечето са в Китай, някои са в Индия, Бразилия, Африка, Южна Америка. Тъкмо започваме да получаваме поръчки от Южна Корея; интернет става много важен, откакто момчето на север започна да екзекутира роднините си.

— Мислех, че източноазиатските страни са имат свои технически гении.

— Те имат страхотни умни глави, но все още не са най-добрите.

— За разлика от вас ли?

— Поне така мислят клиентите ни. Някой ден няма да е така. Тогава ще оправим сградата, ще я върнем в стария ѝ вид и ще я продадем.

Пико си представя как е изглеждала; огромната работа, която е нужна, за да стане както преди.

— Всички етажи ли са като този?

— Двамата със Себ делим долния етаж; там няма скейт шанца, но вече не са четири апартамента: обичаме открито пространство. На партера каним клиенти. Той не е променен много. — Валери се е преместила към компютъра. Побутва мишката на бюрото и шестте монитора оживяват. На първите пет екранът се скролва толкова бързо, че Пико не успява да прочете нищо. На шестия стои имейл.

Валери го оглежда.

— Можете ли да четете на английски?

— Да. Защо?

— Може би това ще ви заинтересува. Настанете се на неговия стол. Ето.

Пико не сяда. След секунда обаче се отпуска.

От: Шарл Пико crpl955@gmail.com

До: Иън Холоуей Pmaidhunter@btconnect.com

Тема: Девата

Дата: 15 октомври 2013 г.

Скъпи Иън,

Във връзка с кореспонденцията ни от 5 октомври, моля те да ме извиниш, че ти отговарям със закъснение (ако имаш възможност, съветвам те да избегнеш химиотерапията: смъртта е по-добра възможност, а тя спохожда всички). Държа да подчертая, че съм изключително впечатлен от работата ти дотук и заключенията, до които си стигнал, и се гордея, че имам участие, макар и съвсем незначително. Накратко, и двамата сме на мнение, че не е възможно Девата да е била такава, каквато я представя историята: тя е била обучен рицар, не селянче с видения.

Освен това сме единодушни, че Маргьорит дьо Валоа е най-очевидният претендент, че Шарл VI, наричан Безумеца, е и неин баща и на рицаря, който я е обучил. В свят, където е било ерес едно момиче да се облича в жакет и чорапогащник, никой, освен краля не е имал власт над църквата да въоръжи невръстно момиченце и да го научи да язди. Шарл е бил маниак: знае се, че е ходил инкогнито по турнири и нищо чудно да е водил дъщеря си като оръженосец. Имал е и средства, и мотив и никой друг, честно казано, не е бил достатъчно луд, че да опита. Освен това той е бил заобиколен от мъже, които са били готови да му угаждат във всичко, колкото и откачено да е било то, стига да не управлява наистина Франция, а да даде тази възможност на друг.

Така или иначе, имало е девица: когато Пиер Кошон изпраща хората си в Лотарингия да дискредитират нейната история, те не откриват нищо, което човек не би чул с радост за сестра си. Следователно, направена е размяна, преди Девата да пристигне в Шинон в края на зимата. Двамата с теб сме единодушни по този въпрос. Маргьорит дьо Валоа заминава от двора през 1422 г., когато баща ѝ умира, и *друго момиче* се връща пет години по-късно, през 1429 г, закриляно от Йоланда Арагонска, по-късно признато от новия крал за законна дъщеря на стария.

Така че очевидният въпрос е не коя е била Девата, а коя е новата Маргьорит дьо Валоа, жената, която се омъжва

за Жан дьо Белвил и доживява преклонна възраст? Откъде се е взела и къде е отишла? На този въпрос може и да имам отговор или поне на първата му част.

Вярвам, че Луи XI, син на мизерника Шарл VII, е знаел истината и костите на Луи са в базиликата „Нотр Дам“ в Клери Сент Андре. Благодарение на връзките на семейството получих достъп до сведения, които малцина други са виждали. Ако те са точни, тогава *костите на Маргьорит дьо Валоа са при неговите*: отдадена е безмълвна чест на онази, която е била в действителност, нещо, за което никога не се е споменавало гласно, но което е било от огромно значение за предан крал, който искал да почете истината.

Ключът е в тези останки. Ако теорията ми е вярна, тогава ДНК тест с Луи XI ще докаже, че между тях няма родствена връзка. (Луи е бил син на Шарл VII, за когото се е вярвало, че е незаконен син, но ако истинският му баща е бил брат на краля, тогава би трябвало да има семейна връзка, която да покаже, че двамата са кръвни роднини — или пък не, *ако тя е била друга*).

Няма да доживея да видя това, но съм убеден, че ти ще доживееш. Върви, имаш благословията ми и искрено се надявам да постигнеш успех: нацията ни заслужава да научи истината, но преди всичко дължим честност на жената, която се е била за свободата ни и е била принудена да лъже, за да опази репутацията си.

ШРП

— Капитане? Капитан Пико? Добре ли сте?

Валери е застанала до нея и ѝ пречи да вижда екрана. Тя се насилва да отвърна поглед, да се обърне към стаята, към другите екрани, към купчината кенове, да се задържи тук, да не позволи на съзнанието си да отлети другаде, на мястото, където той е писал този имейл.

— Искате ли да ви направя кафе? Бира? Може и да имаме водка някъде.

— Не, благодаря ви, добре съм. — Ще се постарая да се оправи.

— Знаехте ли, че баща ви е си е кореспондирал с Иън Холоуей?

— Не и до тази седмица. — Тя се надига, изправя се, заобикаля, връща се отново при бюрото и сяда отново.

— Дадох лаптопа му, което очевидно се оказва грешка, въпреки че аз... Какво е това?

Тя прокара пръсти по ръба на бюрото. Под десния ръб се чува шумоленето на яркожълт лист: бележка е лепната отдолу. Тя я дръпва и я обръща.

Трудът на баща ти е ключът към последния файл. Имейлът е първата част. Втората е снимката. Декодирам в момента. Екран 4.

Почеркът е на Патрис, написал е бележката много набързо.

— „Баща ти“ — подчертава Валери. — Не „бащата на капитана“, нито „бащата на Пико“. Тази бележка е писана за вас. Той е знаел, че ще дойдете. Или поне се е надявал.

— Той е знаел. — *Дай ми шест часа.* Очите ѝ са сухи, горят. Дланите лепнат. — Какво има на четвърти екран?

Трябват ѝ няколко секунди, за да открие: на най-далечния екран от лявата страна се появява друга снимка.

Черепът е вече на място: позеленял от плесен, зъбите на място. Пико познава този, има снимката на телефона си, но тази снимка е правена от по-далече и скелетът е цял. Не е точно цял, поне все още не. Образът се оформя мъчително бавно, пиксел след пиксел. Първите три прешлена са тук, артритът личи и отговаря на жена, която е носила шлем, но същите следи могат и да са останали от падане от кон, висока сграда — или от носене на корони, каквито са били на мода в двора през средата на петнадесети век във Франция.

— Дори баща ми да е бил наполовина прав, това е Маргьорит дьо Валоа, незаконна дъщеря на краля на Франция.

— Баща ви е бил убеден, че тя е била Девата.

— Така беше. Но той грешеше.

— Защо тогава умря Иън Холоуей?

— Нямам представа. А и в момента е по-важно да открия Патрис. — Пико обръща гръб на мониторите и се насилва да мисли. — Имал ли е посетители през последните часове? Възможно ли е някой да го е повикал навън?

Валери разперва ръце.

— Не знам. Не бях тук. Няколко минути след като той влезе, съсед на мама позвъни да ми каже, че тя е болна, мама е болна, не съседът. Тя живее в другия край на Тур. Трафикът беше ужасен. Отне ми петдесет минути, докато стигна.

— Как беше майка ви?

— Раздираше се от кашлица, но тя е пушачка от шестдесет и две години, така че това не е нищо ново. Въпреки това звъннах на лекаря и се наложи да чакам, докато дойде, а след това да направи пълен преглед и да ни изчете лекция за вредата от тютюнопушенето и ползата от никотиновите лепенки. Прибрах се преди двадесетина минути. Трис го нямаше, но аз реших, че е при вас, затова не съм се притеснявала.

— А сега вече сте притеснена. Къде е Себ?

— Нали ви казах? В Южна Корея с хора, които сключват сделки. Той води преговорите. Няма начин да изпратите човек с яркосиня коса в Корея, а повечето хора там не разговарят с жени.

— Това ще се промени... Съседът на майка ви, преди обаждал ли се е?

— Той не е точно съсед. Просто случаен тип, който се е настанил в съседния хотел. Чул я да кашля през стената.

— Той ли ви го каза?

Валери пребледнява.

— Искате да проверя в хотела ли?

— Все още ли е там?

— Най-вероятно не е; позвъни от колата си. А аз не го попитах за името. — Тя вдига ръка към устата. — По дяволите!

Пико преценява километрите до Орлеан, за да вземе пистолета си. Твърде далече е. Обляга се на стената и търси утеха в самотата.

— Да се върнем към началото. Патрис се прибира и се качва горе. Беше ли тук, когато излязохте?

— Така мисля. Щях да го чуя, ако беше слязъл отново.

— Значи все още е бил тук, когато сте излезли. Кое време беше?

— Към десет без петнадесет. Върнах се малко преди четири. Шест часа. Тя се старая да не се хваща за часовете.

— Моторът му тук ли е още?

— Не съм поглеждала, но стои в гараж в края на улицата, завързан с три вериги, а над него има две уебкамери, едната скрита, другата се вижда и работи нонстоп. Човек трябва да е луд, ако иска да го краде.

— Не съм сигурна, че става въпрос за здрав разум. Може ли да проверите камерите?

Докато Валери изчиства шестте екрана и проверява, Пико обикаля бързо огромната стая.

Проверява зад затворената врата в далечния край и попада в баня с масажен душ и тоалетна. Празно е. Чайникът е сух. Хладилникът е зареден. Леглото е студено и оправено.

Във вградения гардероб има отделение с дънки и второ с черни тениски. На най-горната пише СМОТАНЯЦИ €€ 406 2×2 ЗАВИНАГИ. Тя веднага си го представя в нея. С огромно усилие потиска надигащата се паника.

Обиколката я отвежда към мястото, на което Валери проверява камерите на гаража.

— Нещо?

— Нищо. Моторът е вътре. Никой не се е приближавал.

Бюрото на Патрис е отрупано, но подредено. Единственото не както трябва, е забележителна триизмерна пирамида от кенове на „Ред Бул“, издигната в единия край; те са поне сто, подредени с математическа точност. Три са паднали от върха.

— Откога я прави? — пита Пико.

— От началото на месеца. — Валери ѝ отправя напрегнатата, срамежлива усмивка на сестра с малко ексцентричен, но любим брат. Сърцето на Пико се свива. — Отнася ги в центъра по рециклиране в последния ден от месеца и започва отново. Решил е някой ден да стигне до тавана за тридесет и един дена.

— Когато е при нас, е много педантичен. Не би позволил нещо да падне от върха.

Валери кима бавно.

— И тук е така. Направо полудява, ако нещо не е наред. Всъщност това е физически невъзможно. Това чудо е с много яка

структура.

Тя е права. Пико посяга към трите кена и ги слага на местата им. Трябва да ги перне със сила, за да ги накара да се преместят, но физическа борба би съборила цялата конструкция.

Също като листчето под бюрото, и тук стига до заключението, че тези са били съборени нарочно и Патрис се е опитвал да съобщи нещо. *Бях принуден да напусна. Не можех да оставя друга бележка, но ви оставям това и се надявам да успеете да го прочетете.*

Пико затваря очи. Сърцето ѝ тежи като камък, потъва. Обръща се към Валери:

— Имате ли безопасно място, на което да отидете? Не в дома на майка си, там знаят адреса. На анонимно място. Може би в хотел. Само да не е тук.

— В Блоа има малък хотел, в който настаняваме клиентите.

— Не, става въпрос за място, което не е свързано с вас по никакъв начин. Малко място, настрани от всичко. Идете в Париж или в Шинон. Не оставайте в Блоа, Орлеан или Тур. Ако можете, плащайте в брой и използвайте различно име. Покрийте се. — Пико бърза. Открива използван плик и пише на него номера на телефон с карта, който използва за спешни случаи. — Не използвайте собствения си телефон. Вървете в някоя будка и си купете телефон с предплатена карта и ми пуснете на есемес номера. Никъде не бива да оставяте следи. Дръжте се далече от познати.

— Ще намерите ли Трис?

— Ще използвам всички ресурси, с които разполагам. Можем... Телефонът ѝ звънва.

— Отец Сенк Марс, в момента нямам възможност...

— Напротив, имате. Господинът, който е насочил пистолет в главата ми, ме уведоми, че държи приятеля ви. Ако искате да го видите жив, правете каквото ви казва.

— Хванали са Патрис, така ли? — Облекчението се свлича в слънчевия сплит. Поне има някаква сигурност. А тя е обучавана много дни, седмици как да реагира в заложническа криза. Накарай ги да говорят. Самата ти говори бавно. Дръж ги на линия колкото е възможно по-дълго.

Дава знак на Валери да мълчи и на гърба на плика надрасква: „Можете ли да проследите разговора?“ Надеждата е напразна. На

Патрис му трябва двадесет и осем секунди, за да изгради линкове, които да направят проследяването възможно и да е готов, когато се звънне. Днес, тук, ще отнеме повече време.

Пико започва да говори със свещеника:

— Трябва да поговоря с Патрис. Как да разбера, че е жив?

Следва мълчание, някой покрива телефона, за да не се чува, най-сетне отново чува гласа на отец Сенк Марс:

— Много се извинявам, но се налага да приемете думата ми. Кълна се, че го виждах жив.

— Опишете ми го. — Всяка дума е преценена, бавно изречена, изпълнена с увереност. Пръстите на Валери барабанят по клавишите толкова бързо, че е невъзможно да бъдат проследени. Може и да пише по-бързо от Патрис, което е невероятна гледка. Най-десният монитор от шестте се превръща в карта на долината на Лоара. Над нея плъзва червеникава мъгла, която става по-наситена близо до Мьон сюр Лоар, доближава Клери Сент Андре.

Отец Сенк Марс също не говори бързо. Вероятно е наясно с правилата на играта и е на нейна страна.

— Има наситеносиня коса и блестяща усмивка. Носът му е възголемичък за симетрията на останалата част от лицето, но е определено привлекателен, жизнен като всеки младеж. С черна тениска е, на която има синя котка, а отдолу се чете, че компютърните игри са съсипали живота ѝ, затова е чудесно, че ѝ остават още осем.

— Не разчитайте на тези допълнителни осем живота, капитан Пико. Мъжете, които го държат, поне така ми се струва, подпалват разни неща и ще го използват за подпалка, ако се почувстват дори малко застрашени. Може дори да запалят църквата, което поне според мен няма да е кой знае каква катастрофа за тях. Казват ми да се махна. Вие трябва да излезете от сградата, в която се намирате. Качете се в колата си. На предната седалка е оставен нов телефон. Оставете старите — и двата — до водосточната тръба навън. Сбогом.

— Не! Не затваряйте... Мама му стара! — Обръща се към Валери: — Успяхме ли?

— Трябваха ни около осем секунди. Те много добре знаят какво правят.

Картата е все още истинско разочарование в червено. Той може да е в радиус от петнадесет километра от базиликата „Клери Сент

Андре“.

— Така. Предполагаме, че наблюдават къщата. Трябва да направя, каквото казаха. Можете ли да се обадите по телефона, без да ви проследят?

— Разбира се.

— Обадете се на този телефон. — Тя пише мобилния на Гарон върху плика, а след това и на Дюка. — Кажете и на двамата какво се е случило. Абсолютно всичко. Кажете им, че „Джайш ал Ислам“, които и да са те в действителност, са заловили Патрис и знаем, че ще го убият, ако обстоятелствата го налагат. Трябва да измъкнат Патрис жив. Аз ще се погрижа за себе си. Разбрахте ли?

— Те няма да ме чуят. — Валери говори така, сякаш ги познава. Може би просто познава техния тип хора.

— Дано го направят. Кажете им, че аз съм го поискала. След това се покривате и не разговаряте с абсолютно никого, разбрахте ли?

— Добре. — Следва кратко мълчание, изпълнено с неудобство. — Искате ли да вземете пистолета на Трис? — пита Валери.

— Патрис има пистолет?

— Бяха му дали в деня, когато постъпи на работа. Никога не го е вадил от чекмеджето. Чакайте.

Валери прекосява стаята. Под леглото, скрито от кувертюрата, се вижда дълго чекмедже. Тя го вади и измъква стандартен зиг-зауер.

Пико го поема. Хубав е, но е твърде лек.

— Къде са мунициите?

— Не са ли вътре?

— Дано не са. Няма да са там, ако Патрис е приел сериозно изискванията.

Тя го отваря. Не са вътре. Не са и в чекмеджето. Не са и в съседните.

— Трябва да са някъде тук. — Валери се завърта трескаво, започва да рови в шкафове в кухнята.

Няма време.

— И това ще свърши работа — казва Пико. — Те не знаят, че е празен. — Пъхва го в колана на дънките. Тръгва след Валери надолу по стълбите и предпочита да не мисли над обстоятелствата, при които ще стане очевидно, че не може да стреля.

На вратата двете се прегръщат.

— Успех — подхвърля Валери. — Доведете го у дома.

Сърцето ѝ е изгубено. Тя помни болката от времето, когато почина баща ѝ; отчаянието и самотата. Патрис все още не е мъртъв: тази мисъл я крепи.

— Ще го върна.

[1] Скок с парашут от наземен обект. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шато „Дьо Боврьой“, Руан

Май 1431 г.

Вечер е. Томас е направил всичко по силите си, за да облекчи Девата след преживяното, и след това се е прибрал в стаята си над таверната.

Жан дьо Белвил е най-сетне тук. Пристигнал е в Руан следобед, облечен като търговец: некачествена холандска вълна, небоядисана и обувки от конска кожа с пирони на подметките. Влиза, понесъл на гръб мях с вино, и нито английските, нито френските стражи го спират.

Ето че най-близките от семейството на Девата се събират отново: Дьо Белвил, Юге и Маргьорит дьо Валоа, само дето тя не е Маргьорит, тя е Жана, наричана Ан, онази, която Томас търси от деня, в който кралят бе миропомазан: принцесата ангел, която е сложила край на детската игра в деня на Ажинкур.

Другите трима се чувстват облекчени, че могат да разговарят. Той най-сетне може да отговори на въпросите, които го измъчват. Уредила ли е Йоланда някоя хитринка? Тя е силна жена, дискретна, властна. Той разчита на нея.

Когато пита, Ан отговаря с нещо между кимане и поклащане на главата.

— Нямаше да се получи без нея. Йоланда ми помогна да вляза на процеса. Тя изпрати свои хора да доведат Девата от Вокълор, за да бъде приета от краля в Шинон.

— За това е нужен небивал кураж, да говори пред краля, след като той може да я познае.

Дьо Белвил се наежда:

— Девата никога не лъже. Тя каза: „Баща ми на небето ми нареди да върна целостта на Франция“, което е самата истина. След като те са предпочели да мислят, че говори за Господ, добре. Идеята беше нейна, а Йоланда довърши всичко, но първата част е на бащата. Той я е накарал да се закълне над меча му. Поискал е от нея три клетви: да

завладее Франция, да плати откуп за Шарл от Орлеан, заловен при Ажинкур, и да освободи Париж.

— Той е мислел, че тя може да стори всичко това, така ли?

Ан обяснява:

— Той беше крал, тя носеше неговата кръв. Разбира се, че го вярваше. Освен това той беше рицар и я беше обучил. Още от дете бе видял какво представлява, каква би могла да бъде и много добре е знаел какъв е Шарл. Кралят, нашият брат.

— Който може и да не ви е брат, ако слуховете за родителите му са истина.

Тя свива рамене.

— Няма значение. Татко е предвидил и това, че тя може да обедини армията, да я поведе, да направи всичко, което той поиска от нея, но тя никога няма да седне на трона. Дори не може да настоява, че има кралска кръв, защото в противен случай лордовете ще се избият в опитите си да се оженият за нея и да завладеят трона от нейно име. След това Франция ще бъде разкъсана отново, защото губещите ще се съюзят отново с Англия.

— Жан д'Алансон отказа да се ожени за нея — обяснява Томас.
— Опитвах се да го накарам пред Париж.

— Йоланда го накара да обещае, че няма да го направи — отвръща Юге.

Томас вдига глава.

— Той знае ли?

— Разбира се, как иначе. Ние израснахме заедно. Той се биеше с нея с дървен меч часове наред, когато бяха малки. Знае. И Ла Ир знае. Всички, които я подкрепят, знаят.

— Ами кралят?

— Той не знае. Никога не беше в двора, когато бяхме малки. Отиде да живее с Йоланда още преди да се родим. Видя я чак в онзи ден в Шинон и никой не му каза: просто не посмяха.

На Томас му се иска да вярва, че Шарл не би изоставил собствената си плът и кръв, както изостави Девата, на която дължи всичко, без значение какво знае.

Той си припомня нещо, един ров пред Мьон и Бертран дьо Пуланжи, човек, който със сигурност е знаел.

— Тя обяздвала ли е някога коне? Преди да дойде в Шинон?

— Да! — За пръв път от месеци вижда Ан да се усмихва. Очите ѝ се реят някъде далече, когато говори за миналото. — Това беше по-късно, след като двете с майка ѝ напуснаха Бургундия.

— Защо са били в Бургундия? Херцог Филип е неин враг.

— Одет дьо Шампдивер е бургундка по рождение. Когато старият крал почина, любовницата му и незаконната му дъщеря бяха прогонени от двора. Нямаха къде другаде да отидат. Аз бях в Сен Катрин дьо Фиербоа. Те минаха оттам и ние заровихме меча ѝ зад олтара.

Томас скача.

— Кръстоносния меч ли?

Дьо Белвил се надига.

— Същият, който ѝ е дал баща ѝ. На следващата сутрин Девата и майка ѝ заминаха за Бургундия. — Той отива до вратата и изкрещява заповед: — Сега моята дама трябва да се нахрани.

Момичетата от таверната донасят лучена супа, хляб, малки кексчета с шафран и бадеми.

Ан се развеселява; спомените са върнали цвета на бузите ѝ. Ако има намерение да се храни, то сега е моментът.

Дьо Белвил ѝ прислужва.

— Изяж супата и разкажи на Томас за Жана, която обядваше коне, и за майка ѝ, Мари, която седеше край конюшните в Совини и можеха да изкарат цяло състояние, като обядват и оседлават трудни коне.

Ан яде лъжица след лъжица.

— Татко изгуби и двамата си по-големи синове, а третият беше... знаете какъв е. Затова насочи вниманието си към сестра ми. Още откакто тя проходи, плачеше, за да я качат на кон, и така постепенно той я научи на всичко, което знаеше. Караше я да язди, непрекъснато да язди без стремяна, докато тя не се научи да язди всички коне в конюшнията.

— На процеса, докато беше под клетва, тя каза, че майка ѝ я е научила да преде и да тъче — напомня Томас.

— Самата истина. — Ан довършва супата и оставя купичката. — През онази една година в Бургундия, тя носеше рокли, воали и се научи да тъче и да преде, докато пръстите ѝ не прокървиха. Как само ми се иска да я бях видяла в рокля!

Ан коленичи край огъня, стиснала в ръце чаша вино. Днешната ѝ рокля е вълнена, боядисана в синьо. Тук, в Руан, тя е съпруга на търговец, но не на богат човек. Косата ѝ не е сплетена. Стели се по раменете като тъмен воал със златни нишки, където светлината от огъня я докосва.

Томас я подканя нежно.

— След Бургундия започна да обядва коне.

— Да. Преместиха се в Совини и започнаха да си създават име. Под името Жана тя започна да обядва добичетата, до които никой не смееше да се приближи, а майка ѝ шиеше юзди като за кралски особи. Харесваха живота си, струва ми се; поне Девата. Майка ѝ живя само още година, така че този живот може и да не ѝ е понесъл. Одет почина през есента на 1424 г., две години след краля.

— Девата можеше да продължи да обядва коне...

— Но беше дала на татко дума, че ще се погрижи за майка си, а след това и за Франция. Пролетта дойде и тя пристигна при мен в Домреми. Изпрати едно момче да ме намери в полето, изпрати ми съобщение, че майка ѝ е починала, но той не разбрал и решил, че става въпрос за моята майка — за жената, която ме отгледа. Аз хукнах към къщата! Тя се скри сред ореховите дървета, далече от Жак д'Арк, мъжът, който ме наричаше своя дъщеря; той дори по онова време я мразеше.

— Срецахме се по два пъти в месеца в стария параклис на Света Маргарита в гората, на пет километра от селото. Отивах там пеша; тя яздеше коня, който имаше най-голяма нужда от упражнения. Носеше кожи и вълна и наметала, и сирене, и ябълки през есента и говорехме какъв е бил животът и какъв ще бъде, ако отново обедини Франция. Дори по онова време татко ѝ говореше точно както съветниците му говореха.

— Той е чувал гласове?

— Да. Не толкова често, колкото твърдеше, но понякога гласовете бяха истински. Винаги идваха, когато грееше слънце, това го помня и като деца имахме нареждане, ако това се случи, да намерим Малката кралица. Иначе той не разговаряше с други.

Виното е извършило магията си; Ан мълчи, спи ѝ се, затоплила се е. Юге и Жан дьо Белвил се извиняват и Томас остава сам с нея. Очевидно мъжете му имат доверие. Той се приближава до камината и

сяда, пламъците му правят компания. И двамата потъват в спомени. Мракът се спуска и той поема ръката ѝ в своята, вдига я, целува я и тя му се усмихва, не отдръпва ръка.

В огряната от пламъци тишина, тя шепне:

— Обичаш я.

Също както и за нея, за него е облекчение да каже истината:

— Обичам я.

— Както и всички ние. Дори Жан и Юге. Разбираш ли?

— А тя обича ли те?

Отправя му тъжна усмивка.

— След Ксенофон, да.

Той пуска ръката ѝ.

— Клодин ми каза за деня на Ажинкур, когато си прекратила битка — игра, която тя е била с Дьо Белвил. Тя каза: „Дори по онова време те се обичаха.“ Клодин не каза точно това, но звучи така, сякаш наистина го е казала.

— Какъв ден само — продължава той.

Сякаш ангел разказва историята за едно дете, което се натъква на игра и я прекратява, в деня, когато целият им свят се преобръща. В спомените ѝ властва момиче, което се е хвърлило да защитава сестра си, която просто е искала да бъде с нея. Дори тогава двете са били близки; признатата дъщеря, която отегчавала баща си, и необузданата, която взела цялата му красота.

— И никога ли не сте изпитвали огорчение, че тя е кралската дъщеря, а вие сте дева от Лотарингия?

— Не. Бях щастлива. А и никога нямаше да бъда, каквато татко искаше. Добре че не се опитах.

Той спи сам, винаги. Тази нощ за пръв път в съня си лежи с принцесата ангел, която е Ан, и се буди изцапан, чувства се като предател.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Клери Сент Андре

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

18:00

До колата наистина има водосточна тръба. Както я бяха инструктирали по телефона, когато позвъни отец Сенк Марс, Пико вади и двата телефона. В последните минути получи есемес от Йонита Маркос, която сега се нарича Моника Сусонг.

ДНК резултати: А=мъж, Б-жена.

Семейна връзка: положителна.

Като се замисля, тъкмо това бе казал Иън Холоуей в бележката си — и съвсем не е очакваният от баща ѝ резултат в неговия имейл.

Няма време да мисли над заплетените заключения. Пико поставя и двата телефона във водосточната тръба, следва кратка тишина, после се чува двойно цопване. Стомахът я присвива при тази загуба.

Автомобилът ѝ е заключен. Въпреки това нов мобилен телефон е оставен на пасажерската седалка. Звънва в мига, в който тя пали двигателя. Гласът на отец Сенк Марс звучи още по-дрезгаво отпреди, не чак толкова приятно.

— Капитан Пико. Тръгнете към Клери Сент Андре и базиликата. Ще получите допълнителни инструкции, когато пристигнете. Шофирайте директно от сегашното си местонахождение. Не спирайте. Изхвърлете този телефон през прозореца веднага след като разговорът прекъсне. Ще ви видят, ако не го направите, и за съжаление приятелят ви ще изгуби пръст, ако не и цялата си ръка. Сбогом.

Той прекъсва, преди тя да успее да каже и дума. Пико отваря прозореца, протяга ръка и пуска новия телефон в същата тръба.

Пали автомобила и излиза от Блоа. Няма много автомобили. Лесно забелязва екипа, който я следи: сузуки GSX 1300, моторист в

черна кожа и черна каска със затъмнен визьор; сиво ауди S8 с двама вътре, и двамата с черни сака и слънчеви очила; синя мазда RX8, само шофьор, облечен по същия начин. Четирима на един не е честно, но не е и невъзможно да се отърве.

Често си сменят местата, при което личи доста практика, но те не правят усилие да останат незабелязани и щом тя излиза на главния път към Мьон сюр Лоар, те я обграждат, моторът отпред, маздата отзад, а аудито от външната страна на местата, където пътят позволява.

Тя прави всичко по силите си, за да ги идентифицира, но единственото, което успява да разбере със сигурност, е, че всички са бели мъже. Ако това са представители на „Джаиш ал Ислам“, то организацията се състои изцяло от кавказки тип, които са сменили вярата си или е една голяма заблуда. Точка в полза на Пико: още след първото телефонно обаждане тя каза на Дюка, че това е заблуда. Високият дух се крепи на тъкмо такива малки, незначителни победи.

Също като овца и овчари, те минават през Мьон и поемат към Клери Сент Андре. Кулата на базиликата се показва на Пико много преди да пристигнат. Пазачите ѝ я насочват към паркинг точно пред северния вход. Мотористът слиза и сочи с глава входа. Не си сваля каската; тя така и не успява да види лицето му.

Пико е пъхнала пистолета на Патрис в колана на дънките под якето. Разполага с време, колкото да извади ключовете от стартера и да отвори вратата, докато мисли дали да го скрие в автомобила, но мотористът е твърде близо, а и няма гаранция дали ще успее да се върне.

Оставя го на място и се старее, докато слиза якето да не се отвори и никой да не види оръжието.

Вратата към базиликата не е затворена. Вътре е хладно и тихо, празно, поне така ѝ се струва, докато не стига до олтара.

— Отец Сенк Марс!

Той лежи по гръб пред олтара, кръстосал ръце на гърдите. Тя се отпуска на колене до него, но докосването с пръсти на врата е рефлекс, породен по-скоро от сляп оптимизъм. Няма начин да е жив; дупката от куршум в челото вече ѝ е казала истината.

Отдръпва ръка от врата му. Тялото вече започва да изстива.

Очите му са все още отворени и сега ще имат нужда от монети, които да ги задържат затворени. Искане да открие спокойствие в тях,

освобождение от болката, ала знае, че не може.

Иска ѝ се да ѝ е оставил някакво съобщение, но телефонът, стиснат в мъртвите ръце, не е негов. Започва да звъни, а номерът е скрит.

Прозвучава мъжки глас:

— Сега вече знаеш, че сме напълно сериозни.

— Не съм се съмнявала нито за миг. След като вече съм в ръцете ви, можете да пуснете Патрис. Имате тридесет секунди, за да ми позволите да го видя жив и здрав, или ще използвам този телефон, за да позвъня на прокурор Дюка.

Тя затваря. Научена е никога да не позволява на противника да определя правилата, вместо това сама да поставя ултиматуми; преподавателят ѝ никога не я е поставял в ситуация, в която тя ще бъде разменната монета.

Убедена е, че мъжете с тъмни очила искат нея, никой друг и затова залага живота на Патрис.

Разполагаше с двадесет минути зад волана, в които да премисли всичко. Ако той е видял лицата им, ако може да идентифицира онези, които го държат за заложник, тогава е мъртъв; няма друга възможност. Ако ли не, може и да го пуснат. Ако го застрелят, тя ще съжалява за постъпката си до края на живота си, но не вижда друг начин да го освободи. След като убият нея, няма да го пуснат.

Тя става и се кани да тръгне към вратата, когато нещо бяло на нивото на очите ѝ я кара да се обърне. Прескача свещеника и се насочва към аналоя. Огромната Библия, обточена в златно, е затворена, но върху нея е поставена бележка, написана с разкривения почерк на трепереща ръка. „Маргьорит дьо Валоа: не съм изгорил костите ѝ. Пазете я. Моля ви.“

Той е излъгал. Това не я изненадва.

Тя не дава пет пари за кости. Патрис е много по-важен.

Изминали са двадесет секунди, откакто тя затвори. Губи още две, докато пъхне бележката под Библията.

На двадесет и осмата секунда шофьорът на маздата се появява на вратата. Копринен шал стига до долната част на слънчевите очила, които обхващат и слепоочията. Не казва нищо, единствено замахва с глока, за да ѝ даде знак да тръгне към страничната врата.

Тя се страхува, че може да се наложи да мине пред него, че той ще види пистолета на колана, но той излиза пръв и не отпуска оръжието си.

Тя стои с наведени очи; те са входове към въображението ѝ и в момента към образа на Патрис, отпуснат на пътеката, докато кръвта изтича от прекъснатата му каротидна артерия и планът какво ще прави, ако го няма. Затова не вдига очи. Все още не. Не поглеждай.

Усеща слънцето на прага, преди да парне очите ѝ, острие от топлина и яркост и сега вече може да вдигне поглед и вижда...

Електрическо син отблясък... Сърцето ѝ запява.

— Патрис! — Щом чува гласа ѝ, той се дръпва. Цял е, невредим, не е дори вързан. — Моторът!

След тези думи се просва на пода, превърта се и вади неговото оръжие. Колко пъти само е пробвала тази маневра. Хиляди.

Колко пъти я е използвала? Никога досега. Не и когато е гневна. Не и когато нечий живот зависи от нея. Не и с празен пълнител, който е просто заплаха и нищо повече.

Превърта се напред, присвила глава, дясната ръка на гърдите, пистолетът прикрит от тялото ѝ.

Инерцията я тласка към прасците на шофьора на маздата и се опитва да ги прегъне назад по начин, който анатомията не е предвидила. Чува викове от болка. Няколко са. Някой пада настрани от нея.

Тя се изправя на крака, извадила пистолета, изпънала ръце, стиснала пръсти, главата ѝ се върти. Завърта се, устата ѝ е пресъхнала. *Патрис?*

Той се е проснал на земята, подпрян на една ръка, тялото му е паралелно на земята, докато се кани да изрита като опитен бияч краката на шофьора на аудито и пасажера.

Пико завърта дулото наляво, заплашва моториста, докато той не разперва ръце, както всеки, който се е озовал пред пистолет. Искане да му каже да свали каската, но моментът не е подходящ. Патрис се е метнал на мотора, вдигнал е с ритник опората и надува двигателят така, че ревят отеква из смълчаното село.

Той се обръща.

— Хайде!

— Върви!

— Не и без теб.

— Върви, мама ти стара! — Те са четирима на един и се съвземат; моторджията е от дясната ѝ страна. Пико сваля предпазителя, колкото е възможно по-шумно, извива се надясно, наляво, надясно: моторджия, шофьор, моторджия. Те се колебаят, но не спират. — Патрис! Върви!

Той продължава да чака.

Шофьорът на аудито е въоръжен, бърз, възвръща равновесието си. Стиска оръжието и се завърта. Ако пистолетът ѝ беше зареден, с два изстрела щеше да е мъртъв. Той сигурно го знае, но е смел или предан на каузата си или пък си мисли, че тя не може да стреля. Завърта се и насочва дулото към Патрис.

На шест крачки е.

Ако затича и се метне върху него...

... ще се забие в рамото му и ръката му ще трепне. Над тласъка на оръжието и гърмежа може да извика: „Върви! Мама му стара, просто върви!“

Този път не пада толкова елегантно, просва се на земята и ето че ключицата ѝ е счупена или пък не, защото може да си движи ръката. Чува бърза последователност от единични изстрели от няколко оръжия, но над тях се чува ревът на мотор и пищенето на гуми по асфалта.

Цялото ѝ тяло се е стегнало в очакване на трясък, удар, стържене на метал, които е чувала прекалено често.

Тъй като нито един от тези шумове го няма, тя се осмелява да се надява и се превърта, изправя се, оглежда се за прикритие, за място, на което да изтича...

И се озовава пред дулото на берета.

Докато другите трима са стреляли по отдалечаващия се Патрис, мотористът, който вероятно е мозъкът, докато останалите са мускулите, е насочил вниманието си към нея и е застанал в класическа поза, краката на ширината на раменете, хванал пистолета с две ръце, но без да стиска; изпитана маневра; изпълнява я без усилие.

Както и преди в църквата, глокът замахва настрани, за да ѝ подсказже да мърда и неизречената заплаха е по-страшна от каквито и да са изречени команди.

Водят Пико към аудито. Шофьорът отваря вратата. Тя се качва и е притисната, поне така мисли, между шофьора на аудито и пътника. И тримата са въоръжени; вижда как кобурите на раменете издуват саката. Не може да направи абсолютно нищо. Чака, наблюдава и трупа информация. Облеченият в кожа моторджия се качва на маздата и кара след тях през Орлеан. В тази работа следват йерархия. Моторджията е над шофьора на маздата, но не е на нивото на шофьора на аудито.

Шофират бързо, насочват се на изток, а вечерното слънце остава зад тях. Следват почти същия път, по който е поел Патрис, въпреки че се съобразяват с ограниченията на скоростта. Ако пътна полиция не спре Патрис, Пико ще им даде да се разберат.

Пътят тук никога не е натоварен, а по това време в четвъртък вечер никой няма да им обърне внимание. Влизат в града, придържат се към реката и завиват едва когато стигат до катедралата. Тя се появява странично, огромна, богато украсена, позлатена от вечерното слънце.

Спират след една улица. Шофьорът на аудито най-сетне проговаря:

— Ще влезем в катедралата. Ще вървиш между нас. Ако не искаш да умреш, няма да викаш и да сигнализираш на никого. Няма да те видят.

Гласът звучи като стар чакъл. Пистолетът му обещава, че няма да ѝ се размине. Тя иска да остане жива, затова е готова да изпълнява. Само че тя е капитан Инес Пико и са я показвали по всеки канал на телевизията, снимката ѝ е била във всеки вестник в страната от дни наред. Дори в обикновени дни хората спират, за да я зяпат, а днес денят не е обикновен. Няма представа как ще избегне да привлече вниманието. „Ако не искаш да умреш... няма да те видят.“

При катедралата тя открива, че както и за всичко друго, някой вече се е погрижил.

Някакъв мим се е настанил на площада от слънчевата страна на катедралата. Откритото пространство от бял камък е като естествен театър, където жена, боядисана в бяло, с цилиндър на главата и фрак се преструва на гълъб и се присъединява към ято обучени птици, които прескачат от китка на глава към вдигната пета чак до края на площада.

Туристите са се отдръпнали от големия вход и се наслаждават на гледката, снимат с мобилните си апарати и виждат единствено онова,

което е пред очите им.

От двете страни на Пико вървят облечените в кожени дрехи мъже и я превеждат покрай надписи, според които сградата е затворена за посетители, а вратите се отварят с едно докосване. Тя влиза вътре, без да я е видял никой.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

*Шато „Дьо Боврьой“, Руан
Май 1431 г.*

В дните след нападението Девата е твърде тежко ранена, за да я разпитват, и съдът се разпуска за известно време. Томас е при нея всеки ден и през април най-сетне ѝ носи добри новини.

— Съвсем не всичко върви както Кошон иска. Управителите на катедралата го ненавиждат. Отказали са да обмислят точките на обвинението, които е представил срещу Девата, и когато ги е накарал насила, те казали, че трябва да бъдат формулирани на френски, не на латински и тя трябва да получи съветник, за да разбере какво имат предвид. Може и да изгуби тази битка.

— Няма начин — отвръща Ан. — Англичаните ще го зашият в чувал и ще го хвърлят в реката. Не може да изгуби. Какво ще направи?

— Не знам. — Томас ѝ подава супата, която е донесъл, хляб, сирене и отново излиза. След онази целувка по ръката, той не е докосвал Маргьорит отново, нито тя него. Той открива колко е болезнено да обича две жени и нито една от двете да не отвръща на чувствата му. Девата винаги е била недосегаема за него, но Ан... опитва се да си я представи като сестра. Понякога успява.

С благословията на Бедфорд той се прочува в града като приятел на Девата. Прекарва доста време с хората от Руан, със свещениците. Открива кои са ѝ приятели, а те са повече, отколкото е предполагал. Окуражава ги дискретно.

Само че за всяка капчица надежда има кофа отчаяние. Седмица по-късно пристигат новини, че папата е издъхнал, а той ѝ беше приятел, макар и от разстояние. Новият папа не е приятел. Кошон е доволен. Праща хора във Вокълор, Домреми, до местата, където Девата е расла, и търси следи от лъжи в историята ѝ.

Когато се връща в стаята си, Томас донася на Дьо Белвил и Юге шунка, а на Ан сладкиши от пазара, дребни неща, с които да се занимават.

— Чувам, че тя е болна — отбелязва Дьо Белвил.

— Да. Отново след нападението. Развалена риба от масата на Кошон. Той я е изпратил за постите.

— Той се опитва да я отрови!

— Ако е така, това е проява на милосърдие и почерня душата му. Кълне се, че не било вярно. Както и да е, пуснаха ѝ кръв. Сега е по-добре.

Тя е слаба, но все още говори предпазливо. Не е казала нищо уличаващо, колкото и да извъртат въпросите, за да я спипат. Понякога петима наведнъж задават въпроси, а тя устоява и отбива атаките. Той е удивен от силата на духа ѝ.

— Татко все още ли ѝ се явява — пита Ан.

— Често. — Това е истина. Старият крал ѝ е постоянен събеседник. Сега, след като Томас знае повече за историята ѝ, той си мисли, че част от лудостта на стария крал е преминала у нея; че тя е колкото в компанията на мъртвите, толкова и на живите.

Днес е донесъл торта от ориз и джинджифил, пълнена със стафиди. Наблюдава как Ан откъсва малки парченца и ги завърта между пръстите си. Гледа извивката на челюстта ѝ, тъмната извивка на веждите, как се стели косата ѝ. Струва му се, че е понапълняла, което е добре.

— Кошон е изпратил хора в Домреми, за да разпитват отново за детството ви.

— Знам. Няма да открият нищо лошо. Кълна се.

— Сигурна ли сте, че на Жак д'Арк му е платено достатъчно, за да мълчи? — Той помни порутената къща в Реймс, изпълнения с горчивина мъж, чието отношение не се е смекчило дори след изпития алкохол, който ламти за злато и признание.

Ан отпуска тежко рамене.

— Не е само златото. Тя го е заплашила — обяснява сестра ѝ. — Ако проговори, има мъже, които ще му сторят същото, което ѝ е сторено на нея.

— Знам, но е достатъчно да пийне повечко и да реши, че няма да се остави на страха. — Много малко е нужно, за да бъде убит такъв човек. Въпросът е дали убийството няма да привлече повече внимание, отколкото, ако остане жив.

Той вдига поглед. Дьо Белвил го наблюдава. Юге Роберж гледа в другата посока; неочаквано е оглушал.

— Бертран дьо Пуланжи — вметва Дьо Белвил. — Готов е да направи всичко за нея. Той уби Матю, когато я позна пред замъка Шинон. Той ще убие и Жак д'Арк, когато се налага.

— Трябва да го убие, преди да се наложи. И то по начин, който прилича на мъка не на убийство.

— Остави това на мен.

Дьо Белвил излиза. Юге изглежда уморен или пък тъжен, може би и двете. Атмосферата изстива, става суха, мъртвешка. Томас разбира защо Ан не може да се храни. Той взема джинджифиловата торта, отваря един от кепенците и я изхвърля за първото улично куче.

Чува вик и си казва, че е ударил някого, пъхва се бързо вътре, но Жан дьо Белвил тича нагоре по стълбите, втурва се в стаята, но по него няма ориз, не се усеща мирис на джинджифил.

— Какво има, милорд?

— Девата. Кошон я е отвел да я измъчват. Тя не отговаря, както той иска, така че проклетият епископ — извинете, милейди — я е отвел да я измъчват. Томас, добери се до нея. Трябва да се добереш до нея.

— Наистина ли? Да не би да мислите, че онези от нас, които отиват на война, се страхуват от болка? — Гласът ѝ достига до него от мрака иззад ъгъла, облечен в метал; корав, стегнат, студен и гневен.

Стълбището е каменно, спираловидно, няма светлина. Миризмата се надига, гъста като мъгла: влага, примесена с кръв и много пластове екскременти, урина и страх.

Тук са довели Девата, сама. Томас се подхлъзва на стъпалата, толкова стари, че дори не може да си представи колко хора са минавали по тях. Втурва се в помещение с тъмни ъгли, където трептят езерца светлина от факли и блестят остриета, клещи, чукове и пили, мангал, от който се надига воня на кожа, коса и нажежено до бяло желязо.

Тя се е подпряла на стената, глезените ѝ са все още оковани. Все още не са стегнали желязото. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите,

раменете притиснати към камъка. Пребледняла е като януарски сняг, но очите блестят. Цялата ѝ стойка обещава битка.

Можие Лъопармантие, езекуторът, властва в помещението, огромен мъж с мазни мускули, чието призвание е болката. Девата обаче не откъсва очи от Кошон. Стигнали са дотук; той не може да я пречупи по друг начин, затова е готов да използва желязо и въжета, лостове и ъгли, пирони и кръв.

Тя го презира заради това и всички присъстващи са го разбрали. Презрението е нейният щит, докато може да го държи.

— Дори да ме разкъсате крайник по крайник и душата ми да отлети от тялото, няма да кажа нищо, което противоречи на онова, което вече съм изрекла. А ако все пак кажа нещо, след това ще твърдя, че сте го изтръгнали от мен насила. Това ли искате?

Тя се страхува. Томас познава чертите ѝ не по-зле от своите и го вижда. Не е сигурен дали Кошон е наясно. Може пък на епископа да му е все едно. Ако беше сам, досега да е дал заповед да действат. Само че не е. Никола дьо Вандерес е тук, лорд на Босере и архидякон на Ю, също и Уилям Хайтън и Жан Дасие, абат на „Сен Корней“.

Дасие е объркан, задъхан е, поруменял е. Томас лесно привлича погледа му, извива вежда, свива устни в безмълвен въпрос. Какво има, милорд абат? Да не би да сте като Лъопармантие, да очаквате с нетърпение болката у друг човек? Това богоугодно ли е?

Следва миг, идва мъничка възможност. Той мисли, че се е провалил. Готов е да я убие, ако се налага, да метне нож право в сърцето ѝ, да ѝ спести всичко това, а после да правят с него каквото пожелаят.

Абатът се изчервява още повече, бузите му треперят.

— Спрете! Кошон, това не е нужно. Момичето е право. Как е възможно да очаквате да каже нещо, което не е казала пред хората? Престанете, спрете. Ще има други начини да получите онова, което искате.

Щом той заговаря, започват да се обаждат и другите; Жан Дасие, Никола дьо Вандерес. Кошон е авторитетна личност, но му липсва мнозинство. Трудно е да се определи кой е по-разочарован, Лъопармантие или Кошон, но те разбират, че другите надделяват.

— Отведете я. Оковете я бързо. Не ми говорете повече по този въпрос. Ще проведем среща в покоите ми в събота, за да представим

този въпрос пред целия съд.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Орлеан

Четвъртък, 27 февруари 2014 г.

19:00

Катедралата „Сен Кроа“ е приютила какви ли не стилове. Основите са построени върху римски останки, които дори сега, двадесет и един века по-късно, все още изненадват археолозите и всяка епоха оттогава се е постарала да остави своя отпечатък, включително малкия параклис на Жана д'Арк до северния неф, който през 1920 г. е посветен на канонизирането на най-известната орлеанска девица.

На фона на всичко това катедралата си остава предимно готически шедьовър с огромни, богато изрисувани арки, почти тридесет метра високи, които засенчват останалите строежи от миналото, настоящето и бъдещето.

Хората тук се чувстват потиснати. По едно време Ландис Бресар искаше сватбата на Люк да бъде тук, но дори Елен, която обича всичко пищно, се постресна, че в това огромно пространство щяло да има ехо, а преди да заглъхнат, гласовете отскачат между гаргойлите и измъчения Христос.

Пико е влизала един-единствен път, но това ѝ беше достатъчно, за да разбере, че ако Фамилията е настояла сватбата да се проведе тук, Люк е щял да се венчае за друга. Дори навремето, когато беше влюбена, нищо нямаше да е в състояние да потисне ужаса ѝ от това място. Сега пък е тук без право на избор.

Четирима мъже са се скупчили около нея. Смъкнали са шаловете, освен моторджията, който е с каска, тъй като не иска никой от тълпата навън да го забележи.

Тримата, които Пико вижда, са почти еднакво високи и подобни на външен вид: гладко избръснати, с маслинови кожи, които са видели доста слънце. Това са мъже, които разполагат с пари за хубави якета, обувки и оръжия, които носят пръстени с печати на малките пръсти на левите ръце. И четиримата си имат пръстени: малки, но тежки буци

двадесет и два карата злато с инициали — АБ — изписани в щит. Люк имаше съвсем същия, с изключение на първия инициал. Такъв има и Ландис. Като се замисля, Лиз има същия.

По дяволите!

Стария Рене Вивие се оказва прав: били са от Фамилията. Цялата работа е тяхно дело: и пожарите, и смъртните случаи, и това сега.

За пръв път от телефонното обаждане в апартамента на Патрис Пико усеща истински ужас.

Имена. Отчаяно иска да научи имената на четиримата мъже, които са я заобиколили, но те мълчат като монаси и я водят по пътеката напред, но се оказва, че тъкмо когато решава, че са се отправили към сакристията или — о, мили Боже — параклиса на Жана д'Арк (Инес, напълно са полудели. Ще те завържат на кол, преди да се добереш до входната врата...), те завиват и тръгват надолу по изолирани стълби, които водят към почти пълен мрак.

Факла очертава конус от светлина и електрически ключ. Мътни крушки едва осветяват застоялия въздух; тук няма достатъчно височина, в която да се образува ехо, царят студ и влага, усеща се мирис на застояла прах, която се набива в носа и гърлото ѝ и ѝ пречи да мисли трезво.

Стените са от пожълтял камък или сбита пръст, тя не успява да определи, но тук личат грубите следи от кирките на отдавна измрели работници за разлика от съвършения камък горе. Пико чувства как тежестта на камъка я притиска... Никога не се е чувствала комфортно в тесни, затворени пространства и макар засега да може да върви спокойно, без да се привежда, но няма гаранция, че проhodът няма да се стесни и снижи.

Препъва се. Някой я хваща за лакътя и я задържа; оказва се моторджията. Тя вижда тънки пръсти и същия пръстен, усеща как облечено в кожа яке я притиска.

Глас — *женски* глас — заговаря:

— Внимавай с релсите. Тук е имало стара железница. Известно време поддържали пещи с въглища, за да отопляват, и трябвало да прекарват въглищата от единия край до другия. Никой не мисли за тези неща, докато не се наложи.

— Лиз? — Пико спира. Двама от мъжете се блъскат в нея, изругават, но това не е достатъчно, за да я накара да продължи напред.

— Лиз Бресар? Какво, по дяволите, правиш тук?

Това не е въпрос: моторджията е Анелиз Бресар. Би трябвало да е очевидно, тъй като кожените дрехи ѝ стоят безупречно, но Пико не е обърнала внимание.

Лиз сваля черната каска, освобождава дългата си коса от шала, с който я е привързала и вдига черните очила от лицето си.

Среща погледа на Пико.

— Следвам заповеди. Семейен въпрос. Когато по-старшите казват „Скачай“, ние скачаме. Моля те, продължи напред. Каквито и чувства да изпитвам към теб, братовчедът Арно няма търпение да стреля. На твое място не бих му дала основание.

В гласа ѝ долавя познатата закачливост. Очите ѝ обаче издават нещо коренно различно: гняв, негодувание, предупреждение. Всяка от тях или заедно. Пико не я познава достатъчно добре, за да разбере посланието.

Тя изпълнява и цялата кавалкада продължава покрай релсите. Тук са прекалено близо до огън, колкото и стар да е. Тя не иска да изгори.

Пристигат в просторна като пещера стая, издълбана в камъните. Пещта не е тук. Пико спира и поглежда напред. Макар че е студено, тя се поти. Тримата мъже до нея се обръщат и тя вижда незначителни братовчеди от клана Бресар. Това е а-клонът: хора, които са попаднали във Фамилията благодарение на брака си с техните красиви, възпитани и безупречно облечени съпруги, а след това са ходели на партита на Люк с любовниците си. Пили са, играли са комар, ходили са по жени и са харчили пари без ограничения. Тя така и не разбра как си изкарват прехраната. Може би сега ще разбере.

Часовете по обучение в заложнически ситуации са включили съвсем малко информация по въпроса какво да прави със себе си, ако бъде заловена. Тя разчита на съвета, който дават на мишените си: създай взаимоотношения, не спирай да говориш, бъди любезна, не създавай впечатлението, че си заплаха, бъди позитивна.

— Защо тук? Защо сега? — пита тя.

Не пита „Защо аз?“, защото, след като Фамилията е посветила целия последен месец да я представи като новата Дева, и сега са застанали почти под храма, посветен на истинската Дева в града, който ѝ дължи свободата си, „Защо аз?“ е излишен въпрос.

Урните ще отворят след около четиридесет и осем часа и желанието на Фамилията е да запечата победата на Люк в огън и кръв. Затова трябва да ги накара да говорят, а тъпи разговори за състоянието на икономиката няма да минат, затова тя пита и чака, докато те се споглеждат, без да се обръщат към нея и не отговарят.

Лиз обаче не може да мълчи:

— Тук, защото ще има най-голям отзвук. Сега или поне след няколко часа, защото трябва да изчакаме до полунощ, за да попадне сензацията в сутрешните новини. Националното възмушение от смъртта ти, скръбта, желанието да се реваншират на Люк ще бъде в апогея си, когато урните отворят в неделя. Междувременно той ще държи прочувствени речи, които ще послужат като кучешки свирки надясно, докато левите ще трябва да се примирят, че говори мъката и той все пак е техният човек.

— Значи ще изгоря, за да може Люк да спечели изборите, така ли? А пък аз си мислех, че ти си здравомислещата в семейството.

Погледът на Лиз я заковава, задържа я и не ѝ позволява да помръдне. Каквото и да се опитва да ѝ подскаже с този поглед, Пико не успява да разбере.

— Не само тези избори, те ще го отведат към президентството, но ти го знаеш. Ще стане безболезнено. Това мога да ти го обещаю. Ти обаче няма да си жива, когато пожарът бъде запален.

— Стиллет ли?

— Не знам. Не споделят с мен подобни подробности, но ще бъде нещо такова.

Това не е малка проява на благосклонност. Пико преглъща очевидно остър отговор, но изглежда нещо е проблеснало в очите ѝ, защото Лиз продължава:

— Ако не беше чак такава героиня...

— Лиз, аз не съм направила нищо! Нищо героично. Не съм влизала в горящи сгради, за да вадя деца, не съм се качвала по дървета, за да напътствам пожарникарите, досега не бях открила кой ги е запалил. Знаех, че „Джаиш ал Ислам“ е за заблуда, но не се досетих, че сте вие. Нали така?

— Аз лично не съм направила нищо.

— Но Фамилията се е задействала. Те — ти — вие сте „Джаиш ал Ислам“.

— Поне така знам. Ландис ми каза, че братовчедът Арно и пионките му са влезли много непринудено в ролята на ислямски джихади...

— Млъквай!

— Арно! — Гласът ѝ е пример за умора и неприязън. — Порасни! Играеш си на война през последните шест месеца. Не ми казвай, че не ти харесва. — Погледът ѝ се стрелва към другите двама. — Ти и престорено усмихнатите ти надупени приятели.

Това е определено опит да ги провокира, за да... какво? Пико няма представа, но това е промяна в динамиката и тя вече не е в центъра на вниманието, което е добре. Впива очи във вратата; умът ѝ набелязва пътя за бягство, докато Лиз продължава:

— Гот ли ви е заедно? Ландис ми каза, че тримата не сте били у дома при женичките, откакто започнаха пожарите. Бих казала...

— Млъквай, мамка ти!

Шофьорът на маздата — Антоан? Орелиен? Нещо такова — се опитва да удари шамар на Лиз, но намеренията му са очевидни и тя умело се измества. Блокира ръката му със своята и посяга към пистолета му.

Поставя ръка върху цевта. Тя не е Патрис, не умее да измята тяло, не притежава силата, придобита на скейта, да отскача от земята, но тя е по-силна, отколкото изглежда, поваля го, завърта се и...

— Инес, бягай!

Пико вече се е метнала към другия край на помещението, тича като преследвана сърна, но Арно, шофьорът на аудито, е по-съобразителен, отколкото изглежда; по-бърз е от другите и по-близо до вратата.

Добира се там секунда преди нея. Телата на двамата се сблъскват, плът до плът, кости до кости и тя е повдигната и изхвърлена през стаята, отплесва се в каменната стена.

Главата ѝ се удря назад, зъбите изтракват и тя се свлича и през някаква пелена вижда как Орелиен пристъпва зад Лиз и стоварва дръжката на пистолета си зад дясното ѝ ухо. Тя прегъва колене и се просва по лице на пода, без следа от еlegantност.

Тримата мъже злорадстват. Тук се разиграват стари дългове, отдавна трупано възмущение, за които Пико не знае абсолютно нищо. А сега и предателство. Тя може единствено да предполага, като

аутсайдер, как Фамилията гледа на предателството, но няма смисъл от подобно усилие.

Тя иска да задава въпроси. Защо? Какво ти струва това? Какво да правим сега? Само че Лиз или е в безсъзнание, или се преструва. Дори да е така, мъжете нямат намерение да рискуват. Коленичат. Арно вади кабел от джоба си и стяга китките на Лиз зад гърба ѝ. Пико остава напълно неподвижна, свела очи. Не са ѝ вързали очите. Докато ръцете ѝ са свободни, все още има надежда.

Тя се вглъбява в себе си, прегръща колене, притиска ги към гърдите, представя си, че е невидима и непосредствената опасност отминава. Когато се осмелява да погледне отново, Арно се е отдръпнал и се е облегал на стената близо до входа, но не толкова близо, че ако някой се промъкне, да го уцели. Останалите двама се притискат към другите стени, облягат се на тях и се оттеглят на място вътре в себе си, където ще бъдат нащрек часове наред.

Тези тримата са корави мъже, свикнали да чакат и пистолетите им не трепват. Пико не е корава, но може да чака колкото се налага. Полунощ не е чак толкова далече. Старае се да не мисли за огън.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

*Шато „Дьо Боврой“, Руан
Май 1431 г.*

Новините пристигат с изгряващото слънце на сутринта на двадесет и четвърти май. Ан блъска с юмруци по гърдите му преди закуска.

— Ще я качат на кладата. Ще я изгорят! Томас, трябва да направиш нещо!

Сега Томас има много общо с мъжете в Париж, които открито са заявили, че процесът е продължил прекалено дълго. Няма представа как Девата запазва силите си толкова дълго. Ако беше той, досега да е изгорял, само и само да се приключи.

— Нищо не може да се направи. Мила, изслушайте ме. — Той стиска размаханите ръце. — Ако имаше нещо, досега да съм го направил. Бедфорд е заплашил Кошон да го отстрани и да започне отново с английски съдии. Не мога да направя абсолютно нищо, освен да присъствам, да бъда неин свидетел.

Тя продължава да хлипа.

— Не мога. Не мога. Предпочитам да изгоря вместо нея. Аз съм в Божиите ръце. Тя не е. Тя се е била. Убивала е хора.

— Убивала е в битка. Господ не забранява това. Освен това се е изповядала. Кълна се, че се е изповядала.

Очите ѝ са зачервени и подпухнали. Отпуска ръцете ѝ и вдига своите.

— Пред истински свещеник ли?

Какво да каже? Някои от нас са на мнение, че това няма значение ли?

Изправя се и намята връхна дреха.

— Чакайте тук. Аз ще отида. — Сега вече Дьо Белвил е тук, също и Юге. Те се приближават до Ан, прегръщат я. Те са семейство, свързани са и се чувстват объркани, тъй като една от тях я няма. Остава ги сами.

Налага му се да си пробива път през тълпата, за да стигне до пазара, и през всичкото време поглежда към небето, за да види първите валма дим. Все още не. Все още не... Благодаря ви, мадам, благодаря. И на вас благодаря, сир. Добър ден и на вас, сир. Моля за извинение. Моля ви. Благодаря ви.

Най-сетне попада пред разчистено място, където са натрупани наръчи дърва и насмолени пръчки, за да се разпалят и да се разгорят по-бързо, а пък Лъопармантие е във вихъра си, мускулите му са намаслени, стиска разпалена борова факла.

На кола обаче няма никой, огънят все още не е разпален. Той се завърта. Вижда на платформата скупчени мъже и там, отделно е вдигната платформа, тя е на нея, но е скрита.

Жан Масиьо, разсилният, държи ръката ѝ. Пред двамата се вижда къс бяла хартия, *документ*. На него е всичко, което искат тя да каже, сякаш като го подпише, ще заличи пет месеца внимателно изречени слова.

Мила моя, внимавай. Ти не можеш да четеш! Не забравяй, че *не можеш да четеш!*

Девата заговаря:

— Не мога да чета. Какво пише?

— Няма значение какво пише. Просто подпиши.

Тя обхожда с поглед тълпата, очите ѝ се плъзват покрай него, отново го стрелват, връщат се, продължават да търсят. Той вдига ръка. Ан няма да дойде. Тя се обръща, отпуска глава.

Подписва. Подписът ѝ не е дълъг, просто кръстче или може би кръг в долната част на документа. *Не слушай това нареждане*. Помни го от Сен Пиер льо Мутие.

Кошон изглежда озадачен. Не е очаквал подобно нещо. Ами сега какво? Не може да я изгори, ако тя се е отрекла от ереста си. Англичаните могат да изгорят него, ако не го стори, но църковното право е повече от ясно. С най-обикновен знак, оставен от писеца върху хартията, тя вече не е еретичка. Тълпата се разпръсва. Стражите я отвеждат обратно в килията ѝ, без да изрекат и дума.

— Ръстбиърд, тя трябва да изгори! Няма да повярвам, че боязливите свещеници след пет месеца — *пет* — и седем месеца

подготовка не могат да обвинят едно момиче в ерес. Разправят, че трябвало да я откарат в метох, че тя трябвало да се покае, да облече расо, да се моли. Като че ли расото и покаянието ще миропомажат Хенри за крал на Франция.

Същата стая, същите трепкащи светлини, същия месест юмрук, влага, студ, неумолим мрак. Томас е уморен от всичко това.

— Ако отиде в някой метох — започва той, — някъде в Англия може би, далеч оттук...

— И ти ли? Тя трябва да изгори, не разбираш ли? Целият християнски свят трябва да види, че тя е еретичка. Едва тогава мижавият ѝ принц ще бъде свален от трона.

— Милорд — покланя се Томас. Няма какво повече да каже, не може да направи нищичко. Няма представа какво ще се случи оттук нататък.

— Твърдят, че съм се съгласила да не се обличам в мъжки дрехи. Настояват, че било на документа, който подписах, въпреки че на него имаше само пет реда, а свитъкът, който ми донесоха с моя знак, е на цяла страница, гъсто изписана.

Отне цял ден, докато му позволят да я посети, и то единствено след като притисна разни хора, които вече не му вярват, да му върнат направени услуги.

Изглежда са приготвили роклята ѝ по-рано, защото сега е облечена в груба синя вълна до глезените, с груби шевове, каквито носят каещите се грешници, и воал от небоядисан лен за косата. Това е максимално близо до вида ѝ в Бургундия, когато майка ѝ я е учила да преде и да тъче.

Тя сяда на леглото. Тя е... обезмъжена е неподходяща дума, но тя е погубена, това е сигурно. Кожата ѝ е синьо-сивкава. Не е спала. Косата ѝ за пръв път не е сресана.

— Кръг ли сложи вместо името си?

— Разбира се. Въпреки това направих каквото поискаха от мен.

— Трябва да те пуснат. Така е по закон.

Тя сочи глезените си.

— Томас, все още съм окована. Все още съм английска затворничка.

Все още е английска затворничка, което ще рече, че я пазят мъже, а според закона трябва да я пазят жени, а пък стражите са нови, изпълнени с нова омраза. Той е забелязал усмивките, хитрото, многозначително намигане. Те ще я обладаят, но той няма представа кога ще се случи, нито къде; вече никой не разговаря с него.

— Ще видя какво мога да направя.

— Не ми позволяват да ходя на служба, нито да се изповядам. Отказват да махнат оковите. Томас, не мога да живея окована в желязо.

— Знам, ще видя какво мога да направя.

Той е дете, което повтаря думи, чути от възрастните, и с всяко повторение смисълът се губи, но какво друго му остава? Тя е напълно изтощена. Той е изтощен. Всички са изтощени, с изключение на Бедфорд, който е готов да подпали целия Руан, но не и да я пусне.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Орлеан

Сряда, 30 април 2014 г.

23:55

— Здравей, Инес.

Пико чува гласа на Люк, преди да го види. Днес раната на бедрото е решила да го измъчва. Провлачва лявата пета и ехото разнася звука в тунела.

Докато влезе, шокът я е разтърсил, подействал е пречистващо, обновяващо. Тя се чувства освободена, което е истинска ирония при създадите се обстоятелства, но поне не му доставя удоволствието да я види шокирана.

— Люк... — Тя си налага да се усмихне. — И сега ще ни пребиеш до смърт, и ще подпалиш катедралата ли? Това ли е великият ти план? Все съм си представяла, че си по-хитър.

— Самата истина. Точно така е. — Люк е спокоен, не е готов да се остави тя да го предизвика. — Ще ми бъде мъчно за теб, Инес, честна дума. Няма да е съвсем лъжа.

— За разлика от обясненията ти в любов ли?

Люк се мръщи.

— Че как иначе можех да те спечеля? Особено след като прекрасният Патрис имаше...

На стените има три охранителни камери, но основното правило е, че не онези, които виждаш, са проблемът.

Няма какво да каже. Извъръща поглед и впива очи в стената.

Иска да е спокойна, а не е. Колкото и да иска да се отърве от него, едва сега осъзнава колко много е инвестирала в мисълта, че Люк е невинен, повлечен от течението на амбициите във Фамилията; че той не е виновен, че не е замесен.

Затова пък за Лиз открай време смяташе, че е инструмент на собствената си амбиция и държи да е неразделна част от семейството.

Май ще се окаже, че не е точно така.

Поглежда към мястото, където се е изправила.

Пико видя бавното връщане на Лиз Бресар в съзнание, към болката, спомена, яростта, че е била повалена, а след това преминаването към завладяващ страх. Пико не може да си представи Диз Бресар уплашена, но очевидно няма съмнение, че тя знае какво предстои, а то не е никак добро.

Опитва се да възвърне част от надменността си в присъствието на Люк, което е огромно постижение за жена с отворена рана от удар с пистолет на едната буза, мръсни дрехи и вързани зад гърба ръце.

Той я поглежда подигравателно и се обръща към Арно:

— Прав ли се оказах?

Онзи кима.

— Метна се към пистолета на Оре. Щеше да пусне гаднярката.

— Колко отчайващо предсказуема. — Люк изпраща на братовчедка си изпепеляваща усмивка. — Да не би да си въобразяваш, че не знаехме?

Малкото цвят по лицето на Лиз се оттича. Тя е бяла като алабастр.

— Люк, все още имаш възможност да прекратиш всичко — заявява с равен глас тя. — Само защото Ландис се държи с теб като с кукла на конци, не означава, че трябва да подскачаш всеки път, когато мръдне пръст.

— Как ще ми липсваш, братовчедке! — Люк се плясва по бедрото, но Пико го познава добре. Лиз е отбелязала точка, в противен случай той никога не би позволил тя да го разсейва. Той прехапва устни, мисли. Лиз го наблюдава гневно. Във въздуха витае напрежение и търси освобождение.

То идва с тихи стъпки по коридора.

Ландис Бресар.

Присъствието му сякаш изсмуква кислорода във въздуха. Братовчедите свалят оръжието.

Чичо им ги оглежда. Погледът му най-дълго се задържа на Лиз. Той клати глава.

— Лиз, мила, тъкмо ти би трябвало да знаеш, че нуждите на Фамилията са по-важни от повика на сърцето. Дори Люк го разбра.

Кимане от лявата му страна е единственото, по което личи, че Люк е там.

— Люк е безгръбначно. — Презрението в гласа на Лиз би поразило всеки нормален мъж. — В Орлеан може и да се вържат на тази шарада, но Франция има повече разум. Световните медии ще прозрат плана ви много преди президентските избори.

Това е краят на дълго воден спор. Усмивката на Ландис не губи очарованието си нито за миг.

— Вече си го казвала. Само че ние... — Замахва с ръка и включва и Люк, — ние ще бъдем живи, за да осъществим мечтите си. А пък, ако поради някаква неведома причина се окаже, че грешим, единствено призракът на спомена за теб ще ни напомня това.

Той ѝ обръща гръб. Пренебрежителното му отношение е повече от очевидно. Този път погледът му се спира на по-низшите братовчеди, сякаш ги вижда за пръв път. Кима на всеки вместо поздрав, след това се обръща към Арно:

— Не оставяйте тялото ѝ тук. Мъката на Люк не бива да бъде разводнена от каквато и да е допълнителна връзка.

Най-сетне се обръща към Пико:

— Бих могъл да се извиня за онова, което предстои да се случи, но извинението ще бъде неискрено и безсмислено. Едва ли ще ти послужи за утеха, но възнамерявам да направя така, че паметта ти да живее в анализите на френската история дълго, поне колкото спомена за Девата. Ти изигра ролята си съвършено, като беше самата ти. Люк се оказа прав. Фамилията се гордее с теб.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Руан

Май 1431 г.

— Томас! Събуди се! За Бога, Томас, събуди се!

Той е изтощен, намира се на място, където сънищата и събуждането се преплитат и двете носят еднакво смазващи кошмари.

Тежестта не позволява на клепачите му да се отворят. Стара спечена кръв ги държи затворени, костен туткал от мъртъвци. С усилие ги отваря и се връща към будно състояние.

— Милейди? — Девата се е изправила над него, разтърсва го за рамото, плаче. Зад нея са застанали Дьо Белвил и Юге, свещеникът, със зачервени очи, объркани. Щом ги вижда, се събужда по-бързо, отколкото предполага, че е възможно.

Насилва се да я погледне. Светлината блести, идва от юг; утрото е отминало отдавна, дошло е пладне. Той винаги се буди на зазоряване, с изключение на днес. Опитва се да я задържи на фокус, не успява.

— Как така излезе?

— Не съм — долита яден отговор. — Искам да кажа, че тя не е.

Едва сега вижда, по-точно чува. Чува гласа на Ан, по-висок, носи се като звън, не като барабанни удари. Във всички други отношения са почти еднакви; изминалите пет месеца са заличили разликата помежду им. Сега и двете са слаби, и двете са изпити, и двете имат сенки под очите и ягодов белег зад ушите. И двете са облечени в сини вълнени рокли с воали като на жените на търговците.

Той се надига, опипва за долните дрехи, за робата си; нощите са все още задушни и той спи гол. Ан трепва, но не излиза; Юге извърща поглед, а след него и Дьо Белвил.

Той става. Сънят го тегли надолу, притиска раменете му. Слънчевата светлина пронизва главата му.

— Взели са ѝ роклята, воала.

— Кой? Как така са ги „взели“?

— Англичаните. По нареждане на Бедфорд. Спи по долна риза, оставили са дрехата да виси на една греда. Сложили са бучиниш и мак в ястието ѝ и са ѝ взели дрехите, докато е спала.

— Защо? — Бучиниш и мак са половината съставки от питието, което ѝ приготвяше, докато беше болна. Устата му едва се движи, но той познава този вкус. Снощи яде заедно с Уилям Хайтън супа от боб и гърди от гълъб, задушени в сливи, вино и много подправки. Значи и Хайтън е срещу него. Няма да остане сам. Ако са го упоили, значи знаят, че не подкрепя Бедфорд, а тогава защо е още жив? Какво очакват от него? Може би да изтръгне последна изповед от нея.

— Защо са ѝ взели дрехите?

— Оставили са ѝ жакета и чорапогащника. Това са дрехите, които се е заклела повече да не облича. Ако ги облече, това противоречи на подписания документ.

— Свети Боже! — Той отпуска глава в ръцете си. — Това е връщане към порока.

— Именно.

— Така ще могат да я изгорят. — Не само че ще могат, ами трябва да го направят; еретиците, върнали се към порока си, не могат да бъдат оставени живи, иначе църквата ще се разпадне. Ако един еретик оживее, какво ще спре другите? — Не е нужно да облича дрехите, които са ѝ оставили; говоря за жакета и чорапогащника.

— Вече ги е сложила. Нужникът е в дълъг коридор. Знаеш, че тя е горда. Няма да отиде гола.

Той вече е облечен и готов.

— Отивам при нея.

Юге стиска ръката му.

— Томас, прекалено късно е. Тя се е събудила в зори. Опитвахме се да те събудим и не успяхме, затова отидохме сами. Не успяхме да се доберем до нея, но англичаните празнуват. Можеш да ги чуеш по улиците.

— Къде е Кошон? Виждал ли го е някой?

— Сега Кошон е при нея — отвръща Дьо Белвил. — Той знае, че тя не е еретичка; той се проклина, че я е наричал така, но не смее да се опълчи на Бедфорд. Той я е довел до това.

Юге крачи; вече го няма спокойният свещеник.

— Ще я изгорят утре. Ще ѝ позволят да присъства на службата, да приеме причастие, да се изповяда. След това ще ѝ обръснат главата, за да е готова за кола. По-точно казано, ние ще бъдем готови.

— Не разбирам.

Личи, че на Юге му прилошава. Томас е виждал подобно изражение по лицата на мъже, на които им предстои да влязат в битка, да се изправят срещу топове и стрелци и знаят, че ще загинат. Той си е мислил, че е спасен от подобен ужас. Сега стомахът му се преобръща и той усеща горчилката в гърлото си. Погледът му се мести трескаво от един към друг, ала всички извързват очи.

— Кажете ми — моли отчаяно.

— Небесният баща на Девата ѝ е казал, че ще бъде спасена. Тя обаче не е единствената, която чува съветите на божествените гласове, а гласовете на Ан са ѝ казали... нещо различно.

— Чувам онова, което Господ ми казва. — Ан говори най-уверено. И така, тя чува плана си, изречен първо със собствения ѝ глас. Когато той възроптава, чува същото и от Юге, последен се намесва Жан дьо Белвил.

При всяко повторение той казва: „Не! Не можете да го направите. Ние не можем. Тя няма да го допусне, Девата няма да позволи. Не става.“

— Казахме точно това — обяснява Юге. — През цялата нощ го повтаряхме, но трябва да изслушаш Ан. Виж как полага ръка върху Светото писание и се кълне, че чува истински глас господен и този на краля да говорят в съгласие. Ти можеш ли да ѝ кажеш, че това е грешно?

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Орлеан

Петък, 28 февруари 2014 г.

00:15

Ландис ги води обратно горе към параклиса на Света Жана. Орелиен е зад него и блъска ожесточено Лиз напред, притиснал пистолет в кръста ѝ.

Люк се заема с Пико. Сега вече ѝ е студено, схванала се е, първите ѝ стъпки са неуверени. Той стиска ръката ѝ и я теши, но не връзва ръцете ѝ като на Лиз. Хрумва ѝ, че нито Иън Ходоуей, нито братовчедът на Чеб Ясин имаха белези на китките, че тук искат да покажат доброволно мъченичество, подготовка за по-дълга история.

Качват се по стълбите към катедралата. Бледа лунна светлина пронизва витражите, хвърля сребърни сенки, разкрива истории за Жана д'Арк, Орлеанската дева, момичето, чиито видения за светци и ангели го карат да тръгне в защита на Франция. Цветовете са приглушен шепот, едва загатнати, но след мрака в тунелите дори това ѝ се струва ослепително ярко.

Ландис пристъпва внимателно напред, екипът му върви към малкия параклис, откъдето се излиза в нефа. Тук е самата светица, великолепно изваяна от бял мрамор, зад гърба ѝ завеса от бледосиня коприна, поставена на пиедестал с бронзов релеф, който показва победите ѝ.

Два огромни, позлатени леопарда са застанали от двете ѝ страни, докато тя се подготвя за молитва. Невинна, чиста, обикновена, човек трудно би си представил друга, която да прилича на нея по-малко от Инес Пико, но ето че Люк я води тук, за да застане пред жената, по чийто образ е формирана представата за нея.

Фамилията са положили доста труд през изминалите часове: натрупали са дърва, наръчи бял дърводелски материал, който ще пламне като клечка кибрит, и по-големи, по-тежки греди, които ще поддържат огъня, докато изяде дървените столове и олтара, синята

копринена завеса и бронзовия релеф и се нахвърли върху дъвен и нов камък.

Ще я завържат тук. Сини копринени въжета са оставени отстрани, навити, готови. Сноп светлина пада върху тях и женски череп, позеленял, но цял, поставен върху тях.

Пико познава този череп, формата на зъбите, зеленото.

— Това е тя! Маргьорит дьо Валоа! — Врътва се към Люк. — Убил си Иън Холоуей заради това?

— Вини баща си; той го е изпратил тук. — Люк е зад ъгъла, не го вижда. Гласът му долита отдалече и се издига към високия таван. — Всъщност ти ни даде лаптопа, което беше много мило.

— Дадох го на Ги.

— Ги, разбира се, копира хард драйва, преди да го продаде. Нали не очакваш друго, след като баща ти пращаше проблемните си писма на епископа? Или както трябва да го наричаме сега, негово високопреосвещенство кардинала. Ландис е особено доволен от тази работа. Ще ни бъде от огромна полза да имаме толкова високопоставен човек във Ватикана, но на чичо му е много неприятно някой да заема по-висок пост от него.

— Епископът е от Фамилията?

— Далечен роднина, от страната на майката на Анелиз. Не ме гледай толкова шокирано; трябваше да си параноичка, за да откриеш връзката. Баща ти обаче знаеше за нея, но научи в самия край на живота си. Решихме, че въпросът е приключил, когато почина, но тогава доктор Холоуей се появи и направи откритието си. Времето беше крайно неподходящо. Можеше да разстрои плановете, градени в продължение на половин година, и да провали шансовете ни за власт, които се появяват само веднъж на десет поколения.

— Шестстотингодишен череп ли?

— Не говоря единствено за черепа; целият скелет е зад въжетата. На баща ти щеше да му допадне. Той се оказа прав в много отношения. На Лиз ѝ се стори трогателно, нали така, братовчедке? Любов, която те кара да се жертваш.

Лиз се е облегла от лявата страна, до копринените въжета. Пико я вижда с периферното си зрение: цветът ѝ се е върнал, устните ѝ са стиснати. Изглежда така, сякаш няма да проговори никога повече.

Люк си играе с нея; играе си и с двете. В друг случай Пико не би му обърнала внимание, но сега трябва да го накара да продължи да говори. Той се намира зад нея и тя вижда път за бягство покрай Арно и Орелиен от лявата ѝ страна, покрай третия братовчед, за чието име така и не е сигурна. Той обаче може да я хване. Представя си как го удря в носа с основата на дланта.

— Баща ми смяташе, че Девата е оцеляла и се е представяла за Жан дез Армоаз, жената рицар, която се била за папата. Само че така и не можа да обясни как е оцеляла, поради простата причина че няма начин да се е получило.

— Сигурна ли си? Дори монахините в неприлично скъпото манастирско училище на Лиз са ѝ казвали, че е имало размяна в последния момент: упоена вещица е изгоряла и така е спасила собствената си душа, докато Девата е била измъкната по таен тунел, за който са знаели единствено истинските французи. Не съм сигурен, че тя вярва в това, нали, Лиз?

Лиз се извъръща настрани; достойнството не ѝ позволява да отговори на въпроса.

— Това е история за ученици — отвръща Пико, — никой не вярва в нея. Девата се е изправила на ешафода и е говорила тридесет минути пред осемстотин английски войници и френските свещеници, които са я осъдили. Когато приключила, всички плачели и пламъците лумнали. Разпитвали са я в продължение на пет месеца; познавали са я. Няма съмнение, че е била тя.

— Въпреки това... Трябва да погледнеш скелета, Инес. Когато се срещнеш с баща си, ще трябва да му кажеш, че е бил прав.

Иска ѝ се да се сопне: „Аз не съм татко“, но Люк също е живял шест години в сянката на манията на Шарл Пико; знае какво му е коствало, какво е означавало и сега не се смее.

Макар да не иска, тя свежда поглед и наистина, под сините въжета вижда пожълтели кости, фемур, може би или пък хумерус.

Твърде късно. Тя се навежда, за да погледне, но Люк се показва от другата страна на периферното ѝ зрение, стиснал в ръка памучен тампон и кибрит. Върху нея плисва парафин. Запушва гърлото ѝ, замъглява погледа, пречи ѝ да мисли. Не се оставяй на паниката. Не се паникьосвай.

— Патрис ще ни намери. Той разби кодовете от чипа на Иън Холоуей.

— Досега да беше дошъл, ако беше разбрал къде сме. Ти знаеш ли, че той заплаши да... Андре! Ставай!

Андре. Безименният трети братовчед е Андре. Той току-що се просна по очи в краката на Люк, което щеше да е забавно или просто досадно, ако не беше фактът, че задната част от черепа му е отнесена от куршум. Никой не е чул изстрела, значи е дошъл от заглушител. Следователно в църквата има такива, които не се интересуват особено от семейство Бресар.

Кървави езерца се насочват към обувките „Гучи“ на Люк. Чиста кост се белее мокра в кашата от коса на мъртвеца. Гледката е парализираща, но Пико има предимство: виждала е подобни неща достатъчно често и се овладява бързо.

— Бягай! — Викът ѝ е към Лиз, която може да е с вързани ръце, но краката ѝ не са. Пико вече се измъква от малкия параклис към нефа, завива на запад и се отправя към входа.

В тъмното следва инстинкта си. Тук има тридесет редици столове, следват още тридесет преди вратата. Тежки готически подпори на сводовете се протягат невидими към небето. Отзад са олтарът, органът, статуята на страдащия Христос. Дори през деня размерът на катедралата е стряскащ. В тъмното, с тъмните витражи и неравномерната лунна светлина, тя има чувството, че се намира на луната. Напредва бавно, опипва пътя си, блъска се в столове, колони, може би и в хора.

Чува гласове и от двете страни: хората на Бресар. Разбира се, че са повече, отколкото е видяла. Някой е преместил дървата в параклиса, докато е била долу, а Люк със сигурност не би свършил тази работа; той не си цапа ръцете. Инстинктивно приляква. Миг по-късно чува хълцане и усеща свиренето на куршуми над главата си.

Стрелецът е зад нея, от лявата ѝ страна. От дясната ѝ страна прозвучава познат глас:

— Капитан Пико!

Завърта се към него.

Чеб Ясин е коленичил между столовете. Звезди с цветовете на витража хвърлят върху него червени и сини нюанси, в едната си ръка стиска полуавтоматичен пистолет, а в другата — бинокъл за тъмно.

Оставя и двете, колкото да я стисне за ръката и да я притегли на безопасно място.

— Ранена ли сте?

— Не. Как ме открихте?

— Патрис позвъни. — Поглежда, стреля и отново заляга. — След това разговарях със Стария Рене Вивие, който каза, че ако искам да си отмъстя за братовчеда, трябва да последвам Ландис Бресар и той ще ме отведе до пожара. — Вдига оръжието. — Оказа се прав. Внимавайте!

Стиска рамото ѝ и я натиска към пода. Пико зърва два проблясъка, преди да се просне ниско на пода, откъдето няма видимост. Изстрелите свистят. Мъж ругае, но е ругатня на жив човек, не на умиращ.

— Казахте ли на Патрис къде сме?

Той извива очи.

— Това е лично, капитане, и извън закона. Предлагам да излезете и да ни оставите да сложим край веднъж и завинаги на семейната ви драма. Приятелите ви проверяват, поне така знам, в един от складовете на Бресар източно от града.

И тя щеше да търси там, ако подозираше семейство Бресар, но мястото е твърде далече.

— Ландис има поне шест човека. Вие колко сте?

— Достатъчно. — Ясин има блутут слушалка на ухото. Заговаря на напевен език, който Пико не познава. Край параклиса на Девата Люк дава тихи, настойчиви заповеди; гласът му звучи ту по-високо, ту по-ниско. Хората му се разгръщат между столовете. Нов изстрел уцелва стена на юг от скривалището ѝ, но останалите мълчат. Засега пазят мунициите и чакат видимост.

Чеб Ясин също се раздвижва. Вдига Пико и я тласка към пътеката.

— Вън. Ще ви прикриваме.

— Ще доведе помощ.

— Не! — Той я стиска за китката. Пръстите му са като метален обръч. — Семейство Бресар убиха братовчед ми. Палили са пожари от името на моя Бог. Полицията не трябва да се намесва.

Погледът му не обещава милост за нея, ако се намеси в отмъщението му.

— Ами на сутринта? — пита тя.

— Става въпрос за престрелка между враждуващи банди, в която са загинали хора. Всички ще се съгласим, че това е огромно нещастие. Аз съм прекарал нощта в клуб в Тур. Мобилният ми телефон и кредитните карти ще докажат, че това е истина. Вие, струва ми се, сте избягали под прикритието на стрелбата към един след полунощ. Дайте ми час. Никой няма да разбере.

Той греша. Фамилията ще знае. А ако иска да ги унищожи, трябва да разкаже какво се е случило. За целта обаче трябва да се измъкне жива, а нищо още не е сигурно. Три изстрела просъскват един след друг откъм параклиса. Тя чува, че някой пада, и няма представа кой е загинал. Отчаяно ѝ се иска да не е Лиз.

— Вървете! — Ръката на Чеб Ясин я блъска силно в гърба.

Тя се привежда и навела главата си ниско, под нивото на столовете, започва да криволичи към вратата.

Зад нея цари истински пандемониум.

Знае, че катедралата е голяма, но кошмарът от лунна светлина, която минава през витражите, и стрелба изпълва вселената ѝ и по всичко личи, че желанието на Чеб Ясин ще се изпълни: ще ѝ трябва цял час, докато се добере до вратата.

Прикрива се зад колона. Изстрелите продължават да съскат; по два, по три, след това затишие, докато стрелците се местят.

Поне двама са мъртви и един е ранен, стени ругатни на френски, но няма как да се разбере кой е; когато ги боли, звучат по един и същи начин.

Чува три изстрела и изпълзва иззад колоната. Подът е на черни и бели плочи, затова не вижда кръвта, докато ръката ѝ не попада в нея.

— Мама му стара!

Топла е, но не гореща; лепкава, без да е хлъзгава. Проследява я до колоната, към която се беше отправила, и открива мъртъв алжирец с рана в горната част на корема, достатъчно голяма, за да влязат вътре четири пръста. Значи от семейство Бресар използват куршуми с мек връх. Тъкмо когато си мисли, че не може да ги мрази повече, ново откритие ѝ доказва, че греша.

Опипва тялото. Той има раменен кобур, който е празен. Прокарва ръка по пода. Откъм параклиса долитат още шест изстрела, докато

открие берета, предпочитаното оръжие на гангстерите.

Вече въоръжена, тя се чувства цяла отново. Самочувствието я тласка настрана от колоната, обратно сред лабиринта от столове, докато пълзи към вратата. Мъжете зад нея стрелят и умират, подвикват си на френски и на чужд език. В това отношение представителите на семейство Бресар губят: не разбират противника, докато всичко, което те казват, се чува и разбира.

Дори така, не френските гласове ѝ се струват по-малко отпреди. Ако трябваше да залага на Чеб Ясин срещу Ландис Бресар, няма представа кого ще избере, знае единствено кой предпочита да спечели. Продължаваща пълзи. Остават още три колони, тя обмисля рисковете и възможностите да изтича, когато по време на следващия залп чува женски глас да стене от болка.

— Лиз! — Тя може и да е от семейство Бресар, но е единствената приятелка в това неприятелско място и направи всичко по силите си, за да ѝ помогне. Пико проверява беретата и се насочва към звука.

Връща се към параклиса и опасността, напредва по-бързо, отколкото одева, въпреки това е бавна. Прикрива се от колона към колона, от стол до колона, стъпва върху хора и се оказва, че жертвите и от двете страни са почти еднакъв брой, докато не се добира до нефа, където намира купчина от четирима алжирци, до един мъртви, привлечени на едно място и хванати в засада. Може би Ландис знае алжирски или поне някой от хората му.

— Мамка му.

Пико се свива в една сянка. Лиз може да е къде ли не, а тя не смее да рискува и да я повика. Може да е мъртва или кръвта ѝ да изтича на плочите. Моля те, само не това.

Протяга ръка, освобождава предпазителя, поставя пръст на спусъка — колко ли лек е той? — тя напредва към параклиса на Девата, където някой диша, разкъсан от болка, и ѝ се струва, че е жена.

Огънят лумва, когато е на десетина метра. С всяка глътка въздух усеща горчивия мирис на стрелба, на кръв, на страх и ярост. Последните няколко седмици обаче са я направили чувствителна към различните нюанси на дима и тя усеща мириса, долавя острата гореща сладост, преди да види пламъците.

— Лиз?

Някой се движи, тя чува ругатня.

— Инес! Дръпни се! — шепне Лиз, разкъсвана от болка.

Не е сама. Чеб Ясин съска от по-далече, от лявата ѝ страна.

— Семейство Бресар паят кладата, която са направили. Ще си имат мъченица, дори да не сте вие. Тръгвайте веднага, капитане. Ние сме тук по своя воля. Тази битка не е ваша.

Нейна е, и то не само заради Лиз. Това е неин дълг. Дали заради пистолета, който стиска, или заради близостта на смъртта, или тежестта от разкритието на плановете на Фамилията, но тя знае колко голяма грешка е допуснала, като е подкрепила Люк, затова трябва да го спре.

Продължава напред. Три метра... два и сега вижда параклиса на Девата, вира се през последната редица столове. Огънят на Люк не е хубав: кръг от пламъци танцува по кладата, събират се, растат, но все още не са се разгорели. Димът се вие; бледи сенки трептят в мрака.

Лиз Бресар се е подпряла наблизко сред синя светлина. Кръвта се стича по лявата ѝ ръка от рамото до лакътя. Лицето ѝ е разкривено от болка. Кабелът е махнат. Копринени въжета стягат китките и глезените ѝ, краищата им са пуснати като стари спагети върху черепа, който Иън Холоуей е снимал.

Тъй като въжетата са преместени, Пико вижда останалата част от скелета: случайна колекция от крак и ръка, прешлени и отделни ребра.

Като вярна дъщеря на баща си, тъй като манията му е оставила ясен отпечатък върху живота ѝ и той не ѝ е позволил да порасне невежа, останките на Маргъорит дьо Валоа доказват близката ѝ родствена връзка с Луи XI и са отворена книга.

С един поглед Пико преценява пол и възраст, детайли от стари наранявания и следи от войната: артрит на тазовата става, счупена ключица, стара рана на фемура. Плътноста на костите обаче е забележителна. Виждаше е щангисти с по-тънки кости.

Значи е жена. Яка. Ъглите на бедрата и артритата разкриват, че е била ездачка от дете. Това е жена, която е носила голяма тежест от съвсем млада. Жена със счупени ребра и наранявания по бедрото и ключицата, зараснали дълго преди да почине.

Жена... тази жена?

Как?

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

29 май 1431 г.

— Милейди?

— Томас?

Махнали са оковите от краката ѝ; Кошон си е позволил малка проява на милосърдие. Тя става спокойно, както когато беше пред огъня в Жаржо, край топовете в Троя. Пази силите си за сутринта и няма представа колко дълбоки или незначителни са резервите, които са ѝ останали.

Позволили са ѝ да присъства на службата, да направи причастие, да се изповяда, макар и не пред Томас, нито пред Юге. Тях не ги спират; стражите ги пропускат и якият, сивокос бръснар с ножицата идва, за да остриже косата ѝ, а с него е дошла и монахиня за приличие.

Тя идва до вратата и отстъпва, когато я отварят.

— Защо си тук?

— За да ви подготвя. Стига да ни пуснете.

Томас влиза. Всички влизат. Вратата се затваря и заключва. Стражите ги оставят; платено им е щедро в сребро, което си мислят, че идва от Бедфорд. Монетите наистина са от Бедфорд, само че той не е поръчал подобно нещо — в килията на Девата да влязат една монахиня, двама свещеници и бръснар. Какво толкова ще направят?

— Водя ви някого. — Томас отстъпва и открива монахинята. Това беше най-трудната част, да убедят момиче, което живее в името на Господ, да облече роба, която не е заслужила.

Планът е на Ан, той единствено го доизпипа. Тя пристъпва покрай него, сякаш притежава всичко тук и се намира в палат.

— Сестро, дойдохме по настояване на баща ни.

— Ан! Мили Боже... — Гласът, името. Чува го, както го чу в Руан, но заредено с неподправена болка.

Тя се олюлява.

Томас посяга да я прихване, но тя се стяга, протяга ръка и я отпуска на бузата на Ан. Каква нежност.

Би заплакал, а се бори два дена срещу това.

— Мила, толкова си слаба.

— Отказва да се храни — казва Томас. Не е спала през последните два дена, крачеше, спореше, преобръщаше думите, взе Библията, остави я отново, сякаш под нея бяха скрити отговори и единствено онези на ръба на лудостта могат да ги открият. Накрая стигна до това разрешение, както и останалите.

— Сестра ти се самоубива — обяснява Дьо Белвил, — също като Катерина от Сиена. — Гласът му звучи грубо, наситен е с болка и недоспиване. — Готова е да стане мъченица.

Юге носи единствената им свещ. Вдига я и светлината пада върху лицето на Дьо Белвил, на посивялата му коса и грубите дрехи.

— О, Жан...

Херцог Жан дьо Белвил, мъж, за когото жените са сестри, приятелки, може би дори сърдечни приятелки, притиска Девата към гърдите си в прегръдка, която може да спре и кон. Любовта я има, дълбока, искрена любов, но погледът ѝ се плъзва покрай него.

Заговаря тихо на Ан:

— *Ma cherie*, трябва да се храниш.

— Тя се обвинява за всичко, което те е сполетяло. Заплаши да отиде при Бедфорд и Кошон и да им каже, че са заловили грешната жена.

Девата се усмихва, сякаш това е част от играта, на която са играли като деца. Тя все още е нежна, все още се радва на присъствието им.

— Сама си постлах това легло, сама трябва да легна в него. Знаех, още от самото начало говорехме по този въпрос.

Ан отказва да я чуе.

— Не е вярно. Не и по този начин.

— Да, по този начин. Как иначе? Ела при мен... — Двете се прегръщат, притискат се. Толкова си приличат, само дето Девата се усмихва и е силна и мила. Кой ще намери доброта за другата, на която ѝ предстои да изгори в огъня? Трябваше да я убие, докато беше на полето пред Компьен. Може да го стори сега, а след това той самият да...

Тя гали Ан по главата през семплия воал.

— Нищо не е по твоя вина. Не трябваше да ме пленяват при Компьен. Можех да се оттегля, а не го направих, за да запазя честта си и заради Франция. Няма да им позволя да кажат, че кралят е коронясан без Божия намеса.

Ан е гневна. Стиска ръцете на Девата в своите.

— Ти не си се посветила на Господ като мен. Не си Му обещала тялото, душата и ума си.

— Не и преди да дойда тук. Сега... нашият баща ми говори, той е с Господ. Затова сега му обещах всички тези неща.

— Не и като мен. Нашият баща говори с теб за войни, за Франция, как кралството ще стане единно, с един крал. Само че на теб не ти е обещал избавление. Чух те на процеса, слушах те ден след ден. „Моят съветник ми каза преди това изречение, че ще бъда освободена.“ Не го ли каза? Не беше ли истина?

— Вярвах, че е истина, когато го казах. Може да не съм чула и разбрала правилно. Може би има различна свобода. Достатъчно е да те видя, за да се почувствам свободна. Ще умра щастлива заради това.

— Тогава ще те последвам в небето. Цял живот се моля на Господ да ме вземе и сега той ще го стори. Ти не разбираш. Господ зове мен, не теб, да бъда на негова страна; за Франция и за душите ни. Ти трябва да си тук, да помагаш на армията. Кой друг познава изкуството на войната както татко те научи?

— *Cherie*, невъзможно. — Девата отблъсква ръцете ѝ, а след това Томас решава, че има божествена намеса — воалът от главата на Ан се изплъзва. Ръцете на шокираната Дева се отпускат. — Ан... Обръснала си главата...

Томас поема ръката на Девата, за пръв път я докосва без позволение. Усеща как тя се напруга, но не много; все още не го мрази. Омразата ще дойде по-късно.

Изрича думите, за които са се разбрали:

— Изпратени сме да обръснем главата ви за екзекуцията. Тя ще заеме вашето място, трябва да бъде като вас. Никой няма да се вглежда в лице като вашето, ще забележат слабото тяло, жена, която отива на смърт и слави Бог и Франция. Тя дори има същия белег на врата като вашия и те сигурно са го виждали, поне някои от тях.

— И какво от това? Няма значение. Знаеш, че няма да стане.

— Може. Трябва да стане. Тя ще умре от глад, ако вие умрете; и без това почти го е направила. Тя има мак и бучиниш, беладона, които да изпие, ако има нужда от тях, макар да мисля, че няма да се наложи. А Франция има нужда от вас: Д'Алансон, Ла Ир, Артур дьо Ричмънд; те все още са готови да ви слушат и така може да победим. Милейди, съжалявам. Един ден може и да ми простите.

Той говори сериозно.

Тя също.

— Не! Не можете да го направите! — Отмята глава назад. — Помощ! Стра...

Той е донесъл чук, малък, обвит във филц. С него я удря по тавата, късо, остро, силно. Опитен е.

Тя пада.

Той я улавя, толкова е слаба, същевременно толкова силна.

Ан вече съблича робата на монахиня. Ръцете ѝ са спокойни, погледът гали. Отново и отново благодари, а когато смяната е извършена — монахинята, поразена от мъка, трябва да бъде придържана, но каква изненада, когато жените са толкова слаби същества — тя ги прегръща, един след друг.

— Томас, Жан, Юге... ще отнесе имената ви на небето. Ще разкажа на Господ за всичко това и то ще обезсили злото, сторено от вас, ще докаже силата ви.

— Герит... — Сега това е името ѝ; тя е воин, също като Девата, само че води различна битка. Той не може да проговори. Плаче, както не е плакал никога досега, светът се размазва пред погледа му, думите са несвързани.

— Вземете мак. Достатъчно е, кълна се. Няма да почувствате нищо.

— И да отида на небето със затворени очи ли? Не мисля. Те трябва да знаят, а няма да позволя да разправят, че не е била силна. Тя би ме намразила заради това, повече отколкото вече ме мрази.

— Ще мрази всички ни.

— А вашето покаяние ще бъде да живеете с тази мисъл и след време ще познаете Божията милост.

Когато си тръгват, притиснали Девата в несвяст помежду си, Ан е коленичила за молитва. Никога досега не я е виждал толкова лъчезарна.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Орлеан,

Петък, 28 февруари 2014 г.

00:45

Настава момент на кристален покой, докато Пико разделя всичко наум: детайлите по скелета, шифрите на Иън Холоуей, ДНК резултатите, подхвърлените забележки на Люк за истината — и ги добавя към онова, на което я е научил баща ѝ, всичко, в което вярваше.

Тогава нещата идват на място и той се оказва прав. Баща ѝ е бил прав. Всяка казана от него дума е била истина. Той е бил прав.

Мили мой. Много се извинявам. Трябваше да вярвам повече.

Огънят се разгаря, горещината е като стена. Тя знае какво ще стане. Вдига поглед. Лиз Бресар лежи в параклиса на Девата с вързани ръце и крака; жена, оставена да умре в огъня.

На Лиз ѝ се стори трогателно, нали така, братовчедке? Любов, която те кара да се жертваш.

Погледите им се срещат. Устните на Лиз изричат единствена дума: „Върви.“

— Не. — Пико е въоръжена. А в този момент не се страхува от огъня.

Изправя се, хвърля се напред в параклиса с изваден пистолет.

— Няма да умреш. Няма да го допусна. Ще те измъкнем оттук.

Огънят ги обгръща. Димът се стяга около шията ѝ. Въжетата на краката на Лиз са стегнати професионално, а Пико няма нож. На светлината на огъня тя развързва, дърпа и тегли. Навежда се, за да използва зъбите си, усеща как възелът отпуска, напряга врат и разтърсва глава наляво и надясно.

— Инес, трябва да си вървиш. Махай се още сега, докато можеш.

Не си струва да отговаря, а и не може да говори. Усеща как възелът се отпуска и пъхва палеца си вътре, освобождава устата си.

— Къде е Ландис?

— Тук.

Тя се врътва. Той е на входа на параклиса, очите му са студени; винаги се контролира. Въръжен е, но няма нейния опит; все още вдига пистолета, когато тя се прицелва.

— Забрави. Никога нямаше да бъда човекът, който да издигне Люк за крал, а сега няма да стана негова мъченица.

Той не слуша. Стреля. Тя се мята настрани и също стреля. Права се оказва, спусъкът на беретата е съвсем лек. Може би тя стреля първа. Мисли, че е възможно. Би трябвало да изкрещи за предупреждение, но няма време. Вижда как главата на Ландис се отмята наляво. Гърлото му зейва. Пада тежко назад.

Изад дима чува виковете на Чеб Ясин:

— Браво, капитане! Братовчед ми ще се изпикае върху него от небето.

Беше забравила, че той е тук. Продължава да крещи нещо на алжирски и тя чува още три изстрела, а след това стъпки от бягащи крака.

— Върви! — настоява отново Лиз. — Моля те, Инес. Няма смисъл да умрем и двете.

— Не.

Тя губи ценни секунди, докато разделя коприната, а след това краката на Лиз са свободни.

— Ръцете ти. Бързо. Ще тичаме по-добре, ако са свободни.

— Не можеш. Много са стегнати.

Права е. Наистина са много стегнати. Ще ѝ отнеме повече време, отколкото имат.

Няма намерение да позволи огънят да ги погълне. Иска да вземе костите, ала не може. Живите са по-важни от мъртвите. А най-важното е, че баща ѝ е бил прав.

— Трябва да метнем якето ти върху главата, за да притичаш през огъня. Свий лакти...

Кожата е по-дебела, отколкото изглежда. Трябват ѝ два замаха, докато обърне якето наопаки.

— Хуквай към вратата. Не спирай. — Блъска я между плешките. — Върви!

Лиз хуква.

Навела е глава, наполовина сляпа заради якето. Пико я следва.

Огънят е жив звяр, преследва я. Тя си поема дъх, задържа го, скача и се превърта сред дим, пламъци и горещина, без следа от чист въздух. Не смее да си поеме дъх. Лицето ѝ е опърлено, очите я болят. Пламъците се протягат към нея, горят гърба ѝ, ръцете, краката.

— Лиз? — Поглежда наляво, надясно, вижда фигура, която се движи прекалено бавно и не в правилната посока. Препъва се в един стол, става отново. Не са изминали почти никакво разстояние. Все още не е вдишвала. Ще трябва да вдиша. Отпред чува писък.

— Лиз! — Трябва да диша, за да извика; грешка. Олюлява се напред с дробове, пълни с дим. По лицето ѝ се стичат сълзи.

Блъска се в превитото тяло на Лиз, стиска ръката ѝ, изтегля я да стане, но тя не помръдва. Обръща се и не вижда Лиз.

Люк.

Той е хванал Лиз, държи я с другата си ръка. Протегнал се е между тях, стиска Лиз с лявата си ръка, а Пико тегли дясната му. Това е ръката с пистолета. Тя я извива настрани, усеща как изстрелът я парва. Мисли, че е минал покрай ръката ѝ, но може и да я е уцелил. Вдига собствения си пистолет и натиска спусъка два пъти... три пъти... не чува нищо. Пистолетът не е стрелял. Патроните са свършили.

Все още стиска ръката на Люк, навежда се, влага цялата си сила да го изтегли към себе си, далече от Лиз. Помни какво направи Патрис, как се изви и изрита братовчедите, няма да е пълно завъртане както в капоейра, но достатъчно, за да го накара да падне назад, да вдигне ръце към лицето и да пусне братовчедка си, която е достатъчно жива и кашля. След като може да кашля, значи може и да тича.

— Бягай, Лиз!

Тя не спира, за да види какво ще се случи. Люк е изгубил равновесие, а тя не може да му позволи да се изправи отново и да вдигне пистолета. Натиска с пети, отпуска се назад, повлича го, извива се, тегли го за лакътя, с две ръце стиска китката му, притиска долната част на ръката към себе си и замахва, както ѝ е показал Гарон преди цяла вечност, когато беше млада, нова, за разлика от него...

Чува хрущенето на счупена кост. Люк се отпуска, изревава и тя пада настрани, но взема пистолета му и задавена, размахала ръце, се опитва да го обърне, да го насочи към мястото, където беше той

допреди секунда, а сега е обвито в дим и огън. Стреля. И неговият пистолет е празен.

След това спира.

Умът ѝ е болезнено ясен. Някъде напред е вратата, невидима зад пелена от дим. Някъде наблизко горят костите, които ще докажат, че баща ѝ е бил прав, останките на жена, обучена в изкуството на войната, която не е изгоряла на кладата, а е доживяла достопочтена възраст и е носила белезите от получените на младини рани.

Маргьорит дьо Валоа: не изгорих костите ѝ. Опазете я жива, моля ви.

Не са далече. Може пък да ги достигне. Струва си да опита. Тук, подозира, е доказателството, че която и да е била на ешафода в Руан, е била жена, обичала достатъчно Девата, за да ѝ даде възможност да живее.

Обръща се към дима. Опипом тръгва към мястото, където бе вързана Лиз. Не ѝ трябва много: фемур, таз, хумерус, черепът. Ако успее да вземе две или три от тях, колкото да потвърди резултата от мострите на Иън Холоуей, ще бъде достатъчно доказателство.

Пръстите ѝ стискат кост. Тя вдишва дим. Ерик е прав. В дима има по-малко болка. А тя умира в огън и държи жена, която не е умряла по този начин. С другата ръка стиска ръката на Люк, който имаше намерение да унищожи и двете.

Около нея разцъфва пламък. Мисли за Патрис. Може би изрича името му. Не е възможно да чува как той изрича нейното.

— Инес! Инес! Пусни ги. Те са мъртви. Да не си посмяла да умреш в ръцете ми. Дори не си го помисляй. Инес...

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пазарът на Руан

30 май 1431 г.

Тя е толкова дребничка, а кладата огромна.

Не го допускат близо до нея. Бедфорд му е осигурил място на дървената платформа до Кошон и Уоруик, Талбът и Жан дьо Фонтен, Никола Миди... все французи и англичани, които помогнаха това да се случи. Те са застанали по посока на вятъра, на стотина крачки; очакват най-горещия огън, край който нито един мъж не би могъл да издържи.

Греховете ѝ са опростени. Облекли са я в зебло и тя изглежда съвършено чиста. Тълпата ще вие от възбуда, жените ще хвърлят сабото си или пък стара храна; мъжете ще показват как ще осквернят още топлото ѝ тяло. Никой не говори; откакто тя излезе от замъка, обръснатата ѝ глава свети под сумрачното небе, тълпата замлъкна.

Слънцето се показва иззад изтънял облак. Тя вдига очи, къпе се в бледата златна светлина: приятелски огън я превежда през последните две крачки до кола.

Кладата е по-голяма, отколкото Томас някога е виждал. Когато минава, из въздуха се носи сладостта на смола и прясно нарязани дърва. Натрупали са всичко на плинт, така че тя да е издигната високо и да я виждат.

Льопармантие е полугол. Намазал е плътта си с масло за своя момент на слава. Никога няма да изгори друг толкова известен, мъж или жена, никога няма да се събере по-голяма тълпа. Пазарът на Руан е пълен, всички околни прозорци са отрупани с любопитни; момчета и млади мъже са се наредили по покривите.

Следва кратък разговор, девата към мъжа. Той отстъпва. Тя остава сама. Скачай. Ан, мила моя, просто скочи. Ти трябва да умреш, не си ли струва да опиташ?

Не, тя оглежда тълпата, открива го или поне така му се струва: обещал ѝ е да бъде тук, да стане свидетел. Жан и Юге са поели другата роля и той си казва, че тя не е по-лесна; те ще бъдат с Девата, когато се

събуди, и ще понесат гнева ѝ. Мисли, че ѝ е дал достатъчно от билките, за да спи до Белвил. Сега обаче не е сигурен.

Той мисли, че тя го наблюдава, когато започва да говори, но може и да гледа към Кошон, който е по-близо, а и от това разстояние тя вижда мъже в черни роби и един бял монах.

— *Medames et messieurs* ^[1], епископи и свещеници, лордове и дами на Франция, нека онази, на която ѝ предстои да умре, да ви каже следното: нищо не се случва под синьото небе, освен онова, което Господ е пожелал. Нито една битка не е спечелена или загубена, нито един живот не е започнал или приключил, освен по настояване на небесата. Ако съм съгрешила, то е било, докато съм слушала гласа Господен, който казваше, че Франция трябва да бъде цяла и...

... и така до самия край.

— Тази нощ ще бъда до светия отец в рая. Трябва да живеете, докато Той ви призове при себе си. Вие имате този избор. Искате ли да живеете в една свободна Франция? Може би предпочитате игото на покорството под управлението на чужд крал? Аз, която сега тръгвам към вечната свобода под напътствията на Господ, настоявам да си задавате този въпрос всяка вечер. Само това искам от вас и да се молите за мен.

Той не може да диша. Почти не вижда.

Мъжете до него бършат носове в ръкавите си, трият очи, прокарват длани по лицата. Не може да види Кошон, но Никола Миди е от лявата му страна, потресен, Жан дьо ла Фонтен е отдясно, потръпва, а почти всички мъже се кръстят.

Льопармантие вече не прилича на човек, чието призвание е болката. Като благородник с новата си невеста, той я води към кладата, стъпка по стъпка, намества я между наръчните дърва, премества отрязана греда и я поставя под ъгъл, настрани от нея, за да ѝ е удобно.

Веригите вече са сложени да държат ръцете ѝ. Той ги стяга и през всичкото време ѝ говори. Никой не чува думите му. Вятърът го блъска отзад, но не е достатъчно силен, за да потуши пламъците, а да ги разпали.

Нека стане бързо. Свети Боже в небето, нека стане бързо.

— Факла! — Чува думата, чуват я всички. Хиляди на пазара си поемат дъх. Пребледняло момче подхвърля факла. Льопармантие я

улавя, поколебава се, обръща се към нея и заговаря отново. Тя клати категорично глава.

— Да не би да ѝ предлага мак? Тя все още не го е изпила.

Мила моя...

Започва се: пъха факлата, вдига се дим, следва пропукване и огнен проблясък, но има още работа по дървата, той иска чувал със слама, отваря го и хвърля шепи сред дървата в краката ѝ, също и от другата страна, където дървата стигат до кръста ѝ. Едно момче крещи нещо от близък покрив; призив да е по-бърз или пък вик да престане; и едното е възможно, и другото; никой обаче не му обръща внимание. Времето се проточва, всеки удар на сърцето е преброен.

А сега, свети Боже, най-сетне, факлата пронизва сърцето на кладата, точно под краката ѝ, където е оставено място. Сламата е наоколо; тя пламва бързо, огнени езици подскочат, вдига се дим, бял като сняг.

Тъй като той е... който е, какъвто е, Томас наблюдава как чувалът увисва в лявата ръка на Лъопармантие. Той вижда — той мисли — трепкането на тънкото въже, почти като тел, което излиза от него, примката, която се протяга към кола.

Сигурно — почти сигурно — той вижда как главата ѝ се отмята назад, очите ѝ заблестяват, преди димът да я обгърне, а след него и пламъците. Забелязва как раменете на Лъопармантие се напрягат, сякаш димът го привлича. За едър мъж полага твърде голямо усилие, за да задържи чувала. След това го пуска, хвърля го в съскащата, ревяща и бушуваща преизподня, олюлява се далече от пламъците. Гърдите му се покриват с мехури, където огънят е облизал намазаната кожа.

Тя не пици.

До края на живота си Томас Ръстбиърд ще знае, че тя не е издала нито звук, когато огънят я е обладал.

В кошмарите си, разплакан, той наблюдава как зеблото пламва, вижда как плътта се овъглява и гори, как се отделя от костите ѝ. Вижда как Лъопармантие посяга към дълга кука и смъква робата ѝ, за да докаже, че е жена, но тя вече е мъртва и продължава да е мъртва, когато кладата догаря и е натрупана отново, по нареждане на Бедфорд, за да превърне пепелта в ситен прах.

Тя обаче не издаде нито звук. Нито тук, нито сега, нито в кошмарите му.

Нищо.
Мила моя, о, моя мила!
Дано е било леко.

[1] Дами и господа (фр.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

РОЙТЕРС; ВТОРНИК, 4 МАРТ: РЕЗУЛТАТИ ОТ МЕСТНИТЕ ИЗБОРИ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Резултатите от кметските избори в Орлеан показват рекорден брой избиратели и изборна победа с нечувани пропорции. Осемдесет процента от гласоподавателите са заложили на Люк Бресар, починал. След споразумение с политическите партии братовчедка му Анелиз Бресар ще поеме поста след изписването ѝ от болница. Мемориална служба ще се проведе в неделя за загиналите в скорошните пожари. Тази сутрин цяла Франция ще запази едноминутно мълчание в памет на мъртвите.

Капитан Инес Пико е преместена от интензивното отделение и се възстановява от вдишване на дим и изгаряния. Твърди се, че състоянието ѝ е стабилно.

ПОСЛЕСЛОВ

Много от най-видните авторитети се доближават до твърдението, че не е възможно жената, която познаваме като Орлеанската Дева, да е била необучено селянче, но повечето се въздържат да го изрекат, основно, поне така мисля, защото няма очевидна кандидатка за поста.

Идеята за тази книга се роди от статия за украински хирург-ортопед, който открил кости на възрастна жена в базиликата „Клери Сент Андре“. Тази жена според него е била обучавана да носи доспехи и да язди боен кон от ранна възраст.

Статията е следната: <http://www.misterdann.com/euraratstake.htm> и аз подчертавам дълга си към Сергей Горбенко. Ако костите наистина са на жена, която е била обучавана да язди боен кон в пълно снаряжение още от малка, ако тя е била Маргьорит дьо Валоа, трябва да поставим под въпрос самоличността на жената, която е умряла на кладата.

Трябва да ѝ е приличала поне малко, въпреки че когато човек си обръсне главата за екзекуция, приликата може и да не е много голяма. Трябва да е държала много на жената, чието място е заела. Комплексът на мъченица може и да обясни нещата и не е нещо нечувано — ние сме в район, където млади жени са отглеждани и възпитавани с разкази за достойни светци, които гарантират пътя им към рая след земните страдания. Така се появи полусестрата на Девата, която е максимално близък образ и притежава нужните качества.

Не мога, разбира се, да докажа това твърдение. За онези, шито предпочитат да продължат с вълшебството на общоприетата митология: успех. За останалите, сигурна съм, че това не е единствената интерпретация на събитията от миналото, но аз я предпочитам.

За онези, които се чувстват длъжни да разделят фактите от измислиците: постарала съм се, където и доколкото е възможно да включа думи и писма, запазени от историята. Писмата ѝ до гражданите на Троя и Риом все още съществуват. Не бива да забравяме, че писмата

й са били писани от духовно лице и по време на процеса срещу нея тя отрича да е споменавала някои от думите в писмо до краля на Англия, като по този начин е намеквала, че свещеникът е разбрал зле. Това може да е така, може и да не е така, няма как да разберем.

Думите й по време на процеса са били записвани всеки ден от нотариуси, които след това сверявали записките си, за да създадат едно копие, което на свой ред било отново преписано на френски и латински и разпратено до всеки съд в Европа след приключване на процеса.

Две неща трябва да се вземат под внимание.

Първото е, че свидетелите, които са говорили на процеса за реабилитирането й, твърдят, че записаното в някои ключови моменти не включвало думите, които тя е казала. Сигурно е така, защото свидетели настояват, че тя е била разпитвана от по шестима мъже, които са задавали въпроси едновременно, прекъсвали са се един друг, както и нея и разпитите траели от три до четири часа до обяд и два до три часа следобедите, а записките от процеса не съдържали достатъчно записан диалог дори за една сутрин. Ние не разполагаме с документи по отношение на това кои места са грешни и какво точно е казала тя.

Второто е, че тя е била момиче на около деветнадесет, разпитвано от много мъже, които притежавали огромна власт. Те задавали въпроси, на които очаквали точно определени отговори, на базата на които да я обвинят в ерес. Те не се интересували от истината. Никога не я попитали как така е успявала да направи онези неща, които е правила, как се е сдобила със стратегическите си и тактическите си умения, как се е научила да язди, да борави с различни оръжия, да мята копие. Било немислимо да се приеме, че тя е вършела всичко това и дори след процеса я наричали „момичето, известно като Жана, което общувало с «демона престъпник», известен като Девата“. Съществува степен на отричане, която разделяла момичето пред тях от онова, което се изправило пред Бедфорд и рицарите на Англия при Монтепилоа. Не е възможно да става въпрос за съществуващо момиче. Тогава въпросът е дали това идва от източници, на които може да се разчита или не, и те трябвало да докажат второто, за да могат да твърдят, че миропомазването на френския крал е невалидно и по този

начин да разчистят пътя за коронясването на непълнолетния монарх Хенри VI.

Независимо от всичко това аз използвах думите, записани по време на процеса ѝ. Която и каквато и да е била тя, докато е била жива, тя демонстрирала пред хората забележителна твърдост и интелигентност, небивал кураж, а аз ценя тези качества повече от всички други.

И една последна историческа бележка: паметната плоча в Орлеан, която увековечава имената на моите сънародници, които са се били за града, съществува, следователно и те са съществували. Извинявам се на Патрик Огилви, който почти сигурно не е бил (почти) какъвто съм го обрисувала.

За да откриете какво се е случило на историческите личности през годините след 1431 г., включете се в разговора на <http://www.mandascott.co.uk>

Манда Скот

Шропшир, 21 юни 2014 г.

Издание:

Автор: Манда Скот

Заглавие: Момичето, което влезе в огъня

Преводач: Цветана Генчева

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Излязла от печат: 07.04.2016

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-382-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7888>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.